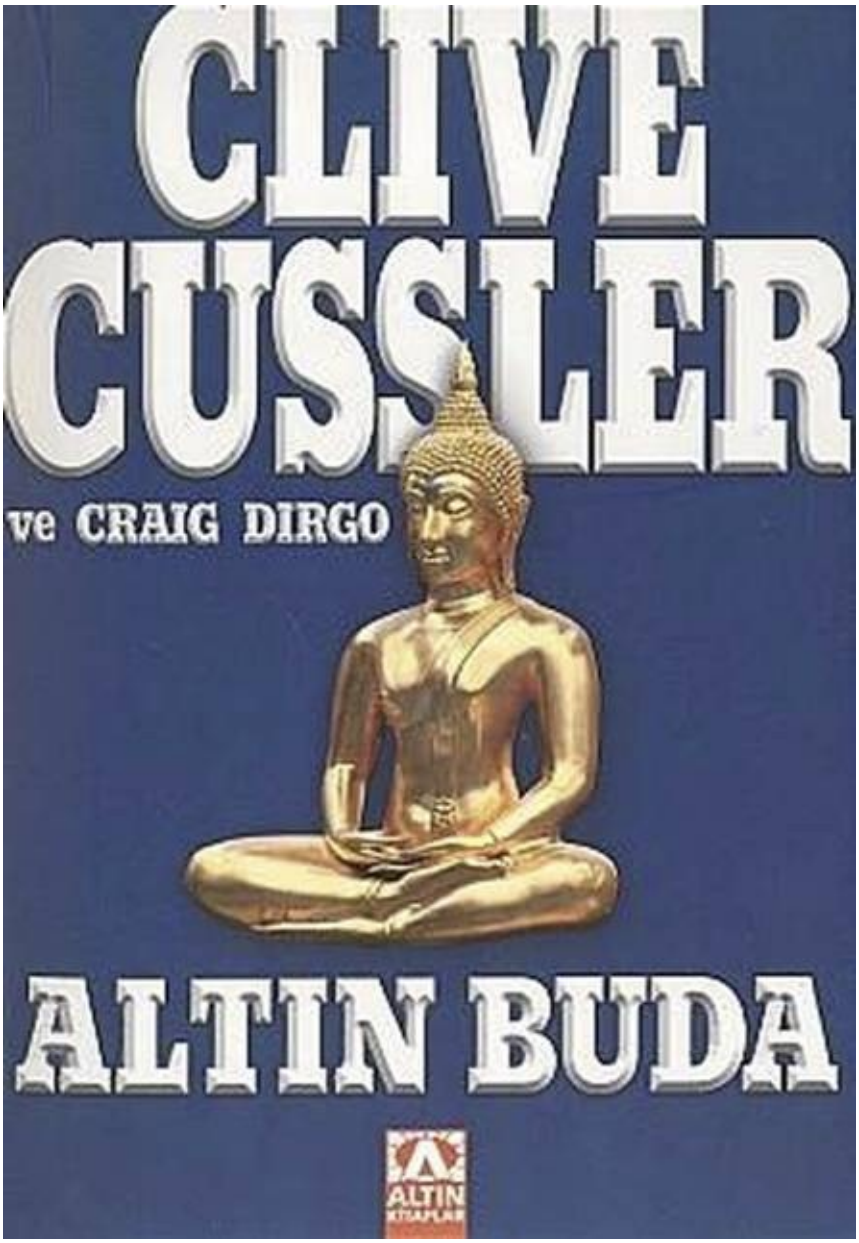
CLIVE
CUSSLER
ve CRAIG DIRGO
ALTIN BUDA
ALTIN
KİTAPLAR

İÇİNDEKİLER

Kısım 1 BUGÜN
Kısım 2
Kısım 3
Kısım 4
Kısım 5
Kısım 6
Kısım 7
Kısım 8
Kısım 9
Kısım 10
Kısım 11
Kısım 12
Kısım 13
Kısım 14
Kısım 15
Kısım 16
Kısım 17
Kısım 18
Kısım 19
Kısım 20
Kısım 21
Kısım 22
Kısım 23
Kısım 24
Kısım 25
Kısım 26
Kısım 27
Kısım 28
Kısım 29
Kısım 30

Kısım 31
Kısım 32
Kısım 33
Kısım 34
Kısım 35
Kısım 36
Kısım 37
Kısım 38
Kısım 39
Kısım 40
Kısım 41
Kısım 42
SON SÖZ

Altın Buda

GİRİŞ

Bu roman bir Dirk Pitt macerası ya da NUMA dosyaları serisindeki Kurt Austin hikâyesi değil. Bu Kükreyen Deniz adlı romanımda sözünü ettiğim eski kargo gemisi Oregon'un öyküsü.

Eski püskü görüntüsü ve paslı gövdesinin altında Oregon aslında bir teknoloji ve bilimsel deha harikasıdır. Mürettebatını, kolları çok uzaklara uzanan şirketler birliğinin sayısız şemsiyesi altında çalışan oldukça eğitimli ve zeki paralı askerler oluşturmaktadır. Yozlaşmayla savaşmak ve yedi denizin egzotik limanlarında ahlaksızların, suçluların kötü tehditlerine meydan okumak için dünyanın her yerindeki hükümetlerle, şirketlerle ve özel çıkar gruplarıyla anlaşmalar yapmaktadırlar.

Craig Dirgo ve ben daha önce hiç görülmemiş karakterlerle tamamen yeni maceralar dizisi yaratmak için birlikte çalıştık.

Umarım bunun hoş bir farklılık olduğunu düşünür ve bu kitabı eğlenerek okursunuz.

Clive Cussler

Altın Buda

KARAKTERLER
ŞİRKET EKİBİ

JUAN CABRILLO: Şirketin Yönetim Kurulu Başkanı

MAX HANLEY: Şirketin Başkanı

RICHARD TRUITT: Şirket Operasyonları Başkan Yardımcısı

MÜRETTEBAT

GEORGE ADAMS: Helikopter pilotu/faal görevli

RICK BARRETT: Aşçı yamağı /faal görevli

MONICA CRABTREE: Malzeme ve Lojistik Koordinatörü/faal görevli

CARL GANNON: Genel Operasyonlar/faal görevli

CHUCK "MİNİK" GUNDERSON: Şef Pilot/faal görevli

MICHAEL HALPERT: Finans ve Muhasebe/faal görevli

CLIFF HORNSBY: Genel Operasyonlar/faal görevli

JULIA HUXLEY: Subay Doktor/faal görevli

PETE JONES: Genel Operasyonlar/faal görevli

HALI KASIM: İletişim Uzmanı/faal görevli

LARRY KING: Keskin nişancı/faal görevli

FRANKLİN LINCOLN: Genel Operasyonlar/faal görevli

BOB MEADOWS: Genel Operasyonlar/faal görevli

MARK MURPHY: Silah Uzmanı/faal görevli

KEVIN NIXON: Sihir Dükkânı/faal görevli

SAM PRYOR: Jet Motoru Mühendisi/faal görevli

GUNTHER REINHOLT: Jet Motoru Mühendisi/faal görevli

TOM REYES: Genel Operasyonlar/faal görevli

LINDA ROSS: Güvenlik ve Gözaltı/faal görevli

EDDIE SENG: Kıyı Operasyonları Direktörü/faal görevli

ERIC STONE: Kontrol Odası Operasyonları/faal görevli

DİĞERLERİ

DALAI LAMA: Tibet'in Ruhani Lideri

HU JIN TAO: Çin Başkanı

IV. LANGSTON OVERHOLT: Tibet'i özgürleştirmesi için şirketi görevlendiren CIA üst düzey çalışanı

LEGCHOG ZHUREN: Tibet Özerk Bölgesi Başkanı

SUNG RHEE: Macau Polis Şefi LING PO: Macau Polis Dedektifi

STANLEY HO: Macau milyarderi ve Altın Buda'yı satın alan kişi

MARCUS FRİDAY: Çalıntı Altın Buda'yı satın almayı kabul eden bilgisayar milyarderi Amerikalı

WINSTON SPENSER: Altın Buda'yı çalmaya kalkan sahtekâr sanat eseri satıcısı

MICHAEL TALBOT: Friday için çalışan San Franciseo'lu sanat eseri satıcısı

ÖNSÖZ

31 MART 1959

Norbulingka yaz sarayını çevreleyen çiçeklerin tomurcukları açmak üzereydi. Kompleksin parkı andıran ortamı çok güzeldi. Çevresini kuşatan yüksek taş duvarların içinde ağaçlar ve verimli bahçeler bulunuyor, ortada da yalnızca Dalai Lama, danışmanları ve seçilmiş birkaç keşişin geçtiği daha küçük sarı bir duvar vardı. Burada durgun havuzlar, Dalai Lama'nın evi ve dua etmek için mabet vardı.

Kargaşanın hüküm sürdüğü bir ülkenin merkezinde düzen ve servet deniziydi burası.

Çok uzakta olmayan bir yamaçta görkemli Potala Kış Sarayı bulunuyordu. Dev yapı tepe yamacından aşağıya düşecekmiş gibi görünüyordu. Potala'nın yüzlerce keşişi barındıran binden fazla odası vardı. Geçmişi yüzlerce yıl geriye dayanıyordu. Bina heybetli bir düzenliliğe sahipti. Taş merdivenler yedi katlı sarayın orta seviyelerinden çıkıp düzgün bir zikzak çizerek aşağıya iniyor, sonra aşırı büyük binanın tabanını oluşturan devasa taş duvarda son buluyordu. Titizlikle yerleştirilmiş taşlar neredeyse yirmi beş metre yüksekliğindeydi.

Tabanında on binlerce Tibetlinin toplandığı düz bir alan bulunuyordu. Norbulingka'daki bir başka geniş grubun yanı sıra halkda ruhani liderlerini korumaya gelmişlerdi. Ülkelerini işgal eden nefret ettikleri Çinlilerin tersine köylüler tüfek değil, bıçak ve ok taşıyorlardı. Onların ağır silahlar yerine yalnızca etleri, kemikleri ve ruhları vardı. Silah bakımından güçsüzdüler, ama liderlerini korumak için kendi hayatlarını seve seve ortaya koyabilirlerdi. Bu fedakârlık için Dalai Lama'nın tek bir sözü yeterdi.

Sarı duvarın içindeki, Dalai Lama türbesinde kişisel koruyucusu Mahakala'ya dua ediyordu. Çinliler onu korumak için kendi karargâhlarına götürmeyi önermişlerdi, ama Dalai Lama onların gerçek amaçlarının bu olmadığını biliyordu. Aslında Çinlilere karşı korunması gerekiyordu. Dalai Lama'nın Chamdo Valisi Ngabo Ngawang Jigme'den yeni aldığı mektup daha doğru bir tabloyu ortaya koyuyordu. Bölgenin komutasını elinde tutan Çinli askeri subay General Tan'la yaptığı görüşmeden sonra Jigme, Çinlilerin kalabalığı dağıtmak için onları bombalamayı planladığından emin olmuştu.

Bu durumda can kaybı korkunç olurdu.

Dalai Lama diz çöktüğü yerden kalkarak masadaki zili çaldı. Neredeyse anında bir kapı açıldı ve Kusun Depon, yani Dalai Lama'nın özel korumalarının başı belirdi. Açık kapıdan birkaç Sing Gha savaşçısını görebiliyordu. Manastır polisleri korku verici bir görüntü sergiliyorlardı. Her birinin boyu bir seksenden uzundu, korkunç bıyıkları vardı, daha heybetli ve yenilmez görünmelerini sağlayan siyah vatkalı takım elbiseler giymişlerdi.

Öfkeli Tibet mastı koruma köpekleri Dogkhyiler hazır olda bekliyorlardı.

"Lütfen kâhini çağırın," dedi Dalai Lama alçak sesle.

III. Langston Overholt Lhasa'daki evinden bozulan şartları izliyordu. Telsiz operatörü kadranı ayarlarken onun yanında dikiliyordu.

"Durum kritik, tamam."

Telsiz operatörü paraziti azaltmak için kadranı çevirdi.

"Kırmızı horozun tavuk kümesine gireceğini düşünüyorum, tamam."

Operatör gözlerini göstergelerden ayırmıyordu. "Acil olumlu desteğe ihtiyaç var, tamam." Operatör kadranı ayarlarken yine bir gecikme oldu. "Kartalları ve develeri tavsiye ediyorum, tamam." Telsiz titrek sesler çıkarıp yeşil göstergeler bir dizi dalgalı hareketlere dönerken adam sessizce dikilmeye devam ediyordu. Sözler artık havadaydı -gerisi kontrollerinin dışındaydı. Overholt uçakları istiyordu- hem de hemen.

Kâhin Dorje Drakden derin bir trans halindeydi. Batan güneş tapınak duvarının tepesindeki küçük pencereden giriyor, tütsülükte son bulan bir ışık yolu oluşturuyordu. Işık huzmesinde dumanlar dans ediyor ve garip, neredeyse tarçını andıran bir koku havayı dolduruyordu. Dalai Lama, dizlerinin üstünde iki büklüm alnını ahşap döşemeye dayamış olan Drakden'den birkaç adım ötedeki duvara dayalı minderin üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Birden kâhin derin bir sesle konuştu.

"Bu gece ayrılın! Gidin."

Sonra gözleri hâlâ kapalı ve trans halindeyken ayağa kalktı, masaya doğru gidip tam bir adım ötede durdu. Sonra aşağıya doğru eğilip tüyden kalemi aldı, mürekkebe batırdı ve yere çökmeden önce bir kâğıda ayrıntılı bir harita çizdi.

Dalai Lama kâhinin yanına koşup başını kaldırdı ve yanağına dokundu. Adam yavaşça uyandı. Yastıklardan birini onun başının altına koyduktan sonra ayağa kalkıp toprak sürahiden bir bardak su doldurdu. Bardağı kâhine götürüp

dudaklarına dayadı.

"Yudumla, Dorje," dedi usulca.

Yaşlı adam yavaşça toparlanıp oturma pozisyonunu aldı. Dalai Lama, kâhinin iyileşmek üzere olduğunu anlar anlamaz masaya gidip mürekkeple yapılmış çizime baktı.

Lhasa'dan Hindistan sınırına kaçış yolunu gösteren ayrıntılı bir haritaydı bu.

Overholt kariyerinin içine doğmuştu. Devrim Savaşı'ndan beri Birleşik Devletler'in katıldığı her savaşta en az bir Overholt hizmet etmişti. Büyükbabası İç Savaş'ta, babası Dünya Savaşı sırasında ajanlık yapmıştı. Langston, 1947'de kurulduğunda CIA'e geçmeden önce II. Dünya Savaşı'nda hizmet eden üçüncü Stratejik Hizmetler Ofisi çalışanıydı. On beş yıllık ajanlık geçmişi olan Overholt şimdi otuz üç yaşındaydı.

Bu süre zarfında Overholt hiç böyle kötü bir durum görmemişti. Tehlikede olan bir kral ya da kraliçe, bir piskopos veya diktatör değil, bir dinin lideriydi. Tanrı kral, bir ilah, soyu MÖ 1351'e kadar uzanan bir liderdi. Eğer hızla bir şeyler olmazsa komünist bela onu yakında mahkûm edecekti. O zaman insanlarla oynanan satranç maçı sona ererdi.

Mandalay, Burma'da Overholt'un mesajı alınıp Saygon'a iletildi, oradan Manila'ya transfer edildi, ardından güvenli sualtı telgrafıyla Long Beach, Kaliforniya'ya, son olarak da Washington D.C.'ye ulaştırıldı.

Tibet'deki durum bozulmaya devam ederken CIA Burma'da bir meclis oluşturmaya başlamıştı. Grup Çinlileri yenecek kadar büyük değildi, ama daha ağır kara kuvvetleri gelene kadar onları yavaşlatmaya yeterdi.

Himalaya Hava Hizmetleri adlı paravan şirket altında gizlenen donanma on dört C-47'den oluşuyordu: on tanesi malzeme bırakabilir türdeydi ve dördü de birinci kuşak silah gemilerine dönüştürülmüştü. Bu güç, altı F-86 savaşçısı ve montaj hattından yeni çıkmış ağır bombardıman uçağı B-52'yle desteklenmişti.

Alan Dulles Oval Ofis'te oturmuş piposunu tüttürürken durumu Başkan Eisenhower'a aktarıyordu. CIA müdürü sözlerini tamamladıktan sonra arkasına yaslanıp Başkan'ın bir süre düşünmesine izin verdi. Birkaç dakika sessizlik içinde geçti.

"Bay Başkan," dedi sonunda. "CIA inisiyatif kullanarak Burma'da ilk vuruş gücünü oluşturdu. Eğer izin verirseniz bir saat içinde havalanacaklar."

1952'de başkan seçildiğinden beri Eisenhower, McCarthy duruşmalarıyla, Vietnam'daki ilk danışmanlarıyla ve bir kalp kriziyle karşılaşmıştı. Entegrasyonu güçlendirmek için Little Rock, Arkansas'a on bin asker göndermek zorunda kalmıştı; Sovyetler'in uzayda önderliği ele almalarına tanık olmuş ve başkan yardımcısını Latin Amerika'daki düşman kalabalığa taşlatmıştı. Şimdi de Küba'da, Birleşik Devletler topraklarından yalnızca doksan mil ötede bir komünist lider ortaya çıkmıştı. Artık yorulmuştu.

"Hayır, Alan," dedi sessizce, bir an durakladıktan sonra. "Bir general olarak savaşlarını nasıl seçeceğini bilmen gerektiğini öğrendim. Şu anda Tibet'teki bu durumdan uzak kalmalıyız."

Dulles ayağa kalkıp Eisenhovver'ın elini sıktı. "Adamlarımı bilgilendireceğim."

Overholt'un Lhasa'daki komuta merkezinde, telsizin yanındaki kül tablası ağzına kadar filtresiz sigara izmaritiyle doluydu. Saatler geçerken yalnızca telsiz mesajının alındığı doğrulandı. Her yarım saatte bir Tibetli haberciler istihbarat veriyordu. Görsel keşif öncüleri Lhasa'daki sarayın dışındaki kalabalığın her dakika arttığını bildiriyor, ama haberciler kesin bir sayı veremiyorlardı. Tibetliler sopalar, taşlar ve bıçaklarla dağlardan akın akın gelmeye devam ediyorlardı. Toplanan kalabalık iyi silahlanmış Çin Ordusu için top yemi olacaktı.

Şimdiye kadar Çinliler herhangi bir harekette bulunmamışlardı, fakat raporlar meşhur şehre giden yollarda biriken askerlerden söz ediyordu. Overholt bu senaryonun beş yıl önce, Carlos Armas yönetimi altındaki komünist karşıtı asilerin birdenbire harekete geçtiği Guatemala'da gerçekleştiğini görmüştü. Ardından da karmaşa gelmişti. Başkan Jacobo Arbenz'in komutasındaki güçler düzeni sağlamak için kalabalığa ateş açmış ve şafak sökmeden önce hastaneler, morglar kapasitelerini doldurmuştu. Gösteriyi Overholt organize etmişti ve bu bilgi zihnini bir örtü gibi kaplıyordu.

Derken telsiz hışırdadı.

"Tepedeki Şapka olumsuz, tamam."

Overholt'un kalbi durur gibi oldu. İstediği uçaklar gelmiyordu.

"Baba Ayı çıkarma işlemi sırasında eğer gerekirse yolu temizlemenin sorun olmayacağını söylüyor. Kalkış ve sonraki seyahati bildirin, tamam."

Eisenhower Lhasa'ya saldırılmamasını söyledi, diye düşündü Overholt, ama Dulles, eğer iş o noktaya gelirse Tibet'ten kendi başına kaçışını gizlemesini kabul etmişti. Eğer işleri doğru yaparsa patronunun kıçını tehlikeye atması

gerekmezdi.

"Efendim?" dedi telsiz operatörü.

Overholt düşüncelerinden sıyrıldı.

"Bir yanıt bekliyorlar," dedi operatör sessizce.

Overholt mikrofona uzandı. "Alındı ve kabul edildi," dedi. "Jesti için de Baba Ayı'ya teşekkürler. Yoldan ararız. Ofisi kapatıyoruz, tamam."

Telsiz operatörü, Overholt'a baktı. "Galiba her şey buraya kadar."

"Her şeyi parçala," dedi Overholt sessizce. "Yakında gidiyoruz."

Sarı duvarın içinde, Dalai Lama'nın sürgüne kaçış hazırlıkları şaşırtıcı bir hızla devam ediyordu. Overholt muhafızları geçip görülmeyi bekledi. Beş dakika sonra siyah çerçeveli yakın gözlüklerini ve sarı kaftanını giymiş olan Dalai Lama idare odasındaki ofisine girdi. Tibet'in ruhani lideri yorgun, ama teslim olmuş görünüyordu.

"Yüzünden anladığım kadarıyla, yardım gelmiyor," dedi sessizce.

"Üzgünüm, Kutsal Efendimiz," diye yanıt verdi Overholt. "Elimden geleni yaptım."

"Evet, Langston, yaptığına eminim. Ama durum böyle," diye belirtti Dalai Lama. "Bu yüzden sürgüne gitmeye karar verdim. Halkımın katledilmesi riskine giremem."

Overholt, Dalai Lama'yı kaçmaya ikna etmek için bütün ikna gücünü kullanması gerekeceğini düşünerek gelmişti oraya, ama bu karar zaten verilmişti. Bu kadarını beklemeliydi; Dalai Lama'yı tanıdığı onca yıl içinde liderin halkına olan bağlılığından kuşkulanmasını gerektirecek hiçbir şey görmemişti.

"Adamlarım ve ben size eşlik etmek istiyoruz," diye öneride bulundu Overholt. "Ayrıntılı haritalarımız, telsizlerimiz ve malzemelerimiz var."

"Sizin de yanımızda gelmeniz bizi mutlu eder," dedi Dalai Lama. "Kısa süre içinde gidiyoruz."

Dalai Lama çıkmak üzere döndü.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi Overholt.

"İşler böyle," dedi Dalai Lama kapıda durarak. "Ama şimdilik sen adamlarını toplayıp nehirde bizimle buluş."

Norbulingka'nın çok yukarısında gökyüzü trilyonlarca yıldızla benek benekti. Birkaç gün içinde dolunay olacak ay yeri sarı, yaygın bir parıltıyla aydınlatıyordu. Ortalık sessiz, sakindi. Normalde öten gece kuşları sessizdi. Etrafı çevrili arazinin içindeki evcilleştirilmiş hayvanlar -misk geyiği, dağ keçileri, develer, yaşlı bir kaplan, serbestçe koşan tavuskuşları- neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Himalayalar'm tepesinden esen hafif bir rüzgâr çam ormanlarının ve değişimin kokusunu getiriyordu.

Lhasa'nın dışındaki tepelerden bir kar leoparının insanın kanını donduran çığlığı duyuldu.

Dalai Lama araziyi taradı, sonra gözlerini kapatıp zihninde geri dönüşü hayal etti. Üzerinde kaftan yerine pantolon, pelerin yerine siyah yünlü palto vardı. Askıya takılmış bir tüfek sol omzundan sarkıyordu ve antik tören tangkası, yani nakışlı ipek goblen sağ tarafında asılıydı.

"Hazırım," dedi Chikyah Kenpo ya da genelkurmay başkanına. "İkonu paketlediniz mi?"

"Güvenli bir şekilde sandığa yerleştirildi ve korunuyor. Sizin gibi adamlar da ne pahasına olursa olsun koruyacaklardır onu."

"Öyle yapmaları gerekiyor," dedi Dalai Lama yumuşak bir şekilde.

İki adam sarı duvardaki kapıya gidip içinden geçtiler.

Chikyah Kenpo'nun elinde büyük, mücevherli, kıvrık bir kılıç vardı. Belindeki deri kınına sokup efendisine döndü. "Yakında kalın."

Sonra arkalarında Kusun Depon grubuyla dış kapıyı geçip kalabalığın arasına girdiler. Grup aşınmış toprak yolda hızla ilerledi. Bir çift Kusun Depon arkada durup peşlerinden gelen olup olmadığına baktı. Kimse olmadığını görünce öndeki muhafız çiftine doğru ilerlediler. Bu kez onlar geride kaldı ve sahil açık hale gelene kadar bu böyle devam etti. Öndeki savaşçı çiftleriyse ilerideki tehlikeleri değerlendiriyorlardı. Yolun açık olduğunu görünce ilerlemeye devam ediyorlardı. İriyarı bir keşişin çektiği el arabasında bulunan ikon grubu takip ediyordu. Arabanın sopalarını sıkıca kavramış olan keşiş randevusuna geç kalmış bir iki tekerlekli araba sürücüsü gibi koşturuyordu.

Herkes hızla ilerliyordu ve ayaklarının çıkardığı sesler bastırılmış alkış sesine benziyordu.

Suyun sesi ıslak yosun kokusuyla birlikte geldi. Burası Kyichu Nehri'nin bir koluydu. Grup bir dizi atlama taşından geçerek hızla ilerlemeye devam etti.

Kyichu Nehri'nin uzak kıyısındaki Overholt saatinin radyum kadranına bakıp ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. Saatler önce gönderilmiş olan birkaç düzine Kusun Depon kaçışı hızlandıracak olan atlarla ve katırlarla ilgileniyordu. Sarışın Amerikalıya ne korku ne de kötü niyetle bakıyorlardı, yalnızca teslimiyet vardı ifadelerinde.

Birkaç büyük feribot onları nehrin karşısına taşımıştı ve tekneler yine uzak kıyıya bağlanmış Dalai Lama'nm varışını bekliyordu. Overholt uzak kıyıda bir ışığın hızla yanıp söndüğünü gördü, geçişin güvenli olduğunu gösteriyordu bu. Ay ışığında teknelerin hızla yüklendiğini gördü, dakikalar sonra da suya çarpan küreklerin sesini duydu.

Öndeki tekne çakıl taşlı sahile çıkınca Dalai Lama tekneden aşağıya indi.

"Langston," dedi. "Başkentten görülmeden ayrılmayı basardın mı?"

"Evet, Kutsal Efendimiz."

"Bütün adamların seninle birlikte mi?"

Overholt emrindeki yedi adamı işaret etti. Ekipmanlarının bulunduğu birkaç kutuyla bir kenarda duruyordu adamlar. Karşı kıyıya ulaşan Chikyah Kenpo muhafızları tekneden indi ve öncü askerler atlara bindiler. Adamların ellerinde ipekli flamalarla sarılı uzun mızraklar vardı. Daha önce atları tören örtüleri ve süslemelerle kaplıydı. Derken, bir kaz sesini andıran boğuk bir trompet sesi havayı doldurdu. Gitme vakti gelmişti.

Overholt ve adamları atlara binerek Dalai Lama'nın arkasında bir sıra oluşturdular. Ertesi sabah güneş doğana kadar Lha-sa'dan millerce uzaktaydılar.

İki gün boyunca, beş bin metrelik Che-La Geçidi'nden ve Tsangpo Nehri'nden geçtikten sonra grup geceyi geçirmek üzere Ra-Me Manastırı'nda durdu. At sırtında hızla gelen haberciler gruba yetişti ve Çinlilerin Norbulingka'yı bombaladığı, çaresiz kalabalığı makineli tüfeklerle taradığı haberini getirdi. Binlerce insan öldürülmüştü. Bu haberler Dalai Lama'nın canını çok sıktı.

Overholt kaydettikleri ilerlemeyi telsizle bildirmişti ve yardım çağrısı yapması gerekmediği için büyük bir rahatlama hissediyordu. Bu rota Çinlilerle herhangi bir çatışmaya girmekten kaçınmak amacıyla uzmanlar tarafından dikkatle seçilmişti. O ve adamları çok yorgundu, ama cesur Nepalliler hiç duraklamadan ilerliyorlardı. Lhuntse Dzong kasabası da Jhora köyü gibi geride kalmıştı.

Hindistan'la sınırı olan Karpo Geçidi bir günlük mesafedeydi.

Derken kar yağmaya başladı. Uğultulu rüzgârla gelen tipi ve alçak bulutlar, Hindistan sınırına ulaşmadan önce geçecekleri son Tibet kasabası olan Mangmang üzerinde asılı duruyordu. Yolculuk yüzünden zaten tükenmiş olan ve binlerce vatandaşının öldüğü haberine çok üzülen Dalai Lama hastalandı. Ülkesindeki son gecesi bir işkenceydi.

Yolculuğunu rahatlatmak için yak ve at kırması olan dzomo adlı bir hayvanın sırtına yerleştirildi. Dzomo Karpo Geçidi'nin yamacını tırmanırken Dalai Lama sevgili Tibet topraklarına son kez bakmak için durakladı.

Overholt atıyla yaklaştı. Dalai Lama kendisine bakana kadar bekledi. "Benim ülkem asla unutmaz," dedi. "Ve bir gün sizi evinize geri getireceğiz."

Dalai Lama başıyla onayladı, sonra dzomonun boynunu okşadı ve sürgüne doğru yöneldi. Sıranın arkasında paha biçilmez sanat eserini taşıyan arabayı çeken keşiş geçide tırmanırken bacaklarını iyice zorladıktan sonra yamaçtan aşağıya inmeye başladı. Tırmanırken ağırlığını çok fazla hissettiği yaklaşık üç yüz kilo ağırlığındaki araba şimdi özgürce koşmak istiyordu. Adam zorlukla topuklarını yere bastırdı.

Kısım 1 BUGÜN

Saat akşamın yirmisiydi. Kırışık, mavi bir masa örtüsünde dolaşan siyah bir böceği andıran yorgun ve yaşlı bir yük gemisi, güneyden, Karayip dalgalarının arasından Küba adasındaki Santiago Limanı'nın girişine doğru zorlukla ilerliyordu. Güneş dünyanın atmosferi sayesinde büyütülmüş kocaman bir top gibi batı ufkundan batarken, geminin tek bacasından çıkan duman doğudan esen rüzgârla savruluyordu.

Son buharlılardan biri olan yük gemisi, dünyanın egzotik ve uzak bölgelerine yayılmış limanlarına isimsiz bir şekilde yolculuk yapıyordu. Onun gibi işleyen birkaç gemi kalmıştı. Düzenli bir gemicilik rotası izlemiyorlardı. Programları kargo talebine ve sahiplerine bağlıydı, bu yüzden varış yerleri limandan limana değişiyordu. Sahile yanaşıyor, yükünü boşaltıyor ve hayaletler gibi gecenin içine karışıyorlardı.

Sahilden iki mil açıkta küçük bir tekne çalkantılı denizde yalpalayarak gemiye yanaştı ve paralel bir seyir izleyerek etrafından dolaştı. Açık ambar kapağından aşağıya bir ip merdiven sarkıtılırken teknenin kaptanı paslı gövdeye iyice yanaştı.

Elli yaşlarındaki, kahverengi derili, sık kır saçlı kaptan eski gemiye baktı. Solmuş siyah boyasının kazınıp yeniden boyanması gerekiyordu. Gövdedeki her açıklıktan pas akıyordu. Deliğine gergin bir şekilde çekilmiş olan dev demiri tamamen aşınmıştı. Kaptan pruvanın üst kısmında zorlukla okunan harflere baktı. Yorgun yaşlı geminin adı Oregon'du.

Jesus Morales şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Geminin yirmi yıl önce hurdaya çıkmamış olması bir mucizeydi. Hâlâ işlemekte olan bir yük gemisinden çok bir enkaza benziyordu. Ulaştırma Bakanlığındaki parti bürokratlarının, tütün ve şeker tarlalarına kimyasal gübre taşıması için sözleşme yaptıkları geminin durumu konusunda bir fikirleri olup olmadığını merak etti. Geminin denizcilik sigortası incelemesinden geçmiş olduğuna inanamıyordu.

Gemi neredeyse duracak kadar yavaşlarken Morales korkuluklarda dikildi ve kılavuz teknenin tamponları geminin gövdesine sürtündü. Tekneyi kaldıran dalganın zamanlamasını iyi yaparak ıslak güverteden borda merdivenine atladı ve ambar kapağına tırmandı. Günde on kere yaptığı bir şeydi bu. Kapağın yanında bekleyen bir çift tayfa güverteye tırmanmasına yardımcı oldu. Adamların ikisi de iriyarıydı ve selam amaçlı gülümseme zahmetinde

bulunmuyorlardı. Bir tanesi köprüye giden merdiveni işaret etti. Sonra Morales'i güvertede tek başına bırakarak dönüp gittiler. Gidişlerini seyreden Morales onlarla asla karanlık bir sokakta karşılaşmamayı umut etti.

Merdivene tırmanmadan önce geminin üst bölümlerini incelemek için birkaç dakika durakladı.

Uzun deneyimi ve gemiler hakkındaki bilgisine dayanarak geminin uzunluğunun 170 metre genişliğinin 23 metre olduğunu tahmin etti. Büyük olasılıkla brüt tonajı 11.000 civarındaydı. İkisi baca ve üst bölümlerin arkasında, üçü ön güvertede olup yükleri boşaltmak için bekleyen toplam beş vinç vardı. On iki kapağı bulunan toplam altı ambar saydı. Gençlik günlerinde ekspres kargo gemisi olarak sınıflanıyor olmalıydı. 1960'ların başında inşa edilip suya indirilmiş olduğunu tahmin etti. Kıç tarafında bir İran bayrağı dalgalanıyordu. Morales'in pek sık karşılaştığı bir görüntü değildi bu.

Oregon su seviyesinden bakıldığında yıpranmış görünüyorsa, ana güverteden tam anlamıyla perişan görünüyordu. Vincinden zincirlerine kadar her bir güverte aleti pasla kaplıydı, fakat hırdavat en azından kullanılabilir durumda görünüyordu. Vinçler diğerlerine kıyasla yıllardır kullanılmamış gibi duruyordu.

Durumu daha da kötüleştirmek istercesine eskimiş aletler ve yalnızca çerçöp olarak adlandırılabilecek ekipman güvertenin etrafına saçılmıştı. Morales liman kılavuzu olarak çalıştığı yıllar boyunca hiç böyle pis durumdaki bir gemi görmemişti.

Köprüye çıkan merdivenleri tırmanıp boyalan yer yer kalkmış bölmeleri ve camları çatlamış, sararmış lombozları geçti. Biraz durakladıktan sonra kapıyı açtı. Geminin içi de kötü durumdaydı. Dümen köşkü kirli, tezgâhlarda ve bir zamanlar cilalı olan tik ağacından yapılma döşemede sigara yanıkları vardı. Pencere pervazlarını sinek ölüleri doldurmuştu. Burnuna da iğrenç bir koku geliyordu. Ve işte kaptan da oradaydı.

Morales, dev karnı kemerinin üstüne sarkmış iriyarı, pasaklı bir adam tarafından selamlandı. Yüzü yaralıydı ve burnu o kadar kötü bir şekilde kırılmıştı ki, sol yanağına doğru yatmıştı. Kalın siyah saçları yağlı bir kremle geriye yatırılmıştı, sakallan dağınık ve uzundu. Kaptan bir renk curcunası halindeydi. Gözleri kırmızı, dişleri sarımsı kahverengi, kollarıysa mavi dövmelerle doluydu. Kirli bir yat kaptanı kepi başının gerisine konmuştu ve üzerinde yağlı bir tulum vardı. Havalandırması olmayan köprüdeki tropik sıcaklık ve nem adamın en azından bir aydır yıkanmadığını söylüyordu Morales'e.

Terli elini Morales'e uzatıp İngilizce konuştu. "Sizi gördüğüme sevindim. Ben Kaptan Jed Smith."

"Jesus Morales. Santiago Liman Dairesi Kılavuzu." Morales kendini huzursuz hissediyordu. Smith İngilizceyi Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Doğrusu bu, İran bayraklı bir geminin kaptanından beklediği bir şey değildi.

Smith, ona bir yığın kâğıt uzattı. "İşte sicil kayıtlarımız ve kargo manifestomuz."

Morales kâğıtlara yalnızca şöyle bir göz attı. Limandaki resmi görevliler onları daha yakından inceleyecekti. Onun tek endişesi geminin limana girme izninin olmasıydı. Kâğıtları geri uzatarak, "Devam edelim mi?" diye sordu.

Smith altmışlarda inşa edilen bir gemi için son derece eski görünen ahşap dümene doğru elini salladı. "Gemim sizindir, Sinyor Morales. Hangi limana demir atmamızı istiyorsunuz?"

"Perşembeye kadar limanlarda yer yok. O zamana kadar limanın ortasına demirlemeniz gerekecek."

"Bu dört gün sonrası demek. İzlememiz gereken bir program var. Yükümüzü boşaltmak için dört gün boyunca oturup bekleyemeyiz."

Morales omuz silkti. "Liman komiseri üzerinde herhangi bir kontrolüm yok. Üstelik artık ambargo kalktığı için limanlar yeni çiftlik makineleri ve otomobil boşaltan gemilerle dolu. Bunların sizin kargonuza göre önceliği var."

Smith ellerini iki yana açtı. "Tamam. Yükümüzü boşaltmak için boş boş oturup bekleyişimiz ilk olmayacak." Çürük dişlerini göstererek arsızca sırıttı. "Sanırım benim ve adamlarımın karaya çıkıp Kübalı kadınlarla arkadaşlık etmesi gerekiyor."

Bu düşünce Morales'in derisinin karıncalanmasına neden oldu. Başka bir şey söylemeden dümene geçti. Bu arada Smith makine dairesine seslenip yarım hız istedi. Yaşlı ve yorgun gemi yeniden ilerlemeye başlarken Morales ayağının altındaki makinelerin titreşimini hissedebiliyordu. Pruvayı denizden yükselen kayalarla sınırlanan Santiago Limanı'nın dar girişine doğru çevirdi.

Körük biçimli limana giren kanalı, gemi neredeyse tam üstüne gelene kadar görmek olanaksızdı. Sağ taraftaki altmış metre yüksekliğindeki tepelerin üstünde Morro Kalesi olarak bilinen koloni kalesi bulunuyordu.

Morales, Smith ve köprüde dikilen iğrenç mürettebatının, Fidel Castro Birleşik Devletler'in Küba'ya saldıracağını düşündüğü zaman tepelere yerleştirilen

savunmalarla ilgilendiğini fark etti. Pahalı dürbünlerle topların ve füzelerin yerlerini inceliyorlardı.

Morales kendi kendine gülümsedi. İstedikleri kadar bakabilirlerdi; savunmaların çoğu boştu. Yalnızca, istenmeyen bir geminin limana girmeye çalışması gibi pek de olası olmayan bir durumda, füzeleri kullanacak küçük bir asker grubu bulunduruluyordu iki küçük kalede.

Morales şamandıraların arasından yolunu bulup Oregon'u becerikli bir şekilde kanalın kıvrımlarından geçirdi, kısa süre sonra da Santiago şehriyle çevrili top biçimindeki geniş limana soktu. Ama dümende bir gariplik vardı. Bu tuhaf hissi zorlukla algılıyordu, ama yine de vardı. Dümeni ne "zaman çevirse dümen yekesi yanıt vermeden önce kısa bir duraklama oluyordu. Dümeni hızla, ama hafifçe sancak tarafına kırdı, sonra tekrar iskele tarafına çevirdi. İki saniyelik gecikme bir yansıma gibi kesinlikle oradaydı. Dümen mekanizmasında bir uyuşukluk hissetmiyordu, daha çok bir duraklama gibiydi. Başka bir kaynaktan geliyor olmalıydı. Ama yanıt geldiğinde hızlı ve kesin oluyordu. Peki ama bu duraklama nedendi?

"Dümende bir gariplik var."

"Ya," diye homurdandı Smith. "Birkaç gündür öyle. Bir sonra gireceğimiz limanda tersane var. Dümen yekesindeki çubuklara baktıracağım."

Morales yine de neler olduğunu anlamadı, ama gemi artık şehrin açığındaki körfeze giriyordu. Bu nedenle aklını kurcalayan esrarı zihninin gerilerine itti. Geminin telsizinden liman yetkililerini aradı, onları gelişinden haberdar etti ve kendisine demir atma emri verildi.

Morales, demir atma alanını gösteren şamandıraları Smith'e işaret etti ve geminin hız kesmesini emretti. Makinelere stop emri vermeden önce geminin pruvası gelen dalgayla karşı karşıya kalana kadar kıç tarafını döndürdü. Oregon Kanada konteyner gemisiyle Libya petrol tankeri arasındaki açıklıkta yavaşlayarak durdu.

"Demir atabilirsiniz," dedi Morales, Smith'e. O da başıyla onaylayarak hoparlörü ağzına götürdü.

"Demir at!" diye bağırdı mürettebatına. Birkaç saniye sonra çapanın zincirleri şangırdamaya başladı, derken demir büyük bir şapırtıyla suya indi. Geminin pruvası zincir dolabından fırlayan toz ve pas bulutuyla bulanık hale gelmişti.

Morales dümenin yıpranmış kollarını bırakarak Smith'e döndü. "Belgelerinizi

liman görevlilerine teslim ettiğinizde kılavuz kaptan ücretini de ödersiniz."

"Beklemeye ne gerek var?" diye genzinden güldü Smith. Tulumunun cebine uzanarak bir tomar kırışık yüz dolar çıkardı. On beş tanesini saydı, sonra tereddüt edip Morales'in şok olmuş yüzüne baktı. "Oh, her neyse, iki bin dolar bile yapabiliriz."

Morales hiçbir kararsızlık belirtisi göstermeden paraları alıp cüzdanına koydu.

"Çok cömertsiniz, Kaptan Smith. Görevlilere kılavuz kaptan ücretinin tamamının ödendiğini bildireceğim."

Smith gerekli belgeleri imzalayıp demir atma tarihini kaydetti. Kaim kolunu Kübalının omzuna attı. "Şimdi sıra kızlara geldi. Santiago'da onlarla buluşulacak en iyi yer neresidir?"

"Su kıyısındaki kabarelerde hem ucuz eğlence, hem de içki bulabilirsiniz."

"Mürettebatıma söylerim."

"Hoşça kalın, kaptan." Morales elini bile uzatmadı. Sırf gemiye çıktığı için bile kendini pis hissediyordu, bir de iğrenç kaptanın elini sıkamazdı. Morales'in uyumlu Kübalı sıcaklığı ortam yüzünden soğumuştu ve Oregon'da bir saniye daha kaybetmek istemiyordu. Dümen köşkünden ayrılarak merdivenden güverteye, oradan da aşağıda bekleyen kılavuz tekneye indi. Limana yanaştırdığı en pis gemi yüzünden hâlâ sersem durumdaydı. Oregon'un sahiplerinin onun düşünmesini istediği şey de tam olarak buydu.

Eğer Morales gemiyi yakından inceleseydi her şeyin bir paravan olduğunu görürdü. Oregon özel olarak monte edilmiş safra tankları yüzünden suya batarak yüzüyordu, bu da kargoyla doluymuş gibi görünmesini sağlıyordu. Makine titreşimleri bile mekanik olarak ayarlanmıştı. Geminin makineleri fısıltı sessizliğiyle çalışırdı ve titreşim de daha azdı.

Geminin her yerini kaplayan pas mı? O da becerikli bir şekilde sürülmüş boyaydı.

Kılavuzun ve teknesinin gemisinden uzaklaştığından emin olan Oregon'un kaptanı Smith güverteye monte edilmiş olan ve herhangi bir amaca hizmet ediyor gibi görünmeyen korkuluğun üstünden geçti. Sıkıca kavrayarak altındaki düğmeye bastı. Smith'in üzerinde dikildiği kare biçimindeki güverte bölümü birden alçalmaya başladı. Bilgisayarlar, otomatik kontroller ve iletişim birimleriyle silah-ateşleme sistemlerinin bulunduğu birkaç büyük konsolun yer

aldığı geniş, aydınlık bir salona gelince durdu. Komuta merkezindeki güverte kalın halılar, duvarlar egzotik ağaçlardan yapılma lambrilerle kaplıydı ve mobilyalar bir tasarımcının show-room'undan fırlamış gibiydi. Bu oda Oregon'un gerçek merkeziydi.

Şortlar, çiçekli gömlekler ve beyaz bluzlarla güzelce giyinmiş altı insan -dört erkek, iki kadın- çeşitli sistemlerle meşguldü. Bir kadın Santiago Körfezi'nin her bölümünü içeren bir dizi televizyon monitörünü tarıyor, bir adam kamerasıyla dönüp ana kanala doğru ilerleyen kılavuz teknesine zoom yapıyordu. Hiçbiri şişko kaptana aldırmadı. Yalnızca haki şort ve yeşil golf gömleği giymiş bir adam ona yaklaştı.

"Kılavuz kaptan konusunda her şey yolunda gitti mi?" diye sordu geminin şirket başkanı Max Hanley. Geminin makineleri dahil bütün operasyon sistemlerini yöneten kişi oydu.

"Kılavuz dümendeki gecikmeyi fark etti."

Hanley sırıttı. "Bir de işe yaramayan bir dümeni çevirdiğini fark etseydi. Ama yine de bazı ayarlamalar yapmamız gerek. Onunla İspanyolca mı konuştun?"

Smith güldü. "En iyi Yanki İngilizcemle konuştum. Neden bu dili bildiğimi öğrenmesine izin vereyim ki? O zaman biz demir atarken telsizle konuştuğu liman görevlileriyle bir dümen çevirdiğini anlardım." Smith yağlı tulumunun kolunu çekerek camı kötü biçimde çizilmiş Timex saatine baktı. "Karanlığın basmasına otuz dakika var."

"Ay havuzundaki ekipman hazır."

"Ya iniş tayfası?"

"Beklemede."

"Bu berbat kokulu giysilerden kurtulup temizlenmem gerek," dedi Cabrillo, modern ressamların tablolarının asılı olduğu koridordan geçip kendi kamarasına doğru giderken.

Mürettebatın kamaraları iki kargo ambarının içine gizlenmişti ve beş yıldızlı otel odaları kadar lükstü. Oregon'da subaylar ve mürettebat arasında bir ayrım yoktu. Hepsi ayrı ayrı alanlarda yüksek eğitimler almış insanlar, silahlı kuvvetlerde hizmet eden seçkin kadın ve adamlardı. Gemi, hissedar olan çalışanlarına aitti. Herhangi bir rütbe yoktu. Cabrillo yönetim kurulu başkanıydı; Hanley başkandı; diğerleri de çeşitli unvanlara sahiptiler. Hepsi, dünyanın her yerindeki ülkeler veya büyük şirketler tarafından genellikle büyük riskler taşıyan gizli işler

yapmak üzere tutulan paralı askerlerdi ve para kazanmak için buradaydılar.

Yirmi dakika sonra kamaradan çıkan adam içeri giren adamla aynı değildi. Yağlı saçlar, uzun sakallar ve yağlı tulum, iğrenç kokuyla birlikte yok olmuştu. Yerini paslanmaz çelikten Concord kronometrenin aldığı Timex de öyle. Buna ek olarak adam en azından elli kilo vermişti.

Juan Rodriguez Cabrillo kir pas içindeki deniz kurdundan kendi gerçek kimliğine dönüşmüştü. Haşin bir yakışıklılığı olan kırk yaşlarındaki uzun boylu adam muzip mavi gözleriyle bakıyordu. Sarı saçları kısacık kesilmişti ve dudaklarının üstünde Batı kovboyları tarzı bıyıkları çıkmaya başlamıştı.

Koridordan hızla geçip en sondaki kapıya gitti, geminin gövdesindeki geniş boşlukta yükseğe yerleştirilmiş olan komuta odasına girdi. Üç güverte yüksekliğindeki ay havuzu, Oregon'un bütün sualtı ekipmanının -dalış takımları; insanlı ve insansız denizaltılar; sualtı elektronik alıcılar- depolandığı yerdi. Birleşik Devletler Denizaltıları'na ait bir çift son teknoloji ürünü modern sualtı aracı -yirmi metrelik Nomad 1000 ve on metrelik Discovery 1000- yerlerinde asılıydı. Gövdenin altındaki kapılar kayarak açıldı ve araç dışarıdaki suyla aynı seviyeye gelene kadar içeri su aldı.

Olağanüstü gemi dışarıdan göründüğü gibi bir şey değildi. Dış güverteleri ve gövdesi paslı bir kova gibi görünecek şekilde değiştirilmişti. Dümen köşkü, aşağıdaki kullanılmayan subay ve mürettebat kamaraları da ziyaretçi liman görevlilerinin veya kılavuz kaptanların şüphelenmesini engellemek için pis tutuluyordu.

Cabrillo sualtı operasyonları odasına girip Santiago şehrinin her sokağının üç boyutlu holografik imajlarını gösteren geniş masanın önünde durdu. Oregon'un güvenlik ve gözetleme analisti Linda Ross masanın önünde durmuş, üzerlerinde Küba askeri üniformaları olan bir grup adama ders veriyordu. Linda donanmada teğmenken, Cabrillo, onu güzel sözlerle kandırarak istifa etmesini ve Oregon'a katılmasını sağlamıştı. Linda donanmadayken Aegis güdümlü füze kruvazöründe istihbarat subaylığı yaptıktan sonra Washington'da donanmanın istihbarat bölümünde dört yıl çalışmıştı.

Linda, müdahale etmeden sessizce duran Cabrillo'ya yandan bir bakış attı. Her görenin tekrar dönüp baktığı kadar olmasa da çekici bir kadındı ve çoğu erkek onu sevimli bulurdu. Bir yetmiş uzunluğunda ve elli sekiz kilo olan bedenini egzersizle formda tutardı, ama makyajına ve saçına nadiren ekstra zaman ayırırdı. Akıllı bir kadındı, yumuşak bir konuşma tarzı vardı ve Oregon'un bütün

mürettebatı ona hayrandı.

Linda elindeki ışıklı sopayla hedeflerini gösterip son dakika talimatlarını verirken üç boyutlu şehir görüntüsünün etrafında dikilen beş adam ve bir kadın dikkatle onu dinliyordu. "Santa Ursula Kalesi. İspanyol-Amerikan Savaşı sırasında inşa edildi. Yirminci yüzyılın başlarında, daha sonra Castro ve devrimcileri ülkenin kontrolünü ele alana kadar depo olarak kullanıldı. Sonra hapishaneye dönüştürüldü."

"Karaya çıktığımız yerle hapishanenin arasındaki mesafe ne kadar?" diye sordu Oregon'un aldatmaca ustası ve kıyı operasyonları direktörü Eddie Seng.

"Bir milden yüz seksen metre eksik," diye yanıtladı Linda.

Seng kollarını kavuşturup düşünceli bir şekilde baktı. "İçeri girerken üniformalarımızla yerli halkı kandırabiliriz, ama dönüşte bir millik yolu savaşarak ve on sekiz mahkûmu güderek almamız gerekirse başarabileceğimizi garanti edemem."

"Özellikle de o zavallı insanların içinde bulunacağı durumdayken," dedi Oregon'un subay doktoru Julia Huxley. Mahkûmlarla ilgilenmek için harekâta o da katılacaktı. Güreşçiyi andıran vücudu ile geniş göğüslü kısa boylu bir kadın olan Julia doğuştan geminin sempatik hanımıydı. San Diego Donanma Üssü'nde dört yıl baştabip olarak hizmet etmiş ve herkesten saygı görmüştü.

"Şehirdeki ajanlarımız siz hapishaneden çıkmadan yirmi dakika önce bir kamyon çalma işini ayarladılar. Kamyon ve sürücüsü, sizin iniş yerinizin üstündeki iskelede bulunan işçi bakım barakasından bir blok öteye park edilmiş olacak. Sizi hapishaneye götürüp bırakacak, bekleyecek, sonra sizi limana geri getirecek. Orda kamyonu terk edip evine bisikletle dönecek."

"Bir adı ya da parolası var mı?"

Linda hafifçe gülümsedi. "Parola dos."

Seng şüpheci görünüyordu. "İki? Hepsi bu mu?"

"Evet, o da uno, yani bir yanıtını verecek. Bu kadar basit."

"Evet, en azından kısa."

Linda uzaktan kumandanın üstündeki bir dizi düğmeyi açmak için durakladı. Şehrin görüntüsü Santa Ursula Hapishanesinin görüntüsüne dönüştü. Çatısı olmadığı için odaları, hücreleri ve bunları birbirine bağlayan geçitleri ortaya çıkmıştı. "Kaynaklarımız bütün hapishanede yalnızca on nöbetçi olduğunu

söylüyor. Altı tanesi gündüz, ikisi akşam vardiyasında, ikisi de gece yarısından sabah altıya kadar görevli. İkisine hâkim olmanız sorun olmayacaktır. Mahkûmları başka güvenli bir yere nakletmeye gelen askeri birim olduğunuzu sanacaklardır. Programa göre saat yirmi ikide gireceksiniz. İki nöbetçiyi etkisiz hale getirip mahkûmları serbest bırakacak ve denizaltıya dönüp yirmi üçe kadar gemiye varacaksınız. Daha fazla gecikirseniz limandan kaçışımızı tehlikeye atmış olursunuz."

"Nasıl?" diye sordu Seng'in ekip üyelerinden biri.

"Liman savunma sistemlerinin her gece yirmi dörtte operasyona yönelik testler yaptıklarını öğrendik. Ondan önce denize açılmış olmalıyız."

"Neden bekleyip gece yarısından sonra, kentin büyük bölümü uykudayken girmiyoruz?" diye sordu iniş güçlerinden biri. "Saat yirmi ikide yerli halk hâlâ ortalıkta olacak."

"Şafaktan önce sokaklardan gizlice geçmezseniz daha az şüphe uyandırırsınız," diye yanıtladı Linda. "Ayrıca, diğer sekiz nöbetçi genellikle sabahın erken saatlerine kadar yerel barlarda oluyor."

"Bundan emin misiniz?" diye sordu Seng.

Linda başıyla onayladı. "Hareketleri iki haftadır kentteki ajanlarımız tarafından izlenip kaydediliyor."

"Murphy Yasası çirkin başını göstermezse operasyon sorunsuz geçecek gibi görünüyor," dedi Cabrillo. "İşin zor kısmı hepinizin gemiye binip limandan çıkmaya çalıştığı zaman başlayacak. Castro'nun liman güvenlik güçleri demir alıp kanaldan açık denize döndüğümüzü gördüğü an bir şeylerin ters gittiğini anlayacak ve kıyamet kopacak."

Linda, Cabrillo'ya baktı. "Onları devirecek silahlara sahibiz."

"Doğru," diye kabul etti Cabrillo. "Ama ilk atışı biz yapamayız. Eğer önce onlar Oregon'u vururlarsa kendimizi korumaktan başka çaremiz yok."

"Kimse bize hapisten kimi kurtardığımızı söylemedi," dedi Seng. "Önemli birileri olmalı, yoksa bu işi almazdık."

Cabrillo, ona baktı. "Buraya gelene kadar her şeyi gizli tutmak istedik. Onlar Castro hükümetine karşı olan doktorlar, gazeteciler ve işadamları, hepsi de oldukça saygın kadın ve erkekler. Castro, eğer serbest kalırlarsa tehlikeli olacaklarını biliyor. Miami'deki Küba cemiyetine ulaşabilirlerse orayı devrim

hareketini başlatmak için kullanabilirler."

"Bu iyi bir anlaşma mı?"

"Onları Birleşik Devletler'e götürebilirsek on milyon dolar alacağız."

Seng ve holografik görüntünün etrafındakiler gülümsedi. "Bu herkesin yuvasına küçük, güzel bir miktar katkıda bulunur."

"Kâr için çok çalışmak," dedi Cabrillo yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Sloganımız bu."

Saat tam 20.30'da Seng ve küçük ekibi, operasyon sırasında denizaltıyı kullanıp koruyacak olan iki mürettebatla birlikte Nomad 1000'e bindi. Denizaltı bir denizaltıdan çok lüks bir yata benziyordu. Dizel motorlarıyla yüzeyde yüksek hızda gidebilen denizaltı, dalgaların altına inince aküyle çalışıyordu. Sualtında on iki deniz mili hızla gidebilen Nomad üç yüz otuz metreye dalabilirdi. İçerisi on iki kişiyi rahatça alabiliyordu, fakat Cabrillo onun bunun gibi görevler için üç katı sayıda insanı sıkış tepiş alabilecek şekilde tasarlanmasını istemişti.

Giriş kapısı sıkıca kapalıydı. Geniş bir askıyla sıkıca bağlanan araç vinçle ay havuzunun ortasına kaldırıldı. Operatör kontrol odasına bakıp Cabrillo'ya iniş sinyali verdi. Sonra, iri araç yavaşça karanlık suya inmeye başladı. Denizaltı suya iner inmez dalgıçlar askıyı çıkardılar ve vinçle yukarıdaki balkona çıktılar.

"Telsiz kontrol," dedi Seng. "Beni duyuyor musunuz?"

"Aynı odadaymışız gibi," diye ona güvence verdi Linda.

"Önümüz açık mı?"

"Herhangi bir gemi hareketi yok, yalnızca denize açılan üç balıkçı teknesi görülüyor. On metrede pervanelerinden ve omurgalarından yeterince uzak olursunuz."

"Kahveyi koyun," dedi Seng.

"İyi yolculuklar," dedi Cabrillo esprili bir şekilde.

"Senin için bunu söylemek kolay," diyen sesi duyuldu Seng'in.

Birkaç dakika sonra Nomad'ın içindeki ışıklar titreşti ve limanın karanlık sularında gözden kayboldu.

Denizaltının kaptanları hedefleri olan şehir limanının tam rotası için Global Konumlandırma Sistemi'ne güveniyorlardı. Lazer izleme sistemleriyle iskele ayaklarının yerini tespit ederek yüklerini boşaltan iki konteyner gemisinin kıç ve

pruvası arasına süzülmeyi başardılar. Rıhtımın altına girip yukarıdaki herkesin görüş alanının dışına çıktıktan sonra, yüzeye çıkıp iskele ayaklarının altına süzülen şehir ışıklarını büyüten gece kamerasını kullanarak aradaki mesafeyi kapattılar.

"Yüzer bakım iskelesi tam önümüzde," diye anons etti birinci kaptan.

Silahların ya da hayatta kalmak için gerekli takımların kontrol edilmesi gerekmiyordu. Hepsi gizli silahlar taşımalarına rağmen vatandaşlara karşı kötü niyeti olmaksızın kasabada ilerleyen küçük bir güvenlik birimi gibi görünmek istiyorlardı. Bir tek üniformalarının temiz ve iyi görünümlü olup olmadığını kontrol ettiler. Ekibin çarpışma birimindeki herkes Özel Güçler üyesiydi. Hayatlarını kurtarmak için mutlaka gerekli olmadıkça şiddet kullanmamaları konusunda sıkı emirler almışlardı. Seng'in kendisi donanmanın keşif ekibinde görev yapmıştı ve hiçbir zaman adamını kaybettiği olmamıştı.

Nomad yüzer iskeleye hafifçe çarpar çarpmaz ekibi tarafından yakından takip edilen Seng denizaltıdan inip bakım işçilerinin aletlerinin ve küçük ekipmanlarının bulunduğu küçük barakaya giden merdivenleri çıktı. Kapı içeriden kolayca açıldı ve Seng yakında kimsenin olup olmadığını kısaca kontrol ettikten sonra herkese kendisini takip etmesi işaretini verdi.

Vinçlerin ışıkları ve yüklerini boşaltan gemiler limanı gündüz gibi aydınlatmıştı, ama neyse ki çıkış kapısı tam karşıdaydı. Ekip gölgelerin içine toplandı. Çiftler halinde sıraya girerek ritmik yürüyüşle ilerleyen ekibi Seng limanın sonuna ve deponun arkasına götürdü.

Saati 21.36'yı gösteriyordu. Hapishanenin kapısına varmaları için tam yirmi dört dakikaları vardı. Deponun arkasındaki loş liman ışığının altına park etmiş olan kamyonu dokuz dakika sonra buldular. Seng onun nuh nebiden kalma 1951 model bir Ford nakliye kamyonu olduğunu gördü. Loş ışıkta dört buçuk metrelik kargo aracının yan tarafındaki şık kırmızı harflerle yazılmış İspanyolca ERZAK MÜTEAHHİDİ GONZALES yazısını görebiliyordu. Sürücü yalnızca sigarasının ışığıyla görülebiliyordu.

Seng elinde Ruger P97.45 kalibrelik susturucu takılmış otomatikle açık cama yürüyüp sessizce, "Dos," dedi.

Kamyonun sürücüsü filtresiz sigarasından yoğun bir duman üfleyip, "Uno," dedi.

"Arkaya doluşun," diye ekibine emretti Seng. "Ben önde gideceğim." Yolcu kapısını açıp bindi. Sürücü eskimiş aracın vitesini gacırtıyla geçirip limandan

şehrin iç kesimlerine doğru yol alırken aralarında herhangi bir konuşma geçmedi. Bulvardaki diğer bütün ışıklar ya ampuller patlayıp değiştirilmediği ya da enerji tasarrufu için sönüktü. Birkaç blok sonra sürücü ana caddeye dönüp San Juan Tepesi'ne doğru hafif meyilli yolu tırmanmaya başladı.

Küba'nın ikinci en büyük şehri Santiago Oriente Bölgesi'ndeydi ve on yedinci yüzyılda adanın başkentiydi. Kahve ve şeker pancarı tohumlarının ekili olduğu tepelerle çevrili şehir dar sokaklar labirentinden, küçük meydanlardan ve sarkık balkonlu İspanyol sömürge mimarisine ait binalarından oluşuyordu.

Seng dikkatini yan caddeleri taramaya ve sürücünün doğru yoldan gittiğinden emin olmak için portatif GPS'indeki rakamları incelemeye yoğunlaştırdığından sessizdi. Sokaklar kaldırım kenarlarına park etmiş elli yıllık arabaların dışında büyük oranda boştu. Kaldırımlarsa akşam yemeği sonrası yürüyüşüne çıkmış olan veya Küba müziğiyle yankılanan barlarda oturan insanlarla doluydu. Dükkânların ve üzerlerindeki apartmanların boyaları solmuş, yer yer dökülmüştü, diğerleriyse canlı pastel renklerle boyanmıştı. Oluklar ve kaldırımlar temizdi, fakat pencereler nadiren temizlikçi ve bez görüyor gibiydi. İnsanlar büyük oranda mutlu görünüyordu. Bol bol kahkaha ve şarkı duyuluyordu. Kimse yavaş yavaş şehrin merkezinden geçen kamyona ikinci defa dönüp bakmıyordu.

Seng üniformalı birkaç adam gördü, ama yabancıların istilasından çok kadınlarla konuşmayı tercih ediyor gibiydiler. Sürücü iğrenç kokulu bir sigara daha yaktı. Seng hiç sigara içmezdi. Bunun için kapıya iyice yaslanıp yüzünü açık pencereye çevirdi, burnunu tiksintiyle havaya kaldırdı.

On dakika sonra kamyon kaleden hapishanenin ön kapısına varmıştı. Sürücü kapıyı geçip elli metre ötede durdu. "Burda bekleyeceğim," dedi, neredeyse mükemmel bir İngilizceyle. Limandan beri ilk kez konuşuyorlardı.

Seng, onu bir kitap gibi okudu. "Eğitimci misin, doktor mu?"

"Üniversitede tarih dersi veriyorum."

"Teşekkürler."

"Geç kalmayın. Kamyonun gece yarısından sonra burda durması şüphe çeker."

"Ondan önce çıkarız," diye onu temin etti Seng.

Seng kamyondan inip dikkatlice caddenin iki yanına baktı. Yol boştu. Yavaşça kargo kapısına vurdu. Kapılar açıldı, ekip tuğla döşeli yola atlayıp ona katıldı. Birlik halinde ön kapıya gidip zile bastılar. Çınlama kapının arkasındaki nöbetçi

kulübesinden duyuldu. Birkaç dakika içinde nöbetçi gözlerini ve şakaklarını ovuşturarak merakla dışarı çıktı. Belli ki nöbette uyuyordu. Davetsiz misafirleri kovmayı düşünüyordu, ama Seng'in albay üniformasını görünce telaşla kapıyı açtı, geri çekilip selam verdi.

"Efendim, gecenin bu saatinde sizi kaleye ne getirdi?"

"Albay Antonio Yarayo. Güvenlik Bakanlığı tarafından bu ekiple birlikte mahkûmlardan birini sorgulamak için gönderildim. Yeni bir soruşturma şüpheli bir ajan operasyonunu ortaya çıkardı. İşimize yarayabilecek bilgiye sahip olduklarını düşünüyoruz."

"Affedersiniz, efendim, ama size gerekli belgelerinizin olup olmadığını sormalıyım."

"İyi bir asker gibi, çavuş," dedi Seng itaatkâr bir şekilde. "Bunu yapmalısın." Nöbetçiye bir zarf uzattı. "Neden görevde daha fazla nöbetçi yok?"

"Mahkûm hücrelerini bekleyen bir nöbetçi daha var."

"Hımm. Eh, bütün gece burda dikilmenin bir anlamı yok. Beni ofisine götür."

Nöbetçi onları hemen içinde yalnızca bir masa ve iki sandalye bulunan çıplak ofise götürdü. Duvarlardan birinde Castro'nun gençliğinde çekilen bir fotoğrafı asılıydı.

"Buranın komutası hangi subayın elinde?"

"Yüzbaşı Juan Lopez."

"Kendisi nerde?"

"Şehirde evi olan bir kız arkadaşı var. Yarın dokuzda gelecek."

"Ne kadar rahat," dedi Seng canı sıkılmış gibi. "Senin adın ne.”

"Teğmen Gabriel Sanchez, efendim." "Ya hücrede nöbet tutan nöbetçinin?"

"Çavuş Ignez Macco."

"Lütfen belgeleri kontrol et de içeri girelim."

Nöbetçi masaya oturup zarftaki kâğıtları çıkardı. Seng arkasına geçip cebinden küçük bir tabanca çıkarırken Sanchez de zarftan çıkan karikatürlere bakıyordu. Başını kaldırdı. "Albay, anlamıyorum..."

Daha başka bir şey söyleyemeden Seng ensesine uyuşturucuyla dolu bir ok sapladı. Teğmen, Seng'e garip bir şekilde baktıktan sonra bilinçsizce masaya

düştü.

Seng ekibinden birine bir rulo bant fırlattı. Her hareket o kadar iyi prova edilmişti ki, emir vermesi gerekmiyordu. İki adam bandı alıp bilinçsiz nöbetçiyi bağladı, ceplerini aradı -sıradışı bir anahtar tomarı buldu- ve adamı dolaba tıktı. Bir başka adam dikkatle işe girişip güvenlik alarmları ve iletişim donanımlarını çalışmaz hale getirdi.

Seng, geçitlerden ve tünellerden hızla ilerleyip aşağıdaki hücrelere giden basamaklardan inerken belleğine kazıdığı kalenin holografik görüntüsü sayesinde nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

Çok aceleleri yoktu, ama zaman kaybetmemeleri gerekiyordu. Neden koca binayı yalnızca iki nöbetçinin koruduğunu şimdi daha iyi anlıyorlardı. Duvarlar çok kalındı ve yol seviyesinin çok aşağısındaki zindan hücrelerine yalnızca tek bir giriş ve çıkış vardı. Mahkûmların tek kaçış yolu Oregon'dan gelen ekibin geldiği yoldu. Bir dizi ampul geçidi aydınlatıyordu. Tavan çok yüksekti, fakat duvarların arasındaki boşluk çok dardı. Basamaklar bir banka kasasının kalınlığındaki devasa çelik kapıda sona eriyordu. Bir televizyon kamerası Seng ve adamlarına kötü bir şekilde bakıyordu. Burası zorlu kısım, diye düşündü Seng, garip görünüşlü anahtarı çelik kapıya sokarken. Herhangi bir şifre gerekmeden anahtarın iş görmesi için dua etti.

Anahtarı çevirdiği anda kapının öteki tarafında vızlayan zil korkularını doğruladı. Bir dakika sonra yandaki hoparlörden bir ses duyuldu. "Kim var orda?"

"Güvenlik Bakanlığı'ndan Albay Antonio Yarayo hainleri sorgulayacak bir ekiple birlikte burda."

Bir duraklama oldu. Ama Seng yanıtı beklemedi.

"Kapıyı aç. Gerekli yetkim ve belgelerim var. Teğmen Sanchez bize eşlik edecekti, fakat koruduğu ön kapıyı bırakmasına izin verilmedi. Çavuş Macco'sun, değil mi?" Seng zarfı kaldırdı. "Eğer bir sorun varsa, hizmet kaydın elimde."

"Ama efendim," dedi Macco yalvarırcasına. "Sabah sekizden önce kapı açılırsa Canovar Kalesi'ndeki devlet güvenlik ofisinin alarmları çalar."

"Teğmen Sanchez'e zindan alarmlarını kapamasını emrettim."

"Ama efendim, o bunu yapamaz. Kapı, güvenlik komutasının şehirdeki ofisine bağlı ayrı bir sisteme bağlı. Sabah sekize kadar açılamaz."

Üstesinden gelmeleri gereken bir diğer engeldi bu da, ama hiç beklemedikleri bir şey değildi. Seng güvenlik subaylarının alarmların hatalı çalıştığını düşüneceklerine ve bir güvenlik polisi ekibi göndermeden önce kaleyi arayıp durumu kontrol edeceklerine bahse girebilirdi.

Macco bunu yuttu. Birkaç saniye sonra büyük çelik kapı büyük bir gürültü çıkardı ve kapıdan çıkan demir çubuklar deliklerine geri çekildi. Dev kapı sessiz ve sorunsuz bir şekilde açıldı. Çavuş Macco hazır olda durarak bir selam çaktı.

Seng nezaketle zaman kaybetmedi. Macco'nun gırtlağına uyuşturucu tabancasını dayayıp tetiği çekti. Nöbetçinin gözleri yuvalarında geri döndü, adam bir çuval gibi yere yıkıldı.

Zindan teknoloji harikası bir hapishane değildi. Paslı demir hücre kapıları on dokuzuncu yüzyılın sonlarında takılmıştı ve Macco'nun beline zincirlenmiş büyük antik anahtarı gerektiriyordu. Seng anahtarı ve zinciri çekip kopardı, sorra ilk kapıyı açmaya girişti. Kapı aralanır aralanmaz Julia Huxley içerideki mahkûmun durumunu kontrol etmek için içeri koştu. Seng'in ekibi en kötüsünden korkan şaşkın mahkûmların zindandaki geçide çıkmalarına yardım etti.

"Beşi merdivenleri çıkıp caddeye ulaşacak durumda değil," dedi Julia. "Sedyeyle taşınmaları gerekiyor."

"O zaman onları sırtımızda götürürüz," diye yanıtladı Seng. "Beş sedye taşıyacak kadar adamımız yok."

"Bu zavallı adamlar onları idam edeceğimizi sanıyor," dedi uzun boylu, kısa kızıl saçlı, iri yapılı ekip üyesi.

"Açıklama yapacak zamanımız yok!" diye parladı Seng. Şehirdeki güvenlik görevlilerinin Santa Ursula'daki zindan alarmlarının gecenin yarısında neden çaldığını merak ettiklerine emindi. Arayıp telefonların kesik olduğunu anlayacakları kesindi. Kısa süre sonra da neler olduğunu anlamak için bir ekip göndereceklerini herkes tahmin edebilirdi. "Julia, sen yürüyebilecekleri toparla. Geriye kalanlar, yürüyemeyecek durumda olanları sırtlayın."

Acı içindeki zavallı Kübalıları neredeyse sürükleyerek zindandan çıkarıp merdivenleri tırmanmaya başladılar. Her ekip üyesinin omzunda bir Kübalı vardı, serbest kollarıyla da merdivenleri zorlukla çıkan diğer mahkûmlara yardım ediyorlardı. Julia arkadan gelerek iki kadına destek veriyor, yalnızca rahatlatıcı tonunun karşıya ulaştığını bildiği -Ispanyolcası yalnızca margarita

ısmarlamaya yeterdi- cesaret sözcükleri fısıldıyordu.

Güçten düşmüş mahkûmlarla sarmal merdivenleri tırmanmak bir işkenceydi, fakat geri dönüş yoktu. Şu anda ele geçirilmeleri kesin idam anlamına gelirdi. Göğüsleri hızla inip kalkarak, ciğerleri hava için çırpınarak ve kalpleri şiddetle çarparak merdivenleri çıktılar. Uzun zaman önce umutlarını yitirmiş olan kadın ve adamlar, kendilerini kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atan bu çılgın insanlar sayesinde artık normal hayatlarını yeniden yaşama fırsatına kavuşuyorlardı.

Seng onların içinde bulundukları duruma acımak veya sıska yüzlerine bakmak için zaman ayıramazdı. Her türlü şefkat düşüncesi hızla yok oluyordu. Oregon'un güvenliğine vardıklarında anlayış gösterebilirdi.

Bütün dikkatini adamların hepsini ön kapıya ulaştırma gayretine yoğunlaştırarak zihnini soğuk ve mantıklı tutmayı başardı.

En sonunda grubun önündekiler kapıdaki nöbetçi ofisine ulaştı. Seng dikkatle tuğla kaplı yola çıktı. Hiçbir ses, araç ya da insan yoktu ortalıkta. Kamyon tam bıraktıkları yerdeydi.

Yürüyemeyecek kadar zayıf olanları oflayıp puflayarak taşıyan ekip tropik nem yüzünden ter içinde kalmıştı. Seng dikkatle karanlık caddeyi ve binaları lazer gece dürbünüyle inceledi. Bölge temizdi. Tatmin olunca herkesi kapıdan geçirdi ve kaba bir şekilde kamyona doğru itti.

Ofise geri dönüp nöbetçiyi kontrol etti. Hâlâ bilinçsizdi. Masanın arkasındaki konsolda da kırmızı bir ışık olduğunu fark etti. Zindan kapısını açtıklarında gerçekten de alarm çalışmıştı. Telefon çalmaya başlayınca açıp İspanyolca öfkeli bir şekilde, "Uno momento!" dedi.

Sonra ahizeyi bırakıp kapıdan dışarı fırladı.

Kurtarma ekibi ve kurtarılan mahkûmlar yoğun saatlerdeki Japon işçiler gibi kamyonun arkasını doldurmuşlardı. Sürücü metalik gıcırtıyla vitesi geçirdi ve kamyon ileri fırladı. Sokaklar daha önce olduğu gibi boştu, otomobil trafiği seyrekti, yukarıdaki Kübalılarsa ya balkonlarında hoş kokulu bir akşamın tadını çıkarıyorlar ya da kaldırımlarda sandalyelere oturup cantina içiyor, şarkı söyleyip dans ediyorlardı.

Seng kulağını dışarı verip herhangi bir alarm ya da siren sesi olup olmadığına baktı. Yalnızca gece havasını dolduran müzik sesi duyuluyordu. En haşin ses, kamyonun egzozundan çıkmak üzere olan susturucusundan geliyordu. Kısa süre

sonra egzozun sesi şehrin gürültüsünü bastırır oldu. Seng Kübalıların kamyona şöyle bir baktıktan sonra başlarını çevirdiklerini gördü. Patlak egzoz boruları ve paslı susturucular Santiago caddelerinde dolaşan eski arabalarda sıkça rastlanan şeylerdi. Şehirde oturanların akıllarında daha eğlenceli düşünceler vardı.

Kamyonun sürücüsü insanı deli edecek kadar yavaş sürüyordu aracı, ama Seng, onu zorlamaması gerektiğini biliyordu. Şehirde ağır ağır ilerleyen bir kamyon şüphe çekmezdi. Bir saat gibi gelen, ama aslında sadece on beş dakika süren yolculuktan sonra sürücü deponun yanına gelip park etti. Seng terk edilmiş gibi duran limanın aşağı ve yukarı kısımlarına baktıktan sonra herkesi bakım barakasına yönlendirdi. Barakaya kadarki beş dakikalık yolculuk olaysızdı.

Şansları hâlâ yaver gidiyordu. Gecenin tek aktivitesi büyük konteynerler boşaltan iki yük gemisinde gerçekleşiyordu. Seng hâlâ kaygılı olsa da sonunda biraz rahatlamaya başlamıştı. Adamları bakım barakasının kapısından geçirip tahta merdivenlerden aşağıya indirdi. Karanlıkta Nomad denizaltısının kaptanının belli belirsiz siluetini gördü. Yüzer iskelede dikilen adam Kübalıların araca binmelerine yardımcı oldu. Diğer kaptan aşağıda durmuş adamları Nomad'ın ana kabinine sığdırmaya çalışıyordu.

Araca son binen Seng ve Julia Huxley denizaltının üst güvertesine tırmandıktan sonra kaptan yavaşça demir aldı, hafifçe yukarı bakıp, "İyi bir zamanlama yaptınız," dedi.

"Bu araçla mümkün olan en hızlı şekilde gemiye ulaştır bizi," diye yanıtladı Seng. "Alarmları susturamadık. Küba güvenlik güçlerinin şimdiden ensemize çökmemiş olmasına şaşırdım."

"Sizi buraya kadar takip etmedilerse nerden geldiğinizi asla tahmin edemezler," dedi kaptan güvenle, kapağı kapatıp kilitlerken.

"En azından Oregon'un kendisine tayin edilen demir atma yerinden gittiğini görene kadar."

Saniyeler sonra denizaltı karanlık sulara gömülmeye başladı. On beş dakika sonra Oregon'un ay havuzunda yüzeye çıktı. Dalgıçlar tepedeki büyük vincin kancasını ve kablosunu taktılar. Nomad ikinci güverteyle aynı hizaya gelene kadar kaldırılıp balkona bağlandı. Huxley'in tıbbi ekibi, Kübalıların Oregon'un donanımlı hastanesine gitmesine yardım edecek mürettebatla birlikte bekliyordu.

Saat 23.03'tü.

Saçları zamanından önce kırlaşmış zayıf bir adam Cabrillo'nun subay olduğunu

anlayıp sendeleyerek ona doğru gitti. "Efendim, benim adım Juan Tural. Bana kim olduğunuzu, beni ve arkadaşlarımı Santa Ursula'dan neden kurtardığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Biz bir şirketiz ve işi yapmak için bir sözleşme imzaladık."

"Sizi kim tuttu?"

"Birleşik Devletler'deki dostlarınız," diye yanıtladı Cabrillo. "Bütün söyleyebileceğim bu kadar."

"O halde idealist bir amacınız ya da politik bir nedeniniz yok, öyle mi?"

Cabrillo hafifçe gülümsedi. "Her zaman bir amacımız vardır."

Tural içini çekti. "Bu kurtarmanın başka bir merkezden geleceğini ummuştum."

"İnsanlarınızın bunu yapacak araçları yoktu. Bu kadar basit. Bu yüzden bize geldiler."

"Tek motivasyonunuzun para olması çok yazık."

"Ama para değildi. Para yalnızca bir araçtır," dedi Cabrillo. "Şirketimizin kavgalarını gerçekleştirmesine ve yardım projelerine fon ayırmasını sağlıyor. Saygıdeğer hükümetlerimiz için çalışırken hiçbirimizin sahip olmadığı bir özgürlük bu." Kronometresine baktı. "Şimdi, eğer izin verirseniz, henüz tehlikeyi atlatmış değiliz."

Sonra dönüp Tural'ı arkasında kendisine bakar durumda bırakarak yürüyüp gitti.

Yirmi üç on yedi. Eğer kaçacaklarsa tam sırası olduğunu düşündü Cabrillo. Hapishanedeki alarmlara uzun zaman önce yanıt verilmişti. Şimdiye kadar bütün devriyeler kayıp mahkûmları, onları kurtaranları aramak için şehri ve taşrayı altüst ediyor olmalıydı. Tek bağlantıları kamyon sürücüsüydü, fakat adam yakalanıp işkence görse bile Küba güvenlik güçlerine herhangi bir şey söyleyemezdi. İlk kontağı, ona Oregon'dan söz etmemişti. Kamyon sürücüsüne göre, kurtarma ekibi adanın başka bir tarafında karaya çıkan bir gruptu o kadar.

Cabrillo telefonu kaldırıp şirketin makine dairesindeki başkanını istedi. "Max?"

Hanley hemen yanıt verdi. "Juan." "Safra tankları boşaltıldı mı?" "Tanklar boş ve gövde hızlanmak için yükseliyor." "Gelgit dönüp bizi çevirmek üzere. Pruvamız hâlâ ana kanala dönükken gitsek iyi olur. Demir alır almaz makineleri çok yavaşlatacağım. Ani kalkışla kıyıdakilerin dikkatini çekmenin bir anlamı yok. İlk alarmda ya da ana kanala vardığımızda, artık hangisi önce olursa, programı tam hıza alacağım. Makinelerinin verebileceği her güç miktarına ihtiyacımız

olacak."

"Gecenin karanlığında tam yol ilerlerken kılavuz kaptan olmadan bizi dar bir kanaldan geçirebileceğini düşünüyor musun?"

"Geminin bilgisayar sistemi kanalın her santimim ve şamandıraların yerlerini okudu. Kaçış rotamız planlanıp otomatik pilota programlandı. Bizi burdan çıkar, işini Otis'e bırakacağız." Otis mürettebatın geminin otomatik kontrol sistemlerine verdiği isimdi. Oregon'u istenen rotanın birkaç santim civarında yönetebilirdi.

"Bilgisayarlı otomatik kontroller olsun olmasın altmış milde dar bir kanaldan geçmek kolay bir iş olmayacak."

"Yapabiliriz." Cabrillo hattı kesip başka bir şifre kodladı. "Mark, bana savunma sistemlerimizdeki durumu bildir."

Oregon'un silah uzmanı Mark Murphy Teksas'lı şivesiyle sözcükleri uzata uzata yanıt verdi. "O Küba füze rampaları hıçkırsa bile yerle bir ederiz."

"Açık denize çıktıktan sonra hava saldırısı bekleyebilirsin." "Baş edemeyeceğimiz bir şey değil." Linda Ross'a döndü. "Linda?"

"Bütün sistemler açık," diye yanıtladı Linda sakin bir şekilde. Cabrillo ahizeyi yerine koyup rahatladı, ince bir Küba purosu yaktı. Geminin kontrol merkezinde dikilen mürettebatına baktı. Hepsi beklentiyle ona bakıyordu.

"Eh," dedi yavaşça, derin bir soluk alarak. "Sanırım artık gidebiliriz."

Bilgisayara sesle komut verdi, vinç harekete geçti. Demir, zincirin şangırtısını önlemek için mürettebatın deliğe yerleştirdiği Teflon kılıfın içinden yavaş yavaş yükselip limanın dibinden ayrılmaya başladı. Bir komut daha verdikten sonra Oregon çok yavaş bir şekilde ilerlemeye başladı.

Makine dairesinin derinliklerindeki Max Henley dev konsoldaki göstergeleri ve enstrümanları inceledi. Dört büyük manyeto-hidrodinamik makine denizcilik taşımacılığında devrimsel bir tasarımdı. Tuzlu deniz suyunda bulunan elektriği yoğunlaştırıp artırıyor, ardından sıvı helyum yoluyla mutlak sıfırda tutulan manyetik çekirdek tüpünden geçiriyorlardı. Üretilen elektrik akımı, itiş gücü oluşturmak için kıç tarafındaki iticilerin içinden pompalanan son derece yüksek bir enerji gücü yaratıyordu.

Oregon'un makineleri büyük yük gemisini inanılmaz bir hızla itmekle kalmıyor, manyetik çekirdekten geçen tuzlu sudan başka bir yakıt da istemiyordu. İtiş gücü

hiç bitmiyordu. Bir diğer avantaj geminin dev yakıt tanklarına ihtiyaç duymamasıydı, bu da o alanın başka amaçlarla kullanılabilmesini sağlıyordu.

Dünyada manyetohidrodinamik makineli dört gemi daha vardı; üçü yolcu gemisi, biri petrol tankeriydi. Oregon'a bu makineleri monte edenler gizlilik yemini etmişlerdi.

Hanley ileri teknoloji ürünü makinelerin bakımına mal sahibiymiş gibi özen gösteriyordu. Güvenilir makinelerdi ve nadiren sorun çıkarırlardı. Kendisinin bir uzantısıymış gibi çalışırdı onların üzerinde. Her zaman ince ayarda tutar, aşırı ve uzun süreli operasyonlar için sürekli hazır durumda olmalarını sağlardı. Şu anda otomatik olarak hareket edip gemiyi denize açılan kanala doğru götürmelerini seyrediyordu.

Komuta merkezinin yukarısındaki zırhlı paneller gürültüsüzce aralanıp ön bölmedeki geniş pencereyi ortaya çıkardı. Dikkatle şehrin ışıklarına bakan kadın ve adamlar, sanki Küba savunma sistemlerini idare eden adamlar onları duyabilirmiş gibi sessizce konuşuyorlardı.

Cabrillo önlerinde limanı terk eden başka bir gemi daha olduğunu fark etti. "Hangi gemi bu?" diye sordu. Ekipten biri bilgisayar ekranına gemilerin limana geliş ve gidiş listesini getirdi. "Hangc-hou'ya şeker taşıyan Çin bandıralı yük gemisi," diye bildirdi. "Kalkış saatinden neredeyse bir saat erken ayrılıyor limandan."

"Adı?" diye sordu Cabrillo.

"İngilizcesi Kızıl Şafak. Geminin sahibi Çin Ordusu."

"Bütün dış ışıkları kapat ve öndeki geminin kıçına yaklaşana kadar hızı artır," diye emretti bilgisayara. "Bizi dışarı götürecek yem olarak kullanacağız onu." Dış güverte ve seyir ışıkları söndü, iki gemi arasındaki mesafe kapanırken gemi karanlık içinde kaldı. Komuta merkezindeki ışıklar kararтılarak mavi-yeşil parıltıya dönüştü.

Kızıl Şafak kanala girip ilk şamandıra sırasını geçerken Oregon onu yalnızca elli metre geriden takip ediyordu. Cabrillo öndeki geminin güverte ışıklarının kendi gemisinin pruvasına düşmeyeceği bir mesafe koymuştu araya. Zor bir olasılıktı, ama gemisinin siluetinin Kızıl Şafak 'in gölgesi zannedileceğim umuyordu.

Cabrillo pencerenin üstündeki duvarda asılı duran saate baktığında 23.39'u gösteriyordu. Küba savunma sistemlerinin testine yalnızca yirmi bir dakika kalmıştı.

"Kızıl Şafak'ı takip etmek bizi yavaşlatıyor," dedi Linda. "Değerli zamanı kaybediyoruz."

Cabrillo başıyla onayladı. "Haklısın, daha fazla bekleyemeyiz. Şimdilik işimizi gördü." Eğilip bilgisayarın ses alıcısına konuştu.

"Tam yol ileri, öndeki gemiyi geçin!"

Oregon büyük makineleri olan küçük bir tekne gibi kıçını tehlikeli sulara gömdü, pruvasını havaya kaldırdı. İticiler bir köpük bulutu oluştururken dümen suyunda geniş bir krater oluşuyordu. Kanala hızla atılarak suyun içinde birden durmuş gibi görünen altı buçuk metre ötedeki Çin gemisini hızla geçti. Çinli denizcilerin şaşkınlık içinde kalakaldıklarını görmek mümkündü. Her saniye daha da hızlanan gemi gecenin karanlığında son sürat ilerliyordu. Sürat Oregon'un en önemli başarısı, üstün niteliğiydi. Kırk deniz mili, ardından elli. Santiago'nun girişindeki Morro Kalesi'ni geçene kadar neredeyse altmış iki mil yapar olmuştu. Onun büyüklüğündeki hiçbir gemi bu hıza ulaşamazdı.

Sarp kayalıklardaki işaret ışıkları kısa sürede siyah ufukta yanıp sönen beneklerden fazlası haline geldi.

Bir geminin limandan izinsiz ayrıldığını bildiren alarmlar kıyıda hızla yayıldı, ama radar ve yangın kontrol operatörleri kıyıdan yüzeye füzelerini göndermediler. Subaylar bu kadar büyük bir geminin böylesi aşırı bir hız yaptığına inanamıyorlardı. Radar sistemlerinin bozulduğunu düşünüp bu kadar tuhaf bir hedefe ulaşabileceğine inanmadıkları için füzelerini göndermek istemediler.

Oregon denizde yirmi mil kadar yaptıktan sonra Küba güvenliğindeki bir general ikiyle ikiyi toplayıp bir geminin aniden limandan ayrılışıyla Santa Ursula'daki mahkûmların kaçışı arasında bir bağ olduğu çıkarımını yaptı. Hızla kaçan gemiye füze gönderilmesini emretti, ama emir ağır aksak komuta zincirinin filtresinden geçene kadar Oregon atış menzilinden çıkmıştı.

Bunun üzerine general, esrarengiz gemi Birleşik Devletlerin Sahil Muhafaza teknelerinin korumasına ulaşmadan önünün kesilip batırılması için Küba Hava Kuvvetleri'nden jet istedi. Adam geminin kaçışının mümkün olmadığını düşünerek arkasına yaslandı, bir puro yakıp mavi dumanlan halinden memnun bir şekilde havaya üfledi. Yetmiş mil ötede iki eski MİG havalanıp Küba radarına uyarak Oregon'a doğru uçmaya başladı.

Santiago'dan Küba'nın ucuna inip Windward Geçidi'nden geçtikten sonra

kuzeybatıya, yani Miami yönüne dönmenin bir intihar girişimi olacağını bilmek için Cabrillo'nun haritaya bakması gerekmiyordu. Bu durumda Oregon neredeyse altı yüz mil boyunca Küba sahilinden elli mil açıkta bulunacaktı ki bu atış poligonunda yolculuk yapmak gibi bir şey olurdu. En güvenli seçeneği güneybatı yönünde Haiti'ye doğru ilerleyip ardından batıya, Birleşik Devletler bayrağı altındaki Porto Riko yönüne dönmekti. Orada yolcularını bırakabilirdi. Yolcuları orada güvende olur ve uygun tıbbi tesislerde tedavi edildikten sonra Florida'ya gönderilirlerdi.

"İki isimsiz uçak yaklaşıyor," diye bildirdi Linda.

"Gördüm," dedi Murphy, güçlendirilmiş radar sistemleri ve düğmelerle dolu konsola eğilerek.

"Tanımlayabilir misin?" diye sordu Linda.

"Bilgisayar onların bir çift MİG-27 olduğunu söylüyor."

"Ne kadar uzaktalar?"

"Altmış mil ve yaklaşıyorlar," diye yanıtladı Murphy. "Zavallılar neyle karşı karşıya olduklarının farkında değiller."

Cabrillo iletişim uzmanı Hali Kasım'a döndü. "Onlarla İspanyolca iletişim kurmaya çalış. Yerden havaya füzelerimiz olduğunu ve eğer bir düşmanlık gösterirlerse onları uçuracağımızı söyle."

Kasım'ın bu uyarıyı İspanyolca yapması gerekmiyordu. Bilgisayara bu emri yirmi farklı frekansa ayarlı telsizine tercüme etmesini emretmesi yeterliydi.

Birkaç dakika sonra başını iki yana salladı. "Bizi duyuyor, ama yanıt vermiyorlar."

"Blöf yaptığımızı sanıyorlar," dedi Linda.

"Denemeye devam et." Sonra Murphy'ye döndü. "Füzelerinin menzili ne?"

"Tanımlamalara göre on millik kısa menzilli roketler taşıyorlar." Cabrillo ciddi görünüyordu. "Otuz milde uzaklaşmazlarsa onları yok et. Ama şimdilik daha iyisi bizimkilerden birini gönder. Sonra elle kumanda ederek yakın uçuş sağla."

Murphy gerekli hesaplamaları yaparak kırmızı bir düğmeye bastı. "Füze yolda."

Roket ön güverteden havalanıp gökyüzüne yükselirken işitilebilir bir foş sesi komuta merkezini kapladı. Kuzeybatıya doğru hızla ilerleyip gözden kaybolana kadar monitörlerden füzeyi seyrettiler.

"Yakın uçuşa dört dakika," dedi Murhpy.

Bütün gözler pencerenin üstündeki saate gitti. Kimse konuşmuyor, herkes bekliyordu. Saniye kolunun bütün kadranı dolaşması sonsuza dek sürüyor gibiydi. Sonunda Murphy mekanik bir sesle konuştu. "Füze iki aracın arasından ve iki yüz metre üstlerinden geçti."

"Mesajı aldılar mı?" diye sordu Cabrillo, sesinde hafif bir kızgınlık tonuyla.

Uzun bir duraklamanın ardından, "Eve dönüyorlar," diye mutlulukla bildirdi Murhpy. "Bu iki Kübalı gerçekten çok şanslılar."

"Ayrıca kazanamayacaklarını anlayacak kadar da zekiler."

"Gerçekten de," dedi Linda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Bugün elimizi hiç kana bulaştırmadık," dedi Cabrillo belirgin bir şekilde rahatlayarak. Oturduğu yerden eğilerek bilgisayara konuştu. "Hızı düşür."

Gizli operasyon neredeyse tamamlanmış, sözleşme yerine getirilmişti. Oregon ve üst düzey ekibi kendilerini şanslı olarak görmüyorlardı. Başarılarının nedeni, özel beceriler, uzmanlık, zekâ ve titiz planlamanın bir bileşimiydi. Şimdi, komuta merkezini ve seyir sistemlerini denetleyecek bir teknisyen dışında herkes rahatlayabilirdi. Adamların bir kısmı hak ettikleri uykuya kavuşmak için kamaralarına çekilirken diğerleri bir şeyler atıştırıp rahatlamak için geminin yemek salonunda toplandı.

Cabrillo tik ağacından yapılma lambrilerle kaplı kamarasına gidip halının altına, güvertenin içine monte edilmiş kasadan bir paket çıkardı. Bu bir sonraki sözleşmeleriydi. İçindekileri çıkarıp neredeyse bir saat boyunca inceledi, sonra ilk taktik ve strateji seviyelerini planlamaya başladı.

İki buçuk gün sonra Oregon San Juan, Porto Riko limanına girip Kübalı esirleri bıraktı. Gün batmadan önce olağanüstü gemi ve şirket yetkililerinden oluşan garip mürettebatı bir sonraki görevlerine doğru yeniden denize açıldı. İşleri bitmeden önce paha biçilmez bir sanat eserini çalacak, ilahi bir lideri iktidara kavuşturacak ve bir ulusu özgür kılacaklardı. Fakat Oregon limandan ayrılırken Cabrillo gemide değildi. Doğuya, yükselen güne doğru uçuyordu.

Kısım 2

Fransız Falcon 2000EX sabah altıyı biraz geçe Heathrow'dan havalanıp İsviçre saatiyle dokuz buçukta Cenevre'ye indi. Mach 80 model jet uçağı 4650 mil hızla seyrediyordu: maliyeti 24 milyon dolardı. Tek yolcusu ise Winston Spenser'dı.

Cointrin'daki Cenevre Uluslararası Havaalanı'na vardıktan sonra Spenser'ı şoförlü bir Rolls-Royce karşılayıp bir otele götürdü. Orada kayıt bile olmasına gerek kalmadan odasına çıkarıldı. Spenser birkaç dakikasını temizlenip ferahlamaya ayırdı. Aynanın karşısına geçip görüntüsüne baktı. Spenser'in burnu uzun ve asil görünümlüydü. Gözleri açık mavi ve mesafeli, teni bronzlaşma ihtiyacındaydı. Ne yanakları ne de çenesi dikkat çekiciydi. Aslında imajının, karakteri yokmuş gibi her zaman hafif bulanık olduğu söylenebilirdi. Onunki başkalarım peşinden sürükleyebilecek türde bir yüz değildi. Yüksek fiyatlı bir dalkavuğun yüzüydü bu.

İncelemesini bitirdikten sonra pahalı kolonyasını tuvalet malzemelerinin bulunduğu Burberry çantasına koydu, sonra bir iki lokma atıştırmak için odadan çıktı. Cenevre'ye gelme nedeni olan açık artırma yakında başlayacaktı.

"Bay Spenser başka bir şey ister mi?" diye sordu garson. Spenser bir an için tabağındaki artıklara baktı. "Hayır, hepsi bu kadar," dedi.

Garson başıyla onayladı, tabakları kaldırıp önlüğünün cebinden bir fırça çıkardı ve masadaki birkaç kırıntıyı süpürdü. Sonra sessizce çekildi. Ne bir fatura kesildi. Ne de bir ödeme yapıldı. Kahvaltının bedeli ve bahşiş, Spenser'ın hiç görmeyeceği oda faturasına eklenecekti.

Yemek salonunun uzak köşesinde Michael Talbot, Spenser'ı gözlüyordu. San Francisco'lu bir resim satıcısı olan Talbot'un yolu daha önce de kesişmişti Spenser'la. Sıkıcı İngiliz geçen yıl içinde üç kez Talbot'un müşterilerinden daha fazla fiyat artırmıştı, çünkü Spenser'ın kendi müşterilerinin kaynakları sınırsız gibi görünüyordu.

Talbot yalnızca bugünün farklı olmasını umuyordu.

Spenser gri bir takım elbise giymiş, mavi puanlı bir papyon takmıştı. Tırnakları gibi siyah deri ayakkabıları da iyice cilalanmıştı. Biçimli kısa saçları yaşına uygun olarak yer yer beyazlamıştı, çünkü Talbot onun altmışa yakın olduğunu tahmin ediyordu.

Bir seferinde Talbot iş için Londra'ya gittiğinde Spenser'ın mağazasını ziyaret

etmeyi denemişti. Ama hiçbir telefon numarası yoktu, küçük taş binanın dışında bir isim bulunmuyordu ve zilin üstündeki kolayca fark edilmeyen kamera olmasa yüz yıl öncesinden kaldığı düşünülebilirdi. Talbot zili iki kere çalmış, fakat cevap veren olmamıştı.

Spenser, Talbot'un kendisine baktığını hissetmiş, ama yalnızca gözünün ucuyla bakmıştı ona. Spenser, kendisinin satın almaya geldiği sanat eseriyle ilgilendiğini düşündüğü yedi adam içinde en yüksek fiyatı Amerikalının vereceğini düşünüyordu. Talbot'un alıcısı, Silikon Vadisi bilgisayar yazılımı milyarderiydi. Asya sanatına ve iddialarına büyük ilgi duyuyordu. Milyarderin kavgacılığı Spenser'a ancak yardım ederdi. Adamın egosu kendisini belirlenen fiyatın üstüne çıkarabilirdi, fakat rekabet sertleştikçe geleneksel olarak öfkelenir ve artırmadan çekilirdi. Yeni zenginlerin yapacaklarını önceden tahmin etmek o kadar kolaydı ki. Odasına dönmek üzere kalktı. Artırma 13.00'den önce başlamayacaktı.

"Otuz yedi numaralı parça," dedi açık artırmayı idare eden kişi büyük bir saygıyla. "Altın Buda."

Tekerlekli büyük maun sandık podyuma getirildi ve mezatçı uzanıp kapağın kulpunu tuttu.

Fiyat veren grup çok küçüktü. Bu oldukça gizli bir açık artırmaydı ve davetiye yalnızca, geçmişi biraz şüpheli olan şaheserler için para ödeyebilecek olan seçilmiş birkaç kişiye gönderilmişti.

Spenser daha hiçbir şey için fiyat vermemişti. On iki yıl önce bir müzeden çalındığına emin olduğu bronz bir Degas olan yirmi bir numaralı parça onun için cazipti, ama verilen fiyatlar Güney Amerikalı müşterisinin ona yetki verdiğinden daha fazlaydı. Spenser son fiyat milyarlara ulaşırken, müşterilerinin belirlediği bütçeden gitgide uzaklaşıyordu. Bugünkü açık artırma emeklilik planındaki ilk adımdı. Mezatçı sandığın kapağını açtığı anda Spenser yeleğinin cebindeki minyatür uydu telefonunun düğmesine bastı. Yakasına iliştirilmiş mikrofona konuştu.

"Lütfen işverenine malın gösterime çıktığını söyle," dedi binlerce mil uzaktaki bir yardımcıya.

"Umduğun gibi olup olmadığını soruyor," diye sordu yardımcı.

Kalabalığa bir sessizlik çökerken Spenser dev altın heykele baktı.

"Umduğumdan da öte," dedi sessizce.

Yardımcı bilgiyi aktarırken birkaç saniye geçti. "Bedeli ne olursa olsun," yanıtıyla geri döndü.

"Benim için bir şeref olacak," dedi Spenser tarihi düşünürken.

Altın Buda'nın geçmişi 1288'e dayanıyordu. Daha sonra Vietnam olacak ülkenin hükümdarları Kubilay Han'ın güçlerine karşı kazandıkları zaferi kutlamak için bu heykelin yapılmasını emretmişlerdi. Laos'tan çıkarılan bir seksen boyundaki, iki yüz elli kiloluk som altın Enlightened One'ın beğenisine göre biçimlendirilmişti. Siam'dan gelen yeşim taşları gözleri oluşturmuş, Burma yakutlarından oluşan kolye boynunu süslemişti. Buda'nın tombul karnı Tayland'dan gelen safirlerle kuşatılmış, göbek deliği iri ve yuvarlak bir opal taşından yapılmıştı. İkon 1372'de ilk Dalai Lama'ya hediye olarak verilmişti.

587 yıl boyunca Altın Buda Tibet'teki bir manastırda kalmış, daha sonra sürgüne giden Dalai Lama'ya eşlik etmişti. Fakat Dalai Lama'yla birlikte sergilenmek üzere Birleşik Devletler'e giderken Manila Havaalanı'nda ortadan kaybolmuştu.

Başkan Ferdinand Marcos her zaman birinci şüpheli olmuştu. O zamandan beri Buda'nın mülkiyeti hep belirsiz kalmış, şimdi de birdenbire esrarengiz bir şekilde açık artırma için ortaya çıkmıştı. Satıcının kimliği bir sır olarak kalacaktı.

Böyle nadir bulunan bir esere paha biçmek neredeyse olanaksız olsa da bu yapılacaktı. Açık artırma öncesi tahminler muhafazakâr bir şekilde değerin 100 milyonla 120 milyon dolar arasında olacağını ileri sürüyordu.

"Artırmaya elli bin Amerikan dolarıyla başlıyoruz," dedi açık artırmayı yöneten kişi.

Düşük bir başlangıç noktası, diye düşündü Spenser. Tek başına altının kendisi bile bunun iki katı değerindeydi. Bu parçayı, paha biçilmez bir sanat eseri kılan şey güzelliği değil, tarihiydi. Bunun nedeni zayıf dünyanın ekonomik iklimi olmalı, sonucuna vardı Spenser.

"Elli milyon kabul edildi," dedi mezatçı. "Ve işte altmış milyon."

Talbot elini kaldırırken artırma seksene ulaştı.

"Seksen, şimdi doksan," dedi mezatçı monoton bir sesle.

Spenser odanın karşısındaki Talbot'a baktı. Tipik Amerikalı, diye düşündü. Kulağı uydu telefonunda, raketi elinde, sanki mezatçının onun işaretini kaçırmasından endişeleniyormuş gibi.

"Doksan, şimdi yüz," dedi kelimeleri yayarak.

Yüz milyonluk teklif Spenser'ın tanıdığı Güney Afrikalı bir satıcıdan geliyordu. Satıcının müşterisi servetini elmaslardan yapmıştı. Spenser, kadına hayrandı - birkaç kez bir kadeh seriyi paylaşmışlardı- fakat Spenser onun müşterisinin alışkanlıklarını da biliyordu. Eğer malın değeri daha sonra satabileceğini düşündüğü değeri aşarsa geri çekilirdi. Adam sanatı severdi, ama yalnızca kendi verdiği fiyata ve ancak bir gün kâr edebilecekse satın alırdı.

Yüz on milyon salonun arkasından geldi. Spenser kim olduğunu görmek için döndü. Adamın yaşını tahmin etmek zordu, ama Spenser'ın bir tahminde bulunması gerekirse adamın uçuşan kır saçlarını ve sakalını göz önüne alarak altmışların başında olduğunu söyleyebilirdi Ama garip olan iki şey vardı. Spenser'ın odadaki neredeyse herkesi görmüşlüğü ya da adını duymuşluğu vardı, ama bu adamı tanımıyordu. Ve tamamen kayıtsız görünüyordu, sanki küçük bir ülkenin yıllık bütçesini değil de, hafta sonu kaplıcalara yaptığı bir ziyarette yerel yardım derneğinin düzenlediği bir açık artırmada önemsiz bir meblağ teklif ediyormuş gibiydi. Belli ki adam istenen özellikleri taşıyordu -açık artırmayı düzenleyen şirket bunu sağlamış olmalıydı- ama kimdi bu adam?

Bir Alman ilaç şirketi kodamanı yüz yirmi milyon dolar verdi.

"Yüz yirmi ve şimdi yüz otuz."

Yine Talbot'tu.

Teklifler yüz kırk milyon dolar civarında duraklamaya başladı, bu teklifi de kır saçlı adam vermişti. Spenser yeniden arkasına dönerken bir endişe hissetmeye başlamıştı. Adam doğruca onun gözlerine bakıyordu. Birden göz kırptı. Spenser'ın omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Yana döndüğünde Talbot'un hararetli bir şekilde telefonuyla konuştuğunu gördü. O anda Silikon Vadisi milyarderinin teslim olduğunu hissetti.

"Ona söyle," diye fısıldadı Spenser telefonuna. "Yüz ellide durdu, ama bir teklif daha gelebilir."

"Senin teklif verip vermediğini bilmek istiyor."

"Hayır," dedi Spenser. "Ama burda olduğumu biliyorlar."

Spenser bu müzayedeciden daha önce de mal satın almıştı; adam bir atmaca gibi seyrediyordu onu. En ufak bir gülümsemesi, yüzünü buruşturması ya da bir jesti teklif olarak kabul edilecekti.

"İki yüz teklif etmeni ve onları mahvetmeni istiyor," diye aktardı yardımcı.

"Kabul," dedi Spenser.

Sonra neredeyse ağır çekimle iki parmağını dudaklarına götürdü.

"İki yüz milyon," dedi açık arttırmayı yöneten hareketsiz bir şekilde.

Kendisi on milyon için yalvarırken elli milyonluk bir artırmaydı bu.

"İki yüz milyon," dedi idareci sessiz bir şekilde. "İki yüz on veren var mı?"

Salon bir mezar kadar sessizdi. Spenser odanın arkasına döndü. Kır saçlı adam kaybolmuştu.

"İki yüze satıyorum," dedi idareci. "Satıyorum, bu son uyarı." Tekrar durakladı. "Sattım! Alıcının primi dahil, iki yüz milyon, çarpıcı bir alışveriş."

Sessiz salon birden mutlu alkışlarla doldu.

Spenser sandıklama ve havaalanına kadar güvenlik sağlama gibi işleri ayarlamak için yarım saat daha ayırdı ve o gece beşten önce teslimat için havalandı. Güvenlik amaçlarıyla Spenser müşterisi olan Macau milyarderine kadar izi sürülemeyecek bir uçak kiralamıştı. Şirket tam hizmet veriyordu; hem onu Asya'ya taşıyacak, hem de malın zırhlı bir arabayla yeni evine teslimatını sağlayacaktı. Neredeyse evde ve özgür sayılırdı.

Kısım 3

Kübalıları San Juan'a teslim ettikten altı gün sonra Oregon Ümit Burnu'ndan dolaştı. Deniz, kontrol odasındaki ona yirmilik ekrana yansıyordu. Görecek çok az şey vardı. Güneş batıdan batıyor, Oregon birkaç yük gemisinin yol aldığı Hint Okyanusu'nun boş kısmında ilerliyordu. Yirmi dakika önce Hali Kasım mavi balinayı görmüştü. Sualtı alıcılarını çalıştırarak dev yaratığın görüntüsünü kaydetti, eşleme için veri tabanını taramaya başladı.

"Yeni bir tane bu," dedi Kasım.

Kontrol odasındaki görevleri paylaşan simsiyah, iriyarı bir adam olan Franklin Lincoln bilgisayarda oynadığı iskambil falından başını kaldırdı. "Başka bir hobi bulmalısın."

"Zaman geçirmek için iyi oluyor."

"Bu da öyle," dedi Lincoln. "Ve nerdeyse hiç bilgisayar gücü gerektirmiyor."

Bir zil sesi duyuldu, sonra gemi yavaşladı ve olduğu yerde durdu.

Kuzeyden hem karada, hem havada giden siyah bir uçak yaklaşıyordu. Bayrak direğindeki bayraktan rüzgârın yönünü tespit etmek için Oregon 'un üstünden geçti. Sonra zarif bir şekilde suya inip gemiye yanaştı.

"Başkan geldi," dedi Kasım.

Juan Rodriguez Cabrillo Oregon'a güvenli bir şekilde bindikten sonra kamarasına gitti. İçeri girip kapıyı kapattı, içinde gri peruğunun ve sahte sakalının bulunduğu çantayı yatağın üstüne attı, ayakkabılarını bir kenara fırlatıp banyoya doğru giderken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Banyoların neredeyse akla sonradan gelmiş gibi yapıldığı gemilerin tersine onun banyosu geniş ve lükstü. Jakuzili bakır küvet gövdenin bir kenarına yaslanmıştı, pirinç kenarlı bir lomboz dışarıdaki suyun görünmesini sağlıyordu. Küvetin yanında Meksika seramiğiyle kaplı bir duş vardı. Pruvaya doğru uzanan bölme boyunca bakır bir lavabo, altında da çekmeceler bulunuyordu.

Sert bir ahşaptan yapılan döşemenin üstünde kalın pamuklu bir kilim vardı. Tuvalet lavabodan uzaktaki bölmeye yapılmıştı ve Filipin maun ağacından yapılma bir bank duvarı süslüyordu.

Cabrillo lavabonun üstündeki aynada görüntüsüne baktı.

Kısa sarı saçlarının düzeltilmesi gerekiyordu. Masözlük de yapan gemi

berberinden bir randevu almayı aklına not etti. Teni hafif solgundu ve bunun nedeninin yaşadığı stres olduğunu biliyordu, gözleri sıkıntıdan kızarmıştı. Yorgundu ve eklemleri kaskatıydı.

Maun banka oturarak pantolonunu çıkardı, protezli bacağına baktı. Şirket Hong Kong'da bir NUMA operasyonu üzerinde çalışırken, Çin destroyeri Chengdo'yla denizde yaptıkları çatışmada bacağını kaybettiğinden beri sahip olduğu üçüncü protezdi bu. Ama iyi bir protezdi; neredeyse kaybettiği bacağı kadar iyi çalışıyordu.

Kalkıp bakır küveti doldurmaya başladı.

Küvet dolarken lavaboda tıraş oldu, dişlerini fırçalayıp protezini çıkardı, küvete yöneldi. Suya gömülürken düşünceleri geriye gitti...

Cabrillo'nun ailesi Kaliforniya'yı keşfetmeye giden ilk kâşiflerin soyundan geliyordu, ama İspanyol soyadına rağmen o İspanyol kâşifinden çok Malibu sörf faresine benziyordu. Orange Kenti'nde üst-orta sınıf ailesi tarafından yetiştirilmişti. Kaliforniya 1970'lerde seks ve uyuşturucuyla dolu vahşi dönemler görmüştü, fakat Cabrillo hiç o yönlere kaymamıştı. Yapısı gereği hem muhafazakâr, hem de vatansever, hatta neredeyse gericiydi. Tanıdığı herkes saçını uzatırken o saçlarını kısa ve bakımlı tutardı. Giyim modası yırtık kotlar ve tişörtlere döndüğünde bile onun dolabı özenli ve titiz olmaya devam etti. Ama bu onun çağı protesto şekli değildi, yalnızca öyle biriydi o kadar.

Bugün bile giysilere biraz fazla önem verirdi.

Üniversitede siyasal bilgiler fakültesine devam ederken üniversitenin ROTC Programı'nın aktif bir üyesi olmuştu. Bu yüzden mezun olduğunda CIA'in ona iş teklif etmesi hiç şaşırtıcı değildi. Juan Cabrillo tam yeni ajanlarda aradıkları özelliklere sahipti. Kitapkurdu gibi görünmeden zekiydi, sıkıcı olmadan dengeliydi ve çok tuhaf olmadan esnekti.

İspanyolca, Rusça ve Arapça eğitim almıştı, kılık değiştirme ve kurnazlık gerektiren becerilerde çok başarılı olduğunu kanıtlamıştı. Bir ülkeye gizlice girdiğinde insanların nabzını hemen tutabilirdi. Korkusuz, ama kontrollü biri olarak birkaç kısa yıl içinde değerli bir üye haline gelmişti.

Sonra Nikaragua sayfası açılmıştı hayatında.

Bir başka ajanla bir ekip oluşturarak komünist yanlısı Sandinistlerin gelişimini önlemeleri istenmiş ve başta Cabrillo ani saldırılar gerçekleştirmişti. Fakat bir yıl içinde durum kontrolden çıkmıştı. Dünyanın en eski hikayesiydi bu; çok fazla

şef vardı, ama yeterince kızılderili yoktu. Washington'daki şefler emirleri veriyor, Nikaragua'daki yerli kızılderililer bedelini ödüyordu. Ve bombalar patladığında yankıları yüzlerine çarpıyordu.

Cabrillo kurbanlardan biriydi ve ortağının yerine vurulmuştu.

Şimdi, CIA'in üst düzeylerinde bulunan ortağı bu iyiliğin karşılığını ödüyordu. Adam kurulduğundan beri şirkete iş aktarıyordu, fakat daha önce bu büyüklükte bir iş önermemişti hiç.

Şimdi Cabrillo ve ekibinin yapması gereken şey olanaksızı başarmaktı.

Cabrillo banyosunu bitirip giyinirken Kasım ve Lincoln nöbetlerine devam ediyorlardı. Gece yarısı vardiyalarını bırakana kadar Kasım bir balina daha kaydedecek, Lincoln otuz iki Klondike oyunu oynayacak ve iki adam San Juan'da gemiye alınan üç dergiyi okuyacaktı. Lincoln havacılıkla ilgili dergileri, Kasım ise otomobil dergilerini almıştı.

Açıkçası iki adamın yapacağı çok az iş vardı. Oregon kendi kendini yürütüyordu.

Otuz dakika sonra temizlenmiş bir şekilde sarımsı kahverengi pantolonunu, kolalı beyaz gömleğini, Bili Blass ceketini giymiş olan Juan Rodriguez Cabrillo şirketin toplantı odasındaki maun konferans masasında oturuyordu. Linda Ross masanın karşısında diyet kola içiyordu. Eddie Seng, Ross'un yanında oturmuş kâğıt yığınlarını karıştırıyordu. Mark Murphy geniş masanın daha ilerisinde oturmuş bıçağını deri bir kayışa sürterek bileyliyordu. Murphy bu hareketin rahatlatıcı olduğunu düşünüyordu. Bıçağın keskinliğini bir kâğıt parçasının kenarında denedi.

"Açık artırma nasıl gitti?" diye sordu Max Hanley.

"Hedef iki yüz milyon getirdi," dedi Cabrillo rahat bir şekilde.

"Vay canına," dedi Ross. "Bu çok büyük bir fiyat."

Masanın sonunda, yerden tavana uzanan ve şu anda kapalı olan monitörlerin önünde oturan Michael Halpert lazer göstericiyi açıp monitörlerin uzaktan kumandasına bastı. Cabrillo'nun işaretini bekledi, az sonra Cabrillo başıyla onay verdi.

"İş Washington'dan Vaduz, Liechtenstein'daki avukatımıza geldi: standart performans sözleşmesi, yarısı şimdi, yarısı teslimatta. On milyon dolarlık ücretin beş milyonu alındı. Vanuatu'daki bankamızdan geçip Güney Afrika'ya aktarıldı

ve hepimizin kabul ettiği gibi hammadde olarak kabul edilen altını almak için kullanıldı."

"Öyle görünüyor ki," dedi Murphy bıçağıyla ince bir kâğıt parçası keserek. "Bütün bu çevirdiğimiz dolaplardan sonra Buda'yı kendimiz için çalsak daha iyi. Bir sürü zaman ve çaba kaybından kurtarır bizi. Her iki şekilde de elimizde altın olur."

"Nerde senin şirket gururun?" dedi Cabrillo gülümseyerek. Murphy'nin şaka yaptığını biliyordu, ama yine de kurallarını açıklamadan geçemedi. "Şöhretimizi unutmamalıyız. Bir müşterimizi kazıkladığımız an bu duyulur. Sonra ne olacak? Son zamanlarda paralı asker arandığına dair bir ilan görmedim."

"Doğru gazetelere bakmıyorsun," dedi Seng sırıtarak. "Manila Times ya da Bulgarian Bugle'ı dene."

"Tarih kitaplarındaki nesneleri çalmadaki sorun da bu," dedi Ross. "Yeniden satılmaları çok zor."

"Ben Yunanistan'da Mona Lisa'yı bile satın alacak birini tanıyorum," dedi Murphy.

Cabrillo ellerini salladı. "Tamam, işimize geri dönelim."

Dünya haritası ana monitörü doldurdu ve Halpert varış yerlerini işaret etti.

"Porto Riko'dan buraya direkt hatla on bin mil," diye belirtti. "Denizden çok daha uzak."

"Sırf oraya varmak için bile bütün parayı bitireceğiz," dedi Cabrillo. "Bu işi bitirdikten sonra dünyanın o bölgesinde bizi bekleyen başka bir iş var mı?"

"Henüz yok," diye itirafta bulundu Halpert. "Ama üzerinde çalışıyorum. Yine de nesneyi zamanında teslim edersek avukattan bir ikramiye istedim."

"Ne kadar ve ne zaman?" diye sordu Cabrillo.

"İkramiye bir milyon daha demek," dedi Halpert. "Tarih martın otuz biri."

"Neden otuz bir mart?" diye sordu Cabrillo.

"Çünkü liderlerinin o zaman halkına geri dönmesini planlıyorlar."

"Ah. Güzel. Tamam, o zaman tam yedi günümüz var, üçü de yolculukla geçecek. Güvenli bir binaya girip, iki yüz elli kilo ağırlığındaki altın sanat eserini çalıp nerdeyse iki bin beş yüz millik bir yolculuktan sonra çoğu insanın yalnızca okulda adını duyduğu bir dağ ülkesine nakletmek için dört günümüz var

demektir."

Halpert başıyla onayladı.

"Eğlenceli olacak gibi," dedi Cabrillo.

Kısım 4

Chuck, "MİNİK" Gunderson, Citation X'i kullanıp aşağıda uzanan dağları seyrederken sosis ve kaşar peynir yiyordu. Gunderson bir doksan boyunda, yüz otuz beş kilo ağırlığındaydı. Wisconsin Üniversitesinde futbol oynamış ve Savunma İstihbarat Teşkilatı'na alınmıştı. Gunderson'ın SİT'le olan deneyimi uçuş sevgisini artırmış, bu sevgiyi daha sonra özel sektörde yaptığı işine de taşımıştı. Şu anda öğle yemeğiyle birlikte bir şişe bira içebilmeyi umuyordu. Ama onun yerine yediklerini sindirmek için bir şişe ılık Blenheim zencefilli gazoz içti. Birkaç saniyede bir göstergelerin hepsinin yeşil olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Bay Citation mutlu," dedi otomatik kontrol düğmesine basıp rotasını kontrol ederken.

Spenser kokpite gelip kapıya vurdu. "Şirketin bizi Macau havaalanından alacak zırhlı arabayı ayarladı mı?"

"Merak etmeyin," dedi Gunderson. "Onlar her şeyle ilgilenirler."

Aomen Limanı kıpır kıpırdı. Küçük tekneler, ticaret mavnaları, modern yük gemileri ve birkaç yüksek performanslı eğlence aracıyla aynı deniz yolunu paylaşıyordu. Rüzgâr karadan denize doğru esiyordu ve Çin anakarasından gelen odun kokusu boşaltılan baharat kokusuna karışıyordu. Güney Çin Denizi'nin on iki mil açığında inişe yalnızca birkaç dakika kala Gunderson iniş için izin istedi.

Spenser koridorun karşısına yere yaslanmış olan Altın Buda'ya baktı.

Aynı anda Juan Cabrillo şatobüryan, karışık sebze, peynir tabağı ve tatlı olarak fırında Alaska'dan oluşan akşam yemeğinin ardından espressonun tadını çıkarıyordu. Geminin yemek salonundaki masasında konuşurken ağzını peçeteyle sildi.

"Macau'da bir adamımız var," dedi. "Buda'yı ele geçirdiğimizde nakliye işini o halledecek."

"Planı nedir?" diye sordu Hanley.

"Henüz emin değil," diye itirafta bulundu Cabrillo. "Ama her zaman bir şey bulur."

Bir sonraki konuşan Seng'di.

"Limanlar, caddeler ve bütün şehre ait ayrıntılı haritalar buldum," dedi. "Hem

liman, hem de havaalanının, Altın Buda'nın alınacağını düşündüğümüz yerden uzaklığı bir milden az."

"Bu iyi bir şans," dedi Linda Ross.

"Bütün ülkenin yüzölçümü yedi mil kare zaten," dedi Seng.

"Açığa demir atmayı planlıyor muyuz?" diye sordu Mark Murphy.

Cabrillo başıyla onayladı.

"O zaman bütün ülke için GPS rakamlarına ihtiyacım var," diye belirtti Murphy. "Ne olur ne olmaz diye."

Şirket subayları ayrıntıları tartışırken bir saat daha geçti.

"Om," dedi adam. "Om."

Altın Buda'nın geri dönüşünden en fazla yarar görecek olan adamın etrafını kuşatan fırtınadan haberi yoktu. Beverly Hills, Kaliforniya'daki evinin kayalık bahçesinde meditasyon yapıyordu. Yetmiş yaşma yaklaşıyor olmasına rağmen sıradan insanlar gibi yaşlanmıyordu. Zamanın geçişi onu yalnızca daha bütün bir insan olarak biçimlendiriyordu.

1959'da Çinliler onu kendi ülkesinden ayrılarak Hindistan'a gitmeye zorlamıştı. 1989'da memleketinin şiddete dayanmayan bir şekilde özgürleşmesine yönelik sürekli çabaları nedeniyle Nobel Barış Ödülü'ne layık görülmüştü. Yüz yaşındaki evinin tarihi olarak değerlendirildiği bir dünyada bu adamın antik ruhani liderin on dördüncü reenkarnasyonu olduğuna inanılıyordu.

Şu anda Dalai Lama zihninin rüzgârlarında evine doğru yolculuk yapıyordu.

Winston Spenser yorgun ve huzursuzdu. Londra'dan ayrıldığından beri hiç dinlenmemişti. Yolculuğun keyifsizliği ve yaşı onu etkisi altına alıyordu artık. Citation X alanın uzak köşesinde yavaşlarken pilotun kapıya gelip merdivenleri indirmesini bekledi. Ardından dışarı çıktı. Zırhlı kamyonet yalnızca birkaç adım ötedeydi ve arka kapıları açıktı. Aracın iki tarafında da siyah üniformalı ve silahlı korumalar vardı. Bir linç çetesindeki adamlar kadar dostça bakıyorlardı. Adamlardan biri yaklaştı.

"Mal nerde?" diye sordu doğrudan.

"Ana kabinde bir sandıkta," dedi Spenser.

Adam ortağına döndü, o da yanlarına geldi.

Tam o sırada Gunderson merdivenlerden indi.

"Kimsin sen?" diye sordu korumalardan biri.

"Pilotum."

"Kokpite geri dönüp işimiz bitene kadar orda kal."

Gunderson, "Hey," diye itiraz ederken iki adamdan iri olanı kolunu yakalayıp onu kokpite itti, kapıyı arkasından kapattı. Sonra iki adam sandığı döner rampadan aşağı indirdi. Yine bir rampadan itip kamyonete soktular. Bu ağır sandığı iki adam kaldıramazdı. Sandık içeri girdikten sonra kapılarının kapanması için kamyonet ilerledi. Korumalardan biri kapıları kaparken Gunderson yeniden ortaya çıktı.

"Bunu rapor edeceğimden emin olabilirsiniz," dedi korumalardan birine.

Ama adam yalnızca hafifçe gülümsedi ve ilerleyip yolcu koltuğuna oturdu.

"A-Ma Tapınağı'na mı?" diye sordu sürücü camdan dışarı doğru.

"Evet," dedi Spenser.

Koruma yakına park etmiş olan koyu yeşil Mercedes-Benz limuzini işaret etti.

"Bizi bununla takip edeceksiniz."

Sürücü camı kapatarak zırhlı aracı vitese takıp ilerledi.

Spenser limuzine binip takibe başladı.

Zırhlı araç ve Spenser'ı taşıyan limuzin Macau-Taipa Köprüsü'nü geçti, yonca biçimindeki kavşaktan döndü, Lisboa Oteli'ni geçip Infante D. Henrigue'de ilerlemeye başladı. Az sonra yolun adı değişti ve San Mo La ya da Yeni Yol oldu. Adanın batı kanadındaki Rua das Lorchas kavşağına ulaştıktan sonra kıyı boyunca güneye yöneldiler.

Suya paralel yol macera filmlerinden fırlamış bir sahne gibiydi. Suda çöpler ve küçük tekneler yüzüyordu. Suyun kenarındaki cadde tüyleri yolunmuş tavuktan gümüş afyon borularına kadar her şeyi sergileyen dükkânlarla doluydu. Turistler fotoğraf çekerken alıcı ve satıcılar melodik Kanton dilinde pazarlık ediyordu.

Rua do Almirante Sergio çatalında karavan hafifçe sola döndü, otobüs terminalini geçti, sonra A-Ma Tapınağı'nın arazisine girdi. Tapmak, Macau'nun, tarihi on dördüncü yüzyıla dayanan en eski tapınağıydı ve suya bakan sık ormanlarla kaplı bir tepede bulunuyordu. Kompleks, kıvrımlı çakıl taşlı yollarla birbirine bağlanan toplam beş mabetten oluşuyordu. Spenser limuzinden inip zırhlı arabaya giderken havanın tütsü kokusuyla kaplı olduğunu fark etti. Tam o

anda birisi kötü ruhları kovmak için bir havai fişek ateşledi. Spenser içgüdüsel olarak yere çökerken sürücünün açık penceresine baktı.

"İyi misiniz, efendim?" diye sordu şoför. "Evet," dedi Spenser mahcup bir şekilde, tekrar doğrulurken. "Bir dakikalığına içeri girmem gerekiyor. Burda bekler misiniz, lütfen?"

Şoför başıyla onayladı, Spenser patikayı çıktı. A-Ma Tapınağı'na giren Spenser keşişlerin liderinin ofis olarak kullandığını bildiği arka odaya gidip kapıya vurdu. Kapı açıldı, sarı giysili, kafası tıraşlı bir adam gülümseyerek karşısına çıktı. "Bay Spenser," dedi. "Sandığınız için geldiniz herhalde." "Evet," dedi Spenser.

Keşiş bir zil çaldı ve başka bir odadan iki keşiş daha çıktı. "Bay Spenser sözünü ettiğim sandık için geldi," dedi başkeşiş onlara. "Size ne yapacağınızı açıklayacak."

Tapmağa yapılan büyük bir bağış, o ihtiyaç duyana kadar heykelin burada kalmasını garanti altına almıştı. İyi söylenen bir yalan gerisini hallederdi.

"Dışarda bir süre için sergilemek istediğim yaldızlı bir Buda var," dedi Spenser, keşişe gülümseyerek. "Onu koyacak bir yeriniz var mı?"

"Elbette," dedi keşiş. "İçeri getirin."

Yirmi dakika sonra değiş tokuş yapıldı. Altın Buda artık açıkta, gözler önünde gizleniyordu. Otuz dakika ve bir milden kısa bir mesafe sonra zırhlı araba günün son teslimatını yaptı. Korumalar dağıtıldıktan sonra Spenser, Macau milyarderiyle birlikte dikilmiş heykeli seyrediyordu.

"Umduğumdan daha fazlası," dedi milyarder. Ama düşündüğünden azı, diye geçirdi içinden Spenser. "Hoşunuza gittiğine sevindim."

"Şimdi kutlamalıyız," dedi milyarder gülümseyerek. Adamın muhteşem yemek salonundaki vişne ağacından yapılma uzun yemek masasını lüks yiyeceklerle dolu gümüş tabaklar kaplamıştı. Spenser su yılanı ve maymun etini pas geçip fıstık sosuyla pişmiş tavukta karar kıldı. Yine de baharatlı ara yemekler seyahat yorgunu midesini allak bullak ediyor, bu yüzden gecenin bir an önce sona ermesini istiyordu.

Spenser masanın uzak ucunda, ev sahibi masanın en başında oturuyordu. Üçü bir yanda, üçü diğer yanda toplam altı odalık da masada yerini almıştı. Yabanmersini kremasının ardından gelen puro ve konyaktan sonra adam masadan kalktı.

"Biraz ıslanıp bayanlara işlerini yapma fırsatı verelim mi?"

Adamın sahte Altın Buda'ya bir haftadan kısa bir süre için sahip olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ve Winston Spenser da on beş günden kısa bir ömrü kaldığını bilmiyordu.

Kısım 5

IV. Langston Overholt, Langley, Virginia'daki ofisinde oturuyordu. Masaya yanlamasına konmuş olan uzun deri sandalyede dinleniyordu. Elinde, sapına terden lekelenmiş beyaz bir bezin sarılı olduğu siyah bir raket vardı. Yavaş ve metodik bir şekilde siyah kauçuk topu elli santim havaya atıyor, top tekrar rakete düşüyordu. Her dört vuruşta bir taraf değiştirmek için raketi ters çeviriyordu. Ritmik hareket düşünmesine yardımcı oluyordu.

Overholt zayıf olmakla birlikte sıska değildi, kemikli olmaktan çok adaleliydi. Yetmiş beş kiloyu bir seksen ikilik bedeninde zarif bir şekilde taşıyordu. Derisi, tombul ve yuvarlaktan çok uzun ve köşeli olan kaslarının üstünde geriliyordu. Güçlü hatlara sahip yüzü yakışıklı ve köşeliydi. Sarı saçları şakaklarında hafifçe beyaz-lamaya başlamıştı. Kompleksin içindeki CIA'in beraberinde her iki haftada düzelttirir di bu saçlarını.

Overholt bir koşucuydu.

Lise son sınıfta, koşu ülkede moda olmuşken Jim Fixx'in The Complete Runner adlı kitabından da güç alarak çalışmalara başlamıştı. Kolej ve üniversite boyunca pratik yapmıştı. Evlenme, CIA'e katılma, boşanma, yeniden evlenme bu takıntısını yavaşlatmamıştı. Koşu, işinin yarattığı stresi hafifleten birkaç şeyden biriydi.

Stres Overholt'un diğer değişmeziydi.

1981'de üniversiteden yeni mezun olur olmaz katıldığından beri altı farklı idarecinin altında çalışmıştı. Şimdi, onlarca yıldır ilk defa IV. Langston Overholt babasının Dalai Lama'ya verdiği sözü gerçeğe dönüştürme fırsatını bulmuştu, bu arada eski dostu Juan Cabrillo'ya da borcunu ödemiş olacaktı. Planlarını harekete geçirmek için hiç zaman kaybetmiyordu. Tam o sırada telefon çaldı.

"Efendim," dedi asistanı. "DDO mümkün olduğunca çabuk görüşmek istiyor sizinle."

Overholt telefona uzandı.

Washington D.C.'deki hava Teksas asfaltı kadar sıcak, bir kâse dumanı tüten acılı yeşil fasulye kadar buharlıydı. Beyaz Saray'daki klimalar sonuna kadar açılmıştı, ama yine de ısıyı yirmi dört derecenin altına düşüremiyorlardı. Başkan'ın evi eskiyordu. Eski binada pek çok ayarlama yapabilir ve tarihi binanın tarihsel yapısını yine de koruyabilirdiniz.

"Başkan'ın Oval Ofis'te tişörtle oturduğunu gösteren resmi bir fotoğraf var mı?" diye espri yaptı Başkan.

"Kontrol ederim, efendim," dedi yardımcısı, CIA direktörünü içeri alırken.

"Teşekkürler, John," dedi Başkan, adamı göndererek.

Yardımcısı dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken Başkan masanın üstüne uzanıp adamın elini sıktı. Başkan, ona oturmasını işaret etti.

"Bu yardımcılar çok zekiler," dedi Başkan otururken. "Ama mizah yetenekleri yetersiz. Çocuk şu anda Beyaz Saray'ın tarihçi-siyle görüşüyor büyük olasılıkla."

"Eğer birisi olsaydı," dedi direktör gülümseyerek. "LBJ olacağını tahmin ederdim."

On yedi yaşındayken ve Merkezi Haberalma Kurumu'nun direktörü tanıdığınızda ajan oyunları çok heyecan verici görünür. Daha sonra başkan olduğunuzda neler olduğunu gerçekten görme şansınız vardır. Ama zaman coşkusunu azaltmamıştı; Başkan istihbarat oyunlarının hâlâ büyüleyici olduğunu düşünüyordu.

"Bana ne getirdin?" diye sordu Başkan.

"Tibet'i," dedi direktör herhangi bir girişe gerek duymadan.

Başkan başıyla onaylarken masasının üstündeki vantilatörü hava ikisine de gelecek şekilde ayarladı. "Açıkla."

CIA direktörü çantasına uzanıp bazı belgeler çıkardı.

Sonra planı açıkladı.

Pekin'deki Başkan Hu Jintao Çin ekonomisinin gerçek durumunu gösteren belgeleri inceliyordu. Tablo acıklıydı. Modernleşme yarışı daha fazla petrol gerektiriyor ve Çinlilerin kendi sınırları içinde yeni rezervler bulmaları gerekiyordu. Bu durum, petrol fiyatının yirmi yıldır düşük olduğu birkaç yıl öncesinde bir sorun oluşturmuyordu, ama son zamanlarda yükselen fiyatlar büyük karmaşa yaratıyordu. Petrole karşı olan iştahlarının, Çinlilerin kazanmayı umut bile edemeyecekleri bir fiyat rekabetine neden olduğu Japonların da soruna katkıları büyük oluyordu.

Jintao camdan dışarı baktı. Hava bugün her zamankinden daha berraktı -hafif bir rüzgâr fabrikalardan yükselen dumanı merkezi Pekin'den daha uzağa üflüyordu- fakat rüzgâr pencere kenarlarına çöken isleri üfleyecek kadar güçlü değildi. Jintao bir serçenin pencere pervazına konuşunu izledi. Kuşun minik ayaklan iste iz bırakıyordu. Kuş birkaç dakika etrafta kanat çırptıktan sonra durup cama

gözlerini dikti ve doğruca Jintao'ya baktı.

"Sen olsan masrafları nasıl azaltırdın?" diye sordu Jintao kuşa. "Ve petrolü nerden bulurdun?"

Kısım 6

Oregon simsiyah gecede Paracel Adaları'nı geçiyordu. Hava tabakalar halinde yağan yağmur yüzünden ıslaktı. Rüzgâr kesin bir yönü ya da amacı olmaksızın bora halinde esiyordu. Birkaç dakika Oregon'un orta kısmını dövdükten sonra hızla yön değiştirip pruva ya da kıç tarafına vurmaya başlıyordu. Kıç tarafındaki ıslak bayraklar, bir çubukla ateş yakmaya çalışan kararlı izciler gibi direklerinde hızla dönüyordu.

Kontrol odasındaki Franklin Lincoln radar ekranına bakıyordu. Gemi yirmi derece enlem hattını geçmeden hemen önce fırtınanın öfkesi hafiflemeye başladı. Kontrol odasındaki bilgisayar terminaline giderek bazı komutlar girdi ve Çin kıyı hattının uydu görüntülerinin yüklenmesini bekledi.

Hong Kong ve Macau'nun üstünde bir duman bulutu görünüyordu.

Gece vardiyasını paylaştığı Hali Kasım'a baktı. Ayaklarını kontrol paneline dayamış uyuyordu, ağzı kısmen açıktı. Kasım bir kasırgada, hatta okyanusun bu bölümü göz önüne alınırsa bir siklonda bile uyuyabilir, diye düşündü Lincoln.

Oregon doğuya doğru giderken Winston Spenser irkilerek uyandı. Akşam erken vakitte A-Ma Tapınağı'ndaki Altm Buda'yı ziyaret etmişti. İkon hâlâ maun sandığındaydı. Götürüldüğü odada kapağı açık bir şekilde dimdik duruyordu. Spenser yalnız gitmişti; basit sağduyu gerçek yerini olabildiğince az sayıda insanın bilmesi gerektiğini söylüyordu, ama bu deneyim Spenser için oldukça sinir bozucuydu.

Spenser ikonun değerli metal ve taşlardan oluşan bir yığın olduğunu biliyordu, fakat garip bir nedenle obje bir yaşam gücüne sahipmiş gibi görünüyordu. Altın kütlesi içindeki bir ışıkla aydınla-tılıyormuş gibi parlıyordu loş odada. İri yeşim gözleri onun her hareketini takip ediyor gibiydi. Çehresi bazılarına göre zararsız, yalnızca şiş göbekli, gülümseyen bir peygamberin yüzü gibi görünse de Spenser'a göre bu yüz onunla alay ediyordu.

Spenser sanki daha önce bilmiyormuş gibi o akşam yaptığı şeyin dâhice olmadığından iyice emin olmuştu. Altın Buda boyayla resmedilmiş bir kanvas parçası değildi; hürmetin vücut bulmuş hali, sevgi ve saygıyla ustaca yapılmış bir eserdi.

Ve Spenser onu şekerci dükkânından şeker aşırıyormuş gibi yürütmüştü.

Dalai Lama meditasyon yaparken suyun pürüzsüz taşların üzerinden ağır ağır

akışını dinliyordu. Zihninin uzak köşeleri durağandı ve kargaşanın yok olmasını istiyordu. Kafatasının merkezindeki ışık topunu görebiliyordu, ama kenarları pürüzlü ve titrekti. Yavaş yavaş pürüzleri giderdi ve top geriye yalnızca minik bir ışık noktası kalana kadar kendi üzerine çökmeye başladı. Dalai Lama ardından kendi fiziksel kabuğunu incelemeye başladı.

Bir kargaşa vardı ve gittikçe büyüyordu.

On sekiz dakika sonra kabuğuna geri dönüp ayağa kalktı.

On metre ötede, Beverly Hills'deki evinin böbrek biçimindeki havuzunun kenarında yeşil güneşliğin altında Chikyah Kenpo oturuyordu. Dalai Lama, ona doğru yürüdü. Ev sahibi olan Hollywood aktörü gülümseyerek ayağa kalktı.

"Eve gitme zamanım geldi," dedi Dalai Lama. Aktörden herhangi bir yalvarma ya da itiraz yükselmedi, "Kutsal Efendimiz, izin verin jetimi çağırayım."

Tibet'in kuzeyinde, U-Tsang ve Amdo Bölgesi arasındaki sınırda Basatongwula Shan Dağlan düzlüklerin üzerinde yükseliyordu. Karla kaplı zirve birkaç adamın yürüdüğü bölgeye gözcülük yapıyor gibiydi. Eğitimsiz bir göz için Basatongwula Shan'ın etrafındaki araziler çorak ve terk edilmiş, tek başına ve ıssız halde bırakılsa daha iyi olacak verimsiz topraklar olarak görünürdü. Yüzeyde bu doğru olabilirdi.

Ama derinlerde, yalnızca birkaç kişinin bildiği, yüzyıllardır gizli bir sır vardı.

Kayalık yolda bir yak ağır ağır ilerliyordu. Sırtında siyah bir minah kuşu (Koyu renkli, papağan gibi konuşmayı öğrenebilen Asya kökenli bir kuş.) sessizce otostop yapıyordu. Yavaşça başlayan, ama yoğunluğu gittikçe artan hafif bir titreme arazi boyunca yayıldı. Yak korkuyla titremeye başlayarak kuşun havalanmasına neden oldu. Yarık toynaklarını yere gömerek toprak sarsılırken sağlam durmaya çalıştı. Sonra huzursuzluk yavaş yavaş geçti ve toprak yeniden hareketsiz kaldı. Yak yolculuğuna devam etti.

Birkaç dakika içinde bacaklarındaki ve vücudunun alt kısımlarındaki tüyler, sayısız nesiller boyunca bazı insanları zengin edip diğerlerini çılgına çeviren bir mineral bulutuyla kaplandı.

Başkan'ın operasyonlar yardımcısı Richard Truitt hâlâ uyanıktı. Biyolojik saati daha uyum sağlayamamıştı ve onun gecesi Macau'nun gündüzüydü. Bilgisayarını açarak mesajlarını kontrol etti. Bir tanesi birkaç saat önce Cabrillo'dan gelmişti. Başkan'dan aldığı her mesaj gibi bu da kısaydı.

George'un evinden onay geldi. Bütün sistemler hazır. Tahmini varış 33 saat.

CIA hâlâ işin içindeydi ve Oregon iki günden kısa bir süre içinde varacaktı. Truitt'in kısa sürede tamamlaması gereken çok iş vardı. Otelin yirmi dört saat hizmet veren oda servisini arayarak yumurta ve domuz pastırması istedi. Sonra tıraş olup duş almak ve yeni bir kılığa girmek üzere banyoya girdi.

Juan Cabrillo elma tütsülü domuz pastırması ve Gorgonzola peyniriyle dolu omletinin son lokmasını bitirip tabağı ileri itti.

"Hepimizin yüz elli kilo olmaması bir mucize," dedi.

"Tek başına jalapeno peynirli mısır dövmesi için bile sabah kalkmaya değer," dedi Hanley. '^Yalnızca keşke aşçı eski karımla bilgi alışverişinde bulunmuş olsa diyorum. O zaman belki hâlâ evli olabilirdim."

"Boşanma nasıl gidiyor?" diye sordu Cabrillo.

"Geçen yılki gelirimin yalnızca otuz bin dolar olduğu düşünülürse çok iyi," diye itiraf etti Hanley.

"Adil ol," diye onu uyardı Cabrillo. "Ben avukatların ortalıkta dolaşıp her şeye burunlarını sokmalarını istemiyorum."

"Adil olacağımı biliyorsun," dedi Hanley masadaki gümüş termal sürahiden kahve fincanlarını doldururken. "Ben yalnızca Jea-nie'nin sakinleşmesini bekliyorum."

Cabrillo kahve fincanını alıp ayağa kalktı. "Limana yirmi dört saatten az yolumuz kaldı. Sihir Dükkânı'nda işler nasıl gidiyor?"

"Dekorların çoğu hazır. Ben de yeni girilecek kılıklarla ilgileneceğim."

"Harika," dedi Cabrillo.

"Kendi görünüşün için bir tercihin var mı?" diye sordu Hanley.

"Yüz kıllarını minimumda tutmaya çalış," dedi Cabrillo. "Ma-cau'da hava nemli olabilir."

Hanley masadan kalktı. "Sahib, arzularınız benim için emirdir."

Oregon Odessa'daki tersanede şirket tarafından yeniden donatıldığında iki güvertesi gövdenin içine inşa edilmiş, yükseltilmiş kaptan köşkü hariç içeriye toplam üç kat verilmişti. En alt katta makineler ve fiziksel tesisler, ay havuzu, makine atölyeleri, cephanelik ve depolar vardı. Metal merdivenler veya geminin ortasındaki tek bir ağır yük asansörüyle çıkılan bir kat yukarısı iletişim

sistemlerini, ağır silahları, çeşitli dükkân ve ofisleri, geniş bir kütüphaneyi, bir bilgisayar odasını ve harita odasını kapsayan güverteyi oluşturuyordu. Üçüncü katta yemek salonu, eğlence odası, jimnastik salonu, mürettebat kamaraları, toplantı ve idareciler odası bulunuyordu. Üçüncü katın etrafını egzersiz için konmuş iki şeritli koşu pisti kuşatıyordu. Oregon kendi içinde bir şehirdi.

Hanley yemek salonundan çıkarak yarış pistini geçti, asansörü tercih etmeyip merdivenlere yürüdü. Kapıyı açıp aşağıya inmeye başladı. Merdivenler maun lambrilerle kaplıydı ve apliklerle aydınlatılıyordu. Merdivenlerin dibine gelince kalın bir halıyla kaplı bir odaya girdi. Duvarlarda müteşekkir müşteriler ve ülkeler tarafından Oregon'da. çalışan adam ve kadınlara verilen plaketler ile madalyaların bulunduğu bölmeler vardı.

İskele tarafındaki duvarların cama dönüştüğü pruvaya doğru ilerledi. Camın arkasında Höllyvvood'un kostüm ve takı dükkânı olabilecek bir yer vardı. Kevin Nixon başını kaldırıp el salladı.

Hanley kapıyı açıp içeri girdi. İçerisi serindi; hava yağ, vinil ve balmumu kokuyordu. Gizli hoparlörlerden Willie Nelson'm CD'si çalıyordu.

"Ne kadar zamandır hurdasın?" diye sordu Hanley.

Nixon ahşap yüzeyinde çeşitli el aletlerinin bulunduğu, metal iskeletli bir tezgâhın önündeki üç ayaklı bir taburede oturuyordu.

Ellerindeki süslü başlığın altın rengi ipekli kumaşı yere doğru iniyordu.

"İki saattir," dedi. "Erken kalktım, mesajlarımı kontrol edip ilk tanımlamaları aldım."

"Kahvaltı ettin mi?" diye sordu Hanley.

"Yalnızca biraz meyve yedim," dedi Nixon. "Dört beş kilo vermem lazım."

Nixon iriyarı bir adamdı, ama kilosunu iyi taşıyordu. Onu sokakta görseniz tıknaz, ama şişman değil, diye düşünürdünüz. Ama sürekli olarak kilosuyla mücadele halindeydi. Gayretine bağlı olarak kilosu doksan beşle yüz on arasında gidip geliyordu. Geçen yaz birkaç hafta izin alıp Appalachia Dağları'ndaki bir yürüyüşe katıldığında doksana kadar inmişti, ama gemideki hareketsiz yaşamı ve aşçının yemeklerinin cazibesi onun çabalarını etkisiz bırakıyordu.

Hanley tezgâhın yanına gelip Nixon'ın çalışmasına baktı. "Dindar bir giysi mi bu?"

"Kutsal Cuma törenine katılan bir Macaulu için öyle."

"Altı takıma ihtiyacımız var."

Nixon başıyla onayladı. "İki Şaman ve dört tövbekar için olduğunu düşünüyorum."

Hanley başka tezgâhların da dayalı olduğu duvara doğru gitti. "Önce maskelere bakacağım."

Nixon başıyla onaylayıp CD çaların uzaktan kumandasına uzandı. Düğmeye bastı ve Willie sustu. Johnny Rivers'ın "Gizli Ajan" adlı parçası çalmaya başladı.

"Kevin," dedi Hanley rahat bir şekilde. "Bu işi çok seviyorsun, değil mi?"

"Tehlikeli bir hayat yaşayan bir adam var," diye şarkı söylemeye başladı Nixon bariton sesiyle.

"Truitt Kutsal Cuma için resmi geçit rotasını gösteren bir harita gönderdi," dedi Cabrillo. "Şansımız yaver gitti, şehir merkezindeki trafik durgun olacak."

Eddie Seng masanın üstündeki dosyalardan birine uzandı. "Çinlilerin Hıristiyanlığı ilgilendiren bir olay için böylesine büyük bir kutlama yapmaları çok şaşırtıcı."

"Macau 1537'den 1999'a kadar Portekiz mülkiyetindeydi," diye belirtti Linda Ross. "Nüfusun kabaca otuz bini Katoliktir."

"Üstelik Çinliler festivallere bayılır," dedi Mark Murphy. "Göz açıp kapayana kadar bir tören alayı oluşturabilirler."

"Truitt geçen yılki gibi yapacaklarını ve körfezdeki bir dizi mavnadan şehrin üstüne dev havai fişekler atacaklarını söylüyor," dedi Cabrillo.

"Bu durumJa gecenin örtücülüğüne ve ayın soluk ışığına gü-venemeyiz," dedi Franklin Lincoln.

Lincoln'ün arkadaşı Hali Kasım daha fazla direnemedi. "Bu çok ayıp Frankie, gökyüzü karanlık olduğunda sen çok iyi gizleniyorsun."

Lincoln, Kasım'a dönüp orta parmağıyla burnunu kaşıdı. "Önemli değil, Kaz, havai fişekler aynı zamanda senin gibi zambak beyazı Hugh Grant tipliler için de kötü."

"Hâlâ ağırlık sorunumuz var," dedi Cabrillo aralarında geçen konuşmaya aldırmayarak. "Altın Buda yaklaşık iki yüz elli kilo ağırlığında."

"İki tarafta dörder adam sırtlarına fazla yüklenmeden kaldırabilirler onu," dedi Julia Huxley.

"Hanley ve Nixon'dan bir şey uydurmalarını isteyeceğim galiba," dedi Cabrillo. "Önerisi olan yar mı?"

Mürettebat operasyonu planlamaya devam etti. Macau bir günlük uzaklıktaydı.

Tibet Özerk Bölgesi'nin Başkanı Legchog Raidi Zhuren, Nepal sınırının hemen karşısındaki çatışmanın raporunu okuyordu. Dün gece hükümet güçleri neredeyse üç yüz Maocu asiyi öldürmüştü. Komünist asilere karşı gerçekleştirilen saldırıların acımasızlığı 2002 baharından beri artıyordu. Asilerin aktivitelerinin birkaç yıl boyunca artmasının ardından Tibet hükümeti tehdit edildiğini hissetmeye başlamış ve sonunda sert önlemler almava başla-nııştı. Birleşik Devletler saldırıları koordine etmek üzere Yeşil Bereli ordu danışmanları göndermişler ve neredeyse aynı anda ceset sayısı artmaya başlamıştı.

Çarpışmaların sınırın karşısına Tibet'e sıçramasını önlemek için Zhuren'in, Nepal'den Tibet'e açılan dağ geçitlerine yerleştirmek üzere ilave asker istemek amacıyla Pekin'i araması gerekmişti. Başkan Jintao bu gelişmelerden memnun değildi. En başta başkanın masrafları kısmaya çalıştığı bir dönemde Tibet'in güven altına alınmasının masrafı artıyordu, ikinci olarak, Özel Güçler Danışmanları göreve bir de tehlike boyutunu katıyorlardı. Eğer bir Amerikan askeri Tibet sınırını koruyan Çinli güçler tarafından yaralanır ya da öldürülürse Jintao durumun kontrolden iyice çıkacağından ve Çin'in yeni bir Kore halin^ geleceğinden korkuyordu.

Legchog Zhuren'in bilmediği şey Jintao'nun Tibet'i bilançonun aktifleri yerine pasifleri olarak görmeye başladığıydı. Zamanlama çok önemliydi; eğer Tibet halkı şu anda çok tutulan bir isyan gerçekleştirirse Çin'in karşısına yeni bir Tiananmen Meydanı olayları çıkabilirdi, ama bu kez dünyanın halet-i ruhiyesi 1989'dakiyle aynı değildi. Sovyetler Birliği'nde komünizmin çöküşü ve Birleşik Devletler'le olan yakın ilişkilerinin artışı yüzünden, Tibet halkına karşı girişilen ağır harekâtlar iki cepheden güçle karşılaşabilirdi.

Amerikan güçleri Bengal Körfezi'ndeki uçak gemilerinden ve Afganistan'daki üslerden saldırabilir, bu arada Rus Kara Kuvvetleri, kuzey Tibet'le sınırı olan doğu Rusya bölgesinin yanı sıra Kırgızistan ve Kazakistan cumhuriyetlerinden de girebilirdi. O zaman çatışma herkesin karıştığı meydan savaşma dönerdi.

Hem ne için? Çin'in yasadışı bir şekilde işgal ettiği küçük, yoksul bir dağ ülkesi için mi?

Ödül riske denk değildi. Jintao'nun saygınlık kazanması gerekiyordu; hem de

hızlı bir şekilde.

Kısım 7

Winston Spenser yasadışı yollardan elde ettiği kazancını hesaplamak için kalemini çıkardı. Altın Buda'nın 200 milyon dolarlık orijinal satışının yüzde üçlük komisyonu 6 milyon dolardı. Bu pek küçük bir miktar sayılmazdı. Hatta Spenser'ın geçen yılki gelirinin beş katıydı, ama yeniden satarak kazanacağı miktara kıyasla kovadaki bir damla bile etmezdi.

En başta 6 milyon dolarlık komisyonun karşılığında yem için yaptığı masraflar vardı. Tayland'daki hilekârlar neredeyse bir milyon istemişlerdi ondan. İkinci olarak, Altın Buda'yı Macau'ya nakletmek için Cenevre'de tuttuğu şirket ve A-Ma'ya zırhlı araba servisi çok fazla para istemişti. Şüphe çekmemek için milyardere bu hizmetlerin bedeli olarak ödediği bir milyon doların yalnızca onda birini söylemişti. Şimdiki ve Spenser'ın orijinal Buda'yı Macau'dan çıkarıp Birleşik Devletler'e götürmeyi planladığı birkaç gün içinde vereceği rüşvetler ona bir milyona daha patlardı. Sonuç olarak, aslında şu anda Spenser beş parasızdı.

Sanat eserleri satıcısı bütün tasarrufunu ve iş bağlantılarını çirkin operasyonuna para sağlamak için kullanmıştı; önündeki masada duran komisyon çeki olmasa başı dertte olurdu. Spenser Al-tm Buda'nın bir alıcısı olduğundan kesinlikle emin olmasa endişe-lenebilirdi. Üzerine not aldığı kâğıdı yırtıp parçalarını tuvalete attı, üstüne sifonu çekti. Sonra titreyen ellerini sakinleştirmek için kendine bir kadeh viski koydu. Bu şöhreti edinmek için bir ömür uğraşmıştı ve eğer işlediği suç ortaya çıkarsa şöhreti bir anda yok olurdu.

Para ve altın insana garip şeyler yaptırabiliyordu.

Yerkürenin dörtte üçü mesafede ve on altı zaman dilimi uzaklıkta vakit neredeyse gece yarısı olmuştu. Silikon Vadisi milyarderi en yeni yatında değişiklikler yaparak zamanını geçiriyordu. Yüz elli metre uzunluğundaki aracının kopyalan bilgisayarda yaratılmıştı. Zaten yat bilgisayarda tasarlanmış, bilgisayarda düzeltilmişti. Otuz tuvaleti güverteye bağlayan vidalara kadar her bir parçanın altı çizilip değiştirilecekti. Şu anda mobilyalarla uğraşırken milyarderin egosu gitgide şişiyordu.

Bilgisayar, konukları ana salona kabul edecek olan kendisinin hologramını üretecek ve bu çok hoş bir dokunuş olacaktı, ama şu anda kanepelerin ve sandalyelerin kumaşlarına işlenecek olan isminin başharflerini yazmak için hangi fontun uygun olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Birkaç yıl önce

armayla birlikte gelen minik bir İngiliz unvanı satın almıştı kendisine, bu yüzden seçtiği yazıyı ambleme ekleyip kumaşın üstüne yerleştirdi. Yüzümün yansıtılması daha iyi olur, diye düşündü kraliyet armasına bakarken. Böylece insanlar yüzüme oturabilirler. Bu fikir gülümsemesine neden oldu. Filipinli uşağı odaya girerken hâlâ gülümsüyordu.

"Efendim," dedi uşak hafifçe. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama denizaşırı telefonunuz var."

"İsim verdiler mi?"

"Altın şişkonun arkadaşı olduğunu söyledi," dedi uşak.

"Hemen bağla," dedi milyarder gülümseyerek.

Macau'da saat on altıydı. Spenser bilgisayar yazılımı milyarderinin telefona gelmesini beklerken uydu telefonuna yerleştirdiği ses değiştirme aletiyle uğraşıyordu. Alete yeni pil takmıştı ve minik ışığı yeşildi, ama o yine de karıştırıcının reklamda belirtildiği gibi çalışıp çalışmadığını merak ediyordu.

"Hey," dedi milyarder hatta gelerek. "Benim için elinde ne var?"

"Altın Buda'yla ilgileniyor musunuz hâlâ?" diye sordu mekanik bir ses.

"Elbette," dedi milyarder. Aynı anda karıştırıcının etkilerini karşılamak için telefonuna bağlı bilgisayara bazı komutlar girdi. "Ama iki yüz milyona değil."

"Ben..." Adamın sesi mekanik geliyordu ama sonra bilgisayar sihrini gösterdi ve ses berraklaştı. "...yüz milyonluk bir fiyat düşünüyordum," dedi.

İngiliz aksanı, diye düşündü milyarder. Talbot, ona bir İngiliz satıcının Buda için başarılı bir teklif verdiğini ve heykeli bir İngiliz koleksiyoncu için almış olabileceğini düşündüğünü söylemişti, ama bu anlamsızdı. Kimse bir şeyi 200 milyona alıp birkaç gün sonra yarı fiyatına satmaya kalkmazdı. Satıcı eski bir numara çeviriyor olmalıydı ya da sahtesini satıyordu.

"Teklif ettiğinizin orijinal olduğunu nerden bileyim?" diye sordu.

"Altının tarihini belirleyebilecek bir tanıdığınız var mı?" diye sordu Spenser.

"Birini bulabilirim," dedi milyarder.

"O zaman size bir parça altın ve beni bu parçayı eserin alt kısmından çıkarırken gösteren bir video kaset göndereceğim. Bu-da'da kullanılan altın çıkarıldığı zaman..."

"Tarihi biliyorum," dedi milyarder sözünü keserek. "Numuneyi nasıl

göndereceksiniz?"

"Bu akşam FedEx'le göndereceğim."

Milyarder bir adres verdi, sonra sordu. "Eğer gerçekliği onaylanırsa parayı nasıl istiyorsunuz?"

"Transfer zamanında bildireceğim. Bir hesaba Amerikan doları olarak yapılan havaleyi kabul edeceğim," dedi Spenser.

"Mantıklı görünüyor," dedi milyarder. "Bu akşam ayarlarım. Ama bir şey daha var," diye ekledi milyarder. "Umarım hırsızlıkta elektronikte olduğunuzdan daha iyisinizdir. Ses karıştırıcınız ikinci sınıf -İngiliz aksanınız hiç kuşku götürmüyor- ve bu da bana kimliğiniz konusunda oldukça açık bir fikir verdi."

Spenser parlayan yeşil ışığa tiksintiyle baktı, ama bir şey söylemedi.

"Bu yüzden şunu unutmayın," diye tamamladı milyarder sözlerini. "Eğer beni kandırmaya kalkarsanız gerçekten çok nahoş olabilirim."

"Makineler stop," diye emretti Hanley.

Oregon saat 11.00 civarında limanın dış sırırına varıp kılavuz kaptanı aldı. Limandan ayrılan birkaç konteynei gemisi ilerlemelerini yavaşlatmıştı. İskelenin hemen dışındaki bağlanma yerine varmaları bir saat daha sürdü. Gemi sonunda yerine yerleştiğinde vakit neredeyse öğlen olmuştu.

Cabrillo dümendeki Hanley'in yanında durmuş limanı kuşatan şehre bakıyordu. Kılavuz kaptan gemiden henüz ayrılmıştı. Cabrillo giden teknenin ardından bakıyordu.

"Sence olağandışı bir şey fark etti mi?" diye sordu Cabrillo.

"Bence sorun yok," diye yanıtladı Hanley.

Şirketin bir önceki gemisi Oregon I birkaç yıl önce Hong Kong dışında bir çarpışmaya girmişti, sonunda da Chengdo isimli Çinli donanma gemisini batırmışlardı. Eğer Çinli subaylar onların multi-milyon dolarlık destroyerlerini batıran mürettebat olduklarını anlarsa ajan olarak asılırlardı.

"Truitt yarından sonra paravan yükümüzü alma işini ayarladı," dedi Cabrillo, operasyon planlarının listesinin bulunduğu kâğıdı tarayarak. "Buna bayılacaksın, yükümüz Caba San Lucas'a gidecek havai fişekler."

"Oregon havai fişek taşıyor," dedi Hanley sessizce. "Çok uygun."

Honolulu'daki jet terminali gösterişe kaçmaksızın lükstü. İçerisi serindi,

havalandırma yirmi bir derecede çalışıyordu. Duman-h-camlı pencereler lobiden pistlerin açıkça görülmesini sağlıyordu. IV. Langston Overholt karanlık gökyüzünde belirip iniş yapan ve sonra özel hangarların yanındaki yakıt ikmali alanına yanaşan özel jetleri seyrederek zaman geçiriyordu. Jetlerin yolcularını hiç görmedi; ya asfaltta bekleyen limuzinler ya da büyük siyah SUV'lar tarafından karşılanıyor, ardından gidecekleri yerlere götürülüyor-lar ya da yakıt ikmali yapılırken jette bekleyip yolculuklarına devam ediyorlardı. Pilotlar ve yardımcı pilotlar gelip gidiyorlardı -hava durumunu öğreniyor, tuvaletleri kullanıyor, lobinin yanındaki mutfaktan kahve ya da hamur işi bir şeyler alıyorlardı- ama akşam sessizliğinde ortalık büyük oranda sakindi. Overholt kanepeden kalktı. Mutfağa gidip bir fincan kahve aldı, masadaki meyve sepetinden bir muz alırken telefonu titreşti.

"Overholt," dedi alçak sesle.

"Efendim," dedi binlerce mil öteden gelen ses. "İzleme raporları hedefin inmek üzere olduğunu söylüyor."

"Teşekkürler," dedi Overholt hattı keserken.

Sonra muzunu soyup yedi, uçuş masasına doğru yürüdü. Takım elbisesinin göğüs cebinden deri rozetini çıkararak açtı, bankodaki görevliye uzattı. Adam altın kartalı hızla tarayıp Overholt'un resmini ve unvanını gösteren kimlik kartını dikkatle inceledi.

"Evet, efendim," dedi görevli.

"İniş yapmak üzere olan Falcon'daki grupla konuşmam gerekiyor."

Adam başıyla onaylayıp belindeki portatif telsize uzandı. "Rampaya haber verip araba göndereceğim. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Overholt dönüp pencereden dışarı baktı. Hafif sis yağmura dönüşüyordu.

"Ödünç alabileceğim bir şemsiye var mı?"

Görevli telsizden rampa görevlilerine sesleniyordu. Over-holt'a başıyla evet işareti verdi. "Benimkini kullanabilirsiniz," dedi bankonun altına uzanıp masanın üstünden uzatarak.

Overholt elini cebine sokup para destesini çıkardı, içinden bir ellilik ayırdı. "CIA bu akşam size yemek ısmarlamak istiyor," dedi gülümseyerek.

"Buraya hiç gelmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" dedi görevli de karşılık olarak gülümseyerek.

"Öyle bir şey." Overholt başıyla onayladı.

Adam kapıyı gösterdi. "Arabanız orda."

Pencerenin dışında Falcon jetin iniş ışıkları hafif yağmuru ve ıslak yüzeyi yansıtıyordu. Jet lastikleri gıcırdayarak inerken tepesinde lambaları yanıp sönen bir kamyonet hızla peşine düştü. Jeti yakıt ikmali noktasına bu kamyon götürecekti.

Overholt o zaman uçağa binip Dalai Lama'ya yolculuk için hazır olup olmadığını soracaktı.

Kısım 8

Macau asfalt yollarla birbirine bağlanan üç küçük adadan oluşan minik bir ülkeydi. En kuzeyde hükümet binalarının bulunduğu Macau'ydu; ortadaki ada olan Taipa'da havaalanı ve pistler için insan eliyle yapılmış uzantılar bulunuyordu ve bir çift yolla esas adaya bağlanıyordu; en güneydeki ada ise Coloane'dı. Ülkenin kuzeyi ve doğusu Çin topraklarıydı ve batıda Zhujiang Kou olarak bilinen suyun üzerinde Hong Kong bulunuyordu.

Eskiden bir Portekiz sömürgesi olan ülke 1999'da Çin'e bağlanmış ve Hong Kong'a benzer özel bir bölge olarak idare ediliyordu. Macau adası yalnızca 9.1 mil kareydi veya başka bir ifadeyle Washington D.C.'nin altıda birinden daha küçüktü. Nüfusunun 430.000 kişi olduğu tahmin ediliyordu.

Oregon Coloane açıklarına demirlemişti ve uluslararası sulara en yakın konumdaydı.

"Dick," dedi Cabrillo kıyı botundan iskeleye çıkan merdivenin tepesine ulaşırken. "Nasıl gidiyor?"

"Bay Başkan,' dedi Truitt. "Sanırım her şey tamam."

Eski Navy SEAL'ları, operasyon uzmanlarından Bob Me-adows ve Pete Jones'u güvenlik, gözetleme uzmanı Linda Ross izliyordu. Hepsi rıhtıma çıktıktan sonra Truitt minibüsü işaret etti.

"Size planlan göstereyim," dedi Truitt, hepsi minibüse binerken.

Truitt minibüsü onları Taipa'ya götürecek olan 1.3 mil uzunluğundaki köprüye çıkardı. Minibüsün içi sessizdi, işitilen tek ses tekerlekler köprüdeki eklenti yerlerinden geçerken çıkıyordu.

"Burası Taipa," dedi Truitt minibüs adaya varırken. "İki köprü Macau'ya gidiyor. Biz bir buçuk mil uzunluğundaki kısa yolu tercih edeceğiz."

Truitt minibüsü ikinci köprüye sokarken Cabrillo batıya, diğer köprüye ve Hong Kong'a doğru baktı. Yol, deniz ve hava limanlarından yük taşıyan kamyonlarla doluydu, ama trafik hızlı ilerliyordu.

"Yetkililer köprüleri kapayabilir mi?" diye sordu.

"Köprülerin kapıları yok, ama giriş noktalarına büyük kamyonlar koyabilirler ve o zaman başımız dertte demektir."

Macau'daki yüksek binalar öîı camdan görünür hale gelmişti.

"Şansımız yaver gitse de aradığımız bina su kenarında olsa," dedi Linda Ross.

"Üzgünüm, Linda," dedi Truitt. dikiz aynasından arkaya bakarak. "Adamın evi tepede."

Minibüs köprünün son yüz metrelerini kat ederken Cabrillo ilerideki insan ve bina yığınına bakıyordu. "Yani eğer kaçarken yakalanırsak..." Gerisini tamamlamadı.

Truitt minibüsü yavaşlatıp kalabalık bir yan caddeye girdi. "Zor olan da bu, patron."

"Neden sakin bir yerde gizlenen bir şeyi çalmamız gerekmiyor hiç?" diye sordu Meadovvs.

"Çünkü yapmamız için para ödenen şey hiçbir zaman boş bir alanda gerçekleşmiyor," dedi Jones gülümseyerek.

Önerisini sunmak, açıklamak için Langston Overholt'un Da-lai Lama'yla daha fazla vakit geçirmesi gerekiyordu, bu yüzden hemen Washington'ı arayıp Falcon'a bindi. Güneye uçmak gecenin daha uzun sürmesine neden olmuştu; yakıt almak için Manila'da durduklarında hava hâlâ karanlıktı. Manila Uluslararası Havaala-nı'nda pistten yükselirken pilot Vietnam'ın kıyısından geçen bir rota izledi, ardından Tayland'ın en güney kıyısından geçti. Tayland'dan sonra Andaman Denizi'nin üzerinde kuzeye doğru geniş bir açıyla döndü, biraz daha yakıt almak için Rangoon'da durdu. Oradan Pencap'a gidecek, daha sonra da Dalai Lama'nın kuzey Hindistan'daki sürgün evi olan Little Lhasa'ya olan kısa mesafeyi küçük bir uçakla kat edecekti.

Jet uçuş yüksekliğine ulaşınca Overholt konuşmaya devam etti.

"Baban benim arkadaşımdı," dedi Dalai Lama sessizce. "Bu yüzden önerini dikkatle dinledim. Ama Çinlilerin ülkemi nasıl hemencecik geri vereceklerini daha açıklamadın. Eğer kan döküle-cekse bunu kabul etmeyeceğimi biliyorsun."

"Başkan eğer Rusların yardımını alırsak savaş tehdidinin Çinlilerin geri çekilmesini sağlayacağını düşünüyor. Ekonomileri şu anda bir çıkmazda, ülkenizi işgale devam etmeleri çok masraflı."

"Yani parasal nedenin yeterli olacağına inanıyorsunuz, öyle mi?" dedi Dalai Lama.

"Eğer onlara Altın Buda'yı teklif ederseniz işe yarayabilir," dedi Overholt kozunu sona saklayarak.

Dalai Lama gülümsedi. "Baban gibi sen de iyi bir adamsın, Langston, ama bu olayda elindeki bilgi yanlış. Altın Buda ben sürgündeyken çalındı. Sürgündeki hükümetin elinde değil artık."

Güneş sonunda ufukta belirmeye başlamıştı. Falcon'un kanatlarını altın bir parıltıyla aydınlatıyordu. Uçağın arkasındaki bir hostes meyve suyu ve kekten oluşan hafif bir kahvaltı hazırlıyordu. Overholt'un elindekileri göstermesinin zamanı gelmişti.

"Birleşik Devletler'in Altın Buda'yı özgürleştirmek için bir planı var," dedi. "Birkaç gün içinde elimizde olacak."

Dalai Lama'nın gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. "Bunun hiç beklemediğim bir haber olduğunu söylemeliyim. Şimdi neden dünyanın yolunu benimle birlikte uçtuğunu anlıyorum."

Overholt gülümseyerek başını salladı. "Yani Çinlilerin savaş tehdidiyle birleştiğinde ikonu ödeme olarak kabul edeceğini düşünüyorsunuz?"

Dalai Lama başını iki yana salladı. "Hayır, CIA'li dostum, düşünmüyorum. Altın Buda'nın gerçek sırrı içinde... Çinlilerin bedelini çok ağır ödeyeceği bir sır bu."

Kısım 9

Truitt köprüden çıkarak minibüsü yonca biçimindeki kavşağa sürdü. Avenida Dr. Mario Soares'den batıya doğru giderlerken bin odalı Lisboa Oteli ve kumarhane sağ taraflarında kalıyordu. Yine sağ tarafta pembe granit ve camdan oluşan bir yapı olan, üst katlarından Çin sınırının ötesinin gömlebildiği Çin Bankası gökyüzüne doğru yükseliyordu.

"Antikapitalistlere göre güzel bir banka inşa etmişler," dedi Meadows sessizce.

Kimse yanıt vermedi; manzarayla büyülenmişlerdi. Merkezi Macau eski ile yeninin, Avrupa ve Asya'nın, gelenekselle modernin garip bir karışımından oluşuyordu. Rua da Praia Grande'ye vardıklarında sola döndüler.

"Duyduklarıma göre burası Nam Van Gölleri Islah Projesi başlayana kadar çok güzelmiş," dedi Truitt.

Yol inşaat kamyonları, çimento karıştırıcıları ve malzeme yığınlarıyla doluydu.

Biraz daha ilerlediklerinde yol Avenida da Republica adım alıp Nam Van Gölü'nün eteğinden geçti.

"Şurası valinin malikânesi," dedi Truitt, tepeyi işaret ederek. "Coğrafyayı görebilmeniz için sizi uzun yoldan götürüyorum yarımadanın ucuna. Valinin malikânesinin kuzeyindeki tepenin adı Penha. Bu uçtakinin adı ise Barra Tepesi. Hedefimiz ikisinin arasında, Estrada da Penha isimli caddede."

Yolda hafif sola kıvrılarak tepeyi tırmandılar. Az sonra minibüs Estrada de D. Joao Paulino'ya vardı. İlk sağa dönerek birkaç metre gittiler, sonra sert bir virajı alarak Estrada da Penha'ya döndüler. Bu yol tepenin etrafında dalgalı bir U çizdikten sonra Joao Paulino'yla birleşiyordu tekrar.

Minibüs U'nun dibinden geçip yamacın yarısını geçmişti ki Truitt yavaşladı. "İşte hanımefendi orda."

Hanımefendi dediği malikâneydi. Arazi sahibi bir aileye layık zarif bir yapıydı bu. Araziyi yalnızca bir demir kapı ve sarmaşıkların böldüğü yüksek taş duvarlar çevreliyordu. Nesiller önce dikilmiş mükemmel yerlere sahip dev ağaçlar zümrüt yeşili bahçeyi süslüyordu. Minibüs geçip giderken yan tarafta bir kriket sahası göze çarpıyordu. Sağ tarafta, kaldırım taşı döşeli garaj yolunun ucunda iki katlı bir garaj binası vardı. Becerikli bir adam garajın önünde Mercedes-Benz limuzini yıkıyordu.

Malikâne on dokuzuncu yüzyıla ait varlıklı bir armatör hâlâ orada yaşayabilirmiş gibi görünüyordu; zamansal tek uyumsuzluk caddeye bakan taş duvarın üstündeki kameralardı.

"Araziye stratejik olarak yerleştirilmiş altı kamera var."

Minibüs Joao Paulino'yla kavşağa yaklaşıyordu. Truitt bir yorumda bulunmadan önce yavaşladı.

"Bu işleri karmaşıklaştırabilirdi," dedi Truitt, dur tabelası için yavaşlarken. "Eğer size sözünü etmeyi unuttuğum şey olmasaydı."

"Neymiş o?" diye sordu Cabrillo.

"Hedefimiz dev bir parti veriyor," dedi Truitt minibüsü sola döndürürken. "Bizler konukları eğlendirmek için tutulduk."

Truitt manzaralı arka yolu seçti, tapınaktan geçip su boyunca ilerledi.

"Eee?" diye sordu bilgisayar yazılımı milyarderi anlamlı bir şekilde.

Stanford bilim adamına verdiği bin dolar karşılığında hizmetini garanti altına almıştı; üniversite başkanına açılan bir telefonla geçmişte yapılan bağışların hatırlatılması laboratuvarm tam kullanımını sağlamıştı.

"Tarih on üçüncü yüzyılı gösteriyor, ama çıkarıldığı bölgeyi daha kesin bir şekilde söyleyebilmem için numunenin yarısını eritmem gerekiyor."

"Eee? Ne bekliyorsun?"

"Otuz ile kırk beş dakika sürer," dedi bilim adamı, milyarderin kaba tavırlarından şimdiden sıkılmıştı. "Neden kafeteryaya gidip bir şeyler içmiyorsunuz?"

"Chai çayınız var mı?" diye sordu milyarder.

"Hayır," dedi bilim adamı yorgun bir şekilde. "Ama dolapta işe yarar Starbucks var."

Starbucks'ın yolunu tarif ettikten sonra adamın laboratuvar-dan çıkmasını bekleyip kapıyı kapattı.

"Aptal," dedi bilim adamı.

Sonra küçük fırına gidip içinde altın talaşlarının bulunduğu metal tabağı içeri sürdü. Altın eridikten sonra numuneyi bilgisayarla çalışan örnekleyicinin içine koydu. Burada altının içindeki diğer metallerin yüzdesi ortaya çıkacaktı. Oranlan, o güne kadar çıkarılmış bilinen maden filizleriyle karşılaştırarak altının

çıkarıldığı alanı belirleyebilecekti.

Bilim adamı makinenin sihrini gerçekleştirmesini beklerken bir kayak dergisi okumaya başladı. Yirmi dakika sonra makine durdu.

Birleşik Devletler Başkanı, Camp David, Maryland'deki evinin arkasında Adirondack sandalyesinde oturuyordu. Rusya Başkam da karşısında oturuyordu. İkilinin arasında tahta bir masa duruyordu.

Gözle görülmese de iki milyarlık dış yardım masadaydı.

"Kulağa nasıl geliyor, Vlad?" diye sordu Başkan.

"Hiçbir zaman Çinli hayranı olmadığımı bilirsin," dedi Rus Başkanı. "Ama dış yardım yalnızca bir bandaj niteliğinde. Ekonomimizin kendini düzeltmesi için ülkemin fabrikalarının siparişe ihtiyacı var."

Başkan başıyla onayladı. "Bütçemdeki en büyük payı her zaman askeri uçaklar ve gemiler alıyor. Tayvanlıların bir mil uzunluğunda bir alışveriş listesi var. O işlerin bir kısmını sizin tarafınıza aktarsam nasıl olur?"

Rus Başkanı gülümsedi. "Sen çok kurnaz birisin," dedi. "Ülkemin ihtiyaçlarını karşılarken, aynı zamanda bizi, Tayvan'la arkadaşlık eden herkese düşman olduğunu çok iyi bildiğin Çinlilere karşı rekabete sokuyorsun."

Başkan sandalyesinden kalkıp gerindi. "Vlad," dedi. "Müzakerenin özü de bu değil midir; yani iki tarafa istediğini vermek?"

"Galiba," dedi Rus Başkan ayağa kalkarken. "Bir anlaşma yaptık."

"Güzel," dedi Başkan yemek salonunu işaret ederek. "Şefin fırına ne tür bir pasta sürdüğüne bakmaya ne dersin?"

"Altın Burma civarında bir yerden çıkarılmış," dedi bilim adamı, milyarder elinde bir kâğıt bardak çayla geri dönünce.

"Biraz daha açık konuşabilir misin?"

"Yirmi derece enleminin güneyi, ki bu da Güney Vietnam, Laos, Tayland ya da Burma anlamına geliyor. Daha kesin bir sonuca varmaya çalışabilirim, ama zaman alır."

Milyarder çayını yudumlarken başını ileri geri salladı. "Zahmet etme, sihirli sözcüğü söyledin."

Milyarder belindeki cep telefonunu çıkarırken kapıya doğru gitti. "Arabayı getir," dedi şoförüne. Sonra telefonu kapatıp kapıya uzandı.

"Altınınızı geri istemiyor musunuz?" diye seslendi bilim adamı laboratuvarm gerilerinden.

"Sende kalsın," diye bağırdı milyarder. "Bende daha çok var."

"Çok cömertsiniz," dedi bilim adamı, artık soğumuş olan kaptaki altını kazıyıp bir zarfa koyarken.

Zarfı masasına götürüp en üst çekmeceye koydu. Sonra kapıya gidip lambaları kapattı, laboratuvar kapısını arkasından kapattı. Birkaç dakika sonra küçük motosikletiyle kampusta ilerlerken bu garip görüşme yüzünden hâlâ başını sallıyordu.

Oregon'un alt katındaki depoda Hanley, Kevin Nixon'la durmuş taşıyıcı araçlar koleksiyonuna bakıyorlardı.

"Kesin olarak birkaç çift motosikletimiz ve her bölgeye uygun araçlarımızdan en azından biri hazır olmalı," dedi Hanley.

Nixon başıyla onayladı, sonra motosikletlerden birinin yanına gitti. Son kullanımından bu yana temizlenip yağlanmıştı. Şirket tarafından kullanılan bütün aletler her zaman hazır durumda bulundurulurdu. Başarıyı elde etmenin en kolay yollarından biri buydu.

"Ben hepsinde deneme sürüşü yapmak istiyorum," dedi Ni-xon. "Her biri için Macau plakası hazırlamamı istiyor musun?"

"İyi olur," dedi Hanley. "Diplomatik bir şey olmasın, yalnızca standart plakalardan."

Nixon, Cabrillo'nun daha önce hazırladığı sayfanın bulunduğu mandallı kâğıt altlığına baktı. "Görünüşe göre, Ross kara operasyonları için kulaklıkla iletişim sağlanmasını istiyor, gemiye ulaşmak için ikincil bir kanal olacak bu."

"Akülerin şarj edilmiş olmasına dikkat et ve her şeyi kontrol et," dedi Hanley. "Yerli kanalları kullanmamak için Bana Hill'e yerleştirebileceğimiz bir tekrarlatıcı da bulacağım."

"Oraya bir deniz feneri koymamız da iyi olur," dedi Nixon, elindeki mandallı dosyaya bakarak. "Murphy bir füze göndermesi gerekirse sabit bir hedef noktası ister."

"Murphy bir raptiyeyi bile çekiçle çakar," dedi Hanley başını iki yana sallayarak.

Nixon egzoz vantilatörünü açıp bacağını motosikletin üstüne attı, ayağıyla marşa bastı. Motor kükreyerek çalıştı. Az sonra onu kapatarak ikinci bir motosiklete

gitti, aynı işlemi ona da yaptı. Adamlar motosikletleri ikişer kez kontrol ederken saatler geçti.

Aynı anda kıç tarafına yakın bir yerdeki Mark Murphy cephanelikteydi. Odada üzerinde yeniden doldurma ekipmanlarının bulunduğu bir tezgâh ve cephane, barut, zamanlayıcı ve fünyelerin bulunduğu bir sürü çekmece vardı. Duvarlarda otomatik silahların, tüfeklerin ve tabancaların bulunduğu bir dizi gömme sandık bulunuyordu. İçerisi barut, metal ve yağ kokuyordu.

U.S. Donanması'na ait M-16 parçaları tezgâha serilmiş bir bezin üzerinde duruyordu. Murphy dijital zamanlayıcının üstündeki düğmeye bastı, sonra kabzaya uzanıp tüfeği yeniden monte etmeye başladı. Bir dakika sonra zamanlayıcıyı yeniden itti, sonra ellerini havaya kaldırdı. Bir dakika dört saniye; bugün biraz yavaştı. Cephane çekmecesine doğru gidip şarjörleri aldı ve farklı türde silahları doldurmaya başladı.

"Tanrım, işimi çok seviyorum," dedi yüksek sesle.

Macau'dan Taipa'ya giden minibüs köprüye girdi. "Minutemen," dedi Cabrillo. "Bu ismi nerden buldun?" "Paul Revere ve devrimci tarzına bir saygı ifadesi olarak yorumlanabilir," dedi Truitt gülerek.

"Bunlar Paul Revere ve Akıncılar olmasın?" dedi Jones. "Halihazırda tutulmuş olan orkestranın adı bu." "İki prup ortaya çıkınca biraz kalabalık olmayacak mı?" "Olabilir, ama Uzakdoğu'da turnede olan gerçek Minutemen, Phuket barlarında iki hafta sınırlı iş çıkardıktan sonra gözaltına alınmış. Görünüşe göre bir gümrük görevlisi davulcunun tıraş takımında esrar bulmuş."

"Oraya birisi mi koymuş?" diye sordu Cabrillo. "Öyle olmalı," dedi Truitt. "Minutemen büyük olasılıkla buralardaki tek temiz orkestradır. Birbirleriyle on iki adım grubunda tanışmışlar."

"Çocuklar iyiye benziyor," dedi Meadows. "Birilerine hayatlarını altüst edecek bir şekilde suç yükleyemezsiniz. Onların hapiste çürümelerine izin veremeyiz."

"Merak etme, gümrük görevlisi bizim için çalışıyor," dedi Tru-itt."'Bu gözaltının kaydı tutulmuyor. Kaliforniya'daki bir bağlantımız onların menajer şirketini arayarak durumu açıkladı, ayrıca Macau işi buralardaki son işleri olduğu için eve dönüş biletlerini birinci sınıfa yükselttik. Şu anda Minutemen terörizmle savaşa çok önemli bir yardımda bulunduklarına inanmış durumdalar; her zamanki standart hikâyemize göre tabi."

Minibüs Taipa'ya girip adada ilerlemeye başladı.

"Yalnızca bir sorum daha var," dedi Cabrillo. "Hangimiz assolistiz?"

Kısım 10

Dalai Lama, Hindistan'ın Pencap ilinde Jalandhar'da jetin merdivenlerinden olağandışı derecede sıcak bir güne indi. Hindistan'daki kırk beş yıllık sürgüne rağmen bu havaya alışamamıştı. O dağların adamı olduğu için karı ve soğuk havayı özlüyordu. Kuzey tarafında çok uzaklardaki kar yığfnlarının çok hafif de olsa kokusunu alabilmek için burnunu çekti. Kar ve çam ağaçlan yerine burnuna havaalanından geçen kalabalık otoyoldan geçen kamyonların egzoz kokuları geldi.

Yine de gülümseyip teşekkür etti.

"Beni götürecek araç burda galiba," dedi Dalai Lama pistte kendisine katılan Overholt'a.

Tek motorlu, büyük Cessna Caravan yakındaydı, pilotu etrafta dolaşıyordu.

"Çok güzel, Kutsal Efendimiz," dedi Overholt.

"Geri döner dönmez, danışmanlarım ve kâhinle görüşeceğim," dedi Dalai Lama doğruca Overholt'un gözlerinin içine bakarak. "Eğer bana kan dökülmeyeceğini garanti ederseniz ben de tasarladığımız planı kabul edeceğim."

"Teşekkürler, Kutsal Efendimiz."

Dalai Lama Cessna'ya doğru yürümeye devam etti, sonra durup arkasına döndü. "Baban ve senin için dua edeceğim," dedi sessizce. "Ve bütün her şeyin yolunda gitmesi için."

Overholt yalnızca gülümsedi. Dalai Lama merdivenleri çıkıp yolculuğunun geri kalanını tamamlamak üzere Cessna'ya bindi. Yerine oturur oturmaz Dalai Lama yardımcılarından birine döndü.

"Little Lhasa'ya vardığımızda Altın Buda'yla ilgili belgelerin bulunduğu sandığın hemen ofisime getirilmesini istiyorum."

Yardımcısı küçük bir deftere notlar aldı.

"Sonra doktorumu görmem gerekiyor," dedi sessizce. "Fiziksel bedenimde ters giden bir şeyler var."

"Emirlerinizi yerine getireceğim, Kutsal Efendimiz," dedi yardımcısı.

Pilot Cessna'nın motorunu çalıştırıp gerekli kontrolleri yaptı. Dört dakika sonra pistte ilerlemeye başladı, birkaç dakika sonra havadaydılar. Overholt asfaltta

dikilip Cessna'nın havalanışını ve sağa doğru yükselişini izledi. Caravan beyaz bulutların önünde yalnızca bir benek haline gelene kadar bekledi, sonra Falcon'un pilotuna döndü.

"Seninle Santa Monica'ya geri dönmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Zaten oraya gidiyoruz, efendim," dedi pilot. "Siz de bize takılabilirsiniz."

Overholt'un, başarılı ajanlarda genellikle gözden kaçan bir özelliği vardı. Her yerde uyuyabilirdi. Jet yakıt almak için Tayvan'da durana kadar birkaç saatlik uyku fiziksel gücünü yenilemişti. Uçak yakıt alırken biraz uzaklaşıp cep telefonunu çıkardı. Sonra ezberindeki bir numarayı tuşladı.

Uydudan sıçrayan sinyal Pasifik'teki Marshall Adalan'na ulaştı, sonra nihai hedefine yönlendirildi. Numara karıştırılmıştı ve izi sürülemezdi. Telefonu alan kişinin yerini tespit etmenin bir yolu yoktu. Telefonu açan kişi dahili numarasıyla yanıt verdi.

"2524."

"Juan," dedi sessizce. "Ben Langston."

"Quepasa, amigo," dedi Cabrillo.

"Her şey hâlâ iyi görünüyor," dedi Overholt. "Ekibin nasıl?"

"Onda on," dedi Cabrillo.

"Güzel," dedi Overholt.

"Görünüşe göre ilgilenmemiz gereken bir yan iş varmış," dedi Cabrillo. "Bu konuda bir sorun var mı?"

"Rüzgâr tersten esmediği sürece şirketinin işleri beni ilgilendirmez."

"Harika," dedi Cabrillo. "Eğer planladığımız gibi giderse seyahat masrafları için sana fatura çıkarmamıza gerek kalmayacak."

"Para sorun değil, eski dostum; bu iş en tepeden geliyor," dedi Overholt. "Ama zaman sorun; işi Paskalya'dan önce bitirin."

"Bu yüzden çok para alıyoruz, Lang," Cabrillo bir kahkaha attı. "Çok dakik çalışırız. İhtiyacın olan şeyi alacaksın, sana söz veriyorum."

"Seni bunun için seviyorum," dedi Overholt. "Ego denen şey yok sende."

"İş bitince seni ararım," dedi Cabrillo.

"Gazetelerden okumama izin verme yeter."

Overholt hattı kesti, telefonu cebine koydu. Jete binmeden önce bir dizi egzersiz yaptı. Yirmi dört saat sonra Güney Kaliforniya'dan Maryland'deki Andrevvs Hava Kuvvetleri Üssü'ne giden bir askeri nakliye uçağına bindi. Orada CIA araba servisiyle karşılanıp merkeze götürüldü.

Estrada da Penha'daki malikânede parti hazırlıkları büyük bir hızla devam ediyordu. Kamyonetler birbiri ardına kapıdan giriyor, park edip yüklerini boşaltıyordu. Daha rahat olması için portatif havalandırma birimleri bulunan üç adet sarı-beyaz çizgili çadır hızla kuruldu. Onları altı metre yukarıya renkli sular püskürten spot ışıklı bir çift portatif fıskiye takip etti; konukların üzerinde yürümesi için kırmızı halılar serildi; ses ekipmanları ve müzisyenin kokteyl sırasında çalması için küçük bir piyano yerleştirildi; papağanlar, kuğular ve tavus kuşları etrafa serpiştirildi; masalar ve sandalyeler kondu, örtüleri örtüldü.

Partinin planlayıcısı Iselda adlı orta yaşlı Portekizli bir kadındı. Siyah saçlarını sımsıkı topuz şeklinde toplamıştı. Mavi saten uçlu ince kahverengi sigaraları birbiri ardına içerken çalışanlara emirler yağdırıyordu.

"Bunlar benim ısmarladığım kadehler değil," dedi bir işçi çadıra bir sandık taşıyıp açmaya başlarken. "Ben altın kenarlı olanları istemiştim; bunları geri götür."

"Özür dilerim, Bayan Iselda," dedi Çinli işçi, elindeki kâğıdı tararken. "Listedekiler bunlar."

"Götür onları, götür," dedi öfkeyle dumanı üflerken.

Bir tavus kuşu çadıra girip yere pisledi. Iselda bir süpürge alıp hayvanı dışarı kovaladı.

"Şu lazer ışıkları nerde?" diye bağırdı ortaya.

Tam o sırada partinin ev sahibi Stanley Ho üç ev ofisinden birinde ayakta duruyordu. Özel mabedi saydığı bu ofisi evinin en üst katındaydı. Çalışanlardan ya da yardımcılardan hiçbirinin buraya girmeye izni yoktu. Bu tavan arası odası Ho'nun zevkine göre döşenmişti. Masası erken dönem yolcu gemilerinden gelmeydi, yeni televizyonu ise plazma ekrandı.

Duvarları kitap rafları süslüyordu, ama bu raflarda Ho'nun konuklarının girdiği alanlarda sergilediği klasik ciltler bulunmuyordu; bu raflar ajan romanları, genç kızların sıkıntılarını anlatan yumuşak pornolar ve ucuz kâğıt kapaklı kovboy çizgi romanlarıyla doluydu.

Arizona'daki bir kızılderili tarafından dokunmuş olan anka kuşu desenli dev bir

yünlü halı ahşap döşemeyi süslüyordu. Duvar-lardaysa geçmişe ve günümüze ait sevilen film yıldızlarının çerçeveli posterleri asılıydı. Kaptanın masasına bir düzensizlik hâkimdi. Kâğıt yığınları, metal bir araba modeli, içinde kalemler bulunan

Disney World bardağı ve tozlu pirinç bir lamba kalabalık alanı paylaşıyordu.

Ho banka kasasına benzer küçük buzdolabına doğru gidip bir şişe su çıkardı. Kapağını çevirip bir yudum aldı, sonra yerde kapağı açık sandığın içinde dimdik oturan Altın Buda'ya baktı.

Ho son ganimetini konuklarına gösterip göstermeme konusunda karar vermeye çalışıyordu.

Tam o sırada özel telefonu çaldı. Randevu almak isteyen si-gortacısıydı. Ho randevu verip tekrar hazinesine bakmaya devam etti.

"Güç kaybetmediğimiz sürece kimse kurnazlık etmemeli," dedi Kevin Nixon.

"Şarkı listelerini aldınız mı?" diye sordu Cabrillo.

"Aldık," dedi Hanley, listeyi uzatarak. "Ve şarkıları bilgisayara yükledik."

"Ağırlıklı olarak altmışların ve yetmişlerin müziği," dedi Cabrillo. "Bol miktarda gitar teması var."

"Ne yazık ki şarkı listesini değiştirmemiz kuşku uyandırır," dedi Hanley.

"Ben yalnızca düşünüyordum da, ya eğer konuklardan biri gi-taristse ve bizim numara yaptığımızı anlarsa?" dedi Cabrillo.

"Gitarı yalnızca özel gözlüklerle görülebilen minik LED ışıklarıyla donattım," dedi Nixon gülümseyerek. "Çalanın parmaklarına göre renklerle kodlandılar. Tek yapması gereken parmaklarını ışığın olduğu yere koymak, o zaman bir sorun çıkmaz."

Nixon, Cabrillo'ya gitarı ve bir çift siyah çerçeveli güneş gözlüğü uzattı. Cabrillo kayışı boynundan geçirdi, Nixon gitarı fişe soktu.

"Başparmak mor, işaret parmağı kırmızı, diğer parmaklar da sarı, mavi ve yeşil diye gidiyor," diye açıkladı Nixon. "Sol el için de aynısı geçerli. Bir saniye bekle, bilgisayarı açayım."

Cabrillo gözlüğü takıp bekledi. Işıklar yanınca parmaklarını aydınlanan tellerin üstüne koydu. "Star Spangled Banner"ın basit bir yorumu Sihir Dükkânı'nı doldurdu.

"Grammy Ödülü alamayız," dedi Cabrillo ışıklar kararınca. "Ama basit teftişleri geçeriz."

Hanley tezgâha gidip içinde soluk mavi bir sıvı bulunan şeffaf cam şişeyi aldı. "Düşünmemiz gereken bir şey daha var," dedi gülümseyerek. "Bu şey doğruca Maryland, Dietrich'deki laboratuvar-lardan geldi. Bunun bir kısmını punç kâsesine boşalttığımızda parti çok enerjik hale gelecek."

"Uzun süreli etkileri yok, değil mi?" diye sordu Cabrillo.

"Hayır," dedi Hanley. "Yalnızca kısa süreli. Görünüşe göre, bu iksirden birkaç damla damlattıktan sonra hayatının dakikalarını geçirmeye başlıyorsun."

Kısım 11

"Numuneler onaylandı," dedi milyarder telefona.

Spenser ses değiştirme aletini kaldırmıştı, ama hissettiği korku üst sınıf aksanının daha az kibar çıkmasına neden oluyordu.

"O zaman ilgileniyorsunuz?" dedi.

"Elbette," dedi bilgisayar milyarderi. "Ama transferi kendim yapmaya karar verdim. Esrarkeş bir fahişe kadar güvenilir olduğuna dair bir his var içimde."

Spenser kaşlarını çattı. Hırsızlık ve aldatmaca planı çözülüyordu. Halihazırda yapmış olduğu masraflar yüzünden kurtuluşu için malı hızla satması gerekiyordu; yeni bir alıcı bulacak zamanı yoktu. Olabilecek en kötü durumdaydı. Satması gereken bir satıcıydı o ve karşısında kontrolü elinde tutmak isteyen bir alıcı vardı.

"O halde buraya gelip teslimatı almalısınız," dedi Spenser.

"Orası neresi?"

"Macau," dedi Spenser.

Bilgisayar yazılım milyarderi masasındaki takvime baktı. "Kutsal Cuma akşamı orda olacağım."

"O halde nakit veya hamiline bono istiyorum."

"Makul bir istek, ama bir şey deneme, yanımda takviye getiriyorum."

"Parayı getir, Buda'yı al," dedi Spenser.

Milyarder telefonu kapattıktan sonra Spenser bir an için sessizce oturdu.

Yolu uzun değildi.

"Monica konuk olacak," dedi Cabrillo notlarına bakarken. "Bu operasyon için Hollanda kraliyet ailesinin önemsiz bir üyesini canlandıracak."

"Bu o kadar doğal ki," dedi Crabtree İskandinav aksanıyla.

"O aksanla birlikte peltek taklidi yapman gerek," dedi Hanley. "Sihir Dükkâm'na uğra da peltek konuşmanı sağlayacak bir parça koyalım ağzına."

"Harika," dedi Crabtree. "Peltek hizmetçiyi oynayabileceğim."

"Daha kötü de olabilirdi," dedi Cabrillo. "Linda birbiri ardına sigara içen Portekizli parti planlayıcısı Iselda'yı oynayacak."

"Harika," dedi Linda Ross gülerek. "Üç yıl önce nihayet sigarayı bıraktım ve şirket şimdi yeniden başlamama neden olacak."

"Bu arada," dedi Hanley. "Iselda'nın alternatif bir hayat tarzı sürdüğünü düşünüyoruz."

"Demek zincirleme sigara içen lezbiyen bir parti planlayıcısı olacağım," dedi Ross. "En azından kırbaçlı Alman transseksüel fahişe olmak kadar kötü değil bu rol."

"Hatırlıyorum," dedi Murphy. "Mel Brooks filmindeki Madeli-ne Kahn'a benzemiştin."

"Biraz uyarıldığını hatırlıyorum," dedi Ross.

"Julia'yı kullanacaktık, ama çok açıkça görünen nedenlerle bunu yapamıyoruz," dedi Cabrillo.

Oregon'un subay doktoru Julia Huxley sırıttı. "Bu büyük memelere sahip olmanın karşılığını bir gün alacağımı biliyordum."

"Yalnızca Pamela Anderson-Lee-ya da her kimse onun görüntüsünü mükemmel hale getirsen iyi olur," dedi Hanley.

"Bir fahişeyi mi oynayacağım?" dedi Huxley mutlulukla.

Altın Buda

"Orkestra üyelerinden birinin kız arkadaşı olacaksın," diye belirtti Cabrillo.

"Aynı şey," dedi Huxley hevesle. "Max sahte dövmeler yapabilir mi?"

"Memnuniyetle," dedi Hanley. "Eğer istersen sahte piercing bile yapabiliriz."

"Ve şimdi orkestraya gelecek olursak," dedi Cabrillo. "Ben klavye çalıyorum. Çoğu şarkı klavyeye pek yer vermez, bu da bana ortalıktan sıvışma fırsatı verir. Murphy başgitarist, Kasım davulcumuz ve ruh insanı Franklin de basta."

"Ah, evet," dedi Lincoln. "Ritmik darbeler bütün içimi kaplıyor."

"Ya şarkıcı?" diye sordu Huxley..

"Bu Bay Halpert olacak," dedi Cabrillo.

Konferans masasında oturan-herkes dönüp Bay Halpert'a baktı. Finans ve muhasebenin başı olarak bu işe pek uygun görünmüyordu. Mürettebatın en muhafazakârı olarak dedikoduya göre mendillerini bile ütülediği söyleniyordu. Rock müzisyeni olarak poz verme fikri Courtney Love'ın Bakire Meryem'i

oynaması kadar gülünçtü.

"Ne yazık ki Minutemen'in solisti ince ve uzun bir adam. Ev sahibi orkestranın performansını banttan izlemiş. Eğer aklınıza daha iyi biri gelmiyorsa adamımız Mike'tır."

"Ben bu işi yapabilirim," dedi Halpert hızla.

"Emin misin?" diye sordu Hanley. "Sihir Dükkânı'nın yapabileceği şeyler de sınırlı."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, ben Colorado'da bir komünde büyüdüm," dedi Halpert. "Sizin çoğunuzun daha hiç öğrenmediği rock hayat tarzının çoğunu ben unuttum bile."

Cabrillo bunu bilen tek kişiydi; bütün çalışanların dosyasına girebilen tek şirket görevlisiydi.

"Vay canına," dedi Murphy. "Ben senin bebeklik giysilerinin bile üç parçalı olduğunu sanıyordum."

"Artık biliyorsun," dedi Halpert. "Ailem çok gezdi. Jerry Jeff Walker benim vaftiz babamdı ve bana bisiklete binmeyi Binbaşı Cody öğretti."

"Vay canına," dedi Hali Kasım. "Biz de seni iyi tanıdığımızı sanıyorduk."

"Projeye geri dönelim," dedi Cabrillo. Halpert'm büyüme tarzının onu rahatsız ettiğini biliyordu. Halpert'ın donanmaya yazıldığı gün babası onunla konuşmayı kesmişti. İkisi bir daha konuşana kadar aradan on yıl geçmişti ve şimdi bile ilişkileri gergindi.

Halpert, Cabrillo'nun devam etmesi için bekledi.

"Şu anda iki adamımız bahçıvan rolünde. Bakımını yaptıkları ağaçlara parabolik mikrofonlar yerleştirecekler. Mikrofonlar evin camlarındaki titreşimleri kaydedecek ve biz içerde olan her şeyi duyabileceğiz."

"Ama telefon hatlarını izlemede zorluk yaşıyoruz," diye belirtti Linda Ross. "Normalde merkezi bilgisayara girebiliriz, ama Çinliler telefon sisteminin kontrolünü ele aldıklarından beri ana sistemleri Hong Kong'a taşıdılar. Eve giren kutuya bir şey yerleştirmeye çalışacağız, ama konuşmaları ne kadar iyi alabileceğini bilmiyoruz."

"Yani telefon konuşmalarını tek taraflı dinleme şansımız var," dedi Hanley.

"Doğru," dedi Ross. "İçerde konuşan herkes camlarda bizim okuyabileceğimiz

titreşimler yaratacak."

"Ben bu konuda o kadar endişeli değilim," dedi Cabrillo. "Ama eve giren hatları kesmek zorunda kalabiliriz; hırsız alarmları telefon hatlarıyla çalışıyor."

"Biz bunu yapabiliriz," dedi Ross. "Ama insanlar yine de cep telefonlarıyla konuşabilirler."

Planlama devam ederken saatler geçti. Partiye otuz saatten az kalmıştı.

Kâhin dönen bir derviş gibi sallanmaya ve gezinmeye başladı.

Hindistan'daki Sürgün Sarayı Potala'dan daha küçüktü, fakat aynı amaca hizmet ediyordu. Yatak odaları, geniş taş döşemeli toplantı odasından oluşan Dalai Lama ve danışmanlarının evi bir tapınağa benziyordu. Dalai Lama şu anda bir tahtta oturmuş seyrediyordu.

Kâhin tören giysilerini giymişti. Üstündeki altın yaldızlı ipekli kaftanının san, yeşil, mavi ve kırmızı desenleri, göğsündeki ametist ve turkuvaz taşlarıyla çevrelenmiş aynayı kuşatıyordu. Deri kayışlarda küçük bayraklar ve flamalar asılıydı; bütün elbise neredeyse kırk kilo geliyordu. Kâhin giyinip transa girer girmez asistanları başına ağır metal ve deriden bir miğfer oturtup sıkıca bağladılar.

Eğer yaşlı kâhin dışarıdan bir ruh tarafından ele geçirilmemiş olsaydı; miğferin ve giysilerin ağırlığı taşıyamayacak kadar ağır olurdu. Ama kâhin derin bir transa girdikten sonra ağırlık kalkmış gibi göründü ve ayın yüzeyinde dolaşan bir astronot gibi hoplamaya başladı. Birdenbire hareket patlaması yaşadı. Kollan göğsünde, peygamberdevesi gibi dans ederek odanın bir ucundan diğerine gitmeye başladı. Vücudunun derinliklerinden garip, boğuk sesler yükselirken sol eli gümüş kaplı bir kılıç çıkardı.

Sonra tahtın önüne geçti, bütün vücudu bir köpek gibi sarsıldı.

Kâhin hareketsiz kaldıktan sonra Dalai Lama konuştu.

"Eve gitme zamanı geldi mi?"

Kâhin kendisininkine benzemeyen bir sesle konuştu. "Dalai Lama geri dönüyor, ama daha küçük bir Tibet'e."

"Kâhin açıklasın," dedi Dalai Lama.

Kâhin ters takla attı, kolları iki yana açık olarak hareketsiz kaldı yine.

"Anahtar kuzeyde," dedi kâhin yüksek sesle. "Saldırganlara bir zamanlar

Moğolların bulunduğu toprağı verelim, o zaman gidecekler."

"Batılılara güvenebilir miyiz?" diye sordu Dalai Lama.

Kâhin dizlerini büküp bir daire çizdi. Tekrar Dalai Lama'nın karşısına gelince konuştu. "Kısa süre sonra onların istedikleri bir şey olacak elimizde. Bu hediyemiz arkadaşlığı güçlendirecek -gücümüz geri dönüyor- evimiz yakın."

Derken ani bir rüzgâr iskeletini savurup götürmüş gibi kâhin yere yığıldı. Yardımcıları yanına koşup miğferi çözdüler, terle kaplı kaftanını çıkardılar. Kâhini soğuk suyla yıkamaya başladılar, ama gözlerini tekrar açması neredeyse bir saat sürdü.

"Hatta bağlı," diye fısıldadı şirket teknisyeni.

Oregon'daki telsiz operatörü alıcıyı ayarladı. Kulaklıktan bir hizmetçinin sesi duyuldu. Adam kayıt cihazının düğmesine bastı, mikrofonu yerine oturttu.

"Tamam," dedi. "Kaydediyoruz."

Teknisyen ağaçtan inerek kestiği dallan topladı, sonraki birkaç saati çalılar üzerinde çalışarak geçirdi. İşini bitirdiğinde kiralık kamyonu çerçöple doldurdu, saat öğleyi biraz geçiyordu. Servis girişine yürüyerek faturayı malikânenin yöneticisine verdi. Sonra kamyona binip oradan uzaklaştı.

Oregon'daki telsiz operatörü malikânedeki konuşmaları izleyip sarı bir deftere notlar alıyordu. Çok fazla bir şey olmuyordu, ama bu her an değişebilirdi.

Güvertenin altındaki Sihir Dükkânı'nda orkestra prova yapıyordu. Kevin Nixon durmalarını işaret etti, sonra kontrol panelini ayarladı.

"Tamam," dedi. "Yeni baştan."

Murphy gitarını tıngırdatmaya başladı ve Creedence Cleanva-ter Revival şarkısının açılış müziği "Talihli Evlat" melodisi havayı sardı. Orkestranın geri kalanı da ona eşlik etmeye başladı. Halpert'ın sesi şaşırtıcı derecede iyiydi. Bilgisayardan geçirildikten sonra onun yorumunu orijinalden ayırmak zordu. Hareketleri de bir o kadar iyiydi; orkestradakilerin çoğundan daha iyiydi.

Klavyedeki Cabrillo anfetaminlerdeki Liberace gibi görünüyordu. Kasım boynuna tasma takılmış Buddy Rich'e benziyordu. Lincoln biraz daha iyiydi; gözlerini kapatıp bas gitarını çalıyor, ayağını uygun zamanlarda yere vurmayı başarıyordu; sorun şuydu: elleri o kadar iriydi ki, parmaklarını kıpırdatmıyor gibi görünüyordu. Nixon şarkı bitene kadar bekledi.

"Fena değil," diye itiraf etti. "Ama adamların canlı performanslarına ait video

bantlar var elimde. Onları seyredip koreografiniz üzerinde çalışmanızı tavsiye ederim."

Üç saat sonra orkestra olabileceği kadar hazırdı.

Bu Iselda'nın işinin en sevdiği kısmıydı; son dakikada dırdır edebileceği ayrıntılara gelmişti sıra.

El çantasına uzanıp uçları kesik, ince, kahverengi bir puro buldu. Tek bir markaya takılı kalan tiryakilerin tersine Iselda çantasında üç dört çeşit bulundururdu. Zehrini pek çok faktöre bağlı olarak seçerdi. Ciğerlerindeki ağrı, boğazındaki acıma hissi, işi için gereken nikotin miktarı gibi. Canlandırıcı konuşma için mentollü, desteğe ihtiyacı olduğunda ince, yanan sigarayı bir maestronun sopası gibi kullanarak konuşmayı vurgulamak istediğinde uzun, ince, parlak uçlu puroları seçerdi. İki ucu kesik puroyu yakıp derin bir nefes çekti.

"Kokteyller için özellikle daha iri buzlardan istemiştim," diye bağırdı ikram servisleri şefine. "Bu yuvarlak likör buzlarını değil."

"İkisini de istediniz," dedi adam. "Ama iri olanlar henüz gelmedi."

"Buraya mı koyacaksınız?" diye sordu.

"Depoya, Iselda," dedi adam sabırla. "Erimelerini istemiyoruz."

Iselda çadırın karşısına baktı. Bir adam kuru buzdan duman bulutlan çıkaran aleti ayarladığı yere baktı.

"Ondan daha fazla dumana ihtiyacımız var," diye bağırdı. Sonra hemen makinelerin bulunduğu yere gidip işçiyi azarlamaya başladı.

Birkaç dakikalık ayarlamadan sonra adam makine) i tekrar açtı. Yoğun, soğuk gaz bulutlan makineden çıkıp yere çö cmeye başladı.

"Güzel, güzel," dedi Iselda. "Şimdi yeterince kuru buzumuz olup olmadığını kontrol et."

Bir teknisyen ışık gösterisini ayarlıyordu, Iselda hemen onun yanına koştu.

Oregon'da. malikânedeki konuşmaları izleyen teknisyen sarı deftere notlar aldı, sonra geminin iletişim mikrofonuna uzanoı. "Başkan Cabrillo," dedi. "Sanırım buraya gelseniz iyi olur."

Limuzin San Jose, Kaliforniya'daki havaalanının pistine giden kapının dışında durdu. Silahlı bir güvenlik görevlisi dikilmiş yolu kapatıyordu. Şoför camını

indirdi.

"Yeni güvenlik önlemleri," dedi görevli. "Pistte daha fazla ilerlemek yasak."

Bilgisayar yazılımı milyarderi de kendi camını indirdi. Bu hoş olmayan bir rahatsızlıktı. Hatta katlanılamaz bir durumdu.

"Bir dakika," diye bağırdı arkadan. "Yıllardır uçağıma kadar arabayla gidiyoruz."

"Artık gidemiyorsunuz," dedi adam.

"Benim kim olduğumu biliyor musun sen?" dedi milyarder gururla.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti güvenlik görevlisi. "Ama benim kim olduğumu biliyorum; size hemen kapıdan geri dönmenizi emreden adamım."

Söyleyecek başka bir şeyi olmayan limuzin şoförü geri çekilip terminale doğru döndü, sonra terminalin önünde durup patronunun inmesini bekledi. Bu konuşma patronunun sinirini bozmuştu ve biraz gerisinde çantalarını taşırken adamın mırıldandığını duyabiliyordu.

"Sevgili Tanrım," diyordu milyarder. "Hangar için neden para ödüyorum ki ben, karşılığında aldığım servis sıfır."

Piste çıkan kapıya yaklaşırlarken dışarıda sahibini bekleyen az sayıda pahalı jeti görebiliyorlardı. Bir Gulfstream üçlüsü, bir iki Citation, yarım düzine King Airs ve bölgesel bir havayoluna ait gibi duran bordo renkli devasa bir jet göze çarpıyordu.

Bilgisayar yazılımı milyarderi görünüşe önem verirdi.

Eğer zenginlerin özel jeti varsa; onunki büyük olmalıydı. Milyarderin seçimi Boeing 737'ydi. Uçakta tekli bir bovvling alanı, sauna ve çoğu evdekinden daha büyük bir yatak odası bulunuyordu. Geniş ekranlı bir televizyon, ileri teknoloji iletişim ekipmanları ve Cordon Bleu'da eğitilmiş bir aşçı da uçakta bulunanlar arasındaydı. Sipariş ettiği iki dansçı da uçaktaydı. Bu yolculukta onu eğlendirecek olan ikili, Kaliforniyalı bir sarışın ve genç Ann-Margaret'la çarpıcı bir benzerlik taşıyan bir kızıldı.

Milyarder uzun uçuşlarda zaman geçirecek bir şeyler isterdi.

Şoförünü beklemeden kapıdan hızla geçip 737'ye doğru yürüdü. Sonra rampayı çıkıp uçağa bindi.

"Bayanlar," dedi. "Öne çıkın."

On üç dakika sonra havalanmışlardı.

Oregon'da Cabrillo kapıyı açıp içeri girdiğinde teknisyen bilgisayara bazı komutlar giriyordu.

"Ne buldun?" diye sordu Cabrillo giriş sözlerine gerek duymadan.

"Ho, bir sigortacıyla telefonda konuştu. Adam Buda'yı incelemek üzere malikâneye geliyor."

"Kahretsin," dedi Cabrillo mikrofona uzanarak. "Max, iletişim odasına gel, bir sorun var."

Teknisyen konuşmanın kaynağını bulmaya çalışırken Cabrillo kontrol odasını turluyordu.

Hanley birkaç dakika sonra geldi. "Ne var, Juan?"

"Ho, gelip Buda'yı incelemesi için bir sigortacı çağırmış."

"Ne zaman?" diye sordu Hanley.

"16.00'da."

Teknisyen bir düğmeye bastı ve yazıcı bir kâğıt çıkarmaya başladı.

"İşte aramanın yapıldığı yer, patron. Macau haritasının üstüne yerleştirdim."

"Bir plan yapmalıyız," dedi Cabrillo. "Derhal."

Winston Spenser tehlikeli bir iş yapıyordu.

Bankanın uzun süreli müşterisi olması iş kredisini artırıyordu, ama müdür hesabın yetmiş iki saat içinde dengelenmesini istediğini açıkça belirtmişti. Kredi kartları sınıra dayanmıştı ve Lond-ra'daki ofisine durumu sorgulayan telefonlar gelmeye başlamıştı bile. Her şeye rağmen Spenser şu anda mali bir darboğazdaydı. Milyarderle yaptığı anlaşma gerçekleşir gerçekleşmez, hayal bile etmediği kadar zengin olacaktı; ama şu anda eve gidiş için uçak bileti alacak parası yoktu.

Yarın bütün yapması gereken Buda'yı bulunduğu yerden alıp havaalanına nakletmek ve yasadışı parasını almaktı. Sonra bir jet kiralayıp servetiyle birlikte günbatımına doğru yola çıkacaktı. Ma-cau'daki müşterisi kandırıldığını anlayana kadar o ortadan kaybolmuş olacaktı.

Kısım 12

Juan Cabrillo kamarasındaki masaya oturup dosyayı üçüncü kez incelemeye başladı.

Dokuz dakika içinde saatin kolları yirmi dördü geçecek ve nihayet Kutsal Cuma gelecekti. Oyun günü. Şirket bir işe başladığında bir miktar şans her zaman esneklikle birleşirdi. Anahtar, titiz planlamayla sürprizleri aza indirmek ve her zaman bir yedek plan yapmaktı.

Şirket mükemmele ulaşmayı böyle başarmıştı.

Tek sorun nesnenin kendisiydi. Altın Buda cebe atıp kaçırılacak ya da elbiseye dikilecek bir mikroçip değildi. Hareket ettirmek için çaba ve gizlemek için kurnazlık gerektiren insan büyüklüğünde ağır bir nesneydi. İşi nasıl yaparsanız yapın ikonun hareket ettirilmesi için adam ve güvenli bir yere nakli için de araç gerekecekti.

Altın Buda'nın yalnızca büyüklüğü ve ağırlığı bile bunu zorunlu hale getiriyordu.

Sonra bii de oyuncuların kendisi vardı. Sanat eserleri tüccarı Ho; partideki insanlar; Çinli yetkililer; ve şimdi de sigortacı. Bunların her biri işi etkileyebilirdi, ayrıca risk ve zamanlama geri çekilip yeniden toplanmayı kaldırmayacak bir durumdaydı.

Cabrillo açık bir geri çekilme yolunun olmadığı operasyonlardan nefret ederdi.

Plan, operasyonu ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmek olduğunda insanlar esir alınabilir, yaralanabilir ya da öldürülebilir-di. Şirket son kez Hong Kong'da kayıp yaşamak zorunda kalmıştı. Cabrillo bacağını orada kaybetmişti ve başkaları da öldürülmüştü. O zamandan beri ultra yüksek riskli görevlerden kaçınırdı. Altın Buda işi düşük risk profiline uyar bir şekilde başlamıştı, ama zaman geçtikçe daha da tehlikeli bir hal alıyordu.

Yalnızca gösteri öncesi endişeler, diye düşündü Cabrillo dosyayı kaparken. Bu akşam bir ara Buda'yi alacak ve Dalai Lama'ya geri gönderme sürecine başlayacaklardı. Birkaç gün içinde şirket ilmekten kurtularak dünyanın başka bir yerine doğru yelken açacaktı.

Winston Spenser, Glenmorangie viskisini zencefilli gazoz gibi yudumluyordu.

Spenser'm müthiş aldatmaca planı hız tümseğine çarpmış ve benzin deposu yarılmış, içindekileri yere akıtıyordu. O akşam erken saatte Ho aramıştı ve

sözleri beynini oyar gibi olmuştu.

"Lütfen partiye erken gel," demişti Ho. "Sigortacı Buda'yı incelerken burda olmanı isterim."

Bir gün daha ve Spenser çoktan gitmiş olacaktı.

Uruguay, Paraguay, Pasifik Adalan'ndan biri, kısacası burası hariç her yer olabilirdi. Sahte Buda iyiydi -yakın incelemelere dayanması için çok yüksek bir bedel ödemişti- ama sigortacı iyiyse hileyi hemen görürdü. Altının kendisi büyük olasılıkla yüzünün akıyla çıkardı incelemeden. Sorun değerli taşlardı. Eğer sigorta müfettişi bir tür değerli taş bilimcisiyse taşların fazla mükemmel olduğunu fark ederdi. Altın Buda'yı süsleyen büyüklükte dev taşlar çok nadir bulunuyordu. O büyüklükteki taşların her zaman kusurları olurdu.

Yalnızca laboratuvarda üretilen taşlar kusursuz olurdu.

Viskisini bitirip yatağa uzandı.

Ama yatak fırıl fırıl dönüyordu ve uyuması çok zordu.

Tibet'ten sürgün edildiğinden beri Dalai Lama'nın ülkesindeki olaylar konusunda bir boşlukta yaşadığını tahmin etmek zor değildi. Ama hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamazdı. Neredeyse sının geçtiği andan itibaren sırf bu iş için kurulmuş olan bir yerel istihbarat sistemi güneye, Little Lhasa'daki karargâhına sızmaya başladı.

Çinlilerin gözlerinden çok uzaktaki dağ geçitlerine sızan bir dizi koşucu tarafından mesajlar ağızdan ağıza yayıldı, sonra mesajlarını ya şahsen ya da aracılar yoluyla ilettiler. Dalai Lama'ya sadık olan yüz binlerce Tibetliyle operasyonun kollan ülkenin her yerine ulaştı. Çinli askerlerin hareketleri rapor edildi, güneye gönderilen telgraflar önceden görüldü, gizli telefon konuşmaları dinlendi.

Kar çizelgeleri, nehirden akan su miktarı ve diğer çevresel konular ezberlenip aktarıldı. Turistler izlendi; Çinliler ve tutumları hakkında daha fazla bilgi almak için turistlerle doğal sohbetlere girildi. Çinli askerlere satış yapan tüccarlar satışlarım ve askerlerin genel davranışlarını bildirdiler. Alarm zamanları ve nüfus üzerindeki kontrolün gevşediği zamanlar not edilip güneye gönderildi. Dalai Lama ve danışmanları için brifingler verildi. Sonuç olarak, Tibet'in durumuyla ilgili olarak, Hindistan'da sürgünde olanların kafasında, nefret edilen Çinli derebeylerine göre daha net bir tablo oluştu.

"Askerler daha fazla incik boncuk alıyor gibiler," dedi Dalai Lama.

"Evet," dedi danışmanlardan biri. "Tamamen Tibet'e ait olan şeyler alıyorlar."

"Bu daha önce ne zaman oldu?" diye sordu Dalai Lama.

"Hiçbir zaman."

"Ve üslerdeki yakıt stoklarının azaldığı raporları geliyor," dedi Dalai Lama.

"Üslerdeki Tibetli işçilerin raporu da bu yönde," dedi danışman. "Kamyonlarla kırsal kesime yapılan geziler de azaldı ve neredeyse bir aydır bir tankın talim yaptığı haberi gelmedi. Sanki işgal durağan bir döneme girdi."

Dalai Lama isimsiz bir dosyayı açıp içindekileri taradı. "Sözleşmeli olduğumuz Virginia danışma grubundan gelen raporlar da aynı şeyi söylüyor. Son raporlar Çin ekonomisinin darboğazda olduğunu gösteriyor. Çinliler petrol ithalatında bütün ülkeleri geçtiler, denizaşırı yatırımları da azaldı. Eğer Başkan Jintao çok gerekli olan bazı düzenlemeler yapmazsa ülkesi büyük bir ekonomik krize girecek."

"Bunu yalnızca umut edebiliriz," dedi danışmanlardan biri.

"Bu da bizi ana konumuza geri götürüyor," dedi Dalai Lama sessizce. "Eğer zihnimizi temizlemek için bir dakika meditasyon yapabilirsek anlatacağım."

Bordo 737 gökyüzünde uçan konforlu bir saray gibiydi.

Bilgisayar yazılımı milyarderi zaman geçirmek için dikkatle hesaplanmış Ecstasy karışımı ve iktidarsızlık hapları alıyordu. Ecs-tasy onu sevgi dolu yapıyor, ama iktidarsızlık hapları biraz saldırgan olan cinsel iştahını artırarak bu durumu telafi ediyordu.

Şu anda jetin ön tarafında bulunan bir uçuş görevlisi özel dijital aletine bazı notlar alıyordu. İşini bitirdikten sonra dijital aleti uçağın telefon hattına bağlayarak gönder düğmesine bastı. Şimdi bütün yapması gereken yanıt beklemekti.

Diğer uçuş görevlisi daha endişeli görünüyordu. Bu, onun da milyarderin 737'sindeki ilk yolculuğuydu ve bu sefahati sinir bozucu buluyordu. Başını uçağın arka bölümünden uzağa çevirerek sarışın adama hitaben konuştu.

"Bununla daha önce çalıştın mı?"

"İlk oluyor."

"Eğer paraya ihtiyacım olmasaydı bu yolculuğu tek yönlü yapardım," dedi esmer kadın.

Sarışın adam başıyla onayladı. "Bana kendini anlat."

Otuz dakika sonra sarışın adam gülümsedi. Daha önceden bildiklerini kadın biraz değiştirmişti, ama çok fazla değil.

"İşte sana ilgilenebileceğin bir fırsat," dedi adam rahat bir şekilde.

Tam o sırada arkada bir zil çaldı ve milyarderin sesi duyuldu.

"Bize iki şişe şampanya daha getirin."

"Söyleyeceğini unutma," dedi esmer. "Ben atları sulayıp geliyorum."

Macau'da sokaklar gece âlemcileriyle doluydu. İki adam Con-selheiro Ferriera de Almeida Bulvarı boyunca kalabalık yığınlarının arasından yavaşça ilerliyordu minibüsle. Yolcu koltuğundaki adam portatif GPS harita birimine bakıp talimatları verdi. Coronel Mesquita Bulvarı'ndan dönerek kuzeybatıya yöneldiler. Az sonra Çin ana karasının yarım mil içindeki evlerin bulunduğu alana giden bir ara sokağa geldiler.

"Park edecek bir yer bul," dedi yön bulucu.

Yolun kenarına bir ağacın altına park eden şoför motoru kapattı. Yolcu yolun içeri kısmındaki evi işaret etti.

"Ev bu."

"Girelim mi?"

Yön bulucu minibüsten inip ön tarafa dolaştı, şoförün koltuğun altına uzanmasını bekledi. Şoför deri bir çanta çıkarıp diğer adama katıldı.

"Buralarda hiç kimsenin köpeği olmadığının farkında mısın?" diye sordu şoför.

"Bazen insanın şansı yaver gider."

İki adam da geceyle karışan koyu renk giysiler giymişlerdi. Ayakkabıları lastikti ve ellerinde koyu renk cerrah eldivenleri vardı. Küstahlıktan değil, yeterlilikten kaynaklanan telaşsız bir amaç hissiyle hareket ediyorlardı. Görünmeden evi çevreleyen ön duvara gelerek kapıda bir saniye durdular. Şoför cebinden bir kürdan çıkardı, bir saniye sonra kilit açıldı. Kapıyı açıp yön bulucunun girmesini bekledi, sonra kapıyı arkalarından kapadı.

Konuşmaya pek gerek yoktu. İki adam da planı ezberlemişti.

Evin karanlık olan arka tarafına geçtiler; güvenlik sistemini etkisiz hale getirdiler, kapıyı zorla açıp evin içine girdiler. Merdivenlerin başında duran şoför küçük siyah plastik bir kutuyu açtı, bir kulaklığı yerine taktı. Aleti yere

doğrultup bir an dinledi.

Sonra gülümseyip ortağına başıyla işaret etti. Ellerini birleştirerek yanağına koydu, evrensel uyku işaretiydi bu. Parmağıyla uzaktaki sol alt köşeyi, ardından ikinci kattaki diğer yatak odasını işaret etti. Sonra yumruğuyla sol tarafındaki bir noktayı işaret etti. Birinci hedef şurada, ikinci hedef orada.

Reverans yaparmış gibi ellerini hafifçe açtı.

Sonra beline takılı bir poşeti açıp yirmi santimlik deri çantayı yön bulucuya uzatıp gülümsedi. Çantayı alan yön bulucu yavaşça üst kata çıkmaya başladı. Şoför sessizce sahanlıkta beklerken birkaç dakika geçti.

Sonra ortağının sesini duydu.

"Seni bilmem, ama benim karnım aç," dedi yön bulucu merdivenlerden inerken.

Şoför kulaklığını çıkarıp kordonu çantaya tıktı, sonra çantayla birlikte katladı.

"O halde bir şeyler yiyelim."

Yön bulucu sahanlığa gelip minik bir fener yaktı. "Ev sahiplerimize yiyecek ne olduğunu soramayız," dedi. "Derin uykudalar."

"Ve onlar uyanana kadar biz çoktan gitmiş oluruz."

İki adam mutfağa girdiler, ama zevklerine göre bir şey yoktu. Bu yüzden minibüse geri döndüler, kasabadan geçip gazinoya varınca jambonlu yumurta sipariş ettiler.

Kısım 13

25 Mart 2005, Kutsal Cuma günü saat 06.11.

İç limandaki altı düz teknelerde bulunan Çinli tüccarlar uyanmaya başlamışlardı. Lisboa Oteli'nin önündeki Amizade Bulvarı boyunca pamuklu bol elbiseler giymiş olan koni biçimindeki şapkaları boyunlarına bağlı kadınlar teneke kovalardan döktükleri sabunlu sularla kaldırımları yıkıyorlardı. Çalı süpürgelerini kovalara daldırarak bir gece öncesinin kazananlarından ve kaybedenlerinden kalan artıkları temizlediler. İnatçı birkaç tanesi sendeleyerek dışarı çıktı, güne yeni başlayan güneş ışınlarına gözlerini kısarak baktı.

Az sayıda üç tekerlekli motorlu araba bulvar boyunca işleyip küçük kaplarda satılan güçlü kahvelerden almak için duruyor, sonra paketleri veya insanları varış yerlerine dağıtmak için yoluna devam ediyordu. Gazinonun iki yüz metre kuzeybatısında bulunan küçük restoranın sahibi sigarasını bitirip içeri girdi. Arkadaki sobada bir tencere caldo verde, yani patates, sosis ve yerel olarak yetişen yeşilliklerden oluşan bir Portekiz yahnisi pişiyordu. Adam tenceredekileri karıştırdı, sonra uzun kaşığı tezgâha bırakıp hindistancevizi sütü, sarmısak, tane biber ve kırmızı acı biberin içinde marine edilen tavukları kaya tuzuyla ovarak hazırlamaya başladı. Tavuklar daha sonra şişe takılıp döner şiş makinesinde ağır ağır pişirilecekti.

Suyun karşısındaki Hong Kong nem ve sis perdesinin ardında gizlenmişti, ama limandan ayrılan ilk hızlı feribotun sesi duyuluyordu. Çoğunluğu kargo uçağından oluşan günün ilk birkaç jeti mavi gökyüzünde bir çizgi oluşturarak havaalanına inmeye hazırlandı. Bir Çinli donanma gemisi A-Ma Tapınağı'nın aşağısında demirlediği yerden ayrılarak devriye gezmeye başladı. Kuyruğuna bir helikopter tünemiş olan lüks bir yat kızağının yerini öğrenmek için telsizle yardım istedi.

Gençlik günlerini onlarca yıl önce geçmiş olan tek başına bir yük gemisi Tayvan'dan gelen bisikletlerden oluşan kargosunu teslim etmek için limana girmeye başladı. Eski ve külüstür görünümlü bir başka yük gemisindeki kısa sarı saçlı bir adam kamarasındaki masaya oturmuş okuyordu.

Juan Cabrillo saatlerdir uyanıktı.

Kafasından her tür olası senaryoyu geçiriyordu.

Kapısı hafifçe çalındı. Cabrillo ayağa kalkıp kapıyı açtı.

"Nedense uyanık olduğunu biliyordum," dedi Hanley.

Hanley'in elinde metal kapaklarından buharın kaçtığı tabaklarla dolu bir tepsi vardı.

"Kahvaltı," dedi içeri girerken.

Cabrillo masada yer açtı, Hanley tepsidekileri masaya yerleştirdi. Sonra büyük tabağın kapağını kaldırıp gülümsedi.

Cabrillo başıyla onaylayıp oturmasını işaret etti.

Hanley oturup termostan kahve koydu, sonra bir başka tabağın kapağını kaldırdı.

"Gece sıradışı bir şey oldu mu?" diye sordu Cabrillo.

"Hayır," dedi Hanley. "Her şey hâlâ plana uygun gidiyor."

Cabrillo kahvesinden bir yudum aldı.

"Ters gidebilecek pek çok şey var."

"Her zaman vardır."

"Bu yüzden biz çok para alıyoruz."

"Bu yüzden biz çok para alıyoruz," diye onu doğruladı Hanley.

"Peki benim bekâretimi ne zaman kaybettiğimi biliyor musun?" diye sordu esmer uçuş görevlisi. "Başka her şeyi biliyor gibisin."

"Bu çok kişisel," diye güldü sarışın adam.

"Kötü gitmiş özel ilişkilerim ve kredi kartı faturalarım değil mi yani?" Hostes kız sırıtıyordu.

"Mahremiyetine girdiğim için özür dilerim. Birlikte çalıştığım grup ayrıntılara çok önem verir."

"Ajan gibi konuşuyorsun."

"Oh, hayır," dedi sarışın adam. "Biz yalnızca onlar için çalışıyoruz."

"Vergisiz kazanç emekli olabileceğim kadar yüksek mi?"

"Herkesin rüyasıdır bu," dedi sarışın adam.

Esmer görevli öndeki kabinde etrafına bakındı. Gökyüzündeki restoranda gösterişli bir garsondan başka bir şey değildi gerçekte.

"Nasıl hayır diyebilirim ki?" dedi sonunda.

"Güzel," dedi sarışın adam ayağa kalkarak.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu hostes.

"Gidip pilotu öldürmem gerekiyor," dedi adam rahatça.

Esmer hostesin yüzündeki ifadeye paha biçilmezdi.

"Sadece şaka yapıyorum," dedi sarışın adam. "Tuvalete gitmem gerekiyor. 737 için uygun niteliklere sahibim, ama ortadan kaybolursam Bay Muhteşem bunu garip bulur."

"Sizler kimsiniz?" diye mırıldandı hostes, sarışın adam tuvalete girerken.

"Bu canavarın sınıra gidip geri dönebileceğinden emin misin?" diye sordu Cari Gannon.

Gannon, Thimbu, Bhutan'daki bir yan caddedeki taş bina boyunca sıralanmış ağaçların altında duran iki buçuk tonluk külüstür kamyona bakıyordu. Bir zamanlar kamyon zeytin yeşiline boyanmıştı, ama artık boyanın çoğu gitmiş, geriye hafif tozlu pas kalmıştı. İki parçalı ön camın yolcu tarafı çatlamıştı ve altı lastiğin hepsi güvenlik sınırını geçecek kadar eskimişti. İki tarafı motorun üstüne kalkan motor kapağı eğrilip bükülmüş, birden fazla yerine kaynak yapılmıştı. Her iki yanda uzanan basamaklar eski tahta parçalarından ibaretti. Petrol borusu yerinden çıkmış, paslı bir telle bağlanmıştı.

Gannon arka tarafa yürüyüp içeri baktı. Yeri oluşturan kontrplakların bazıları kırılmıştı, bazıları kayıptı. İki yanı kapatan kanvas örtü, II. Dünya Savaşı'ndan kalma sığınak çadırıyla aynı durumdaydı.

"Ah, evet efendim," dedi Bhutanlı adam rahatlıkla. "Güçlü bir kalbi vardır."

Gannon kamyonun etrafında yürümeye devam etti. Yolcu tarafındaki basamağa çıkarak içeriye baktı. Uzun bank eskimiş, altındaki yaylar ortaya çıkmıştı, ama kontrol panelindeki göstergeler kırık değildi ve çalışır görünüyordu. Aşağıya inip motor bölümüne gitti, yolcu tarafındaki kapağı kaldırıp katladı. Motor şaşırtıcı derecede temizdi. Güçlü bir yağ ve yeni motorin kokusu geliyordu. Kayışlar ve borular yeni olmasa da işe yarar durumdaydı; elektrik kabloları ve akü iyi görünüyordu. Gannon aşağı indi.

"Çalıştırabilir misin?"

Adam gelip kapıyı açtı, yolcu koltuğuna oturdu.

Marşı çektikten sonra gaz pedalını pompaladı, sonra anahtarı çevirdi. Birkaç denemeden sonra motor çalıştı. Paslı egzoz borusundan duman çıktı, ama az

sonra rölantide çalışmaya başladı. Gannon dikkatle dinledi. Vanalarda herhangi bir tıkırtı yoktu, ama emin olmak için elini kapakların üstüne koydu. Kötü bir durum yoktu.

"Gaz ver," diye bağırdı.

Kamyonun sahibi gaza basıp bıraktı. Bu işi dört kez tekrarladı.

"Tamam," dedi Gannon. "Kapatabilirsin."

Kamyonun sahibi motoru kapatıp anahtarı cebine attı, aşağıya indi. Boyu bir ellinin biraz üzerinde ufak tefek bir adamdı. Bronz tenliydi ve gözleri hafif çekikti. Gannon'a bakarak kararını bekledi.

"Yedek kayış ve hortumun var mı?"

"Bulabilirim," dedi adam.

Gannon elini cebine atarak kalın lastik bir bantla tutturulmuş bir tomar para çıkardı. Lastiğini çıkararak paraları yelpaze gibi açtı.

"Beni ve yükü Tibet sınırına götürmek için ne kadar istersin?" diye sordu. "Unutkanlık da paraya dahil olacak."

"Unutkanlık mı?" diye sordu adam anlamayarak.

"Bu iş bittikten sonra tanıştığımızı bile unutmanı istiyorum."

Adam başıyla onayladı. "Bin dolar," dedi. "Ve bir de DVD çalar istiyorum."

"Kulağa makul geliyor," dedi Gannon. "Şimdi söyle bakalım, nerden öküz alabilirim?"

Kısım 14

Oregon'da büyük bir faaliyet vardı. Sihir Dükkânı'nda orkestra üyeleri enstrümanlarını kontrol edip kostümlerini ayarlıyorlardı. Juan Cabrillo çalan telefonuna cevap verdi.

"Burda durum sabit," dedi Linda Ross. "Şimdi bölgeye gidiyorum."

"İçerde üç adamımız var ve biri de duvarın dışından izliyor," dedi Cabrillo. "Eğer biri yakalanırsa alarm ver, yardım koşarak gelecek."

"Çok basit," dedi Ross.

Telefon kapanınca Cabrillo, Max Hanley'ye döndü.

"Iselda girişi yapıyor."

"Şimdiye kadar her şey yolunda," dedi Hanley.

Mark Murphy, Kasım'la işini bitirirken sırtını sıvazladı. "Hadi bakalım."

Michael Halpert bir mikrofonla oynuyordu. Murphy, dönüp ona işaret etti.

"Hadi çocuk," dedi. "Gel de seni bantlayayım."

Halpert gidip sırtını Murphy'ye döndü. Murphy, onun gömleğini kaldırdı.

"Bu tüy hafifliğinde bir otuz sekizlik, Mike," dedi Murphy, Halpert'ın beline içinde tabancasının bulunduğu kılıfı bantlarken. "Şimdi arkaya uzanıp duman vagonunu çekmeni istiyorum."

Bu Murphy'nin Tombstone adlı filmde duyduğu bir sözdü ve o zamandan beri acımasızca kullanıyordu. Halpert arkaya uzanıp silahı çekti.

"Bekle," dedi Murphy. "Çok yüksekte. Dirseğini fazla kaldırıyorsun."

Kılıfı kaldırıp Halpert'ın yeniden denemesini bekledi.

"Bu daha iyi. Botlarını göreyim."

Halpert dönüp paçasını kaldırdı. Murphy sert plastik muhafazanın içindeki bıçağı onun bacağına bağladı.

"Bununla çok dikkatli ol, Mike," dedi Murphy. "Bıçak felç eden zehire batırıldı. Eğer işler kötüye giderse birisine bir çizik atman yere devrilmesi için yeterli. Sorun şu ki, hedefin senin elinden alırsa aynı şey senin için de geçerli. Rakibinin yakın olduğundan ve durumun kontrolünün elinde olduğundan emin ol."

'Tamam, Mark," dedi Halpert sessizce.

Bıçak yerine yerleşmişti, Murphy dizlerinin üstünden kalktı. "Endişeleniyor musun?" diye sordu alçak sesle.

"Biraz," dedi Halpert. "Genellikle işin operasyon tarafında bulunmam."

Murphy başıyla onaylayıp gülümsedi. "Endişelenme dostum, hemen yanında olacağım. Eğer sorun çıkarsa önce beni geçmeleri gerekir."

Halpert başını sallayıp mikrofonunu tekrar aldı.

"Patron," dedi Cabrillo. "Sen sonuncusun."

Cabrillo gülümseyip Murhpy'ye doğru yürüdü. Elton John'un utançtan kızarmasına neden olacak bir giysi vardı üzerinde. Murphy yeleğindeki pullu ceplerden birini kaldırıp kılıf içindeki iki hipodermik iğneyi cebine koydu. Öteki cebe kavisli kar-bon-fiber bıçağı soktu.

"Senin bıçağın da felç edici sıvıya batırıldı," dedi Cabrillo'yu döndürüp küçük otomatik silahı beline bağlarken. Mermilerde istediğim kadar beygir gücü yok, bu yüzden tetiği çekmeden önce yeterince yakın olmaya dikkat edin."

"Dua edelim de iş o noktaya gelmesin," dedi Cabrillo.

Lincoln çoktan donatılmış, bir kenarda bas gitarıyla oynuyordu.

Cabrillo gülümseyerek konuştu.

"Pekâlâ herkes, yakında gidiyoruz," dedi. "Operasyonun sırasını unutmayın ve çıkışı ezberleyin. Herhangi bir anda çekilme işareti verirsem çıkış noktasına gidin. Bugünkü kısmın büyük resmin yalnızca bir parçası olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Bugünkü kötü gitse bile operasyonu kurtarmamız hâlâ mümkün. Cesur kahraman diye bir şey yoktur, yalnızca yaşlı kahraman vardır. Silahlar ancak ve ancak her şey mahvolursa ve bir adamımız hayatını veya uzvunu kaybetme tehlikesi karşısında kalırsa kullanılacak. İstediğimiz tek şey, her zaman olduğu gibi, işimizi yaptığımız düzenli bir operasyon ve güvenli bir şekilde buraya dönebilmek. Sorusu olan var mı?"

Sihir Dükkânı sessizdi. ..

"Pekâlâ dostlar," dedi Cabrillo. "Mektuplarınızı Julia'ya verin."

Subay doktor Julia Huxley işinin bu bölümünden nefret ediyordu. Mektuplar adamların eğer ciddi bir şekilde yaralanırlarsa almak istedikleri tıbbi bakımın derecesiyle ilgili talimatlar içeriyordu. Ayrıca ajanların mallarının ve paralarının nasıl dağıtılacağıyla ilgili ayrıntılı talimatlar da bulunuyordu. Mektupta ne varsa Hux-ley'nin onları gerçekleştirmesi gerekiyordu. Odada dolaşıp zarfları

toplamaya başladı. İşi bittiğinde oda sessizdi.

"Bu iş her zaman bunaltıcı bir örtü gibi kaplıyor havayı," dedi Murphy gülerek. "Nükleer savaş başlığını etkisiz hale getirecek değiliz. Yalnızca biraz altın çalmaya gidiyoruz."

Adamların içinde bulunduğu kötümser ruh hali dağıldı ve konuşmaya devam etmeye başladılar.

"Gitmeden önce biraz zamanımız var," dedi Hanley. "Bu yüzden eğer yemek yemek ya da başka herhangi bir şey yapmak istiyorsanız hemen yapın."

Herkes odadan çıkıp Cabrillo ve Hanley'yi yalnız bıraktı.

"Meadows ve Jones hazır mı?" diye sordu Cabrillo.

"Tam zamanında," dedi Hanley.

"Ya uçan çocuk?"

"Hızla buraya geliyor," dedi Hanley.

"O halde eğlence başlamak üzere."

Yanlarında sepetleri olan motosikletli bir çift adam Rua de Lourenco'da durmuş, Macau Kamu İşleri Dairesi çalışanlarının Kutsal Cuma geçit töreni rotasının etrafına barikatlar dizişini izliyordu. Yan yolların hepsi kapatılmıştı, fakat barikatlar testere tez-gâhındandı ve bir araba tamponu ya da motosiklet ön lastiğine kolayca teslim olacak gibi görünüyordu.

"Hadi sahne bölümüne gidelim," dedi adamlardan biri.

Öteki adam başıyla onayladı, motoru çalıştırdı, cadde boyunca ilerlemeye başladılar. Birkaç blok ötede yolun kenarına çekip motoru kapattı. Sahne alanına giden yol pankartlar ve krepon kâğıtlarıyla süslenmişti. Yol boyunca içlerinde mum bulunan kâğıt fenerler güneş batarken yanmayı bekliyordu. Çeşitli seyyar satıcılar el arabalarında gösterileri seyredecek olanlara yiyecek ve içecek sunuyor, bir süpürge arabası yolun en sonunda temizlenmeye başladığından emin olmak için son dakika geçişi yapıyordu.

"Ejderhalara gerçekten büyük önem veriyorlar," dedi adamlardan biri, geçit arabalarının oluşturduğu uzun kuyrukları işaret ederek.

En az yetmiş farklı geçit arabası vardı. Gemiler, müzisyenlerin bulunduğu sahneler, kılıç yutanlar, jonglörler. Ve ejderhalar. Kırmızı krepon kâğıdından yapılma canavarlar, uzun kuyruğu havaya kalkmış sarı-mavi ejderhalar.

Geçit arabaları motorize platformların üstüne inşa edilmiş, ardından kalın tellerle çevreleri kuşatılmış, kumaş, kâğıt ve bir yerde de çekiçle dövülmüş bakıra benzeyen bir şeyle kaplanmışlardı. Tek bir sürücü ön tarafa yerleşip küçük açıklıktan önünü görmeye çalışarak rotayı izliyordu. Küçük içten yanmalı motorlardan çıkan egzoz dumanları yandan dışarı çıkıyordu.

Şu anda ortalık sessizdi, ama geçit arabalarının üzerindeki hoparlör miktarına bakılırsa geçit töreni bir kez başladıktan sonra ses ve görüntü potpurisi olacağı anlaşılıyordu.

"Ben gidip bir bakacağım," dedi adamlardan biri motosikletinden inip yakındaki geçit arabasına tırmanırken. Yandaki perdeyi kaldırıp içeriye bakarken bir polis gelip onu kovdu.

"İçerde bir sürü yer var," dedi adam ortağının yanına geri dönüp motosikletine binerken.

Bir bandonun birkaç üyesinin ardından bir fille tepesindeki sepette oturan terbiyecisi geçti.

"Ne iş ama," dedi ikinci adam sessizce. "Ne işi ama."

Richard Truitt, Almeida Ribeiro Bulvarı'ndaki otel odasında aynaya bakıp kravatını düzeltti. Tıjaş takımına uzanıp yuvarlak kabı aldı, kapağını açtı. Parmakucunu renkli kontak lenslere dokundurup bir gözüne taktı, gözünü kırpıştırarak yerine yerleştirdi. İkincisini de taktıktan sonra geri çekilip sonucu inceledi.

Memnun kalarak gülümsedi.

Sonra bir başka çantaya uzanıp diş aygıtını çıkardı, üst dişlerine geçirdi. Şimdi hafifçe fırlak dişli bir görüntüsü vardı. Çantadan kemik çerçeveli gözlüğünü çıkarıp saplarını kulaklarına geçirdi, sonra burnunun üstüne yerleştirdi. Eğer aradığı şey bir salaksa ana daman bulmuştu. Geriye bir tek saçlarını yağlayarak geriye yapıştırmak ve tüvit ceketinin yakalarına biraz yapma kepek serpiştirmek kalmıştı. Mükemmel.

Süitinin oturma odasına giderek yazıcısındaki belgeyi alıp inceledi. Gerçek İngiliz tarzıyla şatafatlı ve gösterişliydi. Kraliçeyle kraliyet randevusuyla, diyordu bir satır. 1834'ten beri, diyordu bir başka satır. Truitt belgeyi katlayıp ceketinin cebine koydu. Sonra bilgisayarı ve yazıcıyı kapatıp kutusuna koydu. Çantaları çoktan hazırlanmış, kapının dibinde bekliyordu. Oradaki eşyalarını toplamak üzere banyoya geri döndü. Malzemelerini getirip bir çantanın gözüne

koydu. Sonra telefona gidip bir numara çevirdi.

"Yoldayım," dedi sessizce.

"İyi şanslar," diye yanıtladı Cabrillo.

Şimdi görünmeden odadan çıkması gerekiyordu.

Unda Ross büyük oranda iyi huylu ve olumlu bir insandı. Bu yüzden Iselda'yı oynamak onun için çok eğlenceliydi. Çoğu insanın sinsi bir tarafı vardı, yalnızca bastırırdı. Iselda'yla ilgili raporlar onun en kötüsünü değil en iyisini bastırdığını gösterdiği için Ross bu fırsatı sonuna kadar oynuyordu. Asansörle garaja inip görevlinin bölmesine gitti, kaşlarını çatarak bekledi.

Bölmedeki adam hemen onun arabasını getirmek için koştu. Ross beklerken Iselda'nın nasıl bir bahşiş vereceğini bulmaya çalıştı ve hiçbir şey vermeyeceğine karar verdi.

Görevli kirli bir Peugeot'la gelip kapıyı açtı. Ross sürücü koltuğuna oturup, "Bir dahaki sefere," diye söylenip kapıyı çarptı. Arabanın içi kapanış saatindeki bir Wisconsin tavernası gibi kokuyordu. Halı küllerle kaplıydı ve küllük dolmuş taşıyordu. Camların içi nikotin tabakasıyla kaplanmıştı.

"İşte gidiyoruz," diye fısıldadı torpido gözüne uzanırken. Bir sigara çıkarıp yaktı. Arabayı vitese takıp ilerlemeye başladı. On dakika sonra malikânenin önünde durup ilk testi geçti.

"Kapıyı aç," diye bağırdı, içeriye bakan güvenlik görevlisine. Adam, onun olduğunu görünce bir düğmeye bastı. "Geç kaldım."

Garaj yolunun bir kenarına park ederek arabadan indi, bir sigara daha yaktı.

"Fırsatın olunca küllüğümü dök," dedi yanından geçen bahçıvana.

Adam, ona aldırmayıp yoluna devam etti. Ross ön kapıya gidip zili çaldı. Sonra bir uşak kapıyı açana kadar bekledi.

"Çekil yolumdan," dedi adamın yanından geçip kopyalardan mutfak olduğunu öğrendiği yere giderken. Mutfağa dalarak ocağa baktı, sonra Iselda'nın tuttuğu aşçılardan birine baktı.

"Bu kremalı ıstakoz çorbası mı?" diye sordu.

"Evet, efendim," diye yanıtladı Çinli aşçı.

Ocağa giderek tencerenin kapağını kaldırdı, kokladı. "Kaşık, lütfen."

Aşçı, ona kaşık verdi, çorbanın tadına baktı.

"Istakozu az gibi," dedi.

"Biraz daha katayım," dedi aşçı.

"Güzel, güzel," dedi Ross. "Bay Ho'nun bana ihtiyacı olursa arka tarafta olacağım. İlk karides böreğini yaparken beni çağırın, tadına bakmak istiyorum."

"Tamam," dedi aşçı, Ross arka kapıdan bahçeye çıkarken.

Evden çıktığı görülür görülmez içkilerden sorumlu ikram hizmetleri görevlisi, ona doğru yürüdü. Adam durup dikkatle baktı ona.

"Bugün çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Iselda," dedi.

"İltifat sana hiçbir şey kazandırmaz," dedi Ross. "Her şey hazır mı?

"Dün konuştuğumuz şey hariç," dedi adam. Kahretsin, diye düşündü Ross.

"Neymiş o?" diye sordu. "Her şeyi hatırlamamı bekleyemezsiniz."

"İri buzlar," dedi ikram hizmetleri görevlisi. "Bir saat içinde burda olacak."

"Güzel, güzel," dedi Ross. "Şimdi bütün cam eşyaların parlatılıp parlatılmadığım kontrol et."

Şefin elektrikli testereyle buzdan bir heykel yaptığı yere doğru gitti aceleyle.

İkram hizmetleri görevlisi bu konuşma yüzünden şaşkınlıkla başını sallıyordu. Iselda'nın tavırları aynıydı, ama yanağmdaki benin birkaç santim aşağıda olduğuna yemin edebilirdi. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırıp bardakları kontrol etmeye gitti.

Ross sigarasını yüksek topuğuyla ezdi. İçtiği onca sigara yüzünden başı dönüyordu, bu yüzden derin derin birkaç nefes aldı. "Kanatlara daha fazla ayrıntı ver," dedi şefe. O da başını sallayıp işine devam etti. Üst üste birkaç sandalye taşıyan bir adam yanlarından geçerken ona gülümseyip göz kırptı.

Arazideki yüksek ceviz ağacına tünemiş, yaprakların rengine uygun giysi giymiş bir şirket görevlisi mikrofonu açıp konuştu.

"Linda içerde ve çalışıyor," dedi sessizce.

Stanley Ho en üst kattaki ofisinde durmuş parti hazırlıklarını seyrediyordu. Iselda'nın bahçeye girdiğini görmüştü, ama istediği son şey onunla konuşmaktı. Erkeksi Portekiz kadın Ho'nun sinirine dokunuyordu; yaptığı işte iyiydi, ama kendisini çok fazla ciddiye alıyordu. Ne de olsa bu bir partiydi, Broadway müzikali değil. Ho'nun geçmiş deneyimlerine göre, birkaç saat içinde tüm konuklar öylesine sarhoş olacaklardı ki giriş yemeği olarak fare sunsa bile kimse

bunu fark etmeyecekti.

Ho gelmek üzere olan sigorta müfettişiyle daha fazla ilgiliydi.

Ve bir de Altın Buda'mn geçmişiyle ilgili bir gerçekle. Görevlendirdiği tarihçi Ho'ya ikonda gizli bir bölme olması gerektiğini söylüyordu, ama Ho henüz onu bulamamıştı. Bu önemsiz bir ayrıntıydı, ama yine de Ho'yu rahatsız ediyordu. Sigorta müfettişinin Antik Asya Sanatı'nda bir uzman olduğu belliydi. Geldiğinde onu sorgulayabilir ve belki bir cevap alabilirdi.

Eğer bu da olmazsa Spenser yakında burada olacaktı, Ho, ona sorabilirdi.

Richard Truitt kiralık arabasını Praia Grande'de sürüp dikkatle malikânenin kapısına park etti. Camı indirip nöbetçiye davetiyesini uzattı.

"Evi aramama izin verin," dedi nöbetçi.

Ho'nun dahili numarasını çeviren nöbetçi bekledi.

"Bay Ho," dedi nöbetçi. "Sigorta şirketinden Bay Samuelson geldi."

Görüşeceği kişinin bu olmadığını düşündü Ho.

"İçeri alın. Aşağıda beni beklesin."

Sonra telefonu kapatıp bir numara tuşladı.

"İçeri girin," dedi nöbetçi. "Garajın yanına park edip aşağıda bekleyin."

Telefon çalarken Ho parmağıyla masada tempo tutuyordu.

"Lassiter Malikânesi," dedi bir ses Kanton aksanıyla.

"Ben Stanley Ho. Bay Lassiter'la görüşebilir miyim?"

"Bay Lassiter hasta," dedi ses. "Doktor gelmek üzere."

"Benim için bir mesaj bıraktı mı?" diye sordu Ho.

"Bekleyin," dedi ses.

Ho birkaç dakika bekledi, sonra boğuk bir ses telefona geldi.

"Özür dilerim, ahbap," dedi gıcırtılı ses. "Hastalandım. Ana ofisten Bay Samuelson şehirde. Randevuya o gelecek."

Lassiter'ın sesi kendisi gibi değil, diye düşündü Ho. Nasıl bir hastalığa yakalandıysa ciddi olmalıydı. "Şu anda burda," dedi Ho.

"Merak etmeyin, Bay Ho," dedi ses kuru kuru öksürerek. "Çok bilgilidir ve Antik Asya Sanatı konusunda uzmandır."

"Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin," dedi Ho. Neredeyse bir dakika süren balgamlı bir öksürük krizi başladı. "Ben de," dedi ses. "Ve umarım yakında Altın Buda'yı görebilirim."

Ho telefonu kapatıp alt kata indi.

Oregon'daki operatör hattı kapatıp Lassiter numarası yapan adama döndü.

"Bir aşçıya göre harika bir ajansın."

Kısım 15

Winston Spenser suç ve aldatmaca dolu bir Jıayat için donanımlı değildi. Şu anda otel odasının tuvaletinde kusuyordu. Bunun nedeninin bir gece önce içtiği içkiler olduğu söylenebilirdi, ama gerçekte bağırsaklarını parçalayan şey yaşadığı gerilimdi. Bir yalanı yaşamanın, bir aldatmacaya bulaşmanın, yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yapmanın gerilimiydi bu. Şu ana kadar safradan başka bir şey çıkmamıştı içinden. Hazmettiği yiyecekler çoktan yok olmuştu, içtiği içki bir tek vücudunun deliklerinde kalmıştı.

Spenser uzanıp el havlusunu aldı, dudaklarının kenarlarını sildi.

Yerden kalkarak aynadaki haline baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi, benzi korkunç bir griye dönmüştü. Hissettiği gerilim yüzündeki kaslardan belli oluyordu. Sıcak bir tavada patlayan mısırlar gibi hoplayıp zıplıyordu kasları. Gözünün kıyısındaki yaşı silmek için uzandı, ama elleri titriyordu. Bir elini diğeriyle destekleyerek gözünü silebildi. Sonra içindeki korkuyu atabilmek için duşa girdi.

Richard Truitt oturma odasında durup bekledi. Etrafına bakı-narak hedefinin bir resmini oluşturmaya çalıştı zihninde. Eğer bir tahminde bulunması gerekirse burada oturan adam kendi çabala-•rıyla ve kısa bir süre önce zengin olmuştu. Bu yargısını mobilyalara ve genel dekora dayandırıyordu. Odadaki eşyalar yeterince pahalıydı, ama ruhları yoktu. Ve gösterişi rahatlığa tercih eden bir şekilde yerleştirilmişlerdi. Eski paranın sahibi olmanın her zaman bir hikâyesi olurdu. Truitt'in gördüğü hikâye bir boşluğu doldurmak ve ne gerçek ne de hayali olan ev sahibinin tasvirini yapmak için toptan alınan eşyaların hikayesiydi.

İçi doldurulmuş bir aslan vardı, fakat Truitt ev sahibinin asla-, nı kendisinin vurduğundan kuşkuluydu. Picasso gibi çağdaş ressamların bazı tabloları vardı, ama ressamların en iyi eserleri değildi bunlar. Truitt bunların imaj değeri için satın alındığını düşündü. Bir temeli ya da varlığı olmayan konuklar haklı olarak etkilenirlerdi. Antik zırh Truitt'e göre kopyaydı. Fransız XVI. Louis tarzı kanepe çivili yatak kadar rahat görünüyordu.

"Bay Samuelson," dedi bir ses merdivenlerden.

Truitt kimin konuştuğunu görmek için dönüp baktı.

Adam ufak tefekti. Bir altmış beş boyundaydı ve ince yapılıydı. Saçları simsiyahtı ve 1970'lerîn Kaliforniya üçkâğıtçıları gibi taranmıştı. Vahşi bir

öfkeyi içinde barındırdığı kesin olan dişlerle dolu ağzı ufak tefekti. Truitt, adamın dost görünmek için gülümse-diğini düşünse de gülüşü Truitt'in güvende olup olmadığını görmek için cüzdanına uzanmak istemesine neden oluyordu.

"Ben Stanley Ho," dedi adam merdivenlerin altına geldiğinde elini uzatarak.

Sahne kurulmuştu ve aktör Truitt'ti.

"Paul Samuelson," dedi elini hafif gevşek bir şekilde uzatarak. "Merkez, talihsiz bir şekilde hastalanan Bay Lassiter'ın yerini almamı istedi."

"Bu tür heykelleri yakından tanıdığınızı umarım."

"Oh evet," dedi büyük bir coşkuyla. "Üniversitede Asya sanatı bölümünden mezun oldum. En sevdiğim tarzlardan biridir."

Ho merdivenleri işaret edip yukarı çıkmaya başladı. "Obje Altın Buda olarak biliniyor. O parçayı bilir misiniz?"

Merdivenlerin ilk bölümünü çıktıktan sonra bir sahanlığa gelip ikinci turu çıkmaya başladılar.

"Korkarım hayır," dedi Truitt nefes nefese. "Hiç sergilendi mi?"

"Hayır," dedi Ho hemen. "Onlarca yıldır özel bir koleksiyonun parçasıydı."

"O halde tanıdığım diğer parçalarla kıyaslayarak inceleyeceğim."

İkinci turu da tamamlamış üçüncü basamak dizisine başlıyorlardı.

"Çok güzel bir eviniz var," diye yalan söyledi Truitt. "Merdivenler maun, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Ho, kapının kilidini açan kartı sokmak için kapının önüne durarak. "Brezilya'dan geldi ve çivi ya da vida kullanılmadan elle monte edildi."

Kapıyı açıp kenara çekildi.

"Ne kadar hoş," dedi Truitt. Altın Buda'nın bulunduğu yere baktı. "Ama bunun kadar güzel değil."

Truitt peşinde Ho'yla Buda'ya doğru gitti.

"Muhteşem," dedi Truitt rahat bir şekilde. "Dokunabilir miyim?"

"Lütfen," diye yanıtladı Ho.

Sigorta müfettişi tam Ho'nun umduğu şekilde hareket ediyordu. Hem saygı hem de yüceltme vardı tavırlarında. Saptayacağı değerin onun lehine olma olasılığı yüksekti. Eğer bu olmazsa Ho onu boyun eğmeye zorlayabilirdi.

Truitt ellerini Buda'nın yüzünde gezdirdi, sonra mücevherden yapılma gözlerine baktı. "Tarihi hakkında bilgi isteyebilir miyim?"

"On üçüncü yüzyıldan ve Hindu-Çin'inden kalma," dedi Ho.

Truitt elindeki küçük deri çantayı açıp kuyumcu merceğini çıkardı. Bir gözün üstüne koyup taşları inceledi. "Harikulade."

Müfettiş Buda'yı baştan ayağa incelerken Ho onu seyrediyordu. Adam işinin ehli görünüyordu, bu yüzden ona gizli bölmeyi sormaya karar verdi. "Bir tarihçiden bununla derinlemesine ilgilenmesini istedim ve bu parçalardan bazılarında gizli bir bölme olduğunu söyledi."

"Buda'nın, egonun bulunmadığı parçası," dedi Truitt hızla. "Boşluk."

"O halde bu konuyu biliyorsunuz," dedi Ho.

"Oh evet," dedi Truitt. Şirketin ona Antik Asya Sanatı konusunda bir rapor sunduğuna memnun olmuştu. "Boşluk" da bu çalışmanın bir parçasıydı.

"Bunda öyle bir bölme bulamadım."

"Yakından bakalım," dedi Truitt.

İki adam sonraki yirmi dakikayı objeyi dikkatle inceleyerek geçirdi, ama herhangi gizli bir bölme yoktu. Truitt bu durumu kendi lehine kullanmaya karar verdi.

"Biraz oturabilir miyiz?" diye sordu Ho'ya.

İki adam Ho'nun masasına oturdu.

"Şirketimizin sigorta etmesi fçin nasıl bir değer geçiyor aklınızdan?"

"İki yüz milyon civarında düşünüyordum," dedi Ho.

"Bu çok pahalı bir rakam," dedi Truitt gülümseyerek.

Öne doğru eğilirken deri çantasının içindekileri yere düşürdü. Döktüklerini toplarken Ho'nun masasının altına küçük bir dinleme aygıtı yerleştirdi.

"Ne kadar aptalım," dedi çantayı tekrar kucağına aldıktan sonra.

"Sizce değeri nedir?" diye sordu Ho.

"Gizli bölmenin yokluğu aslında parçanın nadideliğine katkıda bulunuyor," diye yalan söyledi. "Tarihi benim tahmin ettiğimden en az birkaç on yıl geriye taşıyor. Boşluklar on ikinci yüzyıldan sonrasına ait. Doğru fiyatlandırmaya meydan okuyacak bir şey olabilir elinizde."

Ho vahşi bir şekilde gülümsedi. Bir pazarlıkta birisini mağlup etmeye bayılıyordu ve dünyadaki en akıllı sanat koleksiyoncularını kandırdığını düşünmeye başlıyordu. Başta ödediği 200 milyon dolar çok büyük gibi görünmüştü şimdiyse ucuza almış gibi görünüyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"İstediğiniz rakamın iki katına sigortalayabilirim kolaylıkla," dedi Truitt. "Ama tabi ki primler artan değeri yansıtacaktır."

Bu iş Truitt'in umduğundan daha iyi gidiyordu; açgözlülük Ho'nun onun kimliğine karşı duyduğu kuşkuları gidermişti. Bir yabancı olarak gelmişti, ama şimdi armağanlar getiren bir arkadaş olmuştu. Dolandırıcılık ancak hedef inanmak isterse işe yarardı. Ve Ho da inanmak istiyordu.

"Ama..." dedi Ho yavaşça. "Eğer daha fazlasına sigortalattırırsam bankalar artan değere göre kredi açar."

"Doğru," dedi Truitt. "Bankalar bizi izleme eğilimindedir." Ho yavaşça başım salladı. "Neden primleri dört yüz milyona göre ayarlamıyorsunuz?"

"Rakamlar için ana ofisle bağlantı kurmam gerekir, elbette," dedi Truitt. "Ama değeri kolayca ifade edebilirim."

Ho arkasına yaslandı. Gerçekten paha biçilmez bir sanat eserine sahip olduğu hissi yavaş yavaş ruhuna işlemeye başlıyordu. Artık egosunun okşanması gerekiyordu. Yalnızca öteki zengin insanlar okşayabilirdi ruhunu.

"Bugün bir parti veriyorum," dedi. "Hazırlıkları gördüm," dedi Truitt gülümseyerek. "Elbette, siz de davetlisiniz," dedi Ho. "Ama bu sanat eserini konuklarıma sergilemeyi düşünüyordum. Gerçek rakamı alana kadar malı kapsayacak bir tavsiye alabilirsem çok rahat edeceğim. Yalnızca bugünü idare edecek bir şey."

"Malı alt katta sergilemeyi planlıyorsunuz tabi ki," dedi Truitt. Ho'nun niyeti bu değildi, ama şimdilik öyleymiş gibi yaptı. "Evet," dedi. "Belki bahçede."

Truitt başıyla onayladı. "Bir telefon açmama izin verin." Ho kendi telefonunu işaret etti, ama Truitt hemen kendi cep telefonunu çıkarıp hızlı çevirme düğmesine bastı.

"Ben Samuelson."

"Richard, sen müthiş bir serserisin," dedi ses. "Son birkaç dakikadır konuşmanızı dinliyoruz. Çok iyi iş çıkardın."

"Bay Ho'nun dört yüz milyon değerindeki sanat eserine ait sigorta poliçesine bir günlük tavsiye rakamı istiyorum, uzun süreli sigorta için gerçek rakamı belirleyene kadar."

"Lay lay lom, lay lay. Tamamdır," dedi Oregon'un operatörü. "Senin için bir rakam uyduralım. Yirmi bin dolara ne dersin? Ya da sen nasıl istersen. Ama ben senin yerinde olsam ücreti nakit alırdım, böylece bu iş bittikten sonra parti yapabiliriz."

"Anlıyorum," dedi Truitt başıyla onaylayarak. "Demek güvenliğin artırılmasını isteyeceğiz. Bir dakika."

Truitt elini telefona kapattı.

Oregon'daki operatör Hanley'ye döndü.

"Truitt bugün harika. Ben bu açıyı düşünmemiştim bile."

Ho müfettişin konuşmasını bekliyordu.

"Bugünlük tavsiye bedeli on sekiz bin Amerikan doları. Ama şirketim güvenliğin artmasında ısrar ediyor, ofisim onlarla bağlantı kurup bir saat içinde buraya birkaç adam gönderecek. Eğer sizin için de bir sakıncası yoksa tabi."

"Ücret güvenlik bedelini de kapsıyor mu?" diye sordu Ho.

Truitt bir saniye düşündü, ama şansını fazla zorlamamaya karar verdi.

"Güvenlik görevlileri fiyata dahil, ama ücreti nakit istiyoruz," dedi Truitt ciddi bir şekilde.

Ho ayağa kalkıp kasasına gitti. "Makul," dedi.

Truitt gülümsedi; bu teklif makul hariç her şey sayılabilirdi ama Ho bunu bilemezdi.

"Onlara bildireceğim," dedi Truitt.

Ho kasasının şifre kadranını döndürmeye başladı.

"Bir anlaşmaya vardık," dedi Oregon'ûaki operatöre. "Ama güvenlik görevlileri buraya olabildiğince çabuk gelsinler."

"Kahretsin, çok iyisin," dedi operatör.

"Evet, öyleyim," dedi Truitt sessizce, sonra hattı kesti.

Ho iki deste parayla geri geldi. Her bantta 10.000 dolar yazıyordu. Destelerden birinden on beş tane yüz dolarlığı ayırarak gerisini Truitt'e uzattı. Paralan deri

çantasına atan Truitt, Ho'ya gülümsedi.

"Kâğıdınız var mı?"

"Ne için?" diye sordu Ho.

"Size bir makbuz vermem gerekiyor," dedi Truitt.

Hanley telefona uzanıp Cabrillo'yu aradı. "Dick Truitt güvenlik görevlisi gibi hareket edecek üç adam daha sokmamızı sağladı alana."

"Harika," dedi Cabrillo. "O halde değer biçme konusunda bir problem yaşanmadı."

"Bir profesyonel gibi halletti bu işi," dedi Hanley.

"Sihir Dükkânı'nda üniformamız var mı?"

"Kesinlikle," dedi Hanley. "Nixon'ı arayıp nakış makinesiyle allı pullu bir rozet yapmasını isteyeceğim."

"Çabuk ol," dedi Cabrillo. "Böylece Truitt'i çıkarabiliriz oradan."

"Truitt partiye davet edildi," dedi Hanley. "Ama eğer oradan çıkmasını emretmemi istersen o başka."

"Sahte güvenlik görevlileri gelene kadar beklesin," dedi Cabrillo. "Bu şekilde onların kimliklerini Ho'ya doğrulayabilir. Sonra ortalıkta olsun, ona vereceğim bir iş daha var."

"Tamamdır," dedi Hanley.

Cabrillo hattı kesince Hanley Sihir Dükkânı'nı aradı.

"Kevin," dedi. "Uygun rozetleriyle birlikte üç güvenlik görevlisi üniformasına ihtiyacım var."

"İsim?"

Hanley yanıt vermeden önce biraz düşündü.

"Redman Güvenlik Hizmetleri olsun."

"Redford ve Nevvman'daki gibi mi?"

"Anlamışsın," dedi Hanley. "Filmin adı Üçkâğıtçılar'dı galiba." "Rozetleri yapmam yirmi dakika kadar sürer," dedi Nixon.

"Ama üç ajanı hemen gönder. Rozetler yapılırken üniformalarını

ayarlarım."

"Az sonra orada olacaklar," dedi Hanley telefonu kaparken.

Hanley kontrol odasındaki panoya baktı. Şirket hissedarlarının çoğu operasyonlarda görevliydi. Geriye kalan seçenekleri aşçı Rick Barrett, makinist Sam Pryor ve cephanelikte çalışan orta yaşlardaki Gunther Reinholt'du. Daha önce hiçbiri işin operasyon kısmında çalışmamıştı. Ama dilenciler seçim yapamazdı.

"Bana Reinholt, Pryor ve Barrett'i bul," dedi Hanley iletişim operatörlerinden birine. "Ve Sihir Dükkânı'nda benimle buluşmalarım sağla."

Operatör adamların çağrı cihazlarına not bırakmaya başladı.

"Merak etme," dedi Murphy Halpert'a. "Yalnızca marihuana gibi kokuyor."

Cabrillo konferans salonuna girdiğinde Murphy orkestra üyelerinin yakınında duran tütsüye benzer şeyi elinde sallıyordu.

"Grateful Dead konseri gibi kokuyor burası."

Murphy biraz daha yaklaşıp dumanın başkanın üstüne yayılmasını sağladı.

"Şirketi başarılı yapan böyle küçük şeylerdir," dedi sırıtarak.

"Gerçek orkestra ayıktı," diye belirtti Cabrillo.

"Ama Ho bunu bilmiyor."

Cabrillo başıyla onayladı. "Dinleyin. Dick Truitt üç ajanı daha içeri sokmamızı sağladı. Adamlar güvenlik görevlileri gibi giyinecek. Şirketin ismini yakında öğreneceğim. Dikkatli olun, çünkü Ho'nun daha önceden tuttuğu başka güvenlik görevlileri de olabilir. Hata yapıp bizimkileri onlarla karıştırmayın."

Tam o sırada Cabrillo'nun telefonu çaldı. Dinleyip kapattı.

"Adamlarımızın üniformalarında Redman Güvenlik yazacak," dedi gruba.

Az sonra Julia Huxley içeri girdi.

"Vay canına," dedi Kasım.

Huxley iki yanındaki kafesli dantelden ayağından kalçasına kadar tenini gösteren dar bir deri pantolon giymişti. Üstünde iri göğüslerini zorlukla kapatan metal çıtçıtlı bir yelek vardı. Boynunda D-biçiminde bir kancası olan deri kayış vardı. Kollarından biri dikenli tel ve sarmaşık desenleriyle süslenmişti. Saçları didiklenip vahşi bir stilde spreylenmişti, makyajı cesur ve koyuydu. On iki santimlik topuklu ayakkabılar ve açıkta kalan yerlerine sürülen pullar tabloyu tamamlıyordu.

"Sizin için yeterince sürtük olmuş muyum, çocuklar?"

"Sihir Dükkânı'nın stokunda böyle kostümler olduğunu bilmiyordum," dedi Halpert.

Huxley Halpert'ın yanına gidip ona sürtündü. Solist olarak kuşkusuz kızı almayı o hak ediyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Huxley. "Bu benim kendi koleksiyonumdan."

Huxley yalan söylüyordu elbette ama zaten bütün bu operasyon bir yalandı.

"Şimdi Amerika'nın dünyanın en büyük ülkesi olmadığını kim iddia edebilir ki?" dedi Kasım.

Kısım 16

Ho bahçeye çıktığında Ross duman makinelerini kontrol ediyordu.

"Bayan Iselda," dedi Ho, ona doğru yürürken. "Burada bahçede sergilemek istediğime karar verdiğim yeni bir sanat eserim var."

Ross, Ho'ya dikkatle baktı. Adam çadırın bir yanını işaret ediyordu. Sonra beklentiyle Ross'a döndü. Herhangi bir şeyi kusurlu bulduğuna dair bir iz yoktu yüzünde.

"Tablo mu?" diye sordu Ross.

"Hayır, bir heykel."

İki işçi duman makinesinin yanında bekliyordu.

"Birkaç dakika mola verin," dedi Ross.

Adamlar çadırın gölgesine girdiler.

"Bana tarif edin," dedi Ross.

"Bir seksen boyunda ve altından yapılma."

Ross hızla düşündü. Belki şuraya koyabiliriz. Birkaç adım öteyi işaret ediyordu. Çadıra giden kırmızı halının ucuna. Bir tür nöbetçi gibi.

İkisi birlikte o noktaya doğru gittiler.

"Mavi ve kırmızı spot ışıklarıyla aydınlatabilirim," dedi Ross.

"Başka?" diye sordu.

Ross zihnini taradı. Şirketin hırsızlığına başka ne yardımcı olabilirdi?

"Duman bulutlarına ne dersiniz?" dedi yavaşça. "Böylece obje bir serap gibi bir görünür bir kaybolur."

"Harika," dedi Ho hevesle.

Ross gülümsedi. Gözünün ucuyla Oregon'dan gelen üç adamı gördü; güvenlik görevlisi üniformaları giymişlerdi. Nedense ekibi yardım göndermişti. Güvenlik görevlilerinin lideri gibi hareket eden Barrett Ho'yla dikildikleri yere geldi.

"Siz Bay Ho musunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Bizi sigorta şirketi gönderdi."

Ho'nun bakmadığı bir sırada Barrett bir parmağını dudaklarına götürüp Ross'a göz kırptı.

"Güzel," dedi Ho. "Bu kadar çabuk gelmenize sevindim. Bu Iselda; planlamadan sorumlu. Biz de koruyacağınız objeyi koyacağımız yeri arıyorduk."

Barrett başıyla onayladı.

"Biz şurayı düşünüyorduk," dedi Ho işaret ederek. "Çadır girişinin yan tarafı."

Barrett noktanın güvenliğine karar vermeye çalışıyormuş gibi etrafı inceledi. Ho dönüp, "Şirketim bir heykel olduğunu söyledi," dedi.

"Doğru," dedi Ho. "Bir seksen boyunda bir Buda."

Barrett seçenekleri değerlendiriyormuş gibi başını salladı.

"Ağır mı?" diye sordu.

"İki yüz elli kilo," dedi Ho. "Neden soruyorsunuz?"

"Şey, efendim," dedi Barrett. "Eğlencenin daha fazla bir parçası olmasını isteyeceğinizi düşünmüştüm; bilirsiniz, parti ilerledikçe oradan oraya taşınması gibi. Ama adamlarımın taşıyamayacağı kadar ağırmış."

Ross ne demek istediğini anlıyordu.

"Heykelin konuklardan biri haline gelmesini kastediyorsun," dedi coşkuyla.

"Öyle bir şey," dedi Barrett. "Etrafında ne kadar fazla insan olursa heykel o kadar güvende olur."

"İlginç," dedi Ho.

"Parti nerdeyse başlamak üzere," dedi Ross. "Ama bakalım başka Buda heykelleri de bulup temayı tamamen bu yönde oturtabilir miyim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ho.

"Belki alçıdan yapılma Buda heykelleri bulup bahçeye yerleştirebilirim."

"Bunun güvenlik açısından yararı olur," dedi Barrett. "Gerçek ve sahte olanlar karışır."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Ho.

"Merak etmeyin Bay Ho," dedi Ross. "Benim şirketim mucizeler yaratabilir."

Orkestra Oregon'un konferans salonunda toplanmıştı. Hanley ve Cabrillo son dakika talimatlarının üstünden geçiyorlardı.

"Bildiğiniz gibi içerde üç"adamımız daha var," dedi Cabrillo. "Bu yüzden heykeli alt kata indirme sorunumuz olmayacak, çünkü zaten orada bulunacak."

"Bu bir artı," dedi Franklin.

"Bu yüzden heykeli kaçırmamız daha kolaylaştı," dedi Hanley. "Ama bu kez de daha fazla tanık bulunması sorunu var."

"Bu da tanıkları kesinlikle uyuşturmamız gerektiği anlamına geliyor," dedi Kasım.

"Öyle görünüyor," diye itiraf etti Cabrillo.

"Şarkı listesi üç perde olduğunu söylüyor," diye devam etti Hanley. "Bu da bize iki mola veriyor ki bu sırada orkestra üyeleri olarak rahatça etrafta dolaşabilirsiniz. Önderlik için başkanı izleyin ve esnek olun."

"Hırsızlıktan sonra ikonu alacak olan uçak hazır mı?" diye sordu Halpert.

"Ayarlandı," dedi Cabrillo. "Biz şu anda konuşurken uçak iniyor."

"Ülkeden çıkışımız ne zamana programlandı?" diye sordu Monica.

"Bugün, gece yarısına on dakika kala," dedi Cabrillo. "Sonuç ne olursa olsun. Hadi işimizi yapalım ve buraya veda edelim."

"Bu çabanın karşılığında biraz daha zengin olarak," dedi Murphy gülümseyerek.

"Amaç bu zaten," diye onayladı Cabrillo.

Yoğun kokulu tütsünün dumanı A-Ma Tapınağı'mn tavanına doğru yükseliyordu.

Turistler halka açık yerleri dolaşıp çeşitli Buda heykellerinin dibine bağış bırakıyorlardı. Çakıl taşı döşeli yollarda dolaşıyor, bahçedeki banklara oturuyor, fefalarındaki düşüncelerle denize bakıyorlardı. Huzur dolu bir yerdi burası. Şaşkınlık ve telaş fırtına-sındaki huzurlu limandı.

Ama Winston Spenser kendini hiç de huzurlu hissetmiyordu.

Korku onu pençesine almıştı. Altm Buda ona bakarak kahkahalar atıyordu, bundan emindi. Buda'nın sakin bakışları ve hareketsiz katılığı onu huzursuz ediyordu. Spenser bu lanetten kurtulup parasını alacağı zamanı hayal etti. Bunu zihninde görebiliyordu. Zırhlı kamyonetin ikonu tekrar alıp bilgisayar milyarderinin uçağına teslim edişi. Kendisinin sandıklarla dolu paraları alışı.

Ana tapınaktaki banktan kalkıp kapıdan geçti, tepeden aşağıya, kendisini bekleyen limuzine indi. Park yeri yarı boştu. Ma-cau'daki insanların çoğu geçit töreni ve bu gecenin partileri için hazırlanıyordu. Bir ağacın altında bir çift

motosiklet duruyordu. Spenser onları fark etmemişti - kendi mutlak başarısızlığına dalıp gitmişti. Limuzinin arkasına binerek şoföre gideceği yeri söyledi. Az sonra limuzin park yerinden çıktı.

"Ben görmem gerekeni gördüm," dedi motosikletlilerden biri.

"Ben de öyle," dedi diğeri.

Altı Çinli uşak ilk konukları bekliyordu. Konuklar davetiyelerini nöbetçilere gösterdikten sonra bahçe kapısından girip yuvarlak garaj yolunu geçtikten sonra malikânenin ön kapısında arabalarından indiler.

Güneş yavaşça batıyordu. Malikâne, batan güneşin parıltıla-nyla aydınlanan uçsuz bucaksız denize bakıyordu. Spenser limuzi-ninden inip manzaraya baktı. Giydiği siyah smokin kollarının altındaki geniş ter lekelerini gizliyordu. Omuzlarını diklestirerek antreye gitti.

Juan Cabrillo minibüsün camını indirip nöbetçiye bir kâğıt uzattı.

"Garajın yanına park edin," dedi nöbetçi. "Ekipmanınızı boşaltıp minibüsü arka tarafa götürün."

Cabrillo başıyla onayladı. Kapı açılınca garaja gitti, sonra minibüsü geri geri götürerek bahçenin kenarına yerleştirdi.

"Gösteri zamanı."

Orkestra minibüsten inip ekipmanı evin arkasına taşımaya başladı.

Cabrillo evin arkasına gidip Ross'u aramaya başladı. Onun uzakta cep telefonuyla konuştuğunu gördü. Yanında birkaç kişi vardı.

"Biz Minutemen'iz," dedi Ross telefonu kapatınca.

"Güzel," dedi Ross. "Orkestra sahnesi şurada."

"Bazı hoparlörlerimiz çok büyük," dedi Cabrillo. "Onları taşımak için yardıma ihtiyacımız olacak."

"Yardım bulalım o zaman."

"Ekipmanımızla kendimiz ilgilenmek isteriz," dedi Cabrillo. "Yalnızca el arabalarına ihtiyacımız var."

Ross başıyla onaylayıp ikram hizmetleri görevlilerinden birine döndü.

"Bu orkestranın lideri," dedi. "Masaları taşımak için kullandığınız arabalardan birkaçını ödünç alması gerekiyor."

Mark Murphy sahnenin yanında durmuş çevreyi inceliyordu. Üç büyük çadır kurulmuş, uçtaki orkestrayla birlikte Y biçimi oluşturulmuştu. Sahne yerden hafifçe yükseltilmişti ve çadırın arkasına doğru girişi sağlayacak yerler açılmıştı. Hoparlörlere güç verecek elektrik kabloları ve ışıklar çadırın altına doğru uzanıyordu. Gitarını bırakıp arkadaki açıklıktan içeri baktı. Çadırın on üç metre gerisinde evin sınırını oluşturan duvarın bir parçası bulunuyordu. Çadırın Y bölmesinin sağ tarafında, otuz metre kadar uzakta malikânenin arka duvarı, mutfağa ve evin içine açılan kapılar bulunuyordu. Çadırın etrafında dolaşmaya başladı.

Y şeklinin önünde ya da üstünde konukların girişi vardı. Y'nin bacaklarının arasındaki açıklıkta portatif fıskiye ve şu anda boş olan küçük ahşap bir platform bulunuyordu. Murphy diğer tarafa doğru yürümeye devam etti, çadırların zemine bağlı olduğu yerleri inceledi. Kenarlardaki büyük metal kazıklara bağlı teller çimene doğru uzanıp orada yine bir kazıkla toprağa bağlanıyordu. Başını kaldırıp yukarı baktı. Üç ayrı çadırda ikişer tane uzun metal direk çadırların tepesinden yukarı çıkıyordu. Çadırdaki açıklığı bulup direklerden birine doğru gitti. Direkler plastik desteklere oturuyordu.

Murphy çadırı yıkmanın fazla sürmeyeceğine karar verdi.

Ho malikâneye geri dönerken olduğu yerde durdu.

Uzun saçlı birkaç adam çadıra doğru yaklaşıyordu, ama onu ilgilendiren şey bu değildi. Onu ilgilendiren şey peşlerinden gelen kadındı. Ho topuklarının üstünde dönüp onlara doğru yürüdü.

"Ben Stanley Ho," dedi gülümseyerek. "Ev sahibinizim."

"Ben Candace," dedi Julia Huxley.

Ho'nun gözleri Huxley'in iri göğüslerine perçinlenmişti. "Buna inanmak zor," dedi Hö. "Ama daha önce tanıştığımızı hatırlamıyorum."

"Orkestrayla beraberim," dedi Candace muzip bir şekilde gülümseyerek. "En azından onlarla birlikte geldim."

"Oyuncu musunuz?" diye sordu Ho.

"Hem de pek çok açıdan," dedi Huxley gülerek.

Ho kartları doğru oynarsa şansının yaver gideceğini düşünmeye başlamıştı.

"Konuklarımı karşılamak için içeri girmem gerekiyor," dedi Ho hızla, gözünün ucuyla Iselda'nın yaklaştığını görünce. "Belki daha sonra yeniden konuşabiliriz."

Dönüp malikânenin arka kapısına yürüdü.

"Bay Ho," diye arkasından bağırdı Ross. "Galiba uygun yeri bulduk."

"Siz ilgilenin," diye karşılık verdi Ho omzunun üzerinden.

Ross Huxley'nin yanından geçti. "Sürtük," diye fısıldadı.

"Lezbiyen," diye karşılık verdi Huxley.

Max Hanley Oregon'un komuta merkezindeki deri sandalyede oturuyordu.

"Pekâlâ dostlar," dedi geriye kalan üç operatöre. "Başlıyoruz. Ağaçtan gösteri."

Ağaçtaki minik kameradan gelen görüntü kontrol odasındaki ekranlardan birini doldurdu. Hanley Cabrillo'nun el arabasıyla birkaç uzun hoparlörü taşıdığını görebiliyordu. Ross Huxley'i geçmiş çadıra dönmek üzere geri dönüyordu. Murphy çadırlardan birinin yanından ortaya çıktı. Sanki haberi varmış gibi ağaca bakıp gülümsedi.

"Larry," dedi Hanley. "Hepsi tamam."

Larry King ağaçta saklanan şirket üyesiydi. Nişancı tüfeğini düzelterek ses kutusunun üstündeki minik mikrofona basıp yanıt verdi.

"Tablo nasıl patron?"

"İyi görünüyor," dedi Hanley. "Dayanıyor musun?"

King partinin üstündeki yerini sabaha karşı üç civarında almak zorunda kalmıştı. Halihazırda on iki saattir oradaydı. Büyük olasılıkla neredeyse bir o kadar daha kalmak zorundaydı.

"Bir keresinde Endonezya'da altı gün ağaçta kalmıştım," dedi King. "Bu iş ona göre çok basit."

King, Birleşik Devletler Ordusu'nda eğitimli nişancıydı. Eğer Hanley emir verirse göz açıp kapayana dek aşağıya bir düzine mermi gönderebilirdi. Hanley işin oraya gelmemesini umuyordu ama eğer ekipten birinin hayatı tehlikeye girerse ve başka seçenek kalmazsa King bulunmaz nimetti.

"Beklemede kal, Larry," dedi Hanley. "Eğer ihtiyacımız olursa seni arayacağız."

"Tamam," dedi Larry aşağıyı dürbünüyle taramaya devam ederken.

"Çadırın içini dene," diye emretti Hanley.

Cabrillo'nun elektronik klavyesine yerleştirilmiş olan bir ka-meradangelen görüntüler ekranı kapladı. Görüntü hafif yamuktu.

"Juan," dedi Hanley.

Cabrillo çadırın yan tarafında el arabası sürüyordu, ama minik kulaklığından onu duyabiliyordu.

"Klavyeni hafifçe sağa çevirmen gerekiyor. Çadırın sol tarafını pek iyi göremiyoruz."

Cabrillo başını evet anlamında çok hafif salladı.

"Minibüse git," diye emretti Hanley.

İkiye ayrılmış ayrı bir ekranda bir resim belirdi. Kameralar minibüsün katlanan aynalarına yerleştirilmişti. Evin ön tarafını büyük oranda gösteriyordu bu kameralar. Lincoln minibüsün arka tarafından bir kutu çıkarıyordu.

"Frankie," dedi Hanley.

Franklin Lincoln minibüsün arka tarafından çıkıp saçlarını düzeltiyormuş gibi yan aynalara baktı.

"Minibüsü olduğu yerde bırakmaya çalış," dedi Hanley. "Şansınız yardım etmiş ve iyi görüntü veren bir yere park etmişsiniz."

Lincoln aynaya tamam işareti yaptı.

"Pekâlâ dostlar," dedi Hanley. "Biz operasyonun gözü ve kulağıyız, bu yüzden tetikte olun."

Kısım 17

Winston Spenser malikâneye girdi, yanından geçen garsondan bir kadeh şampanya kapıp kabul hattına girmeden yarısını bitirdi. Stanley Ho yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gelen her konu-ğuyla el sıkışıyordu. Spenser'ın ile/isinde Avustralyalı bir çift, hemen önündeyse Portekizli konsolos vardı. Spenser sabırla beklerken ilk kadehi bitirdi, garsondan bir kadeh daha isteyip Ho'nun karşısında yerini aldı.

"Winston," dedi Ho gülümseyerek. "Seni görmek çok güzel, ama biraz geç kaldın, sigorta müfettişi geldi bile."

"Özür dilerim," dedi Spenser. "Geciktim."

Spenser yoluna devam etmeye çalıştı, ama Ho uzanıp kolunu tuttu.

"Sorun değil," dedi Ho. "Zamanlaman mükemmel."

Merdivenleri işaret etti.

Spenser midesinin ters döndüğünü hissetti. Tekerlekli bir taşıyıcıya akıl hastanesindeki bir hasta gibi bağlanmış olan Buda Redman Güvenlik görevlileri tarafından merdivenlerden indiriliyordu.

"En yeni hazinemi sergilemeye karar verdim," dedi Ho. "Böylece bütün konuklarım bu görkemi paylaşabilecek. Merak etme, soran herkese açık arttırmada bana kimin yardım ettiğini söyleyeceğim."

Spenser'ın zihninden binlerce düşünce geçti, ama hiçbiri de iyi değildi.

"Efendim..." diye başladı Spenser. Ama kuyruk ilerliyordu ve Ho bir sonraki konuğun elini sıkmaya hazırlanıyordu. "Ben sanmıyorum..."

"Dışarı çıkınca konuşuruz," dedi sessizce, bir çiftin elini sıkmak için dönerken.

"Arka kapıda," dedi Hanley, bir ekranı işaret ederek.

İletişim konsolundaki bir düğmeye bastı, sonra mikrofona konuştu.

"Juan, Buda dışarı çıkarılıyor."

Ekranlardan birinde Cabrillo'nun çadırın içinde klavyesinin bağlantılarını kontrol ettiği görülebiliyordu. Başını kaldırıp anladığını işaret etti. Buda dışarı çıkarılırken Ross çadırların önüne gelip fıskiyenin yanında konacağı yeri gösterdi.

Bütün planlamaların ve hazırlıkların hedefi artık gözler önündeydi.

Macau Polis Memuru Sung Rhee, malikânenin arka kapısına yakın çimenlerin üstünde bulunduğu yerden heykeli seyrediyordu. Rhee, Stanley Ho'yu zengin olmadan öncesinden tanıyordu. Ho, onun yalnızca tanıdığıydı, arkadaşı değil. Ho'nun sahip olduğu ilk gemi, taşımacılık servetinin oluşması Rhee'nin içini parçalamıştı hep.

Başmüfettiş o sırada asayiş ve kaçakçılıktan sorumlu bir dedektifti yalnızca ve Ho'nun gemiyle uyuşturucu kaçırdığından emindi. Ancak onu suç üstünde yakalayamamıştı hiçbir zaman. Ho'nun serveti hızla büyümüştü ve Rhee bunun genellikle ne anlama geldiğini iyi biliyordu, sorun şuydu; armatörün serveti arttıkça gücü de artıyordu. Son on yılda iki kez suçlama yapabilecek kadar kanıt toplamak üzereyken Ho'nun aktivitelerinden uzaklaştırılmıştı Rhee. Rhee artık anlamaya başlamıştı, Ho mallarını yasal hale getirirken geçmişteki kuşkulu işlerinin bedelini hiçbir zaman ödemeyecekti.

Rhee partiye resmi olmayan bir mevkide davet edilmişti, konuklar için vitrin görevi görüyordu.

Orada hazır bulunan belediye başkanı, çeşitli ülkelerin büyükelçileri ve önemsiz kraliyet mensupları gibi Rhee de bugün Ho'nun umutsuzca erişmeye çalıştığı meşruluk temasına katkıda bulunmak için oradaydı.

O bir dekordu ama bu içindeki polisin görevi bırakmasını engellemiyordu. Altın kütlesine bakıp eğer gerekseydi bunu nasıl çalacağına karar vermeye çalıştı. Etrafa bakıp bir kaçış yolu bulmaya çalıştı. Araziyi çevreleyen duvar ana kapıdan çıkmayı neredeyse zorunlu kılıyordu. Objenin halka açık bir yere konması aslında güvenliğin işini kolaylaştırıyordu. Neredeyse daima birinin gözünün önünde olacaktı. Yeniden etrafına bakıp başını hafifçe iki yana salladı.

Rhee hırsızlığın bir sorun olmadığına karar verip biraz karides böreği almak için içeri girdi.

Koyu renk Mercedes-Benz limuzin bahçe kapısına gelince güvenlik görevlisi geçmesini işaret etti. Şoför Tom Reyes daire biçimindeki garaj yolunu geçip arabayı yolcu kapısı malikânenin kapısının tarafında olacak şekilde durdurdu. Hemen dışarı çıkıp arka kapıyı açtı, içerideki kişinin dışarı çıkmasına yardımcı oldu.

Crabtree limuzinin yanında durduğunda Reyes ön kapıya koşup uşağa, "Bu Danimarka Prensesi Aalborg," dedi.

Uşak kenara çekilirken Crabtree saten ve dantel hışırtılarıyla içeri girdi ve tek

başına duran Ho'ya doğru yürüdü.

"Prenses Aalborg," diye duyurdu Reyes iki adım gerisinden.

Ho eğilip uzatılan eli hafifçe öptü, sonra başını kaldırıp gülümsedi. "Mütevazı evimi ziyaret ettiğiniz için şeref duydum."

"Memnun oldum," dedi Monica Crabtree garip bir aksanla.

Ho parmaklarını şaklatınca hemen bir garson belirdi. "Size bir içki ikram edebilir miyim?"

"Çilekli şampanya güzel olur," dedi Crabtree.

Ho garsona işaret etti, adam hızla uzaklaştı.

"Jeeves," dedi Crabtree şoföre. "Ben iyiyim... artık gidebilirsin.

Reyes biraz geriye çekildi, sonra dönüp ön kapıya gitti. Limuzini malikânenin ön tarafından uzaklaştırıp garaja yakın bir yere park etti, dışarı çıktı. Limuzinin ön tarafına gelip hafifçe şapkasına dokunduktan sonra bir sigara yaktı.

"Monica güvenle içeri girdi," diye bildirdi Hanley Cabrillo'ya.

Alacakaranlık denizin kokusunu getiren hafif bir esintiyle alana indi. Birkaç mil ötede geçit alanının gerçekleşeceği yerde öndeki geçit araçlarının motorları çalışmaya başladı. İlk grubu oluşturan bando düzenli bir sıra oluşturup başlama işaretini bekledi. Ma-cau geceye hazırlanmaya başlamıştı. Şehir merkezindeki ve su kıyısındaki ışıklar titreşerek yandı. Denizde, limana yaklaşan gemilerin seyir ışıkları göründü, inen ve kalkan uçaklar uzak gökyüzünde ışık benekleri haline geldi.

Bütün konuklar gelmişti. Malikânenin ön bahçesi lüks' araba galerisine benziyordu. Jaguarlar, BMW'lar, tek bir Lamborghini, bir çift Ferrari. On iki limuzin, tek bir zırhlı Humvee, eski bir Rolls-Royce alanı kalabalıklaştıran araçların arasındaydı. Yol boyunca duvarda sıralanan güvenlik kameraları bir ileri gidip geliyordu, fakat artık başka bir araba gelmiyordu ve güvenlik görevlisi monitörü izlemekten yorulmuştu.

Bu yüzden bir çift motosikletlinin geçtiğini kimse görmedi.

Eğer birisi görseydi yandaki sepetlerin genişletilip takviye edildiğini görebilirdi. Bu değişiklikleri fark etmek çok zordu, fakat eğer yakından bakarsanız altta ağır yüke dayanıklı bir tekerlek olduğunu ve yolcu koltuğunun kaldırılıp kargo bölümü haline getirildiğini görebilirdiniz. Motosikletler kuzey tarafındaki dur işaretine kadar devam ettiler, sonra sola dönüp İç Liman'a doğru gittiler.

Motosikletlilerin çok uzakta olmayan bir randevuları vardı.

Orkestra ses kontrolü yapıyordu. Orkestra sahnesinin arkasındaki hoparlörlerden oluşan duvar bir rock konseri havası yayıyordu, fakat onlardan gelen gerçek ses sanıldığı gibi değildi. Birisi bu duvarın tam önünde durmadığı takdirde hoparlörlerin çalışmadığını bilmesinin bir yolu yoktu. Bazıları yalnızca boş kutulardı, di-ğerlerindeyse operasyon için gerekecek aletler vardı.

Ross gidip Cabrillo'yla konuştu.

"İlk sahne yedide başlıyor," dedi. "Hazır mısınız?"

Cabrillo müzisyenlere baktı, sonra çadırın etrafını dolduran kalabalığa döndü, kimileri oturuyor, kimileri hâlâ masadan masaya dolaşıyordu. "Geri plan müziğini az sonra başlatacağım. Bu bizim başlama işaretimiz olacak."

Ana konsola gidip bir düğmeyi ayarladı. Müziğin sesiyle kalabalık kendilerine ayrılmış yerlere doğru gitmeye başladı. Stanley Ho Y şeklinin solunda, çadırlardan birinin hemen ağzındaydı. Huxley'i zenginlik ve güç hikayeleriyle etkilemeye çalışıyordu.

"Buda'yı çok sevdim," dedi Huxley gülümseyerek. "Belki daha sonra bana gösterebileceğiniz başka sanat eserleriniz de vardır."

"Memnuniyetle," dedi Ho. "Aslında yukarıdaki ofisimde ilginizi çekebilecek pek çok parça var. Belki daha sonra gizlice yukarı çıkıp bakabiliriz."

"Bu çok hoşuma gider," dedi Huxley.

Ho açgözlü bir şekilde başını salladı. Bu sarışının libidosuna sunabileceği olasılıkları hayal etmeye başlamıştı bile - eğer bu fırsat için konuklarını ihmal etmek zorunda kalsa bile önemli değildi.

"Şimdi ön tarafa gidip tanıştırma faslını tamamlamalıyım," dedi Ho. "Ama sonra buluşabiliriz."

Huxley gülümseyip sessizce uzaklaştı. Ho kalabalığın arasından geçip konuklarıyla el sıkışmak için çeşitli masaları dolaştı. Birkaç dakika sonra orkestra sahnesinin önünde dikiliyordu.

"Ben Stanley Ho," dedi Halpert'a. "Tanıştırma için mikrofonunuzu kullanabilir miyim?"

Halpert mikrofonunu Ho'ya uzattı. Ho çalışıp çalışmadığını anlamak için mikrofona hafifçe vurdu.

"Bayanlar baylar."

Kalabalık hemen sessizleşti.

"Kutsal Cuma partime hoş geldiniz."

Kalabalık alkışladı.

"Umarım yiyecek ve içkiler zevkinize uygundur."

Yine bir alkış koptu.

"Umarım her biriniz son aldığım objeyi, iyi şanslar tılsımımı görme fırsatını bulmuştur. O parçayı çadırın girişinde sergiliyorum. Bugün büyük saygımızı gösterdiğimiz diğer şey gibi o da aydınlanma ve maneviyatın önemini gösteriyor ve bu akşamki gösterilerin teması da bu. Şimdi bir süre için bizim özgürlüğümüz için kendilerini feda edenleri anımsayalım."

Kalabalık iyice sessizleşti.

"Teşekkürler," dedi Ho birkaç dakika sonra. "Bu gece havai fişekler ve ışık gösterilerinin yanı sıra Birleşik Devletler, Kaliforniya'dan gelen bir grup bizimle birlikte olacak. Lütfen Minutemen'e hep birlikte hoş geldiniz diyelim."

Mikrofonu tekrar Halpert'a uzattı. Tam o sırada çadırdaki ışıklar kararmaya başladı ve tek bir spot ışığı Halpert'ın seyircilere dönük sırtını aydınlattı. Orkestra enstrümanlarını ayarladı ve "Al-ready Göne" adlı Eagles şarkısının açılış notaları duyuldu.

Halpert hızla dönüp şarkıyı söylemeye başladı.

Başarılı bir soygunun anahtarı her şeyden önce gizliliktir. Motosikletli adamlar bunu biliyordu ve A-Ma Tapmağı'nda hedeflerine doğru sessizce ilerliyorlardı. Turistler gece için eve gitmişlerdi ve keşişlerin çoğu yemek salonunda akşam yemeklerini yiyorlardı. Hedeflerinin loş bir ışıkla aydınlatıldığı yan odada siyah elbiseler giyip maskeler takmış olan adamlar hayalet gibi ortama karışmışlardı.

"İşte orada," diye fısıldadı bir adam.

Adam bir gece önce bir dükkândan çaldığı ağır yük taşımada kullanılan el arabasını itiyordu. Arabayı heykelin yanına getirip sanat eserini inceledi, sonra arkadaşının tahta sandığın kapağını kapatıp el arabasını altına sürebilmesi için hafifçe eğmesini bekledi. Kayışlarla bağladıktan sonra kapıya doğru ilerlediler.

Winston Spenser şarap içmeye son vermiş konyağa başlamıştı. Tatlı bir sarhoşluk içindeydi ve amacına ulaşabileceğini hissediyordu. Saatine baktı.

Kaçıp tapınakta zırhlı kamyonetle buluşmadan önce biraz zamanı vardı. Sonra havaalanına gidip milyarderle işi bitirecekti.

İlk ışıklara kadar buradan gitmiş olacaktı. O zaman bütün bu içme olayına biraz ara verecekti.

Kadehini bitirerek yanından geçen garsona işaret etti. Sonra yanında oturan konuklardan birine döndü.

"Harika orkestra."

"Gerçekten öyle," diye yanıtladı Crabtree.

Macau'dan iki yüz yirmi yedi mil uzakta, Güney Çin Deni-zi'nde bordo renkli jet Tungsha Adası'nın üstünden geçerken inişe hazırlanıyordu. Milyarder siyah ipek kimonosunun kuşağını bağlayarak ön tarafa geldi.

"Bayanlar yoruldu," dedi yüzünde pek gizlemeye çalışmadığı gurur ifadesiyle. "Kahve, portakal suyu ve kurabiye hazırlayıp arka tarafa getirebilir misiniz?"

"Derhal," dedi sarışın adam ayağa fırlayarak.

Milyarder ilerleyerek kokpitin kapısına vurdu.

Yardımcı pilot kapıyı açtı. "Efendim?"

"Ne kadar kaldı?"

"Yarım saatten az," dedi yardımcı pilot, seyir haritasına bakarak.

"Yakıt ikmali işini ayarladınız mı?"

"Hepsi halloldu, efendim," dedi pilot, başını kokpite doğru çevirerek.

Milyarder mutfağın önünden geçerken kahve kokusunu alabiliyordu. "Yarım saat içinde yerde olacağız," dedi geçerken.

Sarışın adam onun gitmesini bekledikten sonra belindeki dijital çağrı cihazını çıkarıp birkaç tuşa bastı. Sonra öteki uçuş görevlisine göz kırpıp hazırlıklara devam etti.

Orkestra ilk bölümün son şarkısını bitirirken Redman Güvenlik görevlilerinin oluşturduğu üçlü başını kaldırıp yukarı baktı. Sam Pryor kameraya dönüp burnuna dokundu.

Oregon'daki Max Hanley mikrofona uzandı.

"Julia," dedi. "Artık başlayabilirsiniz."

Huwley hoparlör duvarının arkasından sıyrılıp Halpert'a -işaret etti. Cabrillo,

Lincoln ve Murphy arkalarındaki gruptan birkaç hoparlörü kaldırmaya başladı. Ho yanlarına geldi.

"İki kez daha sahne alacaksınız," dedi.

"Elektrikte bir sorun var," dedi Cabrillo. "Hoparlörlerden üçü çalışmıyor. Merak etmeyin şu ana kadar çalışmıyorlardı, ama sorun olmadı."

"Minibüse götürmemi ister misiniz?" diye soru Huxley.

"Bu bizim işimizin bir parçası," dedi Halpert.

Ho Huxley'e baktı. Bu sarışının terli halini düşünmek onu rahatsız ediyordu.

"Nöbetçilerden biri size yardım etsin," dedi Ho. "Bayan Can-dace daha önce evimi gezmek istediğini söylemişti."

"Tamam, Bay Ho," dedi Cabrillo. "Biz bunları çadırın önüne taşırız, sonra nöbetçilerden biri minibüse yüklememize yardım eder."

"Nasıl isterseniz," dedi Ho. "Şimdi, Candy... sana evimi gösterebilir miyim?"

Ross ikram servisleri görevlisine işaret etti. "İkinci sahneden önce Bay Ho şerefe kadeh kaldırmak istiyor."

"Punçla mı?"

"Evet," dedi Ross.

"Ana yemekten hemen önce mi?"

"Plan bu."

"O zaman punça buz atayım."

"Burada meşgul görünüyorsun. Punçla ben ilgilenirim."

Şef sırtını döndüğünde Ross bir şişe çıkarıp kapağını açtı. Bu yapışkan sıvının toz gümüşe benzer benekleri olan- garip mavimsi yeşil bir rengi vardı. Ross şişeyi çalkalayıp geniş kaba döktü. Tahta bir kaşık alıp karıştırdı, içine buz kalıpları ekledi.

İkram görevlisi mutfağın uzak köşesinde şefle konuşuyordu. Ross, ona seslendi.

"Punç kristal kadehlere konup çadıra getirilsin," dedi. "Sonra garsonlara servis yapmaya başlamalarını söyle."

Adam tamam anlamında elini salladı, Ross tekrar dışarı çıktı.

"Ross'tan işaret geldi," dedi Larry King.

Oregon'da Hanley monitörleri izliyordu. "Biz de gördük, Larry."

Hanley, Buda'ya zum yaptı; Reinholt, Pryor ve Barrett objenin etrafında üçgen oluşturacak şekilde duruyorlardı. Sol tarafta üç büyük hoparlör el arabalarının üstünde götürülmeyi bekliyordu.

"Ho şerefe kadeh kaldırdıktan sonra orkestra başlar başlamaz çıkarma işlemine başlayabiliriz," dedi Hanley. "Ho'nun nereye gittiğini gören oldu mu?"

"Huxley'le birlikte içeri girdi," dedi King.

"Üst kattan sesini duyuyorum," dedi operatörlerden biri.

"Sesi hoparlöre ver," diye emretti Hanley.

"Bu bir Manet," diyordu Ho.

"Monet ve Manet'yi hep karıştırmışımdır," dedi Hıreley. "Ama zaten sanat benim en iyi olduğum alan değil."

"Senin en iyi olduğun alan tam olarak nedir?" diye sordu Ho.

Tam o sırada Hanley, Huxley'in kulağındaki minik küpeyi açtı. "Julia," diye fısıldadı. "Ho'yu şerefe kadeh kaldırması için çadıra götürmen gerekiyor."

"Sana söylemek değil, göstermek istediğim bir şey var," diye mırladı Candace. "Ama biraz zaman alır. Orkestra yeniden çalmaya başladıktan sonra erkek arkadaşım meşgul olacak, o zaman ben çok daha güvende olurum."

"Güvende olmak iyidir," dedi Ho.

Huxley Ho'nun yanına gidip iri göğüslerini onun yan tarafına sürdü.

"Hemen gidip kadeh kaldırayım," dedi Ho kabaran bir iştahla.

"Benim de ortalıkta görünmem lazım," dedi Huxley. "Sonra bol bol zamanımız olacak."

Ho kapıya gitti, birlikte ofisten çıktılar.

Çadırın içinde garsonlar ordöv artıklarını temizliyorlardı. Sonra kristal sürahilerden küçük kadehlere punç doldurmaya başladılar. Ho çadırın ortasından geçip sahneye yürüyene dek konukların çoğu yerlerine dönmüşlerdi. Yanından geçen garsondan bir kadeh alarak sahneye doğru devam etti.

Mark Murphy çadırın etrafına son barutu da yerleştirdi. Küçük uzaktan kumandayı cebine atıp sahnenin arkasına geçti. Juan Cabrillo sahnenin bir kenarında durmuş kalabalığa bakıyordu. Crabtree'nin ayağının dibinde büyük bir

el çantası duruyordu. Kasım, Lincoln ve Halpert bir kenarda durmuş işaret bekliyorlardı. Çadırın önünde Redman Güvenlik üçlüsü gergin bir şekilde yürüyordu.

Ho Cabrillo'nun yanma geldi. "P.A. sistemi açık mı?"

"Bir saniye," dedi Cabrillo bir düğmeyi açarken. "Tamam, efendim."

Ho çalışıp çalışmadığını görmek için mikrofona dokundu.

Keşiş yemek salonundan çıktı, sonra olduğu yerde kaldı. Altın Huda'nın konduğu yerde üzerinde Arapça harflerin yazılı olduğu bir pankart asılıydı, ama dev heykel ortalıkta görünmüyordu. Diğerlerini uyarmak için yemek odasına koştu tekrar. Sarı kaftanlar içindeki bir düzine keşiş ana tapınağa girdi. Durumu değerlendirdikten sonra keşişlerin lideri ofise girip telefonu kaldırdı.

"El arabalarına neden fren koymazlar ki?" dedi motosikletlilerden biri tapınaktan bayır aşağı inişi yavaşlatmak için topuklarını yere bastırarak.

El arabasının önündeki diğer adam Buda'yı yavaşlatmaya çalışıyordu, ama gevşek toprak yere sıkı basmasına engel olduğu için bayır aşağı hızla kayıyordu.

"Yere bırakıp arka tarafını bastır," diye fısıldadı.

Kontrollü bir inişten çok kayarak yamacın dibine indiler. El arabasının kontrolünü yeniden kazandıktan sonra hemen motosikletin yanına gidip kayışları kestiler. Öndeki adam motosiklet sepetinin kapısını açtı.

"Hadi içeri sokalım onu," dedi.

Tam o sırada tapınakta bir gong sesi çalmaya başladı.

"Kahretsin," dedi ilk adam, ikisi birlikte dev parçayı motosikletin sepetine yerleştirmek için uğraşırken. "Birisi fark etmeden önce en azından park yerinden çıkmış olmayı umuyordum."

"Ben onu bağlarım," dedi ikinci adam. "Sen motoru çalıştır."

Adam motosiklete binip motoru çalıştırdı. Buda'yı bağlayan ikinci adam kendi motosikletine binip çalıştırdı. Tepeye baktığında birkaç keşişin aşağı geldiğini görüp kornaya bastı. Birinci adam dönüp baktı, tepeden aşağı yalpalayarak inen keşişleri görünce debriyajı sıkıp ayağıyla vitesi taktı. Gaz kolunu çevirip park yerinden çıktı.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim size," dedi Ho. "Şerefe kadeh kaldırmadan önce Minutemen'i bir kez daha alkışlayalım." Kalabalık alkışladı.

"Şimdi," dedi Ho. "Hep birlikte kadeh kaldıralım."

Durdu.

"Bu kutsal gündeki huzur ve refaha," dedi. "Çoğunluğun huzura erişmesi için pek çoğumuzun yaptığı fedakârlıkları hatırlayalım."

Kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Kalabalık da onu takip etti.

"Yemek servisi şimdi yapılacak ve az sonra orkestra yeniden çalmaya başlayacak," dedi Ho.

"Zehir verildi," dedi Hanley dinleyen herkese. "Beş dakika içinde hareket ediyoruz."

Bazen eğer nereye bakacağını bilirse insan hayatın iyi düzenlenmiş bir bale olduğunu fark edebilir. Eğer insan kendini iyice verirse görünüşte ilgisiz olan olaylar kendilerini göstermeye başlarlar. Eğer partinin üstünde biri olsaydı şu anda göreceği şey iki farklı gruptu. Şirkette çalışanlar satranç tahtasmdaki taşlar gibi, partinin bir parçası olanlarsa tek bir birim gibi hareket ediyorlardı.

Sung Rhee gözlerini odaklamaya çalışıyordu, fakat çadırın içindeki görüntü yükselip alçahyordu. Gözünün ucuyla • gördüğü yerleri mavi benekler kaplıyordu. Sonra gözünün ucuyla sarı kırmızı renkli bir gelincik olduğunu sandığı bir şey gördü, ama başım çevirince kayboldu. Tam o sırada telefonu çaldı.

"Rhee."

"Sizi çok zor duyuyorum, efendim," dedi dedektiflerinden biri.

Rhee minik telefona baktı. Mesafeleri ölçemiyormuş gibi ağzından otuz santim uzakta tutuyordu. Uygun bir yere getirmeye çalıştı, ama telefonu şakağına çarptı.

"Böyle nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi. A-Ma Tapmağı'ndaki başrahipten bir telefon aldık. İki adamın sergilenmekte olan büyük bir Buda heykelini çaldığını bildirdiler."

Rhee bunu bir an düşündü. Buda çadırın hemen dışındaydı.

"Sorun değil," dedi Rhee. "Dostumuzu bugün gördüm."

"Siz neden söz ediyorsunuz, efendim?"

Rhee masanın ortasındaki çiçek düzenlemesine baktı. Minik bir at başı ortaya çıkıp İngiliz aksanıyla konuştu. Beni gezintiye çıkar, diyordu at.

"Dinle," dedi Rhee. "Atım burada."

"Efendim," dedi dedektif. "Hemen oraya geliyorum."

Rhee telefonu düşürüp yanındaki kişiye baktı.

"Atımı gördünüz mü?"

Yanındaki adam bir yer cücesiydi ve Rhee'nin anlamadığı bir dilde konuşuyordu.

Tepeden gelen siren sesleri motosiklet gürültüsünü bastırıyordu. İki adam motorları susturup ortalığı dinledi. Ses ne azalıyor, ne de artıyordu.

"Güzel," dedi ilk adam. "Tam planladığımız gibi trafiğe takıldılar."

"Hadi yapalım," dedi ikinci adam. Motorları çalıştırıp yola devam ettiler.

Dedektif Ling Po hızla malikâneye giderken telsizine bağırıyordu. Trafik durduğunda malikâneden yarım mil uzaktaydı.

"Tapınağa ulaşabilen var mı?" diye bağırdı.

Birimler aynı anda yanıt verdiler. Yalnızca İç Liman Yo-lu'ndaki araba ilerleme kaydedebiliyordu.

"Büyük Altın Buda'yı çalan motosikletli iki adam var," dedi kornasına basarken. "Onları gören oldu mu?"

Raporlar olumsuzdu.

Po devriye aracını kaldırıma çıkarıp kornasına basarak yola devam etti.

Orkestra bir Thin Lizzie şarkısı olan "The Boys Are Back in Town"ı çalıyordu.

Oregon'da Hanley telaşla monitörleri izliyordu. Zehir verildikten sonra biraz olağandışı davranış görmeyi beklemişlerdi, ama gördüğü şey tam bir karmaşaydı. Smokinli ve gece elbiseli konuklar birden dans pistini doldurmuştu ve kadınlardan bazıları elbiselerini çıkarıyorlardı.

Stanley Ho sersemlemiş bir halde çadırda dolaşıyordu. Kendini bir garip hissediyordu, ama nedeni konusunda hiçbir fikri yoktu. Çadırın karşısında Candace'ı fark edince ona doğru gitmeye başladı.

"Tamam, çocuklar, altmış saniye içinde gidiyoruz," diye emretti Hanley.

"Sirenleri duyuyorum," dedi King. "Ve gittikçe yaklaşıyor." "Monica," dedi Hanley. "Duyuyor musun?" Crabtree kameranın olduğunu bildiği yere dönüp göz kırptı. "Şimdi," dedi Hanley.

Crabtree çantasından çıkardığı bir paketi ısırıp ağzına attı. Ho birkaç adım

ötesindeydi. Crabtree ağzından köpükler çıkarken sendeleyerek ona doğru gitti. Onun boynunu yakalayıp sıktı. "Devam et Murphy," diye emretti Hanley. Murphy elini cebine atıp tetiği çekti. Neredeyse bir anda havai fişeği andıran bir dizi patlama oldu. Dışarıdaki ve çadırın içindeki ışıklar karardı.

"Değişikliğe başlıyoruz," dedi Hanley.

Tam o sırada Barrett ve Pryor iri hoparlör kutularından birini el arabasından indirip arka kapağı açtılar. Altın boyalı alçı Buda kopyası yere kaydı. Aynı anda Reinholt çadırın kenarını sergilenmekte olan Buda'nm üstüne örttü. Y biçimindeki çadırın içine yerleştirilen saksılı çiçekler nöbetçilerin neler yaptığının görünmesine engel oluyordu.

"Batı cephesi tamamen karanlık," dedi King yeşil renkli gece dürbünüyle araziyi tararken.

"Hareket eden kimse var mı?" diye sordu Hanley. King araziyi tepenin aşağısına kadar taradı.

"Republica Bulvarı boyunca ilerleyen tepe lambası yanık işa-retsiz bir polis arabası var. Üç yüz elli metre kadar uzakta."

"O mesafeden vurabilir misin?" diye sordu Hanley.

"Oh evet, biraz inançla," dedi King. "O bir araba, böcek değil. Şoförün burnunu vurabileceğimden emin değilim, ama hiç bilinmez."

"Yalnızca lastiğini vuracaksın, Larry," dedi Hanley.

"Bekle," dedi King.

Tüfeğini bir dala dayayarak soluklarını düzenledi, sonra polis arabasının atış menziline girmesini bekledi. Neredeyse Zen tarzı konsantrasyon halindeydi. Hedef belirdiğinde sanki ağır çekim ilerliyordu. King tetiği çekerken merminin doğru gitmesini dile-di.Tüfeğin içinde ateşleme pimi mermi bölmesine çarptı ve kıvılcım çaktı, barut yanıp mermiyi şarjörden dışarı itti ve dönerek namlunun içindeki yivlerden geçmesini sağladı. Namlunun ucundan çıkıp susturucudan geçen mermi düz bir çizgi çizerek hedefe doğru ilerledi.

"Kahretsin," dedi Po ön lastiği parçalanırken. Yavaşlayıp ekip arabasından indi, kapıyı açık bıraktı. Kaldırıma bakarak neye çarptığını görmeye çalıştı. Gözle görülür bir şey yoktu, ama bu bir anlam taşımıyordu. Tepenin yukarısına, hedeflediği varış yerine doğru baktı, sonra tepenin tırmanılmayacak kadar yüksek olduğuna karar verdi. Tekrar şoför koltuğuna oturup telsize uzandı.

"Hedef durdu, yardım çağırıyor," dedi King. "İyi işti," dedi Hanley.

Hanley monitörleri izliyordu, fakat ışık olmadan görülecek çok az şey vardı. Saatine baktı, sonra hareket programına bir göz attı. Otuz saniye geçti. King araziyi taramaya devam etti. Birkaç mutfak çalışanı içeriden çıkmış, arka kapıda toplanıyordu. Dürbününü evin ön tarafına çevirince güç kesildiğinde garaj yoluna giden kapının otomatik olarak açıldığını fark etti. On saniye geçti.

"Havai fişek gösterisindeki baruta nişan aldın mı?" diye sordu Hanley.

"Tamamdır," dedi King. "Atıştan sonra gözlerini koru," dedi Hanley. "Normal görüşe geçeceğim," diye kabul etti King. "Beş, dört, üç, iki, bir."

King tetiği çekti ve Murphy'nin saatler önce yerleştirdiği patlayıcı paketini vurdu. Havai fişekler kükreyerek patladı. Yıldızlı maytaplar gökyüzüne fırladı, havan topuna benzer aygıtlar içindekileri püskürtmeye başladı. Havai fişekler fırlarken tiz ve tok sesler duyulmaya başladı. King gözlerini ovuşturup artık aydınlanmış olan sahneye baktı.

Çadırın önündeki fener üç kez yanıp söndü. "Değişikliğin yapıldığına dair işareti aldım," diye belirtti King. "Helikoptere işaret ver," dedi Hanley operatörlerden birine. "Nöbet geçiriyor," diye bağırdı Ho.

Monica Crabtree, gözleri geriye kaymış bir şekilde Ho'nun boğazına sarılmıştı. Ho'nun tanıdığı bir doktor yakındaki masalardan birinde dans ediyordu, fakat Ho'nun yardım çağrısına karşılık vermedi. Tam o sırada Barrett yanlarına gitti. "Bu kadın hasta," dedi Ho.

Nöbetçi Crabtree'yi tutup yere yatırdı. Çadırın içinde bir karmaşa yaşanıyor, müzik bangır bangır ötüyordu, ama loş ışıkta hiç kimse orkestranın gittiğini fark etmemişti. Ho'nun başı dönüyor ve konsantre olmada zorlanıyordu. Nöbetçi dudaklarını Crabt-ree'ninkilerin üzerine koydu.

"Dil yok, lütfen," diye fısıldadı Crabtree. Sahte kalp masajı yapan nöbetçi Ho'ya döndü. "Bu kadın ölüyor."

"Yardım çağır," dedi Ho.

Nöbetçi belindeki telsize uzanıp ambulans istedi.

"Juan," dedi Hanley. "Kuş inmek üzere."

"Çekilme zamanı," dedi Cabrillo ekibine. "Herkesi toplayın."

Reinholt ve Pryor sahte dipli hoparlörlerin bulunduğu el arabasını çimenlik alandan geçirip helikopter alanının uzak köşesine doğru götürdüler. Araba yerine

yerleştikten sonra ceplerinden yeşil ışık çubukları çıkarıp ikiye kıvırdılar. Kimyasal reaksiyon tüplerin parlamasına neden oldu. Helikopterin nereye ineceğini görmesi için çubukları bir daire şeklinde dizdiler.

Çadırın içindeki sahne tam bir kaostu. İnsanlar dans ediyor, şarkı söylüyor, uluyor ve hoplayıp zıplıyorlardı. Sung Rhee masasındaki bir kadını eliyle yokluyor, Macau Belediye Başkanı masadaki süslemelerin suyunu içiyordu.

Yalnızca Spenser Winston sükûnetini koruyordu. Midesi kötü olduğu için meyve suyuna karşı hassasiyet göstermişti. Kadeh kaldırıyor gibi yapmış, ama bir şey içmemişti ve şimdi bir şeylerin hiç de yolunda olmadığını anlayabiliyordu. Tam o sırada ensesinde bir batma hissetti. Bir saniye sonra da başı masaya düştü.

Trafik bir saniyeliğine açıldı ve İç Liman Yolu boyunca ilerleyen polis arabası biraz öne geçmeyi başardı. Polis memuru motosikletlilerin Calcada da Barra'ya döndüklerini gördü. Gazı kökle-yerek motosikletli çiftin peşinden gitmeye başladı.

"Onları gördüm," diye bağırdı telsize. "Calcada'ya doğru gidiyorlar."

Buda'yı taşıyan motosikletteki adam dikiz aynasından polis arabasının yaklaştığını gördü. Elini havada salladı ve ikinci motosikletli başını geri çevirip baktı. Biraz geride kalarak polis arabası tam arkasına gelene kadar bekledi. Sonra uzanıp sepetindeki löv-yeyi çıkardı.

Kısım 18

Stanley Ho'nun titizlikle planladığı parti tam bir içki âlemine dönüşmüştü.

Juan Cabrillo yüzükoyun yere yatmış Crabtree'nin yanında dikilen Ho'nun yanına gitti. Ho sersemlemiş bir haldeydi. Bir sürü şey oluyordu ve uyuşturulmuş beyni neler olduğunu anlayamıyor-du. Birkaç dakika önce lezbiyen parti planlayıcısı yanına gelip çadırın içindeki ışıkları yeniden nasıl yakacaklarını bilemediğini, bu yüzden işçilerden çadırın yan taraflarını kaldırmalarını, böylece yetersiz de olsa doğal ay ışığının içeri gireceğini söylemişti. Şimdi çadırın içi biraz daha aydınlıktı, ama konukların çoğu dışarıya, çimenlere çıkmaya başlamıştı.

"Efendim," dedi bir güvenlik görevlisi. "Trafik çok kötü olduğu için ambulanslar gelemiyor. Buranın hava yoluyla boşaltılmasını öneriyorlar."

Ho aşağıya baktı. Kraliyet ailesinin bir üyesinin partisinde ölmesi sosyal isteklerine köstek olacağı kesindi.

"Yapın," dedi Ho beyninde sisle.

"Yaptık bile," dedi nöbetçi. "Ama bir sorun daha var."

Ho'nun ihtiyacı olan son şey buydu.

"Neymiş?"

"Bayılan bir konuk daha var," dedi nöbetçi Spenser'ı işaret ederek.

"Onu da götürün," dedi Ho.

Juan Cabrillo araya girdi. "Bay Ho. Orkestra üyelerimden bazıları başlarının döndüğünü hissediyor. Ordövlerden yemiştik, galiba bir şeyler bozuktu. Bence partiyi hemen kesip konukların derhal tıbbi yardım almasını sağlamalıyız."

Bütün parti Ho'nun gözlerinin önünde mahvoluyordu.

"Orkestra gitmek istiyor," dedi Cabrillo. "Minibüsümüzü arkaya getirip yükleyeceğiz."

"Duyuru yapmak için duyuru sistemine ihtiyacım var."

"Biz onu dağıttık bile," dedi Cabrillo. "Ama kullanabileceğiniz portatif megafonumuz var. Gidip minibüsten getireyim."

Güvenlik görevlisine döndü. "Buda'ya kim bakıyor?"

"Diğer iki nöbetçi. Onu tekrar içeri koymayı öneriyorum."

"Ofisime götürün," diye emretti Ho.

Yaklaşan helikopterin sesi arttı.

Güvenlik görevlisi telsizine uzanıp Buda'nın üst kata çıkarılmasını emretti. Sonra eğilip Crabtree'yi kaldırdı, kollarına aldı. Çadırdan çıkıp helikopterin iniş bölgesine doğru gitti. Araziyi hızla geçip minibüse doğru yürüdü. İçeri girer girmez dış aynayı ayarlayıp kameraya baktı.

"Dekorları topluyoruz," dedi anahtarı çevirirken.

Oregon'da Max Hanley olanları şaşkınlıkla izliyordu.

İki farklı grup çok belirgindi. Şirket üyeleri hızla ve kararlı bir şekilde hareket ederken diğerleri kararsız ve olanlara inanamaz bir sersemlik içinde dolanıyorlardı. Çevredeki karmaşa unsurları tamamdı. Kaçış yangınını körükleme zamanı gelmişti.

"Murphy, Lincoln, Halpert," dedi Hanley. "Juan minibüsle geliyor. Hızla toplanıp malikânenin ön kapısına gidin."

Kabul işaretlerini gördü.

"Ross, punçı döküp bozuk ordövleri tabaklara koy."

"Larry," dedi Hanley. "Ne görüyorsun?"

"Polis memuru arabasına dayanmış yardım bekliyor. Onu şimdilik oyun dışı olarak sayabiliriz. Güvenlik görevlilerinden biraz önce kucağında Monica'yla çadırdan çıktı. Çıkarım noktası bire gidiyor." King dürbünüyle bahçeyi taradı. "Şu anda nöbetçilerden ikisi sahte Buda'yı arka kapıya götürüyor."

"Güzel," dedi Hanley. "Her şey yolunda. Ne zaman uygun olduğunu düşünürsen oradan ayrılabilirsin.Duvar boyunca gidip caddede beklersen yanından geçerken Juan'ın yavaşlamasını sağlayabilirim."

"Anlaşıldı," dedi King.

Tüfeğini parçalayıp kutusuna yerleştirdi. Duvarın dibine inip batıya doğru gitmeye başladı.

"Kimi kullanmadık?" diye sordu Hanley, operatörlerden birine. Adam listeyi hızla taradı. "Truitt'i," diye yanıtladı. "Julia nerde?"

"Onu son gördüğümüzde çadıra giriyordu," dedi operatör. "Ama başkan klavyeyi dağıttığından beri kameramız yok."

"Dick," dedi Hanley. "Eğer beni duyuyorsan ekipten birine işaret ver."

Cabrillo minibüsü çadırın arkasına çekti. Bahçede dolaşan onca insan yüzünden ilerlemesi zor oluyordu. Minibüsü park yerine sokup kapısını açtı. Truitt çadırın arkasında ortaya çıkıp minibüsün arkasındaki kameraya işaret etti.

"Dick, Julia'yı bulman gerekiyor," dedi Hanley. "Sanat eseri satıcısını hareketsiz hale getirdi. Adamı iniş bölgesine taşı, sonra ikinizin Crabtree'nin limuziniyle oradan ayrılmanızı istiyorum."

Truitt kameraya doğru başparmaklarını kaldırıp hızla oradan uzaklaştı.

Ekip üyeleri geriye kalan hoparlörleri ve elektronik aletleri minibüsün arkasına atıyorlardı. Nam Van Gölleri üzerinde helikopterin iniş ışıkları açıkça görünüyor ve gittikçe büyüyordu. Helikopter yaklaştıkça pervanelerin gürültüsü arttı.

Çadırın içinde büyük bir curcuna yaşanıyordu. Truitt durduğu yerden ayrılamıyor gibi görünen Ho'yla konuşan Huxley'i buldu. Çok fazla şey oluyordu ve Ho'nun beyni her şeyi yerli yerine otur-tamıyordu.

"Megafon," dedi sersemlemiş bir halde. "Konuklan uyarmam gerek."

"Kimde var?" diye sordu Truitt, Ho'ya. "Orkestrada," dedi Ho. "Kendilerinde olduğunu söylediler." "Onları çadırın arkasında gördüm," dedi Truitt. "Oraya gitmelisiniz."

Ho hızla uzaklaştı.

Truitt, Julia'nın kulağına eğilip sordu. "Sanat eseri satıcısı nerede?"

riuxley onu Spenser'm yanına götürdü, o da adamı bahçeye taşıdı.

Helikopter hızını azaltıp havada asılı durdu. Şirketin kiraladığı Eurocopter EC-350 şirin bir makineydi. Kontrollerden gelen çok az girdiyle havada asılı kalabiliyordu. Kontrol panelindeki telsize uzanarak telsiz frekansını değiştirdi.

"Beklemedeyim," dedi Oregon'a.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Hanley.

Pilot iniş lambalarını yaktı.

"İki kişinin birini iniş alanına taşıdığını görüyorum," dedi pilot. "Başka her şey normal görünüyor."

"Onlar alana gelir gelmez yere in," dedi Hanley. "Ama başka bir gruba daha dikkat et. Nesneyi helikoptere bindirmek için dört kişi gerekiyor."

"Tom?" diye seslendi Hanley.

Crabtree'nin limuzin şoförü arabanın direksiyonundaydı. Işıklarını yakıp söndürdü.

"Farları yanıp sönen bir araba görüyorum," dedi pilot.

"Arabayı çimenlere doğru sür ve iniş alanının yakınına park et. Sonra helikoptere yükleme yapın."

Farlar tekrar yanıp söndü ve limuzin harekete geçti.

"Seni duydu," dedi pilot.

Hanley bir ileri bir geri gidip geliyordu. Zamanlaması dikkatle planlanmış birkaç hareket gerçekleşiyordu. Herkes plana uyar uymaz ekip birkaç dakika içinde oradan ayrılmış olacaktı. Şirketin Kritik Zaman dediği şeydi bu. Her şeyin saniyeler içinde mahvola-bileceği andı.

"Juan el sallıyor," dedi operatörlerden biri monitörü işaret ederek.

Tam o sırada Ho yanına geldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cabrillo dönüp saçlarını düzeltti. "Hiç, sadece saçlarımı düzeltiyordum."

Ho başıyla onayladı. "Kullanabileceğim bir megafon olduğunu mu söylemiştin?"

Cabrillo başını evet anlamında sallayıp koltukların arasına uzanıp bir megafon çıkardı, Ho'ya uzattı.

"Pille çalışır. Düğmesini açman yeterli."

Ho düğmeyi açtı. "Deneme."

Alet çalışıyordu. Minibüsün içine, orkestra üyelerinin koltukların ve ekipmanın üstüne yayıldığı yere baktı.

"Candace nerede?" diye sordu Ho. Zihni açılıyordu ve bu tehlikeliydi.

"Onunla ön tarafta buluşacağız," dedi Cabrillo sürücü koltuğuna otururken. "Şimdi adamlarımı hastaneye götürmem gerekiyor."

"Eğer isterse kalabileceğini söyle ona," dedi Ho.

"Söylerim," dedi Cabrillo anahtarı çevirirken. Sonra geri vitesi takıp minibüsü kalabalığın arasında yavaşça sürmeye başladı.

Ho çadıra geri döndü. Artık daha açık düşünebiliyordu. Megafon o kadar da

güçlü değildi, ama kalabalığın üstünde bir yer bulabilirse sesini duyurabilirdi. Ofisi... ofisi üst kattaydı.

Helikopter pilotu aracı yere indirdi ve Truitt arka kapıyı açtı.

Truitt, Barrett, Reyes ve Huxley sandığı sargo bölümüne sokmaya çalıştı. Altın Buda güvenle helikoptere yerleştirildikten sonra Spenser'ı yere yatırıp Crabtree'nin binmesine yardım ettiler. Truitt kapıyı kapatıp iki kez eliyle şaplak indirip pilota kalkış işareti verdi.

Sonra eğilip yüzlerini yükselen helikopterin pervanesinin rüzgârından korudular.

Helikopter uzaklaşınca Reyes doğruldu.

"Sizi arabayla götürmem gerekiyor," dedi rahatça.

Tam o sırada Reinholt ve Pryor merdivenlerin alt basamağına ulaşmışlardı. Ön kapıyı açıp garaj yoluna çıktılar. Ho birkaç saniye önce bu kapıdan hızla girip ofisine çıkmıştı.

"Liste ne durumda?" diye sordu Hanley bir operatöre.

"Helikopterde Crabtree var; limuzinde Reyes, Barrett, Truitt ve Huxley var. Reyes limuzini kullanıyor. Cabrillo orkestrayı minibüse bindirdi." Operatör ekranı işaret etti. "Çadırı yeni geçtiler ve az sonra garaj yolunda olacaklar."

"Ross nerede?"

"Bahçede," dedi operatör işaret ederek.

İçinde orkestranın bulunduğu minibüs geçerken Ross görüntüye geldi. Birkaç dakika önce garsonlara bütün punç kaplarını dökmelerini emretmişti, şimdi de sürahilerin bulunduğu arabayı dışarı sürüp devirdi.

"Linda," dedi Hanley. "Hemen arabana git! Oradan çıkmanı istiyorum."

Ross hızla ön tarafa doğru yürümeye başladı.

"Başka kim kaldı?" diye sordu Hanley.

"King duvardan alınmayı bekliyor, diğer iki güvenlik görevlisinin şu anda ön tarafta olmaları gerekiyor ve işte oradalar," dedi operatör.

"Minibüs dolu mu?" diye sordu Hanley Cabrillo'ya.

Cabrillo dudaklarını evet anlamında oynattı.

Minibüs tam arkasında Mercedes-Benz limuzinle garaj yoluna çıktı. Ross geri çekilen korteji takip edip hızla Peugeot'suna ulaştı, motoru çalıştırdı.

"Ön tarafta yavaşlayıp güvenlik görevlilerine Ross'un arabasına bineceklerini söyle," dedi Hanley Cabrillo'ya. O da talimatı anladığını gösteren şekilde başını salladı.

Bir saniye sonra minibüsü yavaşlatıp güvenlik görevlilerine durumu açıkladı, sonra bahçe kapısına doğru ilerledi. İlk ekip neredeyse araziden ayrılmak üzereydi.

Stanley Ho ofisinin kapısını açtı. Konukları uyarmak için pencereye doğru yürüdü, sonra olduğu yerde kaldı.

Cabrillo bahçe kapısından çıkıp sağa döndü.

"Duvarın kenarında dur," diye emretti Hanley. "King geliyor."

Limuzin minibüsün çok gerisinde değildi; bahçe kapısından çıkmak için yavaşladığı sırada Ross ön kapıya geldi. Reinholt ve Pryor Peugeot'ya atladı. Ross arabayı bahçe kapısına doğru sürdü.

"Kapıyı kapatın," diye haykırdı Ho.

"Elektrikler kesik," dedi nöbetçi. "Kapıların kilidi açık."

"Buradan ayrılan herkesi durdurun," diye bağırdı Ho.

Nöbetçi silahını çıkarmaya çalışarak kulübesinden dışarı fırladığında Ross bahçe kapısından beş altı metre uzaktaydı. Ross hiç tereddüt etmedi, hiç duraksamadı. Direksiyonu nöbetçiye doğru kırıp gaza yüklendi. O sırada nöbetçi ölüm-kalım seçimi yapıyordu. Larry King duvardan minibüsün üstüne atlarken Cabrillo tok bir ses duydu. Tüfeğinin bulunduğu çantayı elinden bırakmadan minibüsün yan tarafından kayarak yolcu tarafındaki kapıyı açtı, çantayı koltukların arasına fırlatıp Halpertin kucağına bindi. Limuzin duran minibüsü geçti, yolun sonundaki dur işaretini hızla geçti.

Bahçe kapısındaki nöbetçi silahını kılıfından çıkaramadı. Peugeot üzerine doğru hızla gelirken yalnızca yoldan çekilebildi.

Ross neredeyse saatte elli mil hızla ön kapıdan dışarı fırladı, sonra frene asılıp direksiyonu dur işaretine doğru kırdı.

Peugeot sert dönüşle savruldu. Ross tekrar gaza bastı. Cabril-lo'nun minibüsü yeniden harekete geçmişti. Dur işaretinde hızla geçip sağa döndü, limuzinin peşine düştü. Tam o sırada nöbetçi malikânenin önündeki caddenin tam ortasına çıkıp silahını doğrulttu. Nişan alarak ateş etmeye başladı.

İlk mermi arka farlara çarptı, ikinci ve üçüncüsü boşa gitti. Dördüncüsü arka

camı ve dikiz aynasını parçalarken Ross dur işaretinden sola dönüp suya doğru gitmeye başladı.

Kısım 19

Lövye geri çekilir çekilmez motosikletin sepetindeki kargo yavaşça kanaldan kayıp yola indi. Küçük metal topuzlar misket büyüklüğündeydi, fakat bu misketlerin farkı jilet keskinliğinde düzinelerce sivri çıkıntılarının oluşuydu. Asfalta dökülür dökülmez zıplayıp yola dağıldılar.

Polis arabası bu metal parçacıklarına çarparken motosiklet hızlandı.

Polis arabasının öndeki iki lastiği patladı, bir saniye sonra da arkadakiler. Polis memuru frene basıp direksiyonla mücadele ederken araba kontrolden çıktı. Araba sert bir şekilde sola kaydı, önce gazete kutusuna, ardından da telefon kulübesine çarptı. Mik-rosaniye içinde hava yastığı çıkıp polisi koltuğuna yapıştırdı. Açılan hava yastığının yaydığı toz bulutu dağılana kadar motosikletler iki blok öteye varmışlardı.

Polis memuru yastığı yüzünden çekip telsize uzandı. "Kaza yaptım ve onları kaybettim," dedi.

Çekici kamyonu yanaşırken Dedektif Ling Po işaretsiz ekip arabasında oturmuş telsizi dinliyordu. Merkez az önce malikânedeki soygunu duyurmuştu ve Po bir üstünde bulunan Sung Rhee'nin oradaki partiye katıldığını biliyordu. Po, Rhee'nin hırsızları yakalamak için gösterilen çabayı neden koordine etmeye başlamadığını bilmiyordu. Birkaç dakika önce A-Ma Tapınağı'nı soyan motosikletlileri kovalayan polis memurunun raporunu duymuştu ve iki olaym birbiriyle bağlantılı olup olmadığını merak ediyordu. Arabasından aşağıya atlayıp çekici kamyona gitti.

"Aracımı kaldırıp Estrada da Penha'ya çek," dedi.

"Hemen."

Po arabasına gidip portatif telsizini çıkardı. Kamyonun şoförü arabasını arkaya bağlarken dinlemeye devam etti. Birkaç dakika sonra malikâneye doğru tepeye tırmanmaya başladılar. Sekiz dakika sonra çekici kamyonu malikânenin etrafındaki duvarın dışında durdu. Po hemen kapıya koştu. Bir nöbetçi karanlıkta kulübesinin yanında duruyordu. Po rozetini gösterdi.

"Macau polisinden Dedektif Ling Po," dedi.

"Burada olduğunuza sevindim," dedi nöbetçi. "Bay Ho deliye döndü."

"Bana neler olduğunu arilat," dedi Po.

Nöbetçi olanları anlattı. "Birkaç el ateş ettim, ama kaçmaya devam ettiler."

Po araçların tanımıyla ilgili notlar aldı, bunları telsizle merkeze bildirdi. "Ülke çapında bir bülten yayınlanmasını istiyorum. Bu araçları görenler takip etsin, ama desteği yoksa durdurmasın."

Merkez isteğini kabul ettikten sonra Po nöbetçiye döndü. "Bu gece burada başka polis gördünüz mü?" diye sordu. "Patronum Bay Rhee'nin burada olması gerekiyor."

"Geldiği zaman gördüm onu," dedi nöbetçi. "Hâlâ burada."

Po başıyla onaylayıp hızla garaj yoluna gitti. Çimenlerde koşarak ön kapıya gidip hızla açtı. Stanley Ho kulağında telefonla oturma odasındaki kanepede oturuyordu. Başmüfettiş Rhee yanındaki sandalyedeydi.

"Ne oldu efendim?" diye sordu Po Rhee'ye.

Rhee yanıt vermeden önce yüzünü ovuşturdu. "Bana uyuşturucu verildiğini düşünüyorum... zihnim açılmaya başladı, ama hâlâ dikkatimi yoğunlaştırmada zorluk çekiyorum."

Po başıyla onayladı, sonra telefonda konuşan Ho'yu dinledi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye bağırdı Ho. "Acil numarasını aradık."

"Bizde herhangi bir arama kaydı yok, efendim," dedi operatör.

"Size geri döneceğiz," dedi Ho telefonu kapatarak.

Po'ya dönerek, "Kimsiniz siz?" diye sordu.

"Dedektif Ling Po," diye yanıtladı Rhee. "En iyi adamlarım-dandır."

"Durum şu," dedi Ho. "Sahip olduğum paha biçilmez sanat eseri bu gece çalındı."

"Çalınan şey tam olarak neydi, efendim?" diye sordu Po.

"Bir seksen boyunda Altın Buda heykeli."

"Benzeri bir ikon bu akşam daha erken saatlerde A-Ma Tapı-nağı'ndan çalındı," dedi Po. "Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı," dedi Ho alaycı bir şekilde.

"Az önceki telefon konuşmanız," dedi Po. "Neyle ilgiliydi."

"Bir konuğum hastalandı ve hastaneye götürülmesi için bir helikopter ambulans çağırdık. Ama hastanede o hastaya ait bir kayıt yok."

"Helikopteri siz mi çağırdınız?"

"Hayır, güvenlik görevlisi," dedi Ho. "Ama ben tam yanındaydım."

"Onu sorgularım," dedi Po.

"Sorun da burada," diye araya girdi Rhee. "Güvenlik görevlileri gitti."

"Onları kendiniz mi işe almıştınız?" diye sordu Po.

"Sigorta şirketi buldu," dedi Ho.

"Hangi şirket?" diye sordu Po.

Ho smokininin cebinden bir kart çıkardı, Po numarayı çevirdi. Kim olduğunu açıkladıktan sonra şirket operatörünü sorguladı, cep telefonu numarasını bırakıp telefonu kapadı.

"Patronunu arıyor, Bay Ho," dedi Po. "Ama son bir aydır sizinle kontak kurduklarına dair bir kayıt yok ellerinde."

"Bu çok saçma," dedi Ho. "Bu gece buraya bir müfettişleri geldi."

"Her zaman görüştüğünüz müfettiş miydi?" diye sordu Po.

Birden her şey berrak hale gelmeye başladı Ho için. En başından beri kandırılmıştı.

"O lanet olasılar," diye bağırdı. Kolunu sehpaya doğru savurup üzerindeki bibloları yere düşürdü. Ardından bir sandalyeyi duvara fırlattı.

"Sakin olun, Bay Ho," dedi Dedektif Po alçak sesle. "Ve bana ne olduğunu en başından başlayarak anlatın."

Hanley, GPS ekranındaki minibüsün, limuzinin ve Peuge-ot'nun ilerleyişini gösteren bipleri seyrediyordu. Her şey plana göre gelişiyordu, bu yüzden oyuır kitabındaki sayfayı çevirdi.

"Kaçırmaları bildirmenin zamanı geldi," dedi operatöre.

Adam Macau polisini arayıp Lassiter'ın adresini verdi. Sonra aynı şeyi Iselda için yaptı. İki dakika sonra polis arabaları ayrı yerlere doğru hızla yol almaya başladılar. Zaten kafa karıştırıcı olan duruma yeni bir şaşkınlık ve kafa karışıklığı ekleyen bir unsurdu bu.

A-Ma Tapınağı'nın aşağısında Denizcilik Müzesi'nin yanında Linda Ross Peugeot'yu durdurup aşağıya indi. Yolcu koltuğunda oturan Reinholt arka camı parçalayan kurşunla yaralanmıştı ve sağ kulağı kanıyordu.

"Tekneye binmesine yardım et," dedi Pryor'a.

Sonra hızla limana koşup orada bekleyen on metre uzunluğunda yüksek performanslı Scarab'a atladı. Dümene geçip motorları çalıştırdı. Motorlar rölantide çalışmaya başlayınca yine aşağıya inip Peugeot'ya koştu.

"Onu tekneye bindirip başını havada tutmaya çalış," dedi yanından geçen Pryor'a.

Peugeot'nun anahtarlarını alıp bagajı açtı, içeri baktı. Zamanlayıcıyı döndürüp geriye sayıp saymadığından emin olmak için biraz bekledikten sonra tekneye koştu.

"Bunu kullanabilir misin?" diye sordu Pryor'a.

"Hem de nasıl," dedi adam vitesi takarken.

Scarab limandan ayrılırken Ross Reinholt'a ilkyardım uygulamaya başladı. Tekne yüz metre ötede bir uçağa binerken Peugeot gece gökyüzünü aydınlatan bir alev topu halinde havaya uçtu.

"Denizcilik Müzesi'nin yakınında bir patlama oldu," dedi telsiz operatörü Po'ya.

"İtfaiye ve kurtarmayı çağırın," dedi Po. "Kaçırma aramalarında durum ne merkezde?"

"Birimler ilk adrese varmak üzereler," dedi telsiz operatörü. "Kuzey kesiminde bir ev. İkinci grup birkaç dakika içinde gökdelene varacak."

"Beni haberdar edin," dedi Po, pencereye gidip uzaktaki duman sütununa bakarak.

Limuzinin ön koltuğunda Reyes'in yanında oturan Barrett Redman Güvenlik üniformasını çıkardı. İçinde keten bir pantolon ve siyah bir tişört vardı.

"Eee, Rick, makine dairesini mi yoksa operasyonu mu daha çok sevdin?" diye sordu Huxley.

Huxley arka tarafta Richard Truitt'le birlikteydi. Deri büstiye-rinin üstüne kolsuz mavi bir kazak giymiş, elleri kazağın içinde büstiyeri çıkarmakla meşguldü. Kazağın içinden çıkarmayı başarır başarmaz camı açıp dışarı fırlattı. Barrett dikiz aynasından bütün işlemi hiçbir şey kaçırmadan izlemişti.

"Makine dairesinin bu kadar heyecanlı olduğunu söyleyemem," diye itirafta bulundu.

Truitt limuzinin arka bölmesinde ortada bulunan konsolun ışığını yaktı, küçük

çantadan takma bir bıyık çıkarıp yüzüne yapıştırdı. Aynı çantadan bir dizi takma diş çıkarıp kendi dişlerinin üstüne geçirdi. Sonucu görmek üzere aynaya baktı. Konuşurken bir yandan da çantadaki küçük bir şişedeki gri sıvıyı sürüyordu.

"Şu ana kadar bu aracı aramaya başlamışlardır," dedi.

Reyes göğsüne uzanıp limuzin şoförünün üniformasını yırttı. Kolayca yırtılan üniformanın altından bir gömlek çıktı. Pantolo-nundaki flapaları yırtıp pilileri söktü. "Güneş gözlükleri," dedi Tru-itt'e. Truitt koltuğun üzerinden gözlükleri uzattı. Reyes gözlüğünü takarken Huxley deri pantolonunun yapıştırmalı bacaklarını söktü. Limuzinin arka tarafındaki bir bölmeden muhafazakâr bir etek çıkarıp giydi, fermuarını çekti. Takma kirpiklerini çıkarıp Truitt'ten naylon torbayı aldı, torbadan çıkardığı ıslak bir bezle yüzündeki korkunç makyajı sildi.

"Gitmeye hazır gibiyiz," dedi Truitt.

Reyes aracı yolun kenarına çekti ve dörtlü aşağıya indi. Bir sokaktan geçip Main Market'e doğru ilerlediler ve orada ikişerli gruplara ayrıldılar. Limuzin ka"pıları açık ve çalışır bir şekilde kalmıştı caddede. Bir polis memuru on dakikadan kısa bir süre içinde bulacaktı onu. Ama araç temizlenmişti ve rapor edecek çok fazla bir şey yoktu.

Cabrillo garaj kapısını açan mekanizmaya hafifçe dokundu ve kapı açılmaya başladı.

Minibüs içeri girince kapı tekrar indi. Herkes minibüsten indi. "Şu ana kadar herkesin tanımını almışlardır," dedi, içinde giysilerinin ve kılık değiştirme malzemelerinin bulunduğu elli beş galonluk davulun üstünü açarak. "Bu yüzden hemen değişip dışarı çıkın."

Elbiselerin üstündeki dosyayı bir kenara koyup giyinmeye başladı. Diğerleri de aynı şeyi yaparken dosyayı açıp bazı belgeler çıkardı.

"Birkaçınız bu gece kentte kalıyor," dedi pasaport ve otel rezervasyon formlarını çıkararak. "Oregon'a bir hücum olmasını istemiyoruz. Her zamanki gibi kural şu, içki yok ve size ulaşabileceğimiz bir yerde bulunun, böylece acil bir durumda sizi çağırabilelim."

Herkesin görevini dağıtıp gruba baktı.

"Şimdiye kadar her şey iyi gitti," dedi siren sesleri yaklaşırken.

Cabrillo cama koştu, ama araba binayı geçip gitti. "İtfaiye aracı," dedi. "Ross güvenli bir mesafede olmalı."

Gruba geri döndü. "Pekâlâ arkadaşlar," dedi. "Şu işi sorunsuz halledin."

Yan kapıdan çıkarak ayrı ayrı yönlere dağıldılar.

Pryor, Scarab'ı Güney Yarımada'dan geçirip Oregon'un demir attığı yere doğru sürdü. Ross dümenin yanındaki koltukların arasındaki açıklığa girdi.

"Nasıl?" diye sordu Pryor, motorun sesini bastırmaya çalışarak.

"Çok iyi değil," dedi Ross. "Biraz kan ve kulağının üst kısmını kaybetmiş."

"Ağrısı var mı?"

"Hem de nasıl acıyor," dedi Reinholt.

"Oregon'la bağlantı kurmalıyız," dedi Pryor. "Kliniği hazırlasınlar."

"Telsiz kullanamayız," dedi Ross. "Yetkililer duyabilir."

Pryor dönüp yaralı arkadaşına baktı. Reinholt cesurca gülümsedi. "Oregon bütün frekansları izliyor, değil mi?" diye sordu.

"Yer, kara ve deniz," dedi Ross.

"Ve biz deniz bantlarında sessiz olmalıyız."

"Doğru."

"Ama helikopter konuşabilir, çünkü eğer sessiz kalırsa hava trafik kontrolü bir şey olduğundan şüphelenebilir."

"Evet," dedi Ross, birden anlayarak.

Pryon belindeki telsizine uzandı. "Bunlar bazen hava bantlarında ileti gönderebiliyor."

Ross elinden kapıp tarama düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra bordo renkli 737 tepeden geçti ve Ross pilotunun son izinleri aldığını duydu. Konuş düğmesine basarak helikoptere çağrı sinyali gönderdi. Birkaç dakika önce helikopter inmiş, Spenser ve Crabtree'yi bekleyen bir arabaya nakletmişlerdi. Çağrı geldiği sırada pilot kulaklığını çıkarmak için geri dönmüştü. İki dakika daha geçseydi gitmiş olacaktı.

"Helikopter dört-iki, X-ışını, Alfa," dedi. "Devam edin."

"Altı-üç, bir Indio rapor ediyorum," dedi Ross kükreyen motorun sesini bastırmaya çalışarak.

Altmış üç Ross'un işçi numarasıydı; Indio ise yaralı şifresi.

Oregon'daki Hanley telsize uzandı. "Helikopter dört-iki, X-ışını, Alfa, anlaşıldı, anlaşılan noktala devam et. Altı-üç, Indio raporunu ver."

"Sekiz-dört."

"Bana sekiz-dört dosyasını çıkar," diye bağırdı Hanley operatöre. Operatör bilgisayar ekranına Reinholt'un kayıtlarını getirdi. Kan grubu çizelgenin en üstündeydi.

"Altı-üç anlaşıldı," dedi Hanley. "Doğrulandı."

"Altı-üç, tahmini varış beş dakika."

"İletişimi kesin," diye emretti Hanley.

Ross düğmeyi üç kez tıkladı. "Gaza bas," diye bağırdı.

"Kliniğe gidip kan stoklarını kontrol et ," dedi Hanley ekrana bakarak. "AB pozitif kana ihtiyacımız var."

"Sen," dedi bir başka operatöre. "Güverteye çıkıp gece dürbünüyle Linda'nın gelişini izle. Teknenin geldiğini görür görmez güverte ışıklarını yak, sonra yaralıyı çıkarmasına yardım et."

"Anlaşıldı," dedi adam hızla dışarı çıkarken.

Tam o sırada helikopter pilotu, beyaz bir Chevrolet SUV'la pistin uzak ucundaki kapıdan çıkıyordu. Yolda ilerleyerek ışıklarda durdu, sonra havaalanından uzaklaşan trafiğe karıştı. Otuz mil hızla ilerlerken tepe lambaları yanan iki polis arabası yanından geçip onun geldiği yöne doğru döndü. Pilot bir otobüsü sollamak için gaza basarken yanındaki Crabtree'ye döndü.

"Çok yakındı."

Crabtree elini şahdamanna koymuş Spenser'ın nabzını kontrol ediyordu.

"Doğru, ama artık özgür ve rahatız," dedi, Crabtree.

Tekne Oregon'un yanına gelince Pryor havadan atılan halatı yakaladı. Scarab'ı güverteye çekecek olan askıya bağlayarak Ross ve kontrol odasındaki operatörün Reinholt'u çıkarmalarını bekledi. Sonra halatları gevşeterek Scarab'ı artık suda olan askının üstüne yerleştirdi. Motorları kapatıp tekneden indi, yandaki bölmede bulunan düğmeye gitti. Scarab yavaşça sudan yükseldi. Üst güvertenin hizasına gelince vinçleri döndüren düğmeye bastı, böylece Scarab güvertenin üstüne geldi. Bütün bu işlem yalnızca birkaç dakika gerektirmişti ve bu iyiydi. Uzakta polis devriye teknelerinin suda arama yapan fener ışıklarını

görebiliyordu.

Vinç bir kavis çizerek durur durmaz bir başka düğmeye bastı.

Paslı metal plakalara benzer şeylerin dördü güverteden yükselerek Scarab'ı sarmaladı. Bir düğmeye daha bastı ve geri çekilebilir üst kapak kayarak teknenin üstünü örttü. Devriye teknesi gelip kanala girene kadar adam içeri girip kliniğe yönelmişti bile.

Kısım 20

Juan Cabrillo yeni kılığıyla özelleşmiş bir ajan grubunun liderinden çok yaşlı bir akademisyene ya da emekli bir bürokrata benziyordu. Macau şehir merkezinde yürürken özel iletişim aracında bazı işlemler yaptıktan sonra Hanley'in yanıtını bekledi.

O sırada ekibi görevin dörtte birini tamamlamıştı ve hâlâ bir sürü değişken vardı. Operasyonun ilk bölümü iyi gitmişti. Ekip Buda'yı planlandığı gibi helikoptere yüklemiş ve sorunsuz bir şekilde kaçmayı başarmıştı, ama ekip ikinin akıbeti konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu bilgi Oregon'un kontrol odasından gelecekti.

Cabrillo bir kuyumcunun önünden geçerken iletişim cihazı titreşti.

Ekranda bir adres belirdi ve Cabrillo oraya doğru yöneldi.

"Evet, efendim," dedi Macau polis memuru cep telefonuna. "Adam ve karısı bağlanıp yataklarında bırakılmış."

"Yaralılar mı?" diye sordu Po.

"Hayır, efendim," dedi polis. "Aslında bu işi yapan kişi canlan sıkılmasın diye müziği açık bırakmış ve bir özür mektubu yazmış."

"Nasıl bağlanmışlar?" diye sordu Po. "Saldırganın tarifi var mı elinizde?"

"Hayır," diye itirafta bulundu polis. "Hiçbir şey görmemişler. İkisinin de kollarının üst kısmında, iğne deliğine benzer küçük izler var. Plastik iplerle bağlanmışlar. Biz geldiğimizde yeni uyanmışlardı."

Bu ekip her kimse çok iyiydi. Po bu kadarını kabul etmek zorundaydı.

"Notu laboratuvara götür," dedi. "Ve teknisyenler ipucu için evi dikkatle arasınlar."

"Şu anda bunu yapıyorlar, efendim," dedi polis.

"Güzel," dedi Po. "Tekrar arayacağım."

Hattı kapatıp Rhee'ye döndü.

"Sigortacıyı ve karısını uyuşturmuşlar," dedi sessizce. "Ve bir özür notu bırakmışlar."

Stanley Ho gitgide daha fazla sinirleniyordu. Yalnızca aptal yerine konmakla kalmamıştı, bu herkesin içinde ve açık bir şekilde yapılmıştı. O lanet olası İngiliz satıcının işiydi bu.

"Demek en başından beri tuzağa düşürüldüm," dedi Ho yüksek sesle. "Kontes sahteydi, hastalığı bir numara, havayoluyla götü-rülüşü bir hileydi."

Po telefonu tekrar çalarken sessiz olmaları için elini kaldırdı.

"Po."

"Efendim," dedi polis memuru. "Gökdelene girdik ve Iselda adında bir kadını dolabında bağlı olarak bulduk."

"Yaralı mı?"

"Ciddi nikotin yoksunluğundan başka bir şey yok," dedi polis. "Biz onu çözdüğümüzden beri yarım paket sigara içti."

"Saldırganları görmüş mü?"

"Aynaya bakar gibi hissettiğini söylüyor," dedi polis memuru. "Tıpkı kendisine benzeyen bir kadın dolaptan fırlamış ve ıslak bir bezi ağzına bastırmış. Hatırladığı tek şey bu."

Po elini telefona kapatıp Rhee'yle konuştu. "Parti planlayıcısı-nı değiştirmişler."

Ho ellerini havaya kaldırıp küfretmeye başladı.

"Daireyi dikkatle arayın," diye emretti Po. "Sonra kadının karakolda yazılı ifadesini alın."

"Anlaşıldı patron," dedi polis, Po telefonu kapatırken.

Rhee'nin kafası neredeyse normale dönmüştü artık. Konuşurken bir yandan da bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

"Bu yüksek bütçeli, dikkatle planlanmış bir operasyon," dedi. "Bu yüzden bir dakika durup her şeyi en başından düşünelim."

"Sigortacı adam sahteydi," dedi Ho. "Parti koordinatörümün ve orkestranın yerine birilerini getirdiler ve içeri sahte konuklar da soktular."

"Kendi güvenliklerini bile getirmiş gibi görünüyorlar," diye belirtti Rhee. "Sözde koruyucular esas hırsızlardı."

Tam o sırada Po'yu malikâneye getiren çekicinin şoförü odaya girdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Po.

"Lastikleriniz değiştirildi," dedi şoför. "Ama iç çamurlukta da bir delik buldum."

"Ne demek istiyorsun?" "

"Bence birisi lastiğinize ateş etmiş," dedi adam. "Mermi büyük olasılıkla motor bölümündedir."

"Bakarız," dedi Po. "Araba hazırsa sen gidebilirsin. Faturayı benim bölümüme gönder."

Adam odadan çıktı.

"Bu tesadüfen bir araya gelmiş bir hırsız grubu değil," dedi Rhee. "Uzun menzilden ateş edebilen nişancıları, helikopter pilotları var ve kılık değiştirmede ustalar."

"Ve yerli olmadıkları da kesin," dedi Po sessizce.

"Oh, bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı," dedi Ho yüksek sesle. "En azından profesyoneller tarafından soyulmuşum. Siz ikiniz önce benim Buda'mı bulup sonra hırsızların hareket tarzı konusunda istediğiniz kadar zihinsel oyun oynasanız nasıl olur diyorum."

O sırada on yedi Macau polisi ve iki dedektif bahçeyi ve malikâneyi araştırıyordu. Buna ek olarak üçlü bir ekip havaalanına ve iki ekip de sigortacı ile parti planlayıcısının evlerine gönderilmişti.

Bütün güçler hareket halindeydi ve Ho yakınmaya devam ediyordu.

"Gücümüz dahilinde olan her şeyi yapıyoruz, Bay Ho," dedi dedektif. "Onları yakalayacağız."

Ho tiksintiyle başını iki yana salladı ve odadan çıkıp gitti.

İç limanda akşamın ilk havai fişekleri atılmaya başlarken tören alayı tepeden aşağıya iniyordu. Macau polisi hızla hareket ediyordu ve motosikletliler görülür görülmez rotanın etrafı kuşatıldı. Çatışma olmadan kaçmaları mümkün değildi. Polisin bu adamları yakalaması an meselesiydi. Buda'nın bulunduğu motosikleti kullanan adam caddeye dalıp kalabalığın dağılması için kornaya bastı. Arkadaşı artan siren sesleri eşliğinde yakından takip ediyordu onu.

Üzerinde bir ejderha olan uzun tören arabası hemen önlerin-deydi. Ağzından düzenli aralarla alev fışkırıyordu.

Oregon'da Max Hanley ekrana bakıp joystick'i biraz sola kırdı. Ejderha yolun ortasına geldi. Başka bir ekranda ejderha yandan görünüyordu. Hanley motosikletleri gördü. Bir diğer ekrandaki Macau GPS haritasında polis arabalarının bulunduğu yerler yanıp sönüyordu.Ağ motosikletlilerin üzerine doğru damlıyordu. Geçit aracının hareketini yeniden ayarladı, sonra Macau

Kamu İşleri Dairesi'nden çalınan kopyalara baktı.

Cliff Hornsby yorgun ve terliydi. Saatine bakarak yağmur deliğinin içinde oturduğu sandıktan kalktı, metal merdivenlerin dibindeki kaldırma torbasını şişirdi. Onu yerine yerleştirdikten sonra merdivenleri tırmandı. Yukarı çıkarken sağlam olup olmadığını anlamak için tahta rampayı test etti. Sağlam olduğunu görünce bir gece önce yerinden çıkardığı mazgal deliğinin gevşek olup olmadığını anlamak için dokundu.

Artık işareti beklemesi gerekiyordu.

Hanley kontrol kutusuna baktı. Ejderhanın ağzından çıkan alev için gerekli olan gaz fıskiyeleri, alevlerin girdap oluşturması için gerekli barut tozu, kontroller için joystick. Tam o sırada telsizden bir ses duyuldu.

"Infante D. Henrique Bulvarı rotasını kapadılar," dedi Hal-pert.

"Anlaşıldı,1' dedi Hanley. "İşin bitti Michael, oradan çık."

Halpert geceyi geçirmek için oteline doğru yürümeye başladı.

"Şimdi gidin," dedi Hanley motosikletlilere.

Ejderhalı geçit arabasını mazgal deliğinin üstüne doğru süren Hanley aracı orada durdurdu. Yan kameradan motosikletlilerin ara sokaktan geldiklerini görebiliyordu.

"Kapağı aç, Hornsby," dedi telsizden.

Hornsby mazgal kapağını havaya kaldırdı. Sonra yana koyup tepesinde duran canavarın içine baktı. Belindeki feneri çıkarıp içeriyi taradı. Kaynak yapılmış borulardan oluşan metal iskeletin üstünü bir kumaş kaplıyordu. Boruları olan yuvarlak bir gaz kutusu bir kenara bağlanmıştı, içinde patlayıcı olan bir başka tüp ise karşı taraftaydı. Patlayıcının üstünde yanıp sönen minik yeşil bir ışık vardı. Tam o sırada Hornsby motosikletlilerin yaklaştığını görüp aşağıya daldı.

İlk motosiklet kumaş duvardan girip durdu. Sanki bir çadırın içindeydi. Ejderha geçit arabasının içi dört buçuk metre boyundaydı ve en üst seviyesi iki metreden yüksekti. Selesinden inen motosikletli kendini gizli bir kaleye giren bir çocuk gibi hissediyordu. İkinci motosikletli de kumaş duvardan içeri girip durdu. Hornsby delikten yukarı çıktı.

Bob Meadows kaskını çözüyordu; çıkarıp bir kenara fırlattı.

"Polisleri görebiliyorum," dedi hızla. "Caddenin tam sonunda-lar."

Pete Jones da miğferini çıkarıp attı. "Hadi ne olacaksa olsun," dedi Meadovvs'a.

"Hey, Horny," dedi Meadows Altın Buda'yı çözerken. Jones yanına gelip sepetin metal yan parçalarını söktü. "Bu çok ağır Cliff."

"Rampam var," dedi Hornsby. "Yere indirip rampaya kadar götürebilirsek bırakabiliriz; kayarak dipteki kaldırma torbasının üstüne iner."

"Kurnazca," dedi Meadovvs Buda'yla güreşmeye başlarken.

Hanley ön kameradaki görüntüye baktı. Macau polisi organize olmuş, silahlarını çekmiş yarılan kalabalığın arasından geçiyorlardı. Hanley düğmeye basınca ejderhanın ağzından alevler fışkır-dı.

Adamlar Altın Buda'yı rampanın üstüne getirip serbest bıraktılar. Tahta rampadan baş aşağı düşerek kaldırma torbasının üstüne düşüp yan döndü. Hornsby biraz mücadeleyle rampayı yana çekerek diğerlerine işaret etti.

"Önce siz ikiniz," dedi. "Aşağıya indiğinizde rampayı yana çekin. Ben kapağı kapatacağım."

Meadows ve Hornsby merdivenden inmeye başladılar. Hornsby metal tüpteki patlayıcıya doğru gidip aleti hazır hale getirdi. Kırmızı ışık yandı. Deliğe doğru yürürken telsizde Hanley'in sesi duyuldu.

"Polis otuz metre uzakta," dedi hızla. "Neredesin?"

Hornsby merdivenden birkaç basamak inip yukarıya uzandı, kapağı yerine kapattı. Yakasındaki minik düğmeyi açtı.

"Ateşleyiciyi açıp kapağı kapattık," dedi. "Aşağıya inmem için bana birkaç saniye ver."

"Anlaşıldı," dedi Hanley.

Hornsby merdivenin dibine inip içinde Altın Buda'nın bulunduğu sandığa baktı. "Eee, ne var ne yok beyler?"

Hanley bir düğmeye basıp ejderhanın ağzındaki gaz akışını attırdı. Alev on metre uzağa fırlayınca kalabalık geriledi. Sonra patlayıcıyı ateşlemek için bir düğmeye daha bastı. İçinde alüminyum tozunun bulunduğu metal tankın yan tarafında bir sarsıntı oldu. Sıcak beyaz bir alevle yanmaya başladı. Neredeyse tam o anda geçit aracını kaplayan kumaş alev alıp yanmaya başladı. Birkaç dakika içinde geçit aracı alevleri altı metre yüksekliğe ulaşan bir cehenneme döndü.

"İtfaiye ve kurtarmaya ihtiyacımız var," dedi polis memurlarından biri adresi vererek.

Sonra iki adamın çığlıklar atarak dışarı fırlamasını bekledi. Ama alevli yığının içinden çıkan olmadı.

Beyaz Chevrolet SUV yolun kenarında durdu ve Cabrillo ön koltuğa bindi. Helikopter pilotu George Adams arabayı sürdü. "Muhteşem George," dedi. "Herhangi bir sorun var mı?" Adams bir posterden fırlamışa benziyordu. Keskiyle biçimlendirilmişe benzeyen bir çenesi vardı, kısa kahverengi saçları yana ayrılmıştı ve dişleri diş macunu reklamlarında kullanılabilecek gibiydi. Ne gariptir ki bu görünüşüne rağmen neredeyse hiç egosu yoktu. Lise aşkıyla evlenmişti ve şirkete katıldığından beri gedikli erbaştı.

"Hayır efendim," dedi.

"Monica?" dedi Cabrillo, arka koltuğa dönerek.

"Hayır patron," dedi Monica. "Ama konuğumuz hâlâ baygın."

Cabrillo cama yaslanmış Spenser'a baktı. Sonra içinde sahte Buda'nın bulunduğu hoparlörün yattığı bagaj bölümüne baktı.

"Katlama rampası işe yaradı mı?" diye sordu Adams.

"Bir rüya gibiydi," dedi Adams. "Bacaklarını helikopterin döşemesine göre ayarladık, sonra kutuyu tekerleklerin üstünden ittik."

"Güzel. Havaalanındaki küçük hangarın bir bölümünü kiraladık," dedi Adams'a. "Şimdi oraya gitmemiz gerekiyor."

Adams başıyla onaylayıp Chevrolet'yi köprüye doğru sürdü.

Kısım 21

Macau'ya hafif bir yağmur yağmaya başladı. Sung Rhee ve Ling Po malikânenin ön verandasında durmuş şehre doğru bakıyorlardı. Po cep telefonunu kapatıp Rhee'ye döndü. Tepenin aşağısında, Denizcilik Müzesi'nin yakınında yanan Peugeut'yu söndüren itfaiye arabalarının ışıkları hâlâ görülebiliyordu. Sağ tarafta geçit rotası boyunca geçit aracından yükselen ve şehir ışıklarıyla aydınlanan bir duman sütunu görülebiliyordu.

"Bu gece Budalan çalan her kimse iyi eğitimli ve bol paralı in-sanlarmış," dedi Po Rhee'ye.

Rhee'nin zihni iyice normale dönmüştü artık. Ve bir Dober-man kadar öfkeliydi. Bazı hırsızların şehrini bir oyun parkı gibi kullanmaları yeterince kötüydü, kendisinin de bu soygunun bir parçası olması ise daha da korkunçtu.

"Ne olursa olsun, daha ikonları ülkeden çıkarmaları gerekiyor."

"Havaalanında adamlarım var ve sularda devriye geziyoruz," dedi Po. "Çin sınırı tetikte olması için uyarıldı."

"İngiliz sanat eserleri satıcısı hariç şüphelilerin hepsi Amerikalı," dedi Rhee. "Turist vizelerinin listesini çıkardınız mı?"

"Turizm dairesi bu gece kapalı," dedi Po. "Ama sabah ilk iş birini göndereceğim oraya."

"Bu adamlar profesyonel," dedi Rhee sessizce. "Etrafta dolaş-mayacaklardır. Biz listeyi alıp bütün Amerikalıları sorgulamaya başlayana kadar onlar çoktan gitmiş olacaklardır."

Po çalan telefonunu açtı.

"Po."

"Yangın binaların bir bölümüne ulaştı," diye bildirdi geçit törenindeki bir polis. "Ama itfaiye kontrol altına aldı. Şu anda hortumlarla su sıkıyorlar, fakat iskele hâlâ sıcak ve eriyip kendi üstüne kapanıyor. İncelenemeyecek kadar sıcak metal yığını oluştu."

"Enkazın içinde motosikletlileri görebiliyor musunuz?"

"İskeletin içinde gibiler," dedi polis. "Ama kesin olarak söylemek zor."

"Oraya geliyorum," dedi Po. "Kalabalığı geri çekin ve geri kalan geçit

araçlarının rotanın sonuna kadar gitmelerini sağlayın. Geçit töreni resmen sona erdi."

"Harika, efendim," dedi polis. "Yakında görüşürüz."

Po hattı kapatıp Rhee'ye döndü. "Geçit törenine gidiyorum. Siz de gelmek ister misiniz, efendim?"

Rhee bunu bir süre düşündü. "Sanmıyorum, Ling," dedi. "Basın bu konuda bize çok baskı yapacaktır. Ben merkeze gidip oradaki çalışmaları organize etsem daha iyi olacak."

"Anlıyorum, efendim," dedi Po, garaj yolunda ilerlemeye başlarken.

"Bu adamları bulup Budalan geri al," dedi Rhee. "Elimden geleni yapacağım, efendim."

Rhee, Macau Belediye Başkanı'na rapor vermek için içeri girdi.

Chevrolet SUV'daki Juan Cabrillo telsizini ayarlayıp Ore-gon'u aradı.

"Ne durumdayız, Max?"

Karıştırılmış sinyal yeniden ayarlanıp gönderilene kadar kısa bir gecikme oldu.

"Ross'un ekibinde bir yaralı var," dedi Hanley. "Klinikte onunla ilgileniyorlar."

"Daha fazla şey öğrenir öğrenmez bana haber ver," dedi Cab-rillo. "Başka ne var?"

"Tapınak ekibi planlandığı gibi mezara girdi."

"Dumanı görebiliyorum," dedi Cabrillo. "Yaralı var mı?"

"Yok," dedi Hanley. "Şimdiye kadar durum iyi. Çıkış hareketini başlatıyorlar."

"Ya diğerleri?"

"Şehirde kalan herkesin raporu geldi," dedi Hanley. "King gemiye geri döndü ve Murphy geri dönene kadar saldırı harekâtını yönetecek."

"Hedef üç?"

"737 birkaç dakika önce indi," diye bildirdi Hanley. "Şu anda gümrükten geçiyor olmalı."

"Adamımız hâlâ orada mı?"

"Talimatları bekliyor."

"Başka?"

"Yolculuğun ikinci ayağı nerdeyse başlamaya hazır," dedi Hanley. "Şimdiye kadar görünüşe göre paketi zamanında teslim edebileceğiz."

"Güzel," dedi Cabrillo. "Nerdeyse havaalanındayız."

Hanley monitörlerdeki yanıp sönen ışığa baktı. "Seni gördüm, Juan."

"Şimdi bütün yapmamız gereken yan işimizi tamamlamak," dedi Cabrillo. "Sonra yola çıkabiliriz."

"İyi şanslar, Bay Başkan," dedi Hanley.

"Cabrillo tamam."

Meadows, Jones ve Hornsby, Arizona maden turuna çıkmış üç turist gibi görünüyordu.

Önlerine ışık huzmeleri yayan, pille çalışan lambaların takılı olduğu preslenmiş metalden yapılma gümüş kasklar giymişlerdi. Hornsby'nin elinde yeraltı lağım sistemim gösteren bir kopya vardi. Harita bir ahtapotun kollarına benziyordu. Tepedeki yağmurun ilk damlaları duvardaki eski drenaj borusundan süzülürken Jones yukarı baktı.

"Operasyon planları olası bir yağmuru içeriyor mu?" diye sordu.

"Uzun süreli bir yağmur olmadığı takdirde durumumuzda bir şey yok," dedi Hornsby.

"Ya uzun süreli bir yağmur olursa?" diye sordu Jones.

"İlerlemeliyiz," dedi Meadovvs.

"Kesinlikle," dedi Hornsby. "Ama fazla endişe etmeyelim, plana göre suyun göğsümüz seviyesine yükselmesi için altı saat sürekli yağmur yağması gerekiyor."

"O zamana kadar burdan çıkmış oluruz," dedi Jones.

"Plan bu," dedi Hornsby.

Altın Buda tahta rampanın üzerinde duruyordu. Hornsby o akşam daha erken saatlerde bir yan tünelden oraya geldiğinde rampaya bağlanan dört kauçuk lastiğin bulunduğu bir torba getirmişti. Basit bir düzenekti bu, ama üç adamın ağır nesneyi tünellerde kolayca taşımalarını sağlıyordu. Altın Buda'nın sandığının üzerindeki bir çift zeytin rengi torbanın içinde acil durum malzemeleri ve silahlar duruyordu. Bütün hepsinin yüksekliği göğüs mesafesiydi.

"Burası benim içeri girdiğim yer," dedi Hornsby. "Aynı yoldan ayrılamamamız çok yazık; ızgaraya kadar iki yüz metre var. Sorun şu ki buradan dışarı çıkarsak tam kentin ortasına düşeriz. Her yer polis kaynıyor."

Meadovvs Hornsby'nin parmağının işaret ettiği yere baktı. "Peki kontrol odası bizi hangi yöne gönderiyor bakalım?"

Hornsby rotayı parmağıyla izledi.

"Bu uzun bir yol," diye belirtti Jones.

"Birkaç mil," diye itirafta bulundu Hornsby. "Ama İç Li-man'da tenha bir noktada dışarı çıkıyoruz. Bizi oradan alacaklar."

Meadovvs eliyle kaskmdaki birkaç damla suyu sildi. Sonra Bu-da'nm yanma gitti. "Harita sende, Horn Dog," dedi. "Neden şu kayışları alıp yolu göstermiyorsun? Jonesy ve ben arkadan iteriz."

Üç adam yavaşça lağımda ilerlemeye başladı. Dışarıdaki yağmur şiddetlenmeye başlamıştı. Bir saat içinde tam bir muson yağmuru başladı."

Linda Ross, Oregon'un kontrol odasına girdi. Max Hanley bir fincan kahve dolduruyordu. Yüzü gerilim çizgileriyle doluydu ve Ross, onun sıkıntılı olduğunu görebiliyordu.

"Reinholt iyileşiyor," dedi sessizce. "Durumu olduğundan daha kötü görünüyor. Eğer enfeksiyonları uzak tutabilirsek başarır."

"Uzun süreli tahribat olacak mı?" diye sordu Hanley kahveyi işaret ederek. Ross da kendine bir fincan kahve doldurdu.

"Kulağının üst kısmı gitti," dedi Ross. "Estetik ameliyata ihtiyacı olacak.1'

"Tavırları nasıl?"

"Bir kez ayıldı ve nerede olduğunu sordu," dedi Ross. "Ore-gon'da olduğunu söyleyince mutlu göründü."

"Makinistler gemide her zaman daha rahat ediyorlar," dedi Hanley.

"Operasyonun gerisi ne durumda?" diye sordu Ross.

"Gerçek Altın Buda yeraltı lağım sisteminde," dedi Hanley, monitörü işaret ederek. "Ekip su kıyısına doğru ilerliyor."

"Buda'nın helikopterle kaldırıldığını sandım," dedi Ross.

"O bir numaraydı," dedi Hanley.

"Ama..." demeye kalktı Ross.

"Başkanın deniz uçağıyla gelişini hatırlıyor musun?"

"Tabi," dedi Ross. "Biz denizde yol alıyorduk."

"İkonujvsatıldığı açık artırmadan dönüyordu. Şirket hemen işe girişti, Macau'ya nakliye işini ayarladık. Gunderson pilottu. Sonra bir grup adamımız uçağı zırhlı arabayla karşıladı, heykeli o zaman almayı düşünüyorduk. Ama sanat eseri satıcısının başka planları vardı. Mal sahibini sahtesiyle kandırmayı planlıyordu, bu yüzden bizde ona uyduk, ama başından beri gerçeğinin nerede saklandığını biliyorduk."

"Yani partideki bütün o çabalar sahte bir heykel için miydi?"

"Otoritelerin dikkatini dağıtmak ve tabloyu karıştırmak için tasarlandı bu plan," dedi Hanley. "Bu arada eğer her şey yolunda giderse Cabrillo sanat eseri satıcısının satışını tamamlayacak ve şirket de parayı cebine atacak."

"Yani Reinholt bir hiç yüzünden vuruldu," dedi Ross.

"Reinholt'un yaralanması için yüz milyonlarca neden vardı," dedi Hanley. "Macau polisini şaşırttığımızı ve sanat eseri satıcısını birinci şüpheli olarak gösterdiğimizi sayarsan yüz milyon bir neden var."

"Demek sanat eseri satıcısı bir kurban," dedi Ross. "İşte Osvvald'ımız," diye onayladı Hanley. "Kötü," dedi Ross.

"Her şey daha bitmedi," dedi Hanley sessizce. "Daha rüşvetimizi almamız gerekiyor. Ve hemen buradan uzaklaşmamız."

Pekin Dışişleri'nde Çin Ordusu'nun başı ve Başkan Hu Jintao uydu fotoğraflarına bakıyordu.

"Dün itibariyle," dedi dışişleri bakanı. "Sibirya'daki Novosi-birsk en yoğun havaalanı. Ruslar ürkütücü bir hızla askeri malzeme taşıyorlar. Kargo uçakları birkaç dakikada bir iniş yapıyor."

Hu Jintao büyüteciyle bir fotoğrafı inceliyordu. "Tanklar, personel taşıyıcıları, saldırı helikopterleri halihazıra indi."

Çin Ordusu'nun başı Jintao'ya bir fotoğraf uzattı. "Şu anda yerde olan malzeme miktarı kırk bin kara askerine yetecek düzeyde ve her dakika daha fazlası geliyor."

"Tibet'teki Legchog Zhuren'le bağlantı kurdum," dedi Jintao. "Güçlerini mobilize

etti ve kuzey sınırına doğru ilerliyorlar."

"Kontrolü altında kaç kişi var?" diye sordu dışişleri bakanı.

"Tibet'te yirmi bin saldın ve destek askeri var," diye yanıt verdi Çin Ordusu'nun başı.

"O halde durum şimdiden ikiye bir," dedi dışişleri bakam.

Jintao fotoğrafları bir kenara itti. "Tibet'teki kontrolü sürdürmek için yıllar boyunca Çin'in diğer bölgelerinden kitle göçlerini destekledik. Zhuren Tibet'teki Çinli vatandaşları silah altına alıp orduya aldı.- Bu bize savaşacak yaşta yaklaşık yirmi bin asker daha veriyor demektir. Bir kısmı kuzeye doğru hareket etti bile, onları yolculuk sırasında eğitmeye çalışıyoruz."

"Rusların askerleri birinci sınıf," dedi Çin Ordusu'nun başı. "Yakın zamanda askere aldığımız çiftçiler ve tezgâhtarları yok edeceklerdir."

"Bu eğer Ruslar sınırı geçerse olur," diye belirtti dışişleri bakanı. "Diplomatik kanallarla hâlâ bunun bir talim olduğunu iddia ediyorlar."

"Çok büyük bir talim," dedi Jintao sessizce.

Düşünmek için arkasına yaslandı. İstediği son şey Ruslarla karşı karşıya gelmekti ama tehdide karşı geri çekilemezdi de.

Kısım 22

Cabrillo ve diğerleri kiraladıkları hangara geldikleri sırada Boeing 737 hâlâ gümrük teftişinden geçiyordu. Spenser birkaç dakika önce ayırmıştı. Adams beyaz SUV'un arka kapısını açtı, Spen-ser'ın burnuna amonyak ruhu yaklaştırıp çekti. Spenser başını birkaç kez salladı, sonra birden gözlerini açtı. Adams Chevrolet'nin hemen dışında ayağa kalkmasına yardım etti. Spenser hangarda sarsak bacaklarının üstünde zor dururken neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

"Buraya gel," dedi Adams. Onu bir tezgâhın yanındaki sandalyeye götürüp oturttu.

Cabrillo Kevin Nixon'ın yardımıyla katlanan rampayı dikmeye çalışıyordu. İçinde sahte Buda'nın bulunduğu sahte hoparlörü aşağı indireceklerdi. Nixon hangara birkaç saat önce gelmişti ve o zamandan beri meşguldü.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Cabrillo.

"Evet, efendim," dedi Nixon hoparlör muhafazasının bir kenarını tutarken.

İki adam hoparlörü tekerlekli metal taşıyıcının üstüne yuvarladı. Uca gelince kutuyu dikip rampanın bacaklarını katladılar, sonra ikiye katlayıp tekrar SUV'un içine ittiler.

"Elbiseler burada mı?" diye sordu Cabrillo.

"Yolda otel odasına uğradım. Eşyaları toplanmıştı zaten," dedi Nixon.

Cabrillo peşinde Nixon'la Spenser'ın oturduğu yere gitti.

Sanat eseri satıcısı Cabrillo'ya baktı. "Bana tanıdık geliyorsunuz," dedi yavaşça.

"Hiç tanışmadık, ama ben sizin hakkınızda çok şey biliyorum," dedi Cabrillo.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Spenser başındaki sisten kurtulmak için başını iki yana sallayarak. "Ve benden ne istiyorsunuz?"

Adams Spenser'dan birkaç adım ötede duruyordu. Yakışıklılığı kötü görünmesine engel olsa da Spenser ayağa kalkabilse bile fazla gidemeyeceğinden emindi. Cabrillo doğruca onun önüne gelip alanını istila etti. Dimdik Spenser'ın gözlerine bakıp sessizce konuştu.

"Şu anda pek iyi durumda değilsin," dedi Cabrillo. "Bu yüzden çeneni kapa ve dinle. Buradan birkaç mil ötede onu kandırarak birkaç yüz milyonunu aldığına

inandığı için öfkeden deliye dönmüş olan Asyalı bir milyarder var. Ve senin sandığının tersine pek de hoş bir adam değil. Servetini bir Asya grubu için uyuşturucu taşıyarak edindi ve eylemlerini meşrulaştırmasına rağmen yine de bağlantısı var. Sanırım gerekli telefonları açmıştır ve bu ülkenin bütün suç şebekeleri şu anda seni arıyordur."

Spenser, "Kimsin sen..." demeye kalkıştı.

"Beni dinlemiyorsun," dedi Cabrillo alaycı bir şekilde. "Budalan değiştirdiğini ve gerçeğini yeniden satmak üzere olduğunu biliyoruz. Eğer bizimle işbirliği yaparsan sana kaçman için bir fırsat vereceğiz. Aksi takdirde değişimi biz yine de yapacağız ve Ho'yu arayıp seni nerde bulabileceğini söyleyeceğiz. Nasıl derler, senin seçme şansın yok."

Spenser bir an için deli gibi düşündü. Buda'nm satışı olmazsa mali açıdan mahvolmuş demekti. Ama Macau'da yapmaya çalıştığı şey duyulur duyulmaz sanat eseri satıcısı olarak hayatı sona ererdi. Tek umudu kimliğini değiştirip ortadan yok olmaktı. Çok uzaklarda bir yere kaçıp yeni bir hayata başlamalıydı. Gerçekten de hiç seçeneği yoktu.

"Belgelerim olmadan kaçamam," dedi. "Bana bu konuda yardım edebilir misiniz?"

Cabrillo onu yakalamıştı ve bunu biliyordu, şimdi yalnızca onu gemiye bindirmesi gerekiyordu.

"Kevin," dedi Cabrillo. "Gemiyle bağlantıda mısın?" "Evet, efendim," diye yanıtladı Nbcon.

"Güzel," dedi Cabrillo. "O halde Bay Spenser'ın bir resmini çekiver benim için."

"Zevkle," dedi Nixon.

Hong Kong'dan gelen son feribot limana yakın bir yerde yavaşladı ve kaptan gemiyi rıhtıma yanaştırmak için iticileri ayarlamaya başladı. Pruvada cilalı Cole Haan mokasen, bir çift hafif yünlü pantolon ve ipek-pamuk karışımı gömlek giymiş olan bir adam inmeyi bekliyordu. Saçları normalden uzun ve dalgalıydı, ipekli kaliteli kravatı gömleğinin içine sokulmuştu. Neye bakacağınızı biliyorsanız estetik ameliyat izleri zorlukla görülüyordu. Ama pahalı ve zorlu bir operasyon olduğu için yakından bakmak gerekiyordu. Adamın Endonezya'dan Hong Kong'a uçtuğu ve uzun bir gün yaşadığı için yorgun olmasının dışında onunla ilgili garip bir durum fark edemezdiniz.

Adam kırk beş yaşındaydı, ama on yaş daha küçük görünüyordu.

Tayfaların halatları bağlayışını seyretti. Adamlar genç ve güçlüydü ve bu onun çok hoşuna gitmişti. Etnik görünüşü ve genç erkeklerin tutkusunu seviyordu. Yaşadığı ülkede Latin kökenli arkadaşlar arama eğilimindeydi; doğduğu yerde bunlardan çok vardı ve neyse ki onlar da kendisini çekici buluyordu. Dürüst olmak gerekirse şu anda memleketinde olmayı, aşk ve şehvet arayışı içinde şehrinin inişli çıkışlı caddelerinde dolaşmayı tercih ederdi. Ama şimdi buradaydı. Evinden binlerce mil uzaktaydı ve yapması gereken bir iş vardı. Yanından geçerken tayfalardan birine gülümsedi, ama adam selamına karşılık vermedi. Feribotun önündeki rampa yavaşça inmeye başladı.

Gecenin bu geç saatinde birkaç yolcuyla birlikte hafif yükseltiyi çıktı, sonra üzerinde Ziyaretçiler yazılı kapıdan girdi. Pasaportunu verip Macau'ya girişinin onaylanmasını bekledi. On dakika sonra binadan çıkıp bir taksi çevirdi. Sonra uydu telefonunu açıp elektronik posta kutusunu kontrol etti.

Oregon'dâ Max Hanley şekerleme yapıyordu. Ayaklarını kontrol odasındaki masaya dayamış, başı yana kaymıştı. Operatörlerden biri omzuna dokununca hemen uyandı.

"Efendim," dedi operatör. "Galiba bir sorunumuz var."

Hanley yüzünü ovuşturup ayağa kalktı, kahve makinesine gidip bir fincan kahve doldurdu. "Devam et," dedi.

"Birisi az önce Macau gümrüğünden geçti."

Şirketin bilgisayarlarında büyük bir veri tabanı vardı. Yıllar boyunca pek çok insanın adı bu veri tabanına girilmişti. Ne zaman bunlardan biri şirketin gizlice girdiği sayısız sistemden birinde ortaya çıksa bu bilgi incelenip analiz edilirdi. Hanley kahvesinden bir yudum alıp operatörün kendisine uzattığı kâğıdı okudu.

"Bu olasılığı düşünmüştük," dedi Hanley sessizce. "Ve şimdi burada."

Nixon Spenser'ın başına nişan alıp düğmeye bastı.

Sonra dijital kameradaki görüntüye baktı.

"Sakal bıyık bırakabilir misin?" diye sordu Cabrillo.

"Çok seyrektir," diye itirafta bulundu Spenser.

"Onu farklı gösterecek ne var elimizde?" diye sordu Cabrillo Nbcon'a.

Nixon tezgâha gidip içinde çeşitli kılıkların bulunduğu kutuyu karıştırdı. "Saç, makyaj, protez dudaklar kullanabiliriz. Ne ölçüde değişmesini istiyorsun?"

"Bu yeni sensin," dedi Cabrillo. "Nerede saklanmayı planlıyor-

Spenser bu soruyu düşündü. Bir taraftan kimsenin nereye gittiğini bilmesini istemiyordu öte yandan şimdiye kadar gördüklerinden bu insanların nerede olduğunu zaten bulacağını anlıyordu.

"Güney Amerika'yı düşünüyordum," dedi Spenser.

Cabrillo başıyla onayladı. "Hafif bronz olsun, ona uyan ortalama bir bıyık, öyle kalın bir şey olmasın, sonra bir de biraz daha uzun saç," dedi Nixon'a. O da başını sallayıp kutudan parçalan çıkarmaya başladı.

"Dosyandan İspanyolca ya da Portekizce bilmediğini biliyorum, bu yüzden ben olsam Uruguay ya da Paraguay'ı denerdim, böylece İngiliz aksanın fazla göze batmaz."

Crabtree yanlarına geldi. "Neden Kanadalı yapmıyorsunuz onu?" diye sordu. •

Cabrillo başıyla onayladı. "İşte pazarlık," dedi. "Değiş tokuşu bizim için tamamla, biz de sana yeni bir kimlik oluşturalım. Birkaç yıl önce Paraguay'a göç edip vatandaşlık almış bir Kanadalı ol. Her şeye yeniden başlaman için bir milyon dolar ve Hong Kong'dan Paraguay'ın başkentine bir uçak bileti vereceğiz sana. Ondan sonrası sana ve şansına bağlı."

"Bir milyon dolar nakitle Hong Kong'dan çıkmaya kalkarsam yetkililer beni durdururlar," dedi Spenser yeniden umutlanmaya başlayarak.

"Biz o konuyla ilgileniriz. Kendine bir isim bul."

Nixon eğilip makyajı yapmaya başladı.

"Norman McDonald," dedi Spenser.

"Norman McDonald tamamdır," diye onayladı Cabrillo.

Dijital iletişim sistemi titreştiğinde Minik Gunderson gümrük görevlilerinin 737"de dolaşmasını izliyordu. Aleti cebinden çıkarıp ekranına baktı. Mesajı ezberleyip sildi, aleti tekrar cebine attı.

Gümrük görevlileri Gunderson'ın durduğu yere doğru yürüdü, bir kâğıdı imzalayıp pilota uzattı.

"Şu anda yakıt rampasına yaklaşıyoruz," dedi pilot görevliye. O da başını evet anlamında sallayıp kapıdan çıkıp rampadan indi. Rampa geri çekildi ve operatör uzağa götürdü.

"Kapıyı kapat," dedi pilot Gunderson'a. Sonra ıslak pistte ilerledi.

Otuz dakika sonra 737 yakıt ikmalini tamamlamış, Cabrillo ve ekibinin beklediği hangarın yalnızca birkaç metre ötesindeki geniş hangara park etmişti. Bilgisayar yazılımı milyarderi uydu telefonunu tuşladı.

Hornsby, Meadovvs ve Jones soluklarını düzenlemek için durdular. Kanalizasyonun duvarlarında metal ve seramik borular suyu ana kanala taşıyordu. Ana kanalizasyonun döşemesinde yirmi santim su birikmişti ve sigara izmaritleri, kâğıt parçalan ve başlarının üstündeki dünyanın çöpleriyle kaplıydı.

"Her dakika birkaç santim yükseliyor," dedi Meadows.

Hornsby madenci kaskının ışığında elindeki kopyaya bakıyordu. Parmağıyla rotayı takip edip pusulasına baktı. "Suyun o kadar hızlı yükseldiğini sanmıyorum," dedi. "Ama yine de bir endişe kaynağı."

Jones etrafındaki kalabalık alana baktı. Kapalı alanlarda bulunmak istemiyordu ve mümkün olduğunca çabuk çıkmak istiyordu. "Hangi tarafa gidiyoruz, Horny?"

"Soldaki geçitten geçeceğiz," dedi Hornsby.

Oregonun kontrol odasında Max Hanley hava radar resmine bakıyordu. Öfkeli kırmızı renkle yansıtılan bulut kümeleri Hong Kong ve Macau'nun ortasındaki suyun üstüne yerleşmişti. "Hareketi göster," dedi Hanley operatöre.

Adam komutları bilgisayarına girdi ve görüntü ağır ağır batıya kaymaya başladı. Şu anki hızla fırtına merkezi sabaha karşı dört civarında Macau'nun üstünden geçecekti. Kahvaltı saatleri sırasında bir ara fırtına Çin ana karasına ulaşacak ve hava açılacaktı. Şimdiyle o an arasında yalnızca yağmur olacaktı.

"Eddie," dedi Hanley. "Ekibini tünele çekmen gerekiyor." Eddie Seng şirketin gidilecek insanıydı. Donanmaya ait RE-CON'da çalışmış, birden fazla şirket projesinde öncülük etmişti ve kötüden iyi çıkarma konusunda doğuştan gelen bir yeteneği vardı. O ana dek Cabrillo ve Hanley onu bu işte kenarda tutmuştu. O, önceden görünmeyen şartlara karşı yedekte tuttukları bir adamdı ve oyuna girmek için sabırsızlanıyordu.

"Bir çift Zodiac bota ve eğer sular yükselmeye devam ederse adamların yerini bulmak için bir yönteme ihtiyacım var," dedi Seng.

"Murphy, Kasım ve Huxley," dedi Hanley hızla. "Botları ve ekipmanı hemen hazırlatacağım. Sen ekibi toplayıp benimle orada buluş."

Seng kontrol odasından hızla çıktı.

"Yorum yok," dedi Sung Rhee telefonu çarparak. Yerel gazetelerin muhabirleri bir şeyler olduğunu anlamışlardı yalnızca ne olduğunu bilmiyorlardı. Hastane Ho'nun partisine katılan konuklarla doluydu, fakat ilacın etkisi yok oldukça hepsi teker teker taburcu oluyordu. Konukların rahatsızlığının nedeni olarak gıda zehirlenmesinden söz edilmişti, ama uydurulan hikâye zayıftı ve kısa süre içinde bu yalanı delerlerdi. Adam kaçırma olayları sorgulanıyordu; polis telsizleri olan gazeteciler bunu kesin olarak yapıyordu. A-Ma Tapınağı'ndaki hırsızlık, yanan Peugeot, geçit törenindeki yangın... hepsi muhabirler tarafından araştırılıyordu. Yalnızca Stanley Ho'nun evi gazetecilere kapalıydı. Evi bir kez boşalttıktan sonra kapılarını yabancılara karşı kilitlemişti. Sabah olunca Rhee yorum yapmaya zorunlu olacaktı. Tam o anda telefon yeniden çaldı.

"Geçit arabasının enkazı soğuyor, ama kalıntıları incelemek için yaklaşmamız gerekiyor," dedi Dedektif Po. "Ama benim tah-minimce adamlar yangında yandı."

"Geçit arabası yangın boyunca gözlendi mi?" diye sordu Rhee.

"Evet, efendim," dedi Po.

"O zaman bana biraz diş bul," dedi Rhee. "Ve erimiş altın."

"Evet efendim."

Po eğilip bükülmüş metal yığınına su sıkan itfaiyecilere baktı. Bir saat içinde enkazı inceleyebileceklerdi. Bu arada Ho'nun hırsızlığı merkez sahneyi kaplayacaktı. Macau'da bir yerlerde bir Altın Buda daha vardı. Ve Po onu bulma niyetindeydi.

"Anlaşmamız nakitti," dedi Spenser, Cabrillo'nun sorusu üzerine.

Monica Crabtree Oregon'la güvenli hattan konuşuyordu. Bir kâğıda notlar aldıktan sonra telefonu kapattı. "Bay Başkan," dedi. "Sanırım bunu görseniz iyi olur."

Nixon Spenser'm yeni belgelerini hazırlıyordu. Temel şeyleri bir araya getirdikten sonra telefon hattı aracılığıyla Oregon'a iletilen bir komut vermişti. Oregon'da boş pasaportlar, göçmen belgeleri ve boş kredi kartları bulunuyordu ve gemideki birisi bunların üzerine gerekli isim ve numaralan basıp hangara gönderecekti.

Cabrillo notlara bakıp Crabtree'yc geri verdi. "Parçala bunları."

Franklin Lincoln yolcu koltuğunda Tom Reyes'de direksiyonda çılgın bir hızla arabayı sürüyordu. Lincoln taksi dağıtım kayıtlarına baktı, sonra tekrar ön cama döndü. "Feribot rıhtımına üç taksi gönderilmiş, on-iki, yirmi-bir ve kırk-iki numara."

"Telsizi dinliyorum," dedi Reyes. "Kırk iki yolcusunu Lisboa Oteli'ne bıraktı, on iki ise New Road'a gidiyor. Bir yirmi-bir'de olmalı. Taipa'daki Hyatt Regency'ye doğru gittiğini rapor etti, orada yolcusunu bekleyip yola devam edecek."

Reyes direksiyonu Taipa'ya giden köprüye doğru kırdı. "Han-ley'yi arayıp durumu açıkla."

Lincoln telsizini açıp kontrol odasına rapor verdi.

"Bana bir dakika ver," dedi Hanley.

"Hyatt'ın bilgisayarına girip adını araştır," dedi operatör Eric Stone'a bir kâğıt uzatarak. "Ve bana bir oda ayırt."

Stone'un parmakları klavye üzerinde dans etmeye başladı; bir saniye sonra Hanley'ye döndü.

"Ne zamanlama ama," dedi. "Şu anda kayıt yaptırıyor."

Stone verilerin ekranı doldurmasını bekledi. "Oda numarası 2214."

"Hyatt Regency, oda numarası 2214," dedi Hanley Linda'ya. "Onu hızlı yakalayın, eğer taksiye beklemesini söylediyse havaalanına hemen gidecek demektir."

"Tamamdır," dedi Lincoln. "Ya sonra?"

"Onu buraya getirin."

Reyes Hyatt Regency'nin bahçesine girdi.

"Oda no 2214," dedi Lincoln. "Onu yakalayıp Oregon'a getireceğiz."

Reyes arabayı park yerine çekti. "Hiç paran var mı?" "Tabi, ne için?"

"İşte taksi," dedi Reyes işaret ederek. "Ona para verip gönder. Sonra yirmi ikinci katta beni bul."

Michael Talbot bavullarını taşıyan çocuğa bahşiş verip kapıyı kapadı. Bir an önce havaalanında olması gerekiyordu, ama çok pis olduğu için hızlı bir duş almaya karar verdi. Çabucak soyunup banyoya girdi, duşu açtı.

Tom Reyes cüzdanına uzanıp evrensel anahtar kartı çıkardı. Deliğe sokup ışığın

yeşile dönmesini bekledi. Sonra yavaşça kapıyı açtı. Başta içeride kimsenin olmadığını sandı, sonra duşun aktığını duydu. Kapıyı kapatırken koridordan gelen ayak seslerini duydu.

Dışarı bakınca Lincoln'ü gördü. Parmağını sus anlamında dudaklarına götürüp içeri girmesini işaret etti.

"Barrett," dedi Hanley. "Sihir Dükkânı'nda çapraz eğitim aldın mı?"

"Daha önce bu konuda çalışmıştım," dedi Barrett.

"Aşağıya inip lateks makinesini ısıt."

"Anlaşıldı patron," dedi Barrett hızla kontrol odasından çıkarken.

Talbot kurulanırken ne giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Banyodan çıkıp yatak odasına girdi. İriyan bir adam masada oturuyordu. Bu görüntü onu o kadar şaşırtmıştı ki bir an için bu keşfin anlamını bile düşünemedi.

Sonra kapının yan tarafından uzanan bir elin ağzını kapattığını hissetti. Yüzüstü yatağa fırlatıldı, gözleri sert sıkıca yatağa bastırıldı. Sonra hızla ağzına bir şey tıkılıp gözleri kapatıldı, kolları ve bacakları sıkıca bağlandı.

Kulaklarına tıkaçlar takıldı. Reyes'ın Lincoln'e söylediklerini duyamıyordu. "Oda servisi arabası bulmaya gidiyorum. Sen burada kal."

Lincoln başıyla onaylayıp televizyonu açtı. Esirleri bir yere gitmiyordu. Şükran Günü hindisi gibi yatmış hiçbir yerini oynata-mıyordu. Sekiz dakika sonra Lincoln ve Reyes onu otelin arka girişinden dışarı çıkarıp arabanın arka koltuğuna soktular.

"Karnım aç," dedi Reyes vitesi takarken.

"Tanrım," dedi Lincoln. "Her zaman açsm sen."

Kısım 23

Reyes ve Lincoln Oregon'un yakınına park ettiği sırada Max Hanley Sihir Dükkânı'nda bir aleti kontrol ediyordu. Arka plandaki çok sayıda iş tezgâhından birinde sıvı lateksi ısıtan makine çalışma sıcaklığını gösteren sinyali verdi, sonra otomatik olarak beklemeye geçti.

Hanley dönüp lateks makinesine baktı, sonra bakışlarım elindeki küçük kutuya çevirdi. "Tamam," dedi Hanley Barrett'a. "Bir daha deneyelim."

"Deneme bir, iki, üç," dedi Barrett. "Kahverengi inek kırmızı aya atladı, seksen yedi yıl önce bizim..."

"Bu kadarı yeter," dedi Hanley sözünü keserek.

Küçük kutuya bakıp boğazına yerleştirdi, Barrett'ın söylediklerini tekrarladı. Bir dizi grafik gösteren bilgisayar ekranına bakıp uyuşmazlıkları not aldı, kutunun arkasındaki minik paslanmaz çelikten vidaları gözlükçülere ait minik tornavidayla ayarladı. "Bir daha konuş."

"O kadınla, Bayan Lewinsky'yle yatmadım," dedi Barrett. "Dudaklarımı okuyun, yeni vergi yok. Aileme saygımdan dolayı bu soruya yanıt vermeyeceğim."

"Bekle," dedi Hanley.

Ekrana bakarak Barrett'ın zırvalarını tekrarladı. Barrett seyrederken kaşlarını kaldırdı. Kendi sesi Hanley'in boğazından çıkıyordu. Bu hem ürkütücü hem de şaşırtıcıydı.

"Annem bile farkı anlayamazdı," dedi.

"Modern teknoloji," dedi Hanley. "Beni hâlâ şaşırtıyor."

"Bunu nasıl bağlayacaksın?" diye sordu Barrett.

Hanîey, ona gösterdi.

Reyes iskelede etrafına baktı; kimse ona bakmıyordu. Lin-coln'ün yardımıyla Talbot'u arka koltuktan çıkardı, sonra Oregon'un biniş iskelesine sürükledi. Julia Huxley onu iç kapıda karşıladı, üçlü Sihir Dükkânı'na yöneldi. Gözleri hâlâ bağlı olan Talbot sendeleyerek geçitlerden geçip asansöre bindi, son koridoru da geçip Sihir Dükkânı'na vardı. Lincoln kapıyı açınca Reyes Talbot'u bir sandalyeye oturtup üzerine kayışlar geçirdi. Talbot'un önüne bir ışık getirip yaktı. Talbot ışığın sıcaklığını hissedebiliyordu. Birkaç saniye sonra göz bağı çıkarıldı ve kör edici ışık gözleriyle buluştu.

"Sen Michael Talbot musun?" diye sordu Hanley.

"Evet," dedi Talbot başını ışıktan uzağa çevirmeye çalışarak.

"Gözler ileri," dedi Hanley.

Talbot itaat etti, ama ışığa bakmada zorlanıyordu. Birisinin arkasında olduğunu hissedebiliyordu, ama kayışlar çok sıkı olduğu için dönemiyordu.

"Endonezya'da ergenlik çağında olan bir çocukla seks yaptın mı?"

"Kimsiniz siz?" diye sordu Talbot.

Bir saniye sonra boynuna bir şeyin dokunduğunu hissetti ve vücudunu bir elektrik dalgası kapladı.

"Sorulan biz sorarız," dedi Hanley. "Ergenlik çağındaki bir çocukla seks yaptın mı?"

"On sekizinde olduğunu söylemişti," dedi Talbot sıkılı dişlerinin arasından.

"Senin gibi iğrenç insanların hastalıklı arzularını paylaşmak için Asya'ya gelmenden çok sıkıldık," dedi Hanley. "Amerika'nın adını kötüye çıkarıyorsun."

"Ben buraya iş için gel..." demeye çalıştı Talbot.

Ama keskin bir elektrik çarpması hissetti.

"Sessizlik," diye parladı Hanley.

Talbot korkuyordu, bir adamın ruhuna süzülüp sinirleri ve iç organlarıyla oynayan bilinmeyen ve görünmeyen derinlerdeki bir korkuydu bu. Alnı terlemeye başlamıştı ve idrar yapma ihtiyacı had safhadaydı.

"Çişim var," dedi.

"Yapabileceğini söylediğimiz zaman yaparsın," dedi Hanley. "Önce kafanın bir kalıbını çıkaracağız. Sonra üç boyutlu bir görüntüsünü çıkarıp bilgisayar ağımızla göndereceğiz. O andan itibaren Asya Polis Örgütü seni arıyor olacak. Sonra bir itirafname okuyacaksın. İşbirliği yapıp bu dediklerimizi yaparsan seni Hong Kong'a götüreceğiz, oradan ilk uçakla Birleşik Devletler'e kaçabilirsin. Bize herhangi bir şekilde kazık atmaya çalışırsan birkaç gün sonra Çin sahillerinde bulunursun. Kararın ne olacak, aşk çocuğu?"

"Tamam, tamam," dedi Talbot. "Ama pantolonuma işemek üzereyim."

"Tuvalete götürün şunu," dedi Hanley.

Gözleri bir kez daha bağlanan Talbot tuvalete götürüldü ve elleri çözüldü.

Dört dakika sonra tekrar sandalyesine oturup bağlanmıştı. On beş dakika sonra maske hazırlandı ve sesi kaydedildi. Birkaç dakika sonra Michael Talbot yine arabanın arkasına yüzükoyun yatırıldı ve feribot iskelesine götürüldü.

Winston Spenser bir yol bulmaya çalışıyordu. Ama yoktu. Artık seçeneği yaşamak veya ölmekti ve kendisini kontrol eden insanlar ilginç bir fikir ortaya atmışlardı. Yeni bir kimlik ve bir milyon dolarla gidecekti. Bunun saygı duyması gereken bir anlaşma olduğuna karar verdi.

Yeni pasaportuna ve belgelerine baktı, sonra cep telefonuyla konuşan kadına baktı. Kadın telefonu kapatıp liderlerine döndü.

"Yönetim kurulu başkanı yolda, Bay Başkan," dedi. "Sorunu halletmiş."

Spenser kendisini esir alan insanların kimliği ya da örgütü konusunda bir fikri yoktu. Yalnızca o ana kadar gördüklerine dayanarak şimdiye kadar gördüğü her şeyin ötesinde bir güçleri olduğunu söyleyebilirdi. Kendi yarattıkları bir dünyada yaşıyor gibiydiler, kontrol ve illüzyon dünyasıydı bu ve Spenser'ın planladığı her şeyde bir adım öndeydiler. Derken birdenbire kafasına dank etti.

"Cenevre'deki açık artırmadaydın," dedi liderlerine.

Cabrillo karar vermeye çalışıyormuş gibi Spenser'a baktı. "Evet, oradaydım."

"Budalan benim değiştirdiğimi nasıl anladınız?"

"İkonu Macau'ya getirmesi ve sonra zırhlı arabayla tapmağa götürmesi için bizim şirketimize para ödediniz," dedi Cabrillo.

"Yani partideki bütün olanlar bir hile miydi?"

"O ve dışardaki adamla anlaşmanızı tamamlamak isteğimiz," dedi Cabrillo.

"Gerçeküstü," dedi Spenser. "Peki ya yüz milyon?"

"Yardım derneğine gidecek," dedi Cabrillo. "Biz gerçek Bu-da'yı hak sahibine teslim etmek için tutulduk, bu yan anlaşma yalnızca pastanın kreması olacak."

Spenser bir an için düşündü. "İdeolojiniz, grubunuzun motivasyonu nedir?"

"Biz bir şirketiz," dedi Cabrillo. "İhtiyacımız olan tek ideoloji bu."

"Yani kâr etmek için varsınız?"

"Biz yanlıştan doğru çıkarmak için buradayız. Ama bunu yaparken işi çok kârlı bir girişim haline getirmeyi öğrendik."

"Şaşırtıcı," dedi Spenser.

"Bunun kadar değil," dedi Cabrillo, hangarın kapısı açılıp Hanley'yi taşıyan araba içeri girerken. Kapı arkalarından kapanınca Hanley arabanın yolcu koltuğundan indi. "Michael Talbot'la tanışın," dedi Cabrillo şaşkına dönen Winston Spenser'a.

Bilgisayar yazılımı milyarderi boynundaki zincirde asılı olan anahtarı çıkarıp masasındaki deri portföyü açtı. Sonra bir dosya çıkarıp kâğıtları taradı. Kâğıt yığını neredeyse üç santim kalınlığın-daydı ve çeşitli miktarlarda hamiline bonolardan oluşuyordu. En büyük miktar 1 milyon dolar, en küçüğü 50.000 dolardı. Bonoları çıkaran bankalar İngiltere'den Almanya'ya ve en yaygın olarak da İsviçre'den Liechtenstein'a kadar bir sürü Avrupa ülkesine aitti. Toplamı 100 milyonu buluyordu.

Bu çok büyük bir paraydı.

Ama bilgisayar yazılımı milyarderine göre sadece paraydı. Kendi arzularını tatmin etmek için yaşıyordu o. Kendisini ilgilendiren şey Altın Buda'nın sanatı değildi, ikonu bir bulut gibi saran tarih de değildi; bir zamanlar çalınmış ve şimdi tekrar çalınmış olması gerçeğiydi. Onu uyaran şey suçtu, dünyadaki nadir ve paha biçilmez sanat eserine sahip olduğunu bilmenin getirdiği ego şiş-mesiydi. Gerçeği söylemek gerekirse Avrupa'daki her müzeyle rekabet edebilecek sanat eseri koleksiyonuna sahipti. Monet, Manet, Daumier, Delacroix. Da Vinci taslakları, Donatello bronzları. Resimli müsveddeler, saray mücevherleri, çalınmış tarihsel belgeler.

Kaliforniya'daki depolar antik otomobiller, tarihsel motosikletler ve ilk dönemlere ait uçaklarla doluydu. Çalınmış İç Savaş eserleri, St. Petersburg'daki bir müzeden çalınan Romanov ikonla-rı, komünizmin çöküşünden sonra Romanya'daki bir müzeden çalman bilim adamı Nikola Tesla'nın yazıları, gizli başkanlık mektupları, hatta Beyaz Saray'ın bir tuvaleti.

İlk bilgisayar, ilk kişisel bilgisayar, ilk kitle-üretimli tüketici bilgisayarı.

Bu sonuncular nostaljik amaçlıydı, çünkü onun serveti bilgisayarlardan geliyordu. Şirketinin sattığı ilk programın hard copy'si bile duruyordu onda; kendisini yalnızca yardım eden bir hevesli sanan ve hiçbir şeyden kuşkulanmayan bir programcıdan çaldığı programdı bu. Bu onun ilk ve en büyük hırsızlığı olmuştu ve diğerleri için ortamı hazırlamıştı.

Bonolara tekrar bakıp uydu telefona uzandı.

Eddie Seng bir çift zeytin yeşili Zodiac botun, Oregon'un ortasından çıkan servis

asansörüyle alt güverteden yükselişini seyretti. Asansör durur durmaz Sam Pryor ilk botun kaldırma halkasına bir kablo takarak önce kenara sonra da suya doğru savurdu. Su seviyesindeki Murphy botun borinasını alarak iskeleye bağladı. Pryor ikinci botun kancasını takarken Murphy bota binerek yakıtı ve dört darbeli dıştan takmalı motorun yağını kontrol etti. Yağ yeni ve doluydu, tanklar da ağzına kadar doluydu. Murphy anahtarı çevirerek kontrol panelindeki ışıklan seyretti; her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra anahtarı çevirdi, motor çalıştı ve neredeyse sessiz bir şekilde rölantide çalışmaya başladı.

İkinci bot suya değer değmez Kasım Murphy'nin yaptıklarını tekrarladı. İki bot gecenin sessizliğinde rölantide çalışmaya devam etti. Seng Murphy'nin botuna tırmanıp Oregon'un içindeyken yüklenen mrlzemeleri kontrol etti. Her şeyin yolunda olduğunu görünce alçak sesle Huxley'le konuştu.

"Her şey tamam mı?"

Huxley listesine baktı, son maddeyi buldu. "Tamamız."

Seng botların arasındaki boşluktan uzanarak Kasım'a bir CD verdi. "Bunlar GPS koordinatları; bu botta da aynısını kullanıyoruz. Birbirimizden uzaklığımız üç metre olsun, böylece radar kalkanı ikimizi de korur."

Kasım başıyla onayladı. "Anlaşıldı, Eddie."

"Tamam, Mark," dedi Seng, halatı atarken olabildiğince sessiz bir şekilde. "Bizi götürebilirsin."

Murphy kontrol lövyesini indirdi, bot geriye doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra iki bot neredeyse otuz deniz mili hızla suları yarmaya başladı. Hiçbir çabayla tespit edilmeleri mümkün değildi. Onları izleyebilecek bütün radarlara karşı önlem alınmıştı; motorların sesini duymaya çalışacak olanlar da fırtına yüzünden bir şey duyamayacaktı. Yardım geliyordu.

Sabahın ikisinde tüneldeki üçlünün ilk ışıkları görmesine üç ya da dört saat kalmıştı.

Bu göründüğü kadar büyük bir sorun değildi. Şu anda en büyük tehdit boğulmaktı. Hornsby ileride büyük bir borunun içindeki ana kanalizasyona bakıyordu. Dallanan boralardan sızıntı şeklinde başlayan akıntı öfkeli bir sele neden olmuştu. İlerideki boru öyle büyük bir güçle çağlıyordu ki fışkıran su kırık bir yangın musluğundan çıkıyor gibi görünüyordu. -¦

"Bu noktadan itibaren kanalizasyonun dibini suya terk etmiş bulunuyoruz," dedi Meadovvs.

Su şimdiden dizlerine geliyordu, adamlar ilerledikçe su yükselmeye devam ediyordu. Artık bir çıkmazdaydılar. Bulundukları yerden itibaren su yürünmeyecek kadar derindi. "Sallan şişireSim," dedi Jones yorgun bir sesle.

Hornsby sırt çantalarından birini açıp bir çift katlanır sal çıkardı. Çantanın içindeki yüksek basınç hava malzemesini çıkarıp sala bağladı ve düğmesini açtı. Salın katı açıldı ve hemen sertleşti. İki dakika sonra Hornsby pompayı kapattı.

"Buda'yı bir sala koyalım," dedi Hornsby. "Üçümüz de diğerine binelim."

"Ağırlık sorunu yüzünden mi?" diye sordu Jones.

"Her bir sal en fazla üç yüz yirmi kilo taşıyabilir," dedi Hornsby. "Hiçbirimizin ağırlığı kırk beş kilodan az olmadığı için kendi başına yolculuk yapmak zorunda."

Meadows ikinci salı çıkardı. Açıp pompayı bağladı. Sal havayla dolarken konuştu. "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu arkadaşlarına. "Buda önde mi gitsin, arkada mı?"

Hornsby bir an için düşündü. "Eğer geride kalırsa ağırlığı bizi zorlayabilir."

"Ama eğer önden giderse başımız derde girerse ipi bırakabiliriz," dedi Jones.

Meadovvs ileride hızla akan boruya baktı. "Dümende fazla zorlanmayacağız," dedi yükselen suyu işaret ederek. "Bence akıntıyla gideceğiz."

"O zaman o önden gitsin," dedi Hornsby, sala bindirmek için Buda'nın bir ucunu tutarken. "Ve biz de ona eşlik edelim."

"Mantıklı," dedi Jones.

Kısım 24

"Talbot?" dedi Spenser. "Sen de bu işin bir parçası mısın?"

Hanley Spenser'ın yanına gidip kendisini inceleyen sanat eseri satıcısının yanında durdu. En azından görsel testleri geçiyor gibiydi. Spenser yanıt vermesini bekliyordu.

"Win... ston Spen... ser, seni koca..." dedi Hanley kurbağayı andıran bir sesle.

Eski bir okuldaki ucuz hoparlör sisteminden geliyormuş gibiydi sesi. Hanley ses kutusundan küçük bir alet çıkarıp normal sesiyle konuştu. "Kevin," dedi. "Gel de şuna bak, doğru bağladığımı sanıyordum."

Nixon gelip aleti ters çevirdi. Gömleğinin cebinden bir kalem çıkarıp küçük düğmeyi iki kademe oynattı. "Telefon görüşmelerinde kullanılan gecikmeyi açmışsın, patron," dedi Nixon. "Şimdi dene."

"Merhaba, Winston," dedi Hanley. "Uzun zamandır görüşmedik."

Spenser adama bakıp başını iki yana salladı. Aletin çalışmadığını görmese iyi olabilirdi; başına gelen her şey kafasına hücum ediyordu. Bu insanlar şimdi de bir tür robot yaratmışlardı. Başka neler yapacaklarını kim bilebilirdi?

"Bay Talbot," demeyi başardı Spenser.

"Tamir etmeyi basardın galiba, Kevin," dedi Hanley.

Spenser sessizce duruyordu.

"Tamam millet, dinleyin," dedi Cabrillo. "Vakit geldi sayılır."

Dedektif Ling Po erimiş metal yığınına baktı. Geçit arabasının destek kirişleri şiddetli yangın yüzünden eğilip bükülmüş, korkunç bir görüntü almış ve bir ahtapotun kararmış kolları gibi motosikletlerin üstüne sarılmıştı. Bir köpek eğitmeni enkazı dürtüyordu.

"Efendim," dedi eğitmen. "Köpek insan kalıntısı olduğuna dair bir işaret vermiyor."

"Bu burada insan kalıntısı olmadığı anlamına mı geliyor?" diye sordu Po.

"Gehellikle, bir cesedi küle dönüştürmek için gerçekten çok sıcak bir yangın gerekir. Onun dışında her şeyin kokusunu alır."

Po enkaza baktı. Yoldaki asfaltı eritmişti. Altında ne olduğunu kesin olarak söylemek olanaksızdı.

"Ucuna bir zincir bağlayın," dedi Po. "Ve kamyonlardan biriyle çekin. Altında ne olduğunu görmek istiyorum."

Bir itfaiyeci aracındaki depo bölmesinden bir zincir almak için koştu. Birkaç dakika sonra zincirin bir ucu enkaza, diğeri kamyonun tamponuna bağlanmıştı. İtfaiyeci yavaş yavaş kamyonu yürüttü, enkaz asfaltla mücadele etmeye başladı. Birkaç metre daha çektikten sonra itfaiyeci aracını durdurdu.

"Bu kadarı yeterli mi?" diye bağırdı camından Po'ya.

"Mükemmel," dedi Po, mazgal deliğine bakarak.

Eğilerek kapağı kaldırmaya çalıştı, ama bir işe yaramadı. Bir başka itfaiyeci araçtan bir alet alıp kapağın üstündeki küçük deliğe sokup kanırtarak açmaya çalıştı. Kapağı birkaç santim öteye itti. Po cebinden küçük bir fener çıkarıp deliği aydınlattı.

"Bingo," dedi.

Cep telefonuna uzanıp merkezin numarasını tuşladı.

"Efendim," dedi. "A-Ma Tapınağı'ndan çalınan Buda'nın nereye gittiğini biliyorum galiba."

Macau'da yağmur sularının körfeze açıldığı on altı yer vardı. Seng ve ekibi önemli olan tek çıkışa gidiyorlardı. Zodiac'ları ızgara boyunca bazı kayalara bağladıktan sonra Seng gidip metal kalkanı inceledi. Kare biçimindeki perde tüp şeklinde bir kütükten yapılmıştı. Yer yer beşe beş ölçülerinde, yer yerse çöplerin geçebileceği genişlikte açıklıklar vardı. Bir dizi iri cıvatayla kanalizasyona iliştirilmiş köşeli beton bir taşa bağlıydı. Seng Zodiac'a geri dönüp alet kutusunu aldı. Uygun büyüklükte bir priz bularak aküyle çalışan tornavidanın fişini taktı, sonra ızgaraya gidip cıvataları sökmeye başladı. Cıvataların hepsi çıktıktan sonra Seng, Huxley, Murphy ve Kasım ızgaranın dört kenarına asılıp yerinden çıkardı. Su hızla dışarı akıyordu ve uzak köşedeki Murphy ve Kasım ızgarayı kayaların üstüne çekmede zorluk çekiyordu. Izgara kenara çekildikten sonra herkes açıklığa baktı.

"Burası bir nehir oluyor," dedi Huxley sonunda.

Seng suya parlak sarı bir şerit sokup hareketin süresini ölçtü. Saatinin ikinci koluna dikkatle baktı. Plastik İç Liman'da elli metre kadar gidince hızını hesapladı.

"Su saatte on mil hızla akıyor," dedi. "Ama bunun artacağını biliyorsunuz."

"Zodiac'lar için çok basit bir iş," dedi Murphy.

Seng başıyla onayladı.

"Başüstü boşluğunu kaybetmediğimiz takdirde bir saat içinde bizim oğlanları alıp Oregon'a dönmüş olabiliriz," dedi Kasım.

Seng, Zodiac'a geri döndü. "Tamam, siz ikiniz," dedi Seng. "İçeri girip ekibi toplayın. Julia ve ben planladığımız gibi güvenliği sağlayacağız."

"Az sonra geri döneriz," dedi Kasım dümene geçerken.

Keşke o kadar basit olsaydı.

Kısım 25

Cabrillo keçeli bir kalem alıp tezgâhlardan birinin üstüne konan tahtaya çizmeye başladı.

"Yine kontrol ettim, 737 burada park ediyor," dedi Cabrillo, tahtaya bir X çizerek. "Oradan kıpırdamayacaklardır. Adams Spenser'ı SUV'la rampaya götürüp orada park edecek."

Adams onaylayarak başını salladı.

"Durunca aşağı inip portatif tenteyi kamyonetin arkasına aç," dedi Cabrillo. "O zaman sandığı açıp Buda'yı gösterebilirsin."

"Ya alıcı Buda'yı uçağa taşımamızı isterse?" diye sordu Spenser.

"Ona hayır, de," dedi Cabrillo. "İncelemeyi yerde yapıp malı Macau topraklarında almalı."

Spenser başıyla onayladı, ama ikna olmuş görünmüyordu.

"Max," diye devam etti Cabrillo. "Birkaç dakika içinde buradan ayrılıp ön terminale dolaşacaksın. Orada bineceğin bir taksi seni 737'ye götürecek."

"Anlaşıldı," dedi Hanley.

Cabrillo durup ekibe baktı. "İş iyi ve kolay olmalı," dedi sessizce. "Hanley gerçekliğini doğrulayacak ve ödeme yapılacak. Milyarder ondan sonra Buda'yı uçağına alabilir. Sorusu olan?"

Kimse konuşmadı.

"Tamam o zaman," dedi Cabrillo. "İyi şanslar, Max."

Hanley başıyla onaylayıp hangarın arka kapısına doğru yürüdü.

"George," dedi Cabrillo. "Sen ve Spenser SUV'a binebilirsiniz. Kontağı kurup giriş konuşması yapması için Hanley'ye birkaç dakika vereceğiz, ondan sonra yaklaşmamız gerekiyor."

Adams başıyla onaylayıp Spenser'a Chevrolet'nin yolcu koltuğuna binmesini işaret etti.

Bilgisayar yazılımı milyarderi hindistancevizi sütlü çay ve iki ucu kesik ince bir puro içiyordu. Olayın ilginçliği onu etkisi altına almıştı ve birkaç dakika önce siyah giysiler giymek üzere 737'nin arka bölmesine geçmişti. Bilgisayar yazılımı endüstrisindeki, beceri ve yetenekten çok şans ve zamanlama durumu olan

başarısı egosunun tehlikeli boyutlarda şişmesine neden olmuştu. Kendi aldatmacasına kendisi de inanır olmuştu. Şu anda uyuşturucu ve seksin etkisi hafifleyip nikotin ve kafein artarken bir gizli ajan olduğunu düşünmeye başlamıştı. Soygun, rüşvet ve malla birlikte firar etmek. Hikâyeyi arkadaşlarına anlatırken alacağı keyfi şimdiden hayal edebiliyordu.

Hanley Macau taksisine gidip arka koltuğa bindi. Taksi ana terminalin etrafından dolaşıp 737'ye döndü. Rampaya vardıktan sonra şoföre yavaşlayıp kornaya basmasını söyledi.

Milyarder sesi duyup jetin camından dışarı baktı. Talbot'un taksinin arka koltuğunda olduğunu görünce ön tarafa, açık kabin kapısına doğru gitti, rampanın başında durdu. Hanley taksinin arkasından indi. Milyarder ona rampayı çıkmasını işaret etti.

Hanley merdivenlerden çıkmaya başladı.

Juan Cabrillo tam o sırada portatif telsizi alıp Konuş düğmesine bastı.

"Sineklik," dedi. "Dayanabiliyor musun?"

Larry King hangarın havalandırma sisteminin ağzına tünemişti. Yağmur ara sıra bacanın içine savruluyordu, ama en azından başının üstünde bir şey vardı. "Partiden sonra Oregon'a uğradım," dedi King. "Ve bir termos domates çorbası, gece dürbünü için su geçirmez örtü ve içi boş uranyum küreleri aldım. Rahatım yerinde."

Cabrillo King'in profesyonelliğini her zaman takdir etmişti. Şirket onu paraşütüyle birkaç kutu yiyecek ve tüfeğiyle çorak bir araziye indirirdi ve o birkaç saat içinde kendine bir yuva bulup nişan alırdı. Sonra da kendi hizmetine ihtiyaç duyulsun duyulmasın öylece bekler, hiç yakınmazdı. Cabrillo çalışanların kişisel kayıtlarına ulaşabildiği için King'in Sedona, Arizona'da bir piyano barı olduğunu da biliyordu. CabriUo'nun o bölgeden giderken King'i çalışırken yakalaması çok garipti, nişancı yalnızca smokin giymekle kalmıyor, hoş, melodik bir sesle aşk şarkıları ve baladları söylüyordu. "Resepsiyon nasıl Larry?" diye sordu Cabrillo. "Cama vuran yağmur damlaları mikrofonu biraz etkiledi, ama söylenenlerin bazılarını anlayabiliyorum."

"Büyük bir şey olursa araman gerektiğini biliyorsun." "Evet, efendim," dedi King, gece dürbünüyle bakıp kulağında-ki mikrofona dokunurken. "Hanley az önce adamı selamladı."

Monica Crabtree hangarın uzak ucunda aralık kapıdan dışarı bakıyordu. "Bay

Hanley az önce içeri girdi," dedi bulunduğu yerden.

King, milyarderin, "İçeri gel de yağmurdan kurtul, Michael," dediğini duydu.

Hanley milyarderi takip ederken koridorda Gunderson'ı geçti. Bir damlayı temizlemek istercesine sol elinin orta parmağını kaşına götürdü. Gunderson yanıt olarak çenesini sıvazladı.

"Otur," dedi milyarder 737'nin ön bölümündeki kompartımanda bulunan konferans masasına geldiklerinde. Hanley oturup adama baktı.

"Telefonda neler olduğunu anlatamazdım," dedi milyarder. "Ama açık artırmada teklif verdiğin Buda yeniden satışta." "Ne çabuk," dedi Hanley.

Milyarder başıyla onayladı, ama başka bir şey söylemedi. "Sesin boğuk geliyor. Bir şey içer misin?"

"Yağmur ve bindiğim uçaklardaki hava," dedi Hanley. "Galiba hastalanıyorum."

Milyarder bir düğmeye bastı ve Gunderson geldi. "Bay Talbot'a çay, limonlu ve ballı çay getirir misin?"

"Ya sizin için efendim?"

"Bir kadeh ılık Uzo, lütfen."

"Hemen, efendim," dedi Gunderson.

Hangarın çatısmdaki King bu konuşmayı duydu. "İçki ısmarlıyorlar, efendim."

"Kapıyı aç, Monica," diye emretti Cabrillo.

Crabtree bir düğmeye basıp hangarın kapısını SUV'urı çıkacağı kadar araladı.

"Gitme zamanı beyler," diye bağırdı Cabrillo Adams ve Spen-ser'a.

Adams Chevrolet'yi vitese takıp yavaşça kapıya doğru sürdü. Sonra hangardan şiddetli yağmura çıktı.

Gunderson içkilerle geri döndüğünde milyarderi sessizce Han-ley'ye bakarken buldu. "Pilot bir kamyonun yaklaştığını size söylememi istedi, efendim," dedi Gunderson.

Milyarder cama doğru döndü. Beyaz bir Chevrolet SUV rampaya yaklaştı, tanımadığı bir adam sürücü koltuğundan inip arkaya gitti. Arkadan katlanabilir, portatif, alüminyum bacaklı bir tente çıkarıp açtı. Milyarder yolcu koltuğundan inen Spenser'ı gördü.

"Gel," dedi milyarder Hanley'ye. "Ganimetimiz geldi."

Hanley ve milyarder rampaya doğru yürürken Adams içinde Buda'nın bulunduğu sandığı çekip kapağını açtı. Sonra şoför koltuğuna geri dönüp yağmurdan kurtulmak için içeri girdi.

Milyarder merdivenlerin başında belirince tentenin altındaki Spenser aşağıya inmesini işaret etti. İki adam rampadan aşağı inmeye başladılar.

"Bu işi yağmursuz bir yerde yapalım," dedi milyarder asfalta inince. "Uçağımda."

Spenser başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Ben sizi tanımıyorum, siz de beni," dedi. "Bu yüzden ben paramı alana kadar Altın Buda yerde kalacak."

Milyarder Hanley'ye döndü. "Kazanan teklifi veren bu aracı mıydı?"

"Evet," dedi Hanley.

"Sen Mike Talbot'sun," dedi Spenser.

"Michael," diye düzeltti Hanley.

"Anlaştığımız gibi nakit getirdiniz mi?" diye sordu Spenser.

"Hamiline bono," diye yanıtladı milyarder. "Eğer her şey onaylanırsa."

Rüzgâr maskesine yağmur taneciklerini çarparken Hanley sessizce duruyordu.

"Kontrol et," dedi milyarder Hanley'ye.

Hanley gidip Buda'yı ayrıntılarıyla kontrol etti, sonra eğilip ayağından küçük bir numune tıraş etti. "Öteki numuneyi getirdin mi?" diye sordu milyardere. O da cebine uzanıp bir zarf çıkardı.

Hanley cebinden bir mercek çıkarıp birkaç dakika boyunca numuneleri inceliyormuş gibi yaptı. "Birbirlerine uyuyorlar," dedi sonunda.

"Parayı getireyim," dedi milyarder.

Tam o sırada Chuck Gunderson yardımcı pilotun ağzını bantla kapatıyordu. Bileklerini plastik bantlarla bağlayıp pilotla yardımcıyı kokpitin döşemesine yatırdı.

"Hedef merdivenlerden çıkıyor," dedi King telsizle Cabril-lo'ya.

"Telefon aç," dedi Cabrillo Nixon'a.

737'de Gunderson esmer uçuş görevlisine döndü. "Bana bir iyilik yap," dedi. "Kapıyı kapat."

Milyarder merdivenleri çıkarken Adams, Spenser ve Talbot'un su

birikintilerinden hızla geçerek hangarın arkasına koştuklarını duymadı. Aklı Altın Buda'da ve ona sahip olmanın anahtarını taşıyan para çantasını bir an önce ele geçirmeliydi. Merdivenlerin yarı-sındayken jetinin kapısı kapanmaya başladı. Merdivenlerin tepesine vardığı sırada kapı yerine oturmuştu. Milyarder avazı çıktığı kadar bağırarak kapıyı yumruklamaya başladı.

Kentin diğer ucunda Po kanalizasyon deliğine girmek üzereyken telefonu çaldı.

"İşler bizim için fazla sıcak hale geldi," dedi tanımadığı bir ses Po'ya. "Sen kazandın dedektif. Macau Havaalanı'nın pistinde beyaz bir Chevrolet var. Partiden çalınan Buda onun içinde. Hoşça kal."

Hat birden kesildi. Po bir an için şaşkınlıkla baktı telefona sonra hemen Sung Rhee'yi aradı.

"Hırsızlardan bir telefon aldım," dedi çabuk çabuk. "Buda'nm Macau Havaalanı pistindeki beyaz Chevrolet'de olduğunu iddia ediyorlar."

Hanley, Spenser ve Adams hangarın arka tarafına motoru çalışır durumda bekleyen limuzine koştular. Monica Crabtree direksiyondaydı. Üçlü güvenle arka koltuğa biner binmez vitesi takıp hızla kapıya doğru ilerledi.

"Tamam, Kevin," dedi Cabrillo.

Nixon birkaç saat önce yerleştirdiği uzaktan kumanda aletini kullanarak rampayı uçaktan uzaklaştırmaya başladı. Rampa gerilemeye başlar başlamaz milyarder kandırıldığını anladı; rampanın tepesinde geriye dönerek aşağıya baktı. Kamyon oradaydı, ama görünürde kimse yoktu.

Larry King gece dürbünüyle 737'yi seyrediyordu. Bir dakikadan kısa bir süre sonra Gunderson'un pilot koltuğuna oturup hazır işareti verdiğini gördü. King tüfeğinin lazer ışığını 737'nin camına doğrulttu ve bu işaret üzerine Gunderson jetin motorlarını çalıştırdı. Rampa gittikçe daha hızlı geriliyordu. Nixon rampayı bir kenara çekti. Jetten güvenli bir mesafeye ulaştıktan sonra aleti boşa aldı ve rampa sarsılarak durdu. Kumandayı bir kenara atarak Cab-rillo'yla birlikte hangarı son kez gözleriyle taradı. O ve Crabtree, Spenser'm yaklaşımından önceki yarım saat içinde her şeyi limuzi-nin bagajına yerleştirmişlerdi. Nixon ve Cabrillo'nun yapması gereken tek şey havaalanından ayrılmaktı.

Rampa 737'den güvenli bir mesafeye ulaşınca King tekrar lazerle işaret verdi ve Gunderson gaz kolunu yavaşça itti.

King telsizle haber verdiği sırada Cabrillo ve Nixon hızla arka kapıya doğru gidiyordu.

"Chuck ilerlemeye başladı," dedi King.

Rampa sonunda milyarderin aşağıya atlayabileceği kadar yavaşlamıştı. Pistte jetine doğru koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra durumun umutsuz olduğunu anladı, bu yüzden Chevrolet'ye doğru koşmaya başladı. Araca binince şaşırarak Buda'nın hâlâ yerinde olduğunu gördü. Alüminyum tenteyi iterek arka kapıyı sertçe kapadı, sürücü koltuğuna geçti. Bir hata daha, anahtar kontaktaydı. 100 milyonluk bonoları kayıptı ama Buda'nın değeri bunun iki katıydı. Şimdiki planı, Buda'yla birlikte kaçıp jeti kimin çaldığı konusuyla ilgili sonra endişelenmekti. Kamyonu çalıştırıp vitesi taktı.

737'de esmer uçuş görevlisi kokpitin kapısını koruyordu. Bunu yapmasını ona kimse söylememişti, ama akıllıca olacağını düşünüyordu. Arkadaki seksi kadınlardan biri öne gelip kokpitin kapısını açmak istedi.

"Arkaya git," dedi esmer. "Pilotla konuşmam gerekiyor," dedi sarışın. Tekrar kapıyı denedi, ama esmer yerini bulmayan bir yumruk savurdu. Sarışın bu yumruğu savuşturup esmerin karnına darbe indirdi.

"Chucky," diye bağırdı sarışın, motorların sesini bastırmaya çalışarak. "Bu kaltağa bana burda ihtiyacın olduğunu söyler misin?"

Esmer iki büklüm olmuş nefes almaya çalışırken kokpitin kapısı açıldı. Esmer açık kapıdan 737'nin kalkış için pistte hızla ilerlediğini gördü. İriyarı sarışın adam pilot koltuğunda oturuyordu. Dönüp gülümsedi.

"Tamam, tatlım," dedi hızla. "O benim yardımcı pilotum." Macau taksisi hangarın arka tarafında bekliyor, mırlayan motorları yağmurlu havaya duman bulutları üflüyordu. Cabrillo ve Nixon arkaya binerken King tekrar aradı. "Tamam, patron," dedi rahat bir şekilde. "Adamımız kamyona gitti."

"Yuvadan çık," dedi Cabrillo. "Önde buluşuruz." King havalandırma deliğinden çıkmaya çalışırken Chevrolet hangarlardan ana terminale giden pistte hızla ilerliyordu. Bordo renkli 737'de Gunderson fırtına görüş aletini tarayıp kontrol kulesine yanıt verdi. Sonra bir düğmeye basıp hoparlörü açtı. "Bayanlar, lütfen oturun bir saniye içinde havalanacağız. Havalandıktan sonra da biriniz kahve ve sandviç getirirse kahramanımız olacak."

Sonra yanında oturan sarışına döndü. "Hi, Judy, uzun zamandır görüşemedik."

Macau'yla havaalanının bulunduğu ada arasındaki köprüde sirenleri çalarak gelen on iki polis arabası ana terminalin önünde bir barikat oluşturuyordu.

"İşte gidiyorlar," dedi Crabtree karşı yönde giderken.

Dikiz aynasından bakarak birkaç araba köprüden çıktıktan sonra polisin trafiği iki yönlü olarak kapadığını gördü. "Tam zamanında," dedi Adams.

Şoför taksiyi binanın ön tarafına dolaştırdı. Sonra King'in yağmur borusundan inip ön koltuğa oturmasını bekledi. Ardından dönüp Cabrillo'ya baktı.

"Bizi havaalanının güney ucuna, Coloane'ın karşısına götür," dedi Cabrillo. "Bir tekne bizi bekliyor."

737'de son izinler de alınırken Chevrolet SUV ana terminalin önüne çıktı. Milyarder uzakta polis arabalarının barikat kurduğunu görebiliyordu. Başını çevirip bakınca bordo renkli 737'sinin kanatlarındaki ve gövdesindeki ışıkların yanıp söndüğünü ve jetin havalanıp körfeze doğru yöneldiğini gördü.

"Varış yeri?" diye sordu Judy.

"Singapur," diye yanıtladı Gunderson. "Şimdi söyle bakalım. Sen ve Tracy için durum nasıldı?"

"Ekip için birkaç kere yaptık, sonra yoruldu," dedi Judy.

Kısım 26

Gunderson 737'yle Güney Çin Denizi üzerinde geniş bir kavis çizip güneye yönelirken fırtına Macau'da büyük bir şiddetle etkisini göstermeye başladı. Kanalizasyonun içindeki su daha hızlı yükseliyordu artık. Altın Buda'yı ve üç adamı taşıyan kurtuluş veya mahvoluşa doğru hızla yol alıyordu.

Her dönemece varışlarında adamlardan biri saldan inip Altın Buda'yı taşıyan salı yavaşlatmak için gerideki ipe asılıyordu. Sonra salın yan tarafını uygun kanala doğru itiyor ve gerisini akıntının halletmesini bekliyordu. Başlarının üstündeki rasgele yerleştirilmiş borular artık iyice doluydu ve sallar ne zaman fışkıran suların altından geçseler suyun bir kısmı salların dibine kadar iniyordu. Adamlar şapkalarıyla suyu boşaltmaya çalışsalar da geçen her mille birlikte bu çaba daha da zor hale geliyordu.

Hornsby kopyalara dikkatle baktı. "Yolun yarısını geride bıraktık," dedi. "Ama aynı hızda ilerlersek ve su bu hızda yükselmeye devam ederse biz İç Liman'daki çıkışa varana dek su neredeyse borunun üstüne kadar gelecek."

"Oregon şimdiye kadar yardım göndermiştir," dedi Jones. "Ve kopyalar onlarda da var."

Meadows konuşmadan önce alnındaki damlaları sildi. "Bu bizim karşı karşıya olduğumuz sorunu değiştirmiyor. Yalnızca daha fazla insanı tehlikeye atmış oluyor."

Hornsby beline kadar suyun içine girmiş kalçasıyla Buda'nm bulunduğu salı itiyordu. Sal diğer akıntıya girip ilerlemeye başlarken o gerideki sala bindi. "Ayrıca bir de şu var," dedi. "Hız böyle devam ederse İç Liman'a vardığımızda - eğer varırsak- bu ilk ışıklarda olacak ve yakalanma riskimiz artacak."

Hornsby başını çevirip baktı. Jones'un, kaskının yaydığı loş ışıkta sırıttığını gördü.

"Biz şirketiz," dedi Jones sessizce. "Her zaman bir adım önde-yizdir."

Sallar şiddetli akıntıda kendi sorunlarıyla uğraşan kurtarma gücüyle olan randevularına daha hızlı giderken üçlü başlarını evet anlamında sallıyorlardı.

Mark Murphy'nin kullandığı dıştan takma motorlu Zodiac suları yararak ilerliyordu. Birkaç metrede bir akıntı daha da şiddetleniyordu, fakat güçlü motor pjuvaya karşı koyan kuvvetli akıntıya rağmen botu itmeyi başarıyordu. Şişme botun ortasındaki Hali Kasım, ihtiyaçları olan açıklıktan birkaç santim daha

kazanmak için kanvas güneşliği ve elektronik alıcıları destekleyen boru biçiminde metal üst parçanın vidalarını söküyordu. İşini bitirince son boruları da Zodiac'ın içine koyup Murphy'ye döndü.

"Maksimum başüstü açıklığına ulaştık," dedi. "Şimdi gaza bas. Diğer ekiple bir yerde buluşup onları kısa sürede buradan dışarıya çekemezsek hepimiz yüzmek zorunda kalacağız."

Murphy hızı artırıp virajı döndü. Işık olarak el lambalarını, seyir için de dizlerinin arasında tuttuğu portatif GPS birimini kullanıyordu. "Havalı kornayı bul," dedi Murphy Kasım'a. "Yakında ihtiyacımız olacağını hissediyorum."

Yağmur doğudan batıya doğru tabakalar halinde yağarken Rick Barrett Scarab'ı Macau Havaalanı'nı oluşturan el yapımı arazi parçasının en güney ucuna doğru sürdü. Barrett dikkat çekmesini gerektiren parlak sarı bir yağmurluk giymişti, ama gecenin karanlığında, şiddetli yağmur altında o ve Scarab neredeyse görünmezdi. Kulaklığındaki sesleri dinliyordu, ama yalnızca parazit duyuluyordu.

Sahil boyunu gece dürbünüyle tararken en kötüsünden korkmaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Po öfkeyle.

Macau Kamu İşleri Dairesi'nin şefi çok mutsuzdu. Derin bir uykudan uyandırılmış ve kanalizasyon kopyalarının bulunması için ofisine çağrılmıştı. Ama oraya vardığında kopyaları bulamamıştı.

"Yok olmuşlar," dedi adam Po'ya. "Bilgisayardan silinmişler ve esas kopyalar da ofisten alınmış."

"Emin misin?" diye sordu Po.

"Bünü gece vardiyasına arıttırdım," dedi adam. "Geriye hiçbir şey kalmamış."

"Yani kanalizasyonun körfezin neresine açıldığını tam olarak bilemeyeceğiz," dedi Po.

"Haritalarımız yok," dedi adam. "Ama bunu bilmenin bir yolu var.

"Eee?" dedi Po. "Neymiş o?"

"Kanalizasyona biraz boya katın ve nereye gittiğine bakın."

Po yanındaki devriyelerden birine döndü. "Bir nalbur bul," dedi hemen. "Ve bana bir düzine on beş litrelik boya al."

Sonra delikten aşağıya baktı. Labirente girmenin bir anlamı yoktu; fareler suyla

birlikte delikten fışkıracaktı ve o zaman Po bekliyor olacaktı. Bu düşünceyle gülümsedi, ama üç metre ötedeki bütün gece açık olan bir kafenin önünde dikilen adamı fark etmedi. Adam kulaklığını ayarlamak için kulağına dokundu, sonra dönüp restorana girdi.

Milyarder Chevrolet'yi parka sürdü. Başka seçeneği yoktu. Önünde üç polis arabası yolu kapamıştı. Polisler ellerinde taban-calarıyla araçlarının başında dikiliyorlardı. Arkalarında daha fazla sayıda araba ve geçici komuta merkezi olarak kullanılan zırhlı personel taşıyıcı vardı. Sung Rhee zırhlı taşıyıcının içindeki tüfek boşluğundan dışarı bakıyordu. Mikrofona uzanıp hoparlöre konuştu.

"Etrafın sarıldı," dedi. "Ellerini başının üstüne koyup yavaşça araçtan in." Sonra zırhlı aracı süren subaya döndü. "Spot ışığını üstüne çevir."

Adam bir düğmeye bastı ve dört milyon mumluk spot ışığı geceyi gündüze çevirdi. Rhee aracın sürücü tarafındaki kapının yavaşça açıldığını gördü. Sonra tamamen siyahlar giymiş olan bir adam ıslak kaldırıma çıkıp kamyondan birkaç adım uzaklaştı.

"Dur," diye emretti Rhee.

Adam olduğu yerde durdu.

"Ellerini havaya kaldır," diye emretti Rhee. "Eğer araçta senden başka kimse yoksa sol elini yavaşça salla."

Adamın sol eli yavaşça ileri geri sallandı.

"Işığa doğru altı adım at."

Adam itaat etti.

"Şimdi önce dizlerini yere koyarak yüzüstü uzan."

Adam yavaşça yere çömelip boylu boyunca ıslak yere yattı.

"İki subay gidip adamı yakalasın," dedi Rhee.

Bir çift subay polis arabalarının arkasından çıkıp yavaşça adama doğru gitti. Biri onu korurken diğeri eğilip şüphelinin ellerini arkadan kelepçeledi. Sonra çekip ayağa kaldırdı.

"Ben Amerikalıyım," dedi milyarder. "Ve büyükelçiyi görmek istiyorum."

Rhee zırhlı aracın arka kapısının inmesini bekledi, sonra yağmura çıkıp Chevrolet'ye doğru gitti. Diğer koltukların boş olup olmadığını görmek için

fenerle kontrol ettikten sonra, arkadaki depo bölümüne bakınca Altın Buda'yı gördü. Arka kapıyı açarak bir seksen boyundaki altın kütlesine baktı. Sonra cep telefonuna uzandı.

Hanley'yi taşıyan limuzin Oregon'un önünde park ediyordu. "Dikkatlice temizleyip yok edin," dedi Crabtree'ye. "Sen benimle gel."

Spenser Hanley'in peşinden borda iskelesinden geçti. Hanley geminin güvertesine geçince Spenser'a arkasından gelmesini işaret edip kontrol odasına yöneldi. Kapıyı açıp Eric Stone'a işaret etti.

"Spenser'ı burada tutacak nöbetçiyi çağır."

Stone mikrofona bir şeyler söyledi.

"Başkan nerede?" diye sordu Hanley.

Stone ekranda yanıp sönen bir noktayı işaret etti. Havaalanı adasının neredeyse sonundaydı bu nokta ve ikinci bir nokta da ondan birkaç metre ötedeydi. "İşte," dedi, Stone işaret ederek. "Diğeri de çıkarma işlemini yapan Barrett."

Hanley ilk ışığın yavaşlamasını, ardından durmasını seyretti.

"Barrett'a geldikleri işaretini ver."

Spenser şaşkınlık içinde operasyonu seyrediyordu. Hanley'ye bir soru sormak üzereyken kontrol odasının kapısı açıldı ve Sam Pryor içeri girdi. "Bu adamı hapishaneye götür ve bağla."

"Seviye?" diye sordu Pryor.

"Minimum," dedi Hanley. "Ama sen de onunla kal, herhangi bir iletişim aygıtını kullanmayacak ve kimseyle konuşmayacak. Karnını doyurabilir, uyumasına, televizyon veya film için eğlence sistemini kullanmasına izin verebilirsiniz, ama bilgisayar yok."

"Evet, efendim," dedi Pryor.

Hanley Spenser'a döndü. "Sen pazarlığın kendine ait bölümünü yerine getirdin," dedi. "Şimdi aptalca bir şey deneme de biz de verdiğimiz sözü tutalım."

Pryor Spenser'ı kolundan tutup kapıya yöneltti. "Ne zaman serbest kalacağım?" diye sordu Spenser.

"Sana haber veririz," dedi Hanley. "Ama yakında."

Pryor Spenser'ı koridora çıkardı. Kapı kapanmadan hemen önce geri dönüp bakınca Hanley'in yüzündeki lateks maskeyi sıyırdığım gördü.

Barrett kulaklığında bir bip sesi duyunca dürbünüyle sahile baktı. Farların parıltısı gece dürbününün ekranında bir çift patlama gibi göründü, ardından beyaz noktalar solup karardı.

Barrett Scarab'ın iskele ışıklarını yakıp söndürdü, sonra kıyıya biraz daha yanaştı.

Tom Reyes direksiyondaki ve kontrol düğmelerindeki parmak izlerini silmeyi bitirip anahtarı çevirip kontağı kapattı. Oturduğu yerde dönüp Cabrillo ve Nixon'a baktı.

"Artık temiziz, patron," dedi Reyes anahtarları cebine atarken.

"Hadi gidip ıslanalım," dedi Cabrillo taksinin arka kapısını açarken.

Nixon taksiden inip son dekor ve alet kutusunu aldı, Reyes ve Cabrillo'nun peşinden suya doğru gitti. Doğuya bakınca gökyüzünün ağarmaya başladığını gördü. Batıda rüzgâr hafiflemeye başlamıştı. Birkaç saat içinde sabah olacaktı ve fırtına Macau'nun üstünden gitmiş olacaktı, fakat şimdilik yağmur tabakası adaları taramaya devam ediyordu.

Barrett kıyıya cesaret edebildiği kadar yaklaştı, sonra kayalardan kaçınmak için dümeni biraz kırdı. Cabrillo suya girip pruvayı yakaladı, kımıldamaması için olduğu yerde tuttu. Reyes Scarab'a binip Nixon'm kollarında tuttuğu kutuyu aldı. Kutuyu yere bırakıp Nkon'ın tırmanmasına yardım etti. Nixon da güverteye çıkınca Cabrillo Scarab'ı geriye doğru itip Reyes'ın eline uzandı. Tekne geriye doğru giderken Cabrillo içeri tırmandı. Barrett geri vitesi taktı.

Yavaşça havaalanı adasının en güney ucundan uzaklaşmaya başladı.

Barrett engellerden uzaklaştıktan sonra kontrol kolunu ileri iterek Oregon'a yöneldi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hanley.

"Dedektif kovalarca boya istedi," dedi Michael Halpert sessizce. "Suyun akışını izlemek için kanalizasyona boya dökmeyi planlıyorlar."

"Anlıyorum," dedi Hanley. "İyi iş çıkardın. Oregon'a. dönebilirsin artık."

Stone radar ekranını izliyordu. Hanley'ye döndü. "Barrett suya doğru döndü. Birkaç dakika içinde bize ulaşır."

Hanley ise fırtına radarını izliyordu.

"Birkaç tayfa hazırda beklesin," diye emretti Hanley. "Sca-rab'ın hemen hangara

girip gözden kaybolması gerekiyor."

"Evet, efendim," dedi Stone mikrofona uzanırken.

Sung Rhee, havaalanının gidiş terminalinin hemen dışındaki çıkıntının altına getirilen şüpheliye doğru yürüdü. Terminalin içinden yayılan parlak ışık altında adam biraz tanıdık geliyordu.

"Ortaklarınızdan biri sizi ele verdi," dedi Rhee. "Telefon açıp yerinizi bildirdi."

Adam Rhee'ye acıma ve kınamayla karışık bir bakışla baktı. "Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bize karşı çekingen davranmanız için bir neden yok," dedi Rhee. "Sizi suçüstü yakaladık."

"Siz hiçbir şey yakalamadınız," dedi adam. "Ben bir sanat eseri satın alıyordum ve bir grup hırsız beni dolandırdı. Sizin taciz etmeniz gerekenler onlar, ben değilim."

"Macau'ya ne zaman geldiniz?" diye sordu Rhee.

"Birkaç saat önce," diye yanıtladı adam.

"Son feribot üç saat önceydi," dedi Rhee. "Ve bir sonraki iki saatten önce kalkmaz. Üstelik sabah birle beş arasında uçak da yoktur. Hikâyenizin saçma olduğu çok açık."

"Benim özel jetim var," dedi adam.

"Gerçekten mi? Peki şimdi nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi adam. "Hırsızlar çaldı."

"Ne kadar kolay bir açıklama," dedi Rhee. "Şunu anlamalısınız: sorularımıza yanıt vermeyi reddederseniz bu işi sizin için çok rahatsız hale getirebiliriz."

Milyarderin öfkesi hızla artıyordu. Bürokratlarla olan ilişkisi genellikle kendisinin ne istediğini söylemesiyle sınırlıydı. Yorgundu, hafif akşamdan kalmaydı ve yüz milyon dolarını kaybetmek üzereydi.

Doğruca Rhee'nin gözlerinin içine baktı.

"Dinle, geri zekâlı," dedi. "Uçağım 737 sizin havaalanınızdan çalındı ve içindeki çantamda yüz milyon dolarlık hamiline bono vardı. Bu gece bu küçük uyduruk ülkenizde neler olduğunu bilmiyorum, ama eğer beni çözüp telefonu kullanmama izin verirseniz bu sorunu on dakika içinde açıklığa kavuşturabilirim."

Rhee milyarderi dinlemiş olsaydı 737'nin izi sürülebilirdi. Ama milyarderin kavgacı tavrı kaderini belirledi. Rhee polislerden birine adamın kollarını tutmasını işaret etti. "Onu merkeze götürün."

Barrett Scarab'ı askıya soktu, tayfalar onu sabitlerken Barrett, Cabrillo, Reyes ve Nixon merdivenlerden yukarı tırmandılar.

"Bu gece operasyonla zaman geçirdin biraz," dedi Cabrillo Barrett'a. "Hoşuna gitti mi?"

"Bir pastaya krema sürmek kadar kolay değilmiş, ama çok daha eğlenceli."

Dört adam Oregon'un iç bölümlerine giden kapıdan geçtiler. Cabrillo koridoru işaret etti. "Siz gidip temizlenin. Benim yapacak işlerim var."

Adamlar kamaralarına yöneldiler.

"Hey," dedi Cabrillo adamların arkasından. "İyi iş çıkardınız." Sonra kontrol odasına gidip kapıyı açtı. İçeri girip ıslak gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Sonra Hanley'ye döndü. "Ne durumdayız, Max?"

Yükselen suyla kanalizasyonun tepesi arasında yüz yirmi santimlik bir mesafe kalmıştı. Kasklardaki lambaların ışığı solmaya başlamıştı. Su hızla yükseliyordu ve adamlar artık Buda'ya yön vermek için saldan güvenli bir şekilde inemiyorlardı.

Meadows iki salı birbirine bağlamıştı. Jones ve o salların birleştiği yerde biri bir uçta, diğeri de öbür uçta yere çömelmiş duruyorlardı. Sallar yan yana ilerlerken ayaklarıyla boruların sert kısımlarına bastırarak yön değiştirmeye çalışıyorlardı.

"Kavşak geliyor," diye bağırdı Hornsby. "Soldaki kanala girmeliyiz."

Önlerindeki boruların V oluşturduğu noktaya geldiklerinde, hızla akan su bir nükleer denizaltının dümen suyu gibi ikiye ayrılıyordu. Su çöplerle doluydu, borulardan oluşan tavan o kadar çok su sızdırıyordu ki dışarıda da olsalar daha fazla ıslanmazlardı. Sallar neredeyse kontrolsüz bir şekilde hızlanıyordu.

Jones ileriye bakıp hareketlerinin zamanını ölçtü. Salların V noktasına varmasına altı metre kala ayağını uzatıp duvarı itti. Sallar sola doğru yalpaladı ve kavşağın dışındaki akıntıyla taşındı.

"Bunu atlattık," diye bağırdı Jones. "Ama bu boru daha fazla su alırsa bir sonrakinde sorun yaşayacağız."

"Yakında yardım gelmezse Buda'yı bırakıp kendimizi kurtarmanın çaresine bakmak zorunda kalacağız."

Kısım 27

"Birer birer," dedi Dedektif Po bir polis memuruna.

Polis memuru anahtarlığındaki tornavidayı kullanarak ilk boya kutusunu açıp içindeki boyayı kanalizasyon deliğinden aşağıya hızla akan suya döktü. Po-fenerinin ışığında mor renkli boyanın suya karışıp yayıldığını görebiliyordu. Polis boş teneke kutuyu bir kenara bırakarak ikincisini açtı, aynı işlemi tekrarladı. Tam o anda Po'nun cep telefonu çaldı. Birkaç adım gerilerek telefonunu açtı.

"Ling," dedi Sung Rhee. "Merkeze gelmeni istiyorum. Bir şüpheli yakaladık."

"Tamam, patron," dedi Po.

"Yetkililer boyayla kanalizasyondaki suyun gittiği yeri belirlemeye karar verdiler," dedi Hanley, Cabrillo'ya.

Cabrillo bir el havlusuyla ıslak yüzünü ve saçlarını kuruluyordu. İşini bitirince havluyu masaya atıp saçlarını çabucak taradı.

"Adamlarımızın kanalizasyondan kaçtığını öğrenirlerse, bütün kopyalan yok etmenin adamlarımızın kaçmasına yetecek bir süre için takibi yavaşlatmasını umuyordum," dedi. "Görünüşe göre destek planlarımızdan birini uygulamamız gerekecek."

Hanley bilgisayar ekranını işaret etti. "Bildiğiniz gibi, körfeze çıkan seçtiğimiz boru Güney Yarımadası'nın güneybatısı noktasındaki tek çıkış. Akan su Van Nam Gölleri arasında dolaşıp Taipa Adası'nın hemen kuzeyinde denize karışıyor."

Cabrillo bilgisayar ekranına baktı. Kanalizasyonun görüntüsü sarkık dallı eğri büğrü bir ağaca benziyordu. Ekibinin çıkmak için kullanacağı kanalizasyon gövdeyi oluşturuyordu.

"Onlarla bağlantı kurabildik mi?" diye sordu Cabrillo.

"Hornsby, Meadows ve Jones konusunda bir şans yok," diye itiraf etti, Hanley. "Yanlarındaki portatif telsizler tepelerindeki toprak katmanlarını aşacak güce sahip değil."

"Ya Murphy ve Kasım?"

"Deniyoruz," dedi Hanley. "Ama ses iletimi düzensiz. Yine de data gidiyor gibi görünüyor, harf ve rakamdan oluşan sinyallerle bağlantı kullanıyoruz."

"Yani Zodiac'a emir gönderiyoruz ve onlar da karşılık verebiliyorlar mı?" diye sordu Cabrillo.

"Şimdiye kadar öyle," dedi Hanley.

Eric Stone konuşmayı kesti. "Efendim," dedi bir ekranı işaret ederek. "Halpert'ın kanalizasyon deliğinin yakınına bıraktığı portatif kamera görmek isteyebileceğiniz bir şey gösteriyor."

Cabrillo ve Hanley polis memurunun boyayı deliğe döküşünü seyretti.

"Boyanın ne kadar sürede adamlarımıza ulaşacağına dair si-mülasyon gösterin bana," dedi Cabrillo hemen.

Stone'un parmakları klavyede hızla dolaştı, birkaç saniye sonra kanalizasyon sistemini gösteren ekran yavaşça kırmızı renk almaya başladı. Renk kanalizasyon sisteminin kanallarını dolaşırken sessizlik içinde seyrettiler. Ekranın kenarındaki saat zamanlamayı gösteriyordu.

"On yedi dakikada boya, adamların bulunduğunu düşündüğümüz yere ulaşıyor," dedi Stone yavaşça. "Taipa üzerindeki suya ulaşmasına yirmi iki dakika var."

O sırada kenarda bulunan yazıcıdan bir kâğıt geldi. Hanley gidip kâğıdı aldı. "Polis teknelerine bir emir gitmiş, iki Çinli donanma botu Macau'daymış. Renkli suyu bulmak için hemen devriye gezmeye başlayacaklar ve çıkışı bulduklarında beklemeye başlayacaklardı."

"Zamanlayıcıyı çalıştır," diye emretti Cabrillo hızla. "Dönüm noktasındayız. Herkes gemide olsun ve Oregon'u hazır durumda tutun. Ekibimin kanalizasyondan Buda'yla çıkmasını ve güvenli bir şekilde Oregon'a binmesini istiyorum, sonra ilk ışıklarda Ma-cau'dan ayrılacağız. Çin Donanması devriye geziyorsa bu gemi tehlikede demektir."

"Kırık Ok mu?" diye sordu Hanley.

"Kırık Ok," dedi Cabrillo.

"Haberi yayın, Bay Stone," dedi Hanley.

Stone alarm verdi. Birkaç dakika içinde Oregon'da hummalı bir faaliyet başladı.

Gunderson Güney Çin Denizi'nin üstünden geçerken salamlı sandviç yiyip buzlu çay içiyordu. Esmer uçuş görevlisi Rhonda Rosselli uçuş mühendisinin koltuğunda oturuyordu. Kokpitin kapısı açıktı. Sarışın yardımcı pilot Judy Michaels içeri girip koltuğuna oturdu. Haki uçuş takımı giymiş, yüzünü temizlemişti.

"Tracy üstünü değiştirip ekipmanları kontrol ediyor," dedi.

"Sana harika bir iş çıkardığınızı söylemiş miydim?" diye sordu, Gunderson. "Hepiniz çok inandırıcı fahişelerdiniz."

"Georgetown'da siyasal bilimlerde master ve Ulusal Güvenlik Konseyi'ndeki dört yıldan sonra düşmanla yatıyorum," dedi Michaels.

Gunderson sandviçin son lokmasını ağzına tıktıktan sonra elindeki kırıntıları temizledi. Bir yudum da buzlu çay aldıktan sonra konuştu.

"Birkaç yıl önce benim Romanyalı kontesi baştan çıkardığımı unutuyorsun," dedi. "Amacımıza ulaşmak için yapmamız gerekeni yapmalıyız."

"Hatırlıyorum, Chuck," dedi Michaels. "Hatta o görevden çok zevk aldığını da hatırlıyorum."

Gunderson gülümsedi. "Yani sen kendi görevinden hoşlanmadın mı?"

Michaels kontrol panelindeki göstergeye baktı. "Adam bir ucubeydi."

"O halde uçağını çalmamızı hak etmiş," dedi Gunderson.

"Kontroller bende," dedi Michael.

"Tuvalete gitmem gerek," dedi Gunderson Roselli'ye. "Hemen dönerim."

Oregon'un yemek salonundaki Winston Spenser çayını yu-dumluyor ve endişeleniyordu. Köşedeki ayrı bir masada bir adam sessizce oturmuş onu seyrediyordu. Juan Cabrillo yemek salonuna girip Spenser'ın yanına gitti, ona bir kâğıt parçası uzattı.

"Paraguay'daki bankanın hesap numarası," dedi Cabrillo. "Transfer gerçekleşti ve para kullanılabilir durumda. Hesaba bugünden itibaren bir yıl boyunca dokunulmazsa para otomatik olarak bizim hesaplarımızdan birine aktarılacak. Ama sen bu yıl içinde para yatırdığın ya da çektiğin an bilgisayar paranın nereden geldiği ya da nereye gittiğine dair bütün izleri silecek."

"Neden bir yıl?" diye sordu Spenser.

"Çünkü, içinde bulunduğun mali durumda paraya bir yıl boyunca dokunmazsan bunun nedeni senin ölmüş olmandır."

Spenser başıyla onayladı.

Cabrillo, Spenser'a bir de içinde uçak biletinin bulunduğu bir dosya verdi. "Hong Kong'dan Dubai'ye, oradan Paraguay'a birinci sınıf uçak bileti. Yarın sabah ilk uçakla gidebilirsin."

Spenser bileti aldı.

"İşte on bin Amerikan doları," dedi Cabrillo, Spenser'a bir de zarf vererek. "Daha fazlası kuşku uyandırır."

Spenser zarfı aldı.

"Böylece anlaşmamız yerine getirilmiş oluyor, Bay Spenser," dedi Cabrillo. "Sizi istediğiniz yere götürmesi için bir taksi çağırdık. Birkaç dakika içinde geminin yanında olacak."

Nöbetçi ayağa kalkıp Spenser'ın kalkmasını bekledi. Cabrillo kapıya doğru yöneldi.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Spenser.

Cabrillo kapıyı açmıştı. Spenser'a dönüp başını salladı.

"Her şey çok mükemmel görünüyor," dedi Spenser. "Bit yeniği nerde?"

"Daha Hong Kong'a ulaşman gerekiyor," dedi Cabrillo kapıdan çıkarken.

Oregon'un arka güvertesindeki George Adams pervane kuyruğundaki güvertenin normal güverte seviyesine gelmesini bekliyordu. Sert rüzgâr güverteyi dövüyor, rüzgâr deniz mili hızla doğudan batıya doğru esiyordu. Töm Reyes'a döndü.

"Tayfalar asansörü yerine kilitler kilitlemez helikopteri rüzgâra döndürmemiz gerekiyor. Sonra rüzgâra doğru hızlı bir kalkış yapacağım."

Reyes başıyla onaylayarak bir tayfanın içinde birkaç kutu bulunan bir arabayı asansörün yanma sürüşünü seyretti. Operatör asansörün kilitlendiğini işaret etti, Adams ve Reyes oraya doğru gitti.

Robinson R-44 türü helikopter orta büyüklükte, piston-lu-motorlu bir araçtı ve saatte en fazla 130 mil yapıyordu. Ağırlığı 650 kiloydu, 260 beygir gücüne sahipti ve değeri 300.000 dolardı.

İki adam yerde hareketini sağlayan tekerlekleri bağladı, aracı döndürdü, sonra tekerlekleri çıkarıp tayfaya verdi.

"Boyayı emrettiğin gibi plastik torbalara koyduk," diye belirtti tayfa.

Adams başıyla onaylayıp Reyes'a döndü. "Kutuyu ayaklarının dibinde, ama pedallardan uzakta tut. Bizi olabildiğince aşağıya indireceğim, ama rüzgâr yüzünden uçuş biraz riskli olacak."

"Anlıyorum," dedi Reyes.

Adams helikopterin etrafında hızla bir tur attı, yakıtı ve genel durumu kontrol edip Reyes'a işaret etti. "Atla da şu gösteriyi başlatalım."

İki adam da yerine oturunca Adams aşağıya uzanıp uçuş öncesi kontrol listesini aldı. İşi bittikten sonra camdan dışarı "Temiz," diye bağırıp marşa bastı. Motor ateşlenip debriyaj kavrama yapınca pervaneler yavaşça dönmeye başladı, sonra helikopter sarsılıp titreşene kadar hızlandı. Adams göstergeleri yakından izliyordu. Motor ısınıp her şey hazır olunca kulaklığındaki mikrofonla Reyes'a konuştu.

"Sıkı tutun Tom, bu iş dev bir zıplama gibi olacak." Adams çevrim kumandasını boşa alıp kolektif kolunu hızla kaldırdı ve minik kuş havalandı. Bir saniye sonra Adams çevrim kumandasını ileri itti ve helikopter burnunu rüzgârın içine soktu, aynı anda hem yükselmeye, hem de ilerlemeye başladı.

Oregon'dan uzaklaşınca Adams doğruca rüzgârın içine daldı. Kıyıdan bir süre için uzaklaştıktan sonra geniş bir açıyla Macau'ya doğru döndü. Uçuş tulumunun dizinde metal klipsli bir kayış vardı ve klipse kanalizasyon çıkışlarının yerlerini gösteren katlanmış bir kâğıt takılıydı.

"İşte gidiyoruz," dedi Adams, borunun körfeze açıldığı yerdeki kirli suyu göstererek.

Adams aşağıdaki kutuya uzanıp bir torba çıkardı, tepesini kısmen açtı, yolcu kısmındaki pencere açıklığından fırlattı. Torba helikopterden üç metre aşağıdaki suya düşerek az pişmiş biftekten sızan kan gibi yayılmaya başladı.

Uzaktaki polis teknesi helikopterin sesini duymuştu, ama yağmur yüzünden seçemiyordu. Adams helikopteri yukarı kaldırdı, Macau'nun doğu ucundaki sularda çalkantı yarattıktan sonra aynı işlemi Lacau ve Taipa arasında tekrarlamak için dümeni yarımadanın ucuna doğru kırdı.

Dedektif Po, Macau Polis Merkezi'nin önünde park etti. Doğu tarafında gökyüzü biraz açılıyordu, ama yağmur amansızca devam ediyordu.

Binaya girerek asansörle Rhee'nin katına çıktı. Asansörden inip koridoru geçti. Resepsiyon alanına ulaştıktan sonra bir sorun olduğunu hemen anladı. Birleşik Devletler konsolosluk temsilcisi, Macau Belediye Başkanı, Çinli bir general ve dört gazeteci siyahlar içindeki bir adamın etrafında toplanmıştı.

"Bu bir dükkân soyma olayı değil," dedi siyahlar içindeki adam yüksek sesle. "Bir Boeing 737 çaldılar, Tanrı aşkına."

Bilgisayar yazılımı milyarderi için bir kör talih olayıydı bu. Telefonunu

kullanmasına hâlâ izin verilmiyordu, sorgulanmak için Rhee'nin ofisine getirilmişti. Ama ofise girer girmez milyarder Rhee'nin odasındaki sehpada bir Fortune dergisi görmüştü. Yüzü derginin kapağındaydı. Bunu Rhee'ye gösterir göstermez her şey hızla gelişmeye başlamıştı.

Milyarder saniyeler içinde şüpheliden kurbana dönüşmüştü.

Po gidip Rhee'nin yanma dikildi.

Koridorun kapısı tekrar açılıp Stanley Ho çıkarken Po Rhee'nin, "Kahretsin," diye fısıldadığını duydu.

"Buda'mı buldunuz mu?" diye sordu Ho yaklaşırken.

"Bu da kim?" diye sordu milyarder.

"Ben Stanley Ho," dedi adam öfkeyle. "Sen kimsin?"

"Marcus Friday," dedi milyarder yüksek sesle. "Adımı duymuş olabilirsin."

"Ve sen de benimkini," dedi Ho kabaca. "Forbes'ın en zengin insanlarından biriyim ben."

"Listede üstümde olan herkesi tanırım ve sen onlardan biri değilsin," diye karşılık verdi Friday.

Dedektif Po kendi kendine gülümsedi. F-ğer bütün bunlar doğruysa şimdiye kadar gördüğü en büyük üstünlük sağlama oyunuyla karşı karşıyaydı. Bu ahlaksızca zengin iki adam futbol takımına seçilmeye çalışan çocuklar gibi dikkat çekmek için yarışıyordu.

"Ya," dedi Ho. "Burası benim kentim ve sen..."

"Bay Ho," dedi Po hemen. "Neden bu işi çözmemiz için benim ofisime gelmiyorsunuz?"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi Ho yüksek sesle.

"Herkes sakin olsun," dedi Rhee.

Konferans odasını işaret ederek gazetecilere orada kalmalarını söyledi. Herkes içeri girip oturunca telefon açıp çay istedi.

"Pekâlâ millet," dedi. "Kim başlamak ister?"

Ho, başmüfettişe baktı. "İsviçre'de iki yüz milyon dolara aldığım Buda bu gece sizin benim evimdeki partide olduğunuz sırada çalındı. Onu henüz bulup bulmadığınızı öğrenmek istiyorum."

"Yüz milyon dolarlık bonomu ve 737'mi bir çete kaçırdı," dedi milyarder. "Ve Allah'ın belası bu ülkede neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Po ayağa kalkıp birkaç adım attı. "Uçağınızın değeri yüz milyon doların üstünde miydi?" diye sordu Friday'e.

Milyarder başını iki yana salladı.

"O halde bu gecenin en yüksek artırması iki yüz milyon dolar gibi görünüyor," dedi Po.

Kısım 28

Kanalizasyon hızla ıslak bir mezar halini alıyordu.

Yükselen suyla kubbeli başüstü mesafesi arasında bir buçuk metreden az kalmıştı. Kanalın tepesindeki borulardaki su sağanak yağmur gibi sızıyordu aşağıya.^ Su yukarıdaki caddelerin pisliğiyle doluydu. Hornsby bir farenin kendilerine doğru yüzdüğünü görünce küreğiyle hayvana bir tane indirdi. Tam önlerinde bir dönemeç daha vardı.

"Bir karar vermemiz gerekiyor," diye bağırdı kükreyen suyun homurtusunun arasından. "Batacağız ya da yüzeceğiz."

Meadows ileri baktı. Kaskımn hafif ışığı altında önlerindeki şiddetli akıntıyı, salları kontrol edilemez hale getirecek olan beyaz çağlayanı görebiliyordu.

"Kürekler hazır olsun," diye bağırdı. "At arabayı yönetmek zorunda."

Kürekleri salın sol tarafındaki suya batırarak salın arka tarafını sağa çevirmeye çalıştılar. Öndeki Altın Buda'yı taşıyan salın burnu sola doğru sert bir şekilde çekildi, ama doğru kanala girdi. Dönüş üçlüyü taşıyan sal için o kadar kolay olmadı. Sal dönemecin ortasına çarptı, köşe Jones'un sağ tarafına sert bir şekilde çarptı. İki salı birbirine bağlayan ip gerilip onları kanala doğru çekene kadar bir an beton kemere yapışık kaldı Jones.

"Jonesy yaralandı," diye bağırdı Meadows gürültünün arasından.

Pete Jones göğsünün yan tarafını tutup soluklarını düzenlemeye çalışıyordu. Hornsby loş ışıkta yırtık gömleğini ve acı dolu ifadesini görebiliyordu onun.

"Kaburgalarım," diye inledi Jones.

"Sa' kesmek zorundayız," diye bağırdı Hornsby. "Bir sonraki virajı almamız mümkün değil."

"Belki Buda'yı batırmalıyız," diye bağırdı Meadovvs. "Sonra sular azaldığında yeniden gelip çıkarırız onu."

Jones dişlerini gıcırdatıp saatine baktı. "Oregon" dedi acıyla. "Bu sabah yola çıkmak zorunda. Buda'yı şimdi çıkaramazsak bir daha hiç çıkaramayız."

Hornsby bir an için düşündü, sonra kararım verdi. Birkaç saniye içinde bir sonraki dönemeç çıkacaktı karşılarına. Gömleğinin cebinden bir kalem çıkararak GPS'e baktı, sonra yolun geri kalanını aklında çizdi.

"Bob," dedi. "Öndeki sala geçiyorum. Ağırlığım salı suya biraz batırır, ama yine de yüzer durumda olacaktır. Ben Buda'yı taşıyan sandığın üstüne çıkar çıkmaz salları ayırın."

Meadows'a GPS'i uzattı.

"Emin misin, Horny?"

Hornsby küreğini Buda'nm üstüne attı, salı yanaştırmak için ipi çekti, sonra ötekilere döndü.

"Bıçağını hazırla."

Meadows belinden çakısını çıkarıp hazırladı, sonra başını evet anlamında salladı.

Hornsby çömelip öndeki salla aralarındaki kısa mesafeyi zıplayarak aştı. O gider gitmez Meadovvs ipi keserek sallarını yavaşlatmak için küreğini suya soktu. Loş ışıkta Buda'nın sular altında kaldığını ve Hornsby'nin başının ve göğsünün yalnızca bir kısmının su seviyesinin üstünde olduğunu gördü.

"Sağa git," diye bağırdı Hornsby ileri giderken. "Sonra sola dön."

Sular basınç yapıp patlatmasın diye kanalizasyon boruları suya yaklaştıkça çaplan büyüyordu. Macau'nun altındaki altı yerde suların biriktiği geniş, havuza benzer depolar vardı. Burada su biraz hız kaybedip son boru dizilerine girdikten sonra körfeze açılıyordu.

Murphy ve Kasım bunlardan birinin içinde daireler çiziyorlardı.

"Beş dakika daha, sonra gidip onları bulacağız," diye bağırdı Murphy.

Kasım kornasına üç kez bastı. "Şimdiye kadar gelmiş olmaları gerekiyordu."

Tam o sırada Murphy'nin dijital çağrı cihazı öttü. Murphy bir düğmeye basınca ekranı aydınlandı. Mesajı okuyarak başını onaylar biçimde salladı.

"Kanalizasyona boyayı boşaltmışlar," dedi küçük bir daire daha çizerken. "Boya bizim kaçış kanalımıza girerse mahvolduk."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kasım.

"Boya Çinlileri bu bölgeye getirecektir, böylece Zodiac'ları bulacaklar. Sonra bizi toparlayıp sorgulamaya götürecekler."

"Oregon ne tavsiye ediyor?"

Murphy cevap vermeden önce biraz sessiz kaldı. "Buraya açılan tüneli patlatmamızı ve boyalı suyun çıkışını engellememizi istiyorlar."

"Ne kadar vaktimiz var?"

"Altı dakika, kırk yedi saniye," dedi Murphy, botun dibindeki torbalardan birinden patlayıcı çıkardı.

"Ya ötekiler?" diye sordu Kasım.

"O zamana kadar çıkmazlarsa Oregon yanlış bir yerden döndüklerini veya boğulduklarını tahmin etmemizi söylüyor. O zaman bizim kendi kıçımızı kurtarmamız ve güvenli bir şekilde geri çekilmemiz gerekiyor."

Murphy, Zodiac'ı havuza giren boruya doğru çevirdi. Dıştan takma motorun gücünü kullanarak Kasım patlayıcıları kanalizasyonun tepesine yerleştirene kadar güçlü akıntıya karşı botu olduğu yerde tutmayı başardı. Patlayıcılar yerleştikten sonra Kasım dijital saatleri harekete geçirdi. Dört, üç, iki, bir ve kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

"Yeniden sinyal ver," dedi Murphy, Zodiac'ı geri çekerken.

Hornsby küçük bir olukta kütüğe biner gibiydi. Neredeyse tamamen sular altındaydı ve su yükselmeye devam ederken tavanla başının arasındaki mesafe gittikçe damlıyordu. Son virajı küreğini suya daldırıp salın ön tarafını hafifçe sağa getirerek almıştı. Bir sonraki dönemeçte duvarı itmek için ayağını hazırlamıştı. Geride-kileri göremiyordu. Kaskmdaki ışık neredeyse tamamen bitmişti ve Meadovvs ve Jones'un doğru kanala girip girmediklerini bile bilmiyordu. Girmemişlerse yapabileceği bir şey yoktu zaten. Kendi hayatı için daha fazla endişeleniyordu. Bacağını duvara bastırıp salın sarsılarak doğru kanala girmesini sağladı.

Derken yavrusunu çağıran bir anne kuşun uzaktan ötüşünü andıran belli belirsiz korna sesini duydu. Sal Altın Buda'nın tepesindeki Hornsby'yle birlikte sesin geldiği yöne doğru hızla ilerliyordu.

Zodiac daireler çizerken Kasım portatif bir spot ışığını borunun açıldığı yere doğru sabit tutmaya çalışıyordu. Patlayıcının üstündeki süre gitgide kısahyordu ve bütün bunların işe yarayacağına dair inancını kaybetmeye başlıyordu.

"İki dakika," dedi motor sesini bastırmaya çalışarak.

Murphy dikkatle dinledi. Tünelden yaralı bir hayvanın kükre-mesini andıran bir ses geliyordu. Ve birden çığlık ve dualarla birlikte Cliff Hornsby borudan fırlayıp havuzun yarısına kadar kayarak ilerledi. Murphy hemen Zodiac'ı onun yanına götürdü, Kasım salın bir ucunu yakaladı.

"Ötekiler nerde?" diye bağırdı Murphy.

Hornsby gözlerindeki suları silip patlayıcının üstüne çevrili spot ışığı yüzünden zorlukla görebildiği yüksek tavana baktı. Tam arkamdaydılar."

"Hiç boyalı su gördün mü?" diye sordu Kasım.

"Ne demek o?"

"Suyun akışını izlemek için kanalizasyona boya döktüler," dedi Murphy. "Suda hiç boya gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Hornsby.

"Bir dakika otuz saniye," dedi Kasım.

"Neler oluyor?" diye sordu Hornsby.

"Bu çıkışı kapamamız emredildi," dedi Murphy. "Böylece temiz bir şekilde kaçabileceğiz. Kornaya bas."

Zorlukla kıpırdayan Jones salın dibinde yatıyordu. Suya girmeleri ya da kaçmaları gerekirse Meadovvs, onu taşımak zorunda olduğunun farkındaydı. Zar zor son virajı almışlardı. Bundan sonra karşılarına başka bir şey çıkarsa başarma şansları çok zayıftı.

"Nasıl gidiyor, dostum?" diye sordu.

Jones uzaktan gelen bir sesi dinliyordu, sonra gözlerini açıp yüzünü acıyla buruşturdu. "Sen de duydun mu?"

"Neyi?" diye sordu Meadows, onun halüsinasyon gördüğünü düşünerek.

"Bizi almaya gelmişler," dedi Jones.

On sekiz saniye sonra sallan borudan fırlayarak çıkıp havuza indi.

"Açıklayacak zamanım yok," diye bağırdı Murphy. "Ama bu ipi alın ve sıkı tutun."

"Otuzu yeni geçti," dedi Kasım.

Murphy iki salın ipini Zodiac'a bağlamayı bitirip gaz kolunu hızla itti. Motorun pervanesi suya daldı ve bot ileri atılıp çıkışa doğru ilerledi.

"Başınızı eğin," diye bağırdı Murphy kronometresine bakarak.

Tam o sırada büyük bir kükreme kapalı alanı doldurup çıkış tünelinde yankılandı. Bir saniye sonra suyu dışarı taşıyan boru çöküp havuza çıkışı tıkadı. Aynı anda havuzda biriken dev bir dalga tek çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Dalganın tepesi çıkış borusundan daha yüksekti. Kasım spot ışığını çevirip yaklaşan tsunamiyi gördü.

"Şok dalgası yaklaşıyor," diye bağırdı salların bağlı olduğu Zo-diac körfeze açılan boruya girerken.

Kısım 29

Oregon'da kalkış hazırlıkları şimşek hızıyla devam ediyordu. Juan Cabrillo telefona uzanıp liman komiserini aradı.

"Merak etmeyin," dedi bağlı bulunduğu şirketin hemen oradan ayrılmasını emrettiğine jdair bir yalan söyledikten sonra. "Havai fişekleri Birleşik Devletler'e götürmek için Manila'da bekleyen bir gemimiz daha var. Yarından sonra burda olur."

Liman komiseri bunu gerçek olarak kabul etti. Vakit geç olduğu ve yapacak fazla bir şey olmadığı için konuşmak istiyordu.

"Singapur," dedi Cabrillo sorusuna yanıt olarak. "Ama yükün ne olduğunu söylemediler, yalnız yetmiş iki saat içinde orda olmamız gerekiyormuş."

Singapur bin beş yüz mil uzaktaydı ve liman komiserinin duyduğuna göre Oregon saatte yirmi mil yapmak için bile zorlanırdı. Adam bilmiyordu ki gemi gün doğuşuna kadar açık denize ulaşırsa ertesi gün öğle saatine kadar Singapur'da olabilirdi. Oregon'un Singapur'a gitmediğini de bilmiyordu.

"Evet," dedi Cabrillo. "Kesinlikle zorlama olacak, ama emir emirdir. Kılavuz buraya doğru yola çıktı mı?"

Adam olumlu yanıt verdi ve Cabrillo telefonu aceleyle kapatmak için elinden geleni yaptı.

"Ona bakarak olacağız. Size de çok teşekkür ederiz."

Telefonu kapatarak Hanley'ye döndü. Saat sabaha karşı 4.41'di.

"Yuttu gibi," dedi Cabrillo. "Gözcüye kılavuz kaptanın teknesine göz kulak olmasını söyle."

Hanley başını tamam anlamında salladı. "Adams ve Reyes'ı taşıyan helikopter geri döndü. Bütün kapakların sıkıca kapanmasını emrettim. Bu da Zodiac'ları açık suda almamız gerektiği anlamına geliyor."

"Onlardan ne haber aldın?"

"Seng ve Huxley hâlâ dışarda beklediklerini bildirdiler," dedi Hanley saatine bakarak. "Murphy'ye boyalı suyun çıkışını önlemek için iç mağarayı havaya uçurması ve böylece en azından dörtlü kurtarma ekibinin kaçış için fırsat sağlama emri verildi. Birkaç dakika önceki konuşmamızda Hornsby, Jones ve Meadows Altın Bu-da'yla gelmemişlerdi daha."

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Cabrillo.

"Sen sanat eseri satıcısıyla uğraşırken bir karar vermem gerekiyordu," dedi Hanley sessizce. "Suyu bulandıran helikopter Çinlileri başka yöne çekmezse yalnızca tüneldeki adamlarımızı değil, kurtarma ekibini de kaybederdik."

"Biliyorum, Max," dedi Cabrillo. "Sen yalnızca talimatları takip ediyorsun."

İki adam bir an birbirlerine baktılar. Sonra Eric Stone konuş- tu.

"Efendim," dedi Stone, ekranı işaret ederek. "Patlamanın ardından bir şok dalgası tespit ettik."

Murphy gaz kolunu gidebildiği kadar itti. Bot üçlüsü tünelden körfeze doğru roket hızıyla ilerliyordu. Yaklaşan patlama dalgasından yalnızca üç metre uzaktaydılar, ama artık tam gaz ilerledikleri için aradaki mesafe sabit kalıyordu.

"Telsizle Seng'e ulaşmaya çalış," diye bağırdı Murphy gürültünün üstünden. "Ve ona olanları anlat."

Kasım başıyla onaylayıp mikrofona uzandı.

"Eddie," diye bağırdı mikrofona. "Hedef bizimle birlikte. Açıklıktan uzaklasın, hızla geliyoruz."

"Anlaşıldı," diye bağırdı Seng kanalın dışından.

Birkaç dakika önce Seng ve Huxley patlamanın homurtusunu hissetmiş ikinci Zodiac'a binmişlerdi. Kasım telsizle aradığında uzaklaşmak üzereydiler. Seng Zodiac'ı döndürüp körfezden uzaklaşmaya başladı. Sis ve yağmur tabakasının kenarına ulaştıklarında karaya doğru dönüp çıkış borusuna bir spot ışığı doğrulttu.

"Oregon'u ara ve ekip ikinin çıkmak üzere olduğunu bildir," dedi Huxley'ye.

Kılavuz tekne Oregon'a yanaştı. Tek bir römorkör yakında durmuş talimatları bekliyordu. Kılavuz kaptan teknesinden borda merdiveniyle gemiye çıktı, güverteden geçerken etrafına bakındı. Üst güverte karma karışık-paslı ekipman ve kablolarla doluydu. Yukarıya, bacanın isli, yağlı dumanla havayı kirlettiği yere baktı. Bu gemi hurdalığa atılarak acısına son verilmesini bekliyordu.

"Ne pislik yığını ama," diye kendi kendine mırıldandı kılavuz.

Bir sütunun arkasından bir adam çıktı. "Ben Kaptan Smith," dedi. "Gemimize hoş geldiniz."

Kaptanın üzerinde yağ ve kir lekeleriyle kaplı yırtık pırtık sarı bir yağmurluk

vardı. Yüzünü neredeyse tamamen kaplayan sakalı dudaklarının etrafında nikotin yüzünden sararmıştı. Gülümseyince sarı izmaritleri andıran dişleri ortaya çıktı.

"Size rehberlik etmeye hazırım," dedi kılavuz adamın kokusundan uzak durmaya çalışarak.

"Bu taraftan," dedi kaptan dönerek.

Kılavuz kaptanı takip ederek güverteyi kaplayan çöplüğün arasından yolunu bulup dümen köşküne çıkan paslı demir merdivenlerden çıktı. Merdivenlerin yarısında kılavuz kaptan korkuluklara tutundu, ama korkuluğun bir parçası elinde kaldı.

"Kaptan," dedi.

Smith döndü, birkaç adım atıp kılavuzun durduğu yere geldi. Sonra paslı boru parçasını alıp omzunun üstünden karmakarışık güverteye fırlattı.

"Bunu unutmamaya çalışacağım," deyip dümen köşküne çıkan son birkaç merdiveni tırmandı.

Pilot başını iki yana salladı. Bu gemiden indiği anda çok mutlu olacaktı.

Altı dakika sonra Oregon dönmüş ve limandan ayrılmıştı. Kılavuz kaptan römorkörün çözülmesi ve Oregon'un kendi gücüyle karadan ayrılması talimatını verdi.

Artık gittikçe loş bir hal alan Oregon'un arka tarafında kalan Macau'daki dağın zirvesi yağmur ve sisin arasında kaybolmaya başladı. Yalnızca havaalanının birkaç ışığı görünür durumdaydı.

"Sizi almalarına ne kadar var?" diye sordu Cabrillo kılavuza.

Kılavuz otuz metre önlerindeki kanal işaretini gösterdi. Yüksek güçlü ışık karanlığı deliyordu. Birkaç dakika sonra bu korkuuç gemiden kurtulacaktı.

"Tünelin ucunda ışık var," diye bağırdı Murphy.

Zodiac boruyu tamamen dolduran şok dalgasının hemen önünde körfeze doğru hızla yaklaşıyordu. Hornsby salı ve Altın Buda'nın bulunduğu sandığın üstünü sıkıca tutuyordu. Meadows Zodiac'ın kenarına sarılmış, salın dibinde böğrünü tutan Jones'a bakıyordu.

"Birkaç saniye daha Jonesy," diye bağırdı. "Açığa çıkmak üzereyiz."

Jones başını evet anlamında salladı, ama bir şey söylemedi.

Kanaldan çıkış bir şelaleden düşmeye benziyordu. Su büyük bir güçle kanaldan fışkırıyor, havada altı metre kadar uçup iki metre aşağıdaki körfeze iniyordu. Zodiac havada uçarken Murhpy dümene sıkıca sarılmıştı. Botun sudan ayrıldığını anlar anlamaz motorun aşırı çalışmasına engel olmak için gaz kolunu geri çekti, sonra iniş için sıkıca tutundu.

"Bırakın," diye bağırdı Hornsby ve Meadows'a.

Yedekteki iki salın halatları serbest bırakıldı ve Zodiac'tan birkaç adım uzaklaştılar. Tam o anda sudan oluşan duvar boruyu tamamen doldurup büyük bir güçle delikten fışkırdı.

"Vay canına," diye bağırdı Seng havaya fırlayan salların görüntüsü karşısında.

"Sıkı tutun," diye bağırdı Meadovvs, Jones'a. Sal havada uçup suyun yüzeyine indi, yavaşlayarak neredeyse durma konumuna geldi.

"İyi misin?" diye sordu Meadows birkaç saniye sonra. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Jones yüzündeki suyu sildi, sal suda sallanırken kırık kaburgalarının acısını dindirmek için pozisyon değiştirdi.

"Daha iyiyim," dedi Jones. "Suwannee River'dan birkaç küple mırıldanırsan çok işe yarayabilir."

Po yanında Rhee, Ho ve Marcus Friday'yle birlikte konferans odasındaydı. Üst rütbeli bir polis içeri girip kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Adamlarımız helikopter sesine benzer bir şey duymuş," dedi polis. "Şimdi Macau'nun etrafındaki bütün sular parlak pembe renkte."

"O piç kurulan," dedi Po. "İzlerini örtüyorlar."

"Kim?" diye sordu polis.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Po. "Ama bulma niyetindeyim."

Po, adamı gönderdi, sonra Rhee'nin yanma gidip özel konu-şabilmeleri için biraz uzaklaşmalarını işaret etti. Polis memurunun kendisine söylediklerini açıklayınca Rhee'nin söyleyeceği tek şey vardı.

"Limanı kapatın," dedi. "İçeri kimse girip çıkmayacak."

Kasım, Meadows ve Jones'un Zodiac'a binmesine yardım eder etmez Murphy kauçuk salı, bıçağıyla kesti. Sal batmaya başladı. Aynı anda Seng ve Huxley,

Hornsby'nin bota binmesine yardımcı oldu ve üç adam büyük bir mücadeleyle Altın Buda'yı Zodiac'a almaya çalıştılar. Murphy altın heykeli iki botun arasına yerleştirmeyi bitirmeleri için yakında tutuyordu.

"Az önce Hanley'yle konuştum," dedi Seng'e. "Oregon neredeyse dış şamandıralara varmış. Onunla açık suda buluşacağız."

Telsiz hışırdarken Kasım sessiz olması için elini kaldırdı. Kulaklığından gelen sesi dikkatle dinledi.

"Anlaşıldı," dedi. "Yine Oregon'du. Polisin liman komiserliğine limanın kapatılması emrini verdiğini duymuşlar. Liman kapana-cakmış, giriş ve çıkış yok. Polis ve liman komiserliği teknelerine itaat etmeyen her gemiye ateş açma emri verilmiş."

"Şşşt..." dedi Seng.

Karşıdan bir gemi sesi geliyordu.

"Geliyorlar," dedi Seng.

Kaptan Smith, kılavuz kaptanı merdivenlere kadar götürüp ona veda etti. Kılavuz kaptan merdivenlerden inip kılavuz tekneye geçti. O biner binmez tekne Oregon'un yanından hemen uzaklaştı. Smith kılavuzun yağmurun altında hızla ilerlemesini seyretti.

Ama yavaşlayıp dönmeye başladığında kılavuz teknesi hâlâ görülebiliyordu.

Cabrillo belindeki minik telsize uzanıp açtı. "Max," dedi hemen. "Neler oluyor?"

"Limanın kapatılması emredildi," dedi Hanley. "Kılavuza bizi limana götürme emri verildi."

Cabrillo güvertede ok gibi ileri atıldı. "Tam yol ileri," diye bağırıyordu aynı anda. "Birkaç dakika içinde kontrol odasında olacağım."

Rhee ofisindeydi. Limanın gece müdürü hattın öteki uçundaydı.

"Durmuyorlar mı?" diye sordu.

"Kılavuz tekne onlara ulaşamıyor," diye belirtti liman müdürü. "Onlara rehberlik eden kılavuz geminin korkunç bir durumda olduğunu söylüyor, belki telsizleri bozuktur."

"Kılavuz tekneye geminin önünü kesip mesajı şahsen vermesini emredin."

"Bu emri zaten verdim," dedi müdür sabırsızlıkla. "Ama gemi hız kazanmaya devam ediyor, kılavuz tekne ona yetişemiyor."

"Geminin paslı bir küvet olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Rhee.

"Hızlı bir paslı küvet," diye belirtti müdür. "Kılavuz teknelerimizin hızı otuz mili aşar."

"Kahretsin," dedi Rhee. "Geminin uluslararası sulara varmasına ne kadar var?"

"Çok uzun değil," diye itiraf etti müdür.

"Bana donanmayı bul," diye Po'ya bağırdı Rhee. Po hemen diğer telefona sarıldı.

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu liman müdürü.

"Hiçbir şey," dedi Rhee. "Yeterince şey yaptınız."Ahizeyi yerine çarpıp Po'nun elindeki telefonu kaptı. Macau'da bulunan Çin Donanması'na ait bağımsız birliğin ikinci komutanı hattaydı.

"Ben Macau polis şefi. Güney Çin Denizi'ne gitmekte olan bir gemiyi durdurmanız gerekiyor," dedi hızla.

"Altmış beş mil yapabilen kayaklı uçar teknemiz var," dedi Çinli donanma subayı. "Ama ağır silahlı değildir."

"Bu eski bir yük gemisi," diye bağırdı Rhee yüksek sesle. "Fazla mücadele vereceğini sanmam."

Rhee bunu bilemezdi, ama hayatının en büyük hatasını yapmıştı.

Cabrillo hızla kontrol odasına daldı. Yağlı yağmurluğunu çıkarırken dişlerini sarı gösteren aletten de kurtuldu. İkisini bir yana fırlatıp sahte sakalını çekiştirdi. "Pekâlâ, durum nedir?"

"Çin Donanması'nın yüksek-hızlı uçar teknesine gönderdiği emri duyduk. Bizi durdurmaları emredildi, arkadan donanma firkateyni ve hızlı saldırı korveti de geliyor." "Başka gemi?"

"Yok," dedi Hanley. "Şu anda Çin Donanması'nın Macau'da bulunan ateş gücü bununla sınırlı."

"Altın Buda'yla ekibimiz nerde?" diye sordu Cabrillo sakalını bir yana atarken. Sonra sahte dişlerinden kalan lateksi tükürdü.

"Tam yol limandan ayrılıyorlar," dedi Stone, bir ekranı işaret ederek. "Ama görünüşe göre peşlerinde biri var."

"Bana Adams'ı bul," dedi Cabrillo. "O buraya gelirken tayfalar helikopter pistinin etrafındaki duvarları indirip Robinson'ı alt hangardan çıkarmaya başlasınlar." "Anlaşıldı," dedi Stone.

"Max," dedi Cabrillo. "Bana güvenli hattan Langston Over-holt'u bul."

Hanley uydu bağlantısını kurmaya başladı. Cabrillo, Zodiac'ların ilerleyişini ve peşlerindeki gemiyi gösteren ekrana baktı. Sonra Oregon'un yerini ve onu takip eden Çin Donanması'na ait araçların yolunu gösteren ekrana baktı. Ekranlar yanıp sönen ışıklarla ve yol tahminleriyle doluydu.

"Adams birkaç saniye içinde burda olacak," dedi Stone. "Savaş durumunu bildir," dedi Cabrillo sessizce. Stone bir düğmeye bastı ve Oregon'u tiz ve yüksek bir ses doldurdu.

Aşağıdaki revirde Gunther Reinholt sesi duyup yatağında doğruldu. Yan dönerek terliklerini giydi. Ayağa kalkıp hastane geceliğini düzeltti. Sonra bir eliyle serum şişesinin asılı olduğu paslanmaz çelikten ayaklı askıyı taşıyarak revirden makine dairesine doğru gitmeye başladı.

Reinholt eğer Oregon savaşa girerse herkese ihtiyaçları olacağını biliyordu.

Çin Donanması'na ait uçar tekne Gale Force'un kaptanı dürbünüyle kontrol odasının yerden tavana uzanan kare biçimindeki camından dışarı baktı. Aracı birkaç dakika önce sudan üç buçuk metreye yükselmişti. Hızı neredeyse elli mile ulaşıyordu. Dönüp radar ekranına baktı. Kargo gemisi hâlâ biraz uzaktaydı, ama mesafe kapanıyordu.

"Ön toplardaki denizciler hazır mı?" diye sordu yardımcısına. "Evet, efendim," diye yanıtladı subayı.

"Yaklaştığımızda başlarının üstünde yaylım ateşi açacağım," dedi Ching.

"Bu yeterli olur," dedi ikinci subayı.

Langston Overholt Langley, Virginia'daki ofisinde oturmuş sol kulağındaki güvenli telefonundan Cabrillo'yla konuşuyordu. Sağ kulağı Pasifik bölgesinin komutasını elinde tutan amirale bağlanan telefonla meşguldü.

"Başkanlık emri dört yirmi-bir," dedi amirale. "Şimdi, yakınınızda ne var?"

"Kontrol ediyoruz," dedi amiral. "Birkaç dakika içinde öğreneceğim."

"Olay Birleşik Devletler'e bağlanmadan Çinlilere karşı kullanmak üzere biraz güç gönderebilir misin?"

"Anlaşıldı, Bay Overholt," dedi amiral. "Çok uzaktan güç." "Kesinlikle, amiral."

"Bu işi donanmaya bırak," dedi amiral. "Bir şeyler buluruz." Telefon kesildi. Overholt ahizeyi kapatıp Cabrillo'yla konuş-

"Dayan, Juan," dedi sessizce. "Yardım geliyor." "Yeterli," dedi Cabrillo hattı kesmeden önce.

Filmlerde bir denizaltı savaş durumuna geçtiğinde bunu siren ve gong sesleri arasında yapar. Adamlar dar geçitlerden görev yerlerine koşturur ve büyük ekrandan yansıyan gerilim yoğun ve elle tutulur gibidir.

Ama gerçek biraz daha farklıdır.

Denizaltının içindeki ya da dışındaki ses düşman demektir, tespit edilmeye ve ölüme neden olur. Birleşik Devletler Donanması Los Angeles sınıfı saldırı denizaltılarından Santa Fe'deki savaş hareketleri kalabalık bir tiyatroda birisi "yangın var" diye bağırdığında yaşanan karmaşadan çok bir rock konseri sahneye koymak için yapılan hazırlıklara benziyordu. Hareketi gösteren kırmızı bir ışık bütün odalarda ve geçitlerdeki sayısız eşyada yanıp sönüyordu. Ekip belirli bir amaçla, ama telaşsız bir şekilde hareket ediyordu. Gerçekleştirecekleri harekâtın binlerce kez provası yapılmıştı. Tıraş olmak ve duş almak kadar doğaldı onlar için. Santa Fe'nin komutanı Kaptan Steven Farragut komuta güvertesinde durmuş, alıştırması yapılmış bir rahatlıkla durum raporunu alıyorlardı.

"Paket bir ve ikide elektrik kontrolleri tamam," diye bildirdi bir subay.

"Anlaşıldı," dedi Farragut.

"Gemi optimal ateşleme derinliğine yükseliyor," diye bildirdi sürücü.

"Harika," dedi Farragut.

"Karşı ölçümler ve tespit yüzde yüz," dedi bir başka subay.

"Mükemmel," dedi Farragut.

"Alıcılar temiz, efendim," dedi geminin aşçısı. "Burda yalnız gibiyiz. Sekiz, tekrar ediyorum sekiz dakika içinde operasyona başlayabiliriz."

"Anlaşıldı," dedi Farragut.

Büyük canavar derinliklerden yükselirken gerekirse ısırmaya hazırlanıyordu.

Adams Oregon'un kontrol odasına daldı. İçeri girerken yeni giydiği uçuş takımının fermuarını çekiyordu.

"Bay Başkan," dedi, kör edici beyazlıkta bir gülümsemeyle. "Sizin için ne yapabilirim?"

Cabrillo bilgisayar ekranlarından birini işaret etti. "George, bir durum var. İki

Zodiac'la Macau sularından çıkmaya çalışan yedi adamımız. Takip edildiğimiz için onları almaya dönemiyoruz." Cabrillo başka bir ekranı işaret etti. "Onların da peşinde birileri olduğunu görebilirsin. Destek vermen gerekiyor."

"Bay Hanley'in Robinson için tasarladığı deneysel silahlan monte edeceğim. Böylece mini roketlerim ve küçük bir zincir silahım olacak, bu şekilde kaçarken onları koruyabilirim."

"Ya onları ordan alma işlemi?" diye sordu Cabrillo.

"Yedi kişiyi yukarı çekemem," dedi Adams. "Yeterli yerim yok."

"Ben onu kastetmiyorum," dedi Cabrillo. "Bak açıklayayım."

Kaptan Ching radar ekranına bakıyordu. Önünü kesmesi gereken geminin, adı Oregon olan eski kargo gemisi olduğu söylenmişti kendisine. Kılavuz kaptanın kendisine verdiği tarife göre geminin paslı bir küvet olması gerekiyordu. Nasılsa Ching bundan şüphe etmeye başlıyordu, Gale Force elli deniz mili hızla gidiyordu ve eğer bilgisayarlı radar doğruysa kargo gemisi kırk beş mil yapıyordu. Şu andaki hızda Oregon beş dakikadan daha önce uluslararası sulara varırdı. Ondan sonra da eğer Gale Force'daki denizciler ona binmeye kalkarsa büyük bir olay çıkma riski meydana gelirdi.

"Tam yol ileri," diye emretti Ching makine dairesine.

"Uçar tekne hızlanıyor," dedi Hanley. "Artan hızıyla biz daha sınır çizgisine varamadan bir iki dakika içinde önümüzü keserler."

Cabrillo Oregon'un önündeki suyu gösteren ekrana baktı. Bulutlar sonunda açılmaya başlamıştı ve kısa süre sonra sis tabakasından çıkmış olacaklardı.

"Onları telsizle arayıp durumu anlatalım," dedi Cabrillo.

Stone telsizi ayarlarken Cabrillo başka bir mikrofona uzandı.

"Makine dairesi," dedi.

"Efendim," dedi bir ses. "Ben Reinholt."

Cabrillo yaşlı makinistin neden emrettiği gibi revirde yatmadığını sorma zahmetine girmedi. Belli ki adam yardım edebilecek kadar iyi hissediyordu kendini.

"Reinholt hızımızı birkaç mil daha artırmanın bir yolu var mı?" diye sordu hızla.

"Uğraşıyoruz, efendim."

Güvertenin altında silah bölmeleri R-44'ün iki yanına yerleştirilmişti bile.

Asansör helikopteri uçuş yüksekliğine kaldırırken Adams ellerine bir çift Nomex uçuş eldiveni geçiriyordu. Ardından sarı renkli güneş gözlüğünü taktı. Beklenti içinde ağırlığını bir o ayağına, bir diğerine geçiriyordu. Asansör durup yerine kilitlenir kilitlenmez hızla koşup uçuş öncesi kontrolleri yaptı, sonra Robinson'un pilot kapısına gidip kapıyı araladı. Bir tayfa hızla yanına geldiği sırada koltuğuna binmek üzereydi.

"Pimleri çekmemi ister misin?" diye sordu tayfa.

"Beni silahlandır," dedi Adams hızla. "Sonra güverteyi aç. Hareket sıcaklığına gelir gelmez çıkıyorum burdan."

Adam eğilip füzelerin pimlerini çekti, mini topun gücünü tekrar kontrol etti. İşini bitirir bitirmez başını tekrar içeri uzattı.

"Silah konsolunu kontrol et."

Adams kontrol panelinin kenarına iliştirilmiş olan küçük ekrana baktı. "Her şey yeşil."

Tayfa kapıyı kapatıp hızla uzaklaştı. Adams o gidene dek bekledi, sonra marşa bastı. Dört dakika ve yirmi sekiz saniye sonra hızlanan Oregon'un yüzey rüzgârını kullanarak güverteden yükseldi, sonra R-44'ü havada döndürüp Macau'ya yöneldi.

Zodiac'lar otuz mil hızla suyu yararak ilerliyorlardı. Basit radarlara göre onları takip eden teknelerle aralarında çok az mesafe kalmıştı. Seng'in Altın Buda'nın ağırlığının da eklendiği botu hızlanmada zorlanıyordu. Gaz kolunu sonuna kadar itmişti, ama motordan daha fazla hız çıkmıyordu. Yağmur ve sis hâlâ yoğundu ve şişme botları takipçilerden gizliyordu, ama Seng görsel ve işitsel menzilden çıkmak üzere olduklarını hissedebiliyordu. Eğer tek bir şey ters giderse -motor aşırı ısınırsa, şişme ayaklarında hızlarını azaltan bir sızıntı olursa- mahvolurlardı.

Eddie Seng'in aklından bu karanlık düşünceler geçerken Huxley Oregon'un telsizden aradığını duydu. Söylenenleri duyabilmek için bir elini kulağına tıkadı. Diğerlerinin de duyma riski düşünülerek verilen mesaj kısa ve konunun özüne iniyordu. "Yardım geliyor," dedi Stone. "Anlaşıldı," dedi Huxley.

Seng ve Hornsby'ye döndü. "Oregon yardım gönderiyor." "Tam zamanında," dedi Seng motorun artık kırmızıya geçmek üzere olan hararet göstergesine bakarken.

Kasım, Meadows ve Jones'un bulunduğu çok uzakta olmayan Zodiac da aynı mesajı duymuştu. Kasım dümendeydi, Meadovvs kenarda duruyor, Jones kıç

tarafında yüzükoyun yatıyordu. Meadovvs bu haberi duyar duymaz dönüp çömeldi, haberi rüzgâr ve dalgalarla birlikte Jones'a iletti.

"Keşke geleceklerini bilseydim," dedi Jones. "Aspirin getirmelerini söylerdim."

"Bir şişe su daha ister misin?"

"Buralarda bir tuvalet yoksa istemem," dedi Jones yüzünü buruşturarak.

"Dayan dostum," dedi Meadows. "Yakında evde olacağız."

Sis açılmaya başlarken Oregon'un hatları Ching'in dürbününde belirmeye başlamıştı. Gövdeye konsantre olan Ching hızla giden yük gemisinin yarattığı beyaz köpüklü dümen suyunu görebiliyordu. Dümen suyu ve yük gemisinin izi daha önce hiç tanık olmadığı bir şeydi. Çoğu yük gemisi ki, Ching çok sayıda böyle gemi takip edip önünü kesmişti, suda bir ayıbalığı gibi hantal hantal giderdi. Takip ettiği İran bayraklı bu gemi ise kızışmış bir safkan gibi hareket ediyordu.

Kıç tarafındaki su çoğu gemininki gibi çalkantılı değildi; gemiden aşağıya bir kova gliserin dökülmüş gibi eş merkezli girdaplar oluşturuyor gibiydi. Ching güverteye baktı, ama hiç tayfa görünmüyordu. Yalnızca paslı metal ve çerçöp yığını vardı.

Güvertelerinin boş olmasına rağmen Oregon bir hayalet gemi izlenimi vermiyordu. Hayır, diye düşündü Ching, onun metal derisinin altında çok şey olup bitiyordu. Tam o sırada Gale Force'mm yüz metre sancak tarafında, dalga tepesi seviyesinin hemen üstünde orta büyüklükte bir helikopter belirdi.

"Bu da nerden çıktı?" diye sordu Ching elektronik subayına.

"Ne, efendim?" diye sordu subay, başını ekrandan kaldırarak.

"Bir helikopter," dedi Ching. "Denizden karaya doğru gidiyor."

"Alıcılarda görünmedi," dedi subay. "Sisin içinde doğru gördüğünüze emin misiniz?"

"Evet," dedi Ching. "Gördüm."

Ekrana girip radara baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu birkaç saniye sonra.

Elektronik subayı kısa boylu ve zayıftı. Şık üniformalı bir jokeye benziyordu. Saçları simsiyah ve düzdü, kahverengi gözleri radara bakmaktan kan çanağına dönmüştü.

"Efendim," dedi sonunda. "Emin değilim. Söylediğiniz şey takibe başladığımızdan beri ara ara oluyor. Bir an açık bir resim alıyoruz, sonra saklambaç oynayan bir video oyunu gibi radarın öteki tarafına zıplıyor."

"Görüntünün büyüklüğü bile doğru değil," diye belirtti Kaptan Ching.

"Önce büyüyor, sonra iğne ucu kadar küçülüyor," dedi subay. "Ardından ekranın karşısına sıçrıyor."

Ching yine camdan dışarı baktı; Oregon'a yaklaşıyorlardı. "Parazit yaparak radarımızı bozuyorlar."

"Bunu tespit edemiyorum," dedi subay.

"O halde nedir bu?"

Subay bir an düşündü. "Bir bilim dergisinde Amerikalı mühendislerin inşa ettikleri deneysel bir sistemi okumuştum. Gizli harekette olduğu gibi nesneleri gizlemek veya parazit yaparken olduğu gibi ekstra sinyal kullanmak yerine, bu sistemin bilgisayarı bizim gövdemizin yaydığı bütün sinyalleri topluyor ve onları farklı biçimlere ve güçlere dönüştürüyor."

"Yani bu sistem onların istedikleri gibi görünüp kaybolmalarını mı sağlıyor?" diye sordu Ching buna inanamayarak.

"Aşağı yukarı öyle, efendim," dedi subay.

"Eh," dedi Ching sonunda. "Bu pas kovasında böyle bir sistem bulunacak değil ya."

"Umalım da öyle olsun, efendim," dedi elektronik subayı. "Neden?"

"Çünkü makale aynı zamanda nesne boyutlarını değiştirerek hedefleme potansiyelini artırdıklarından da söz ediyordu." "Yani?"

"Eğer gerideki firkateyn ya da kıç tarafımızdan yaklaşan hızlı, saldırı korveti mermiden başka bir şey fırlatırsa ve eğer böyle bir sistemleri varsa, ateşi bize yöneltebilirler."

"Çin füzeleri Çin gemilerini batırmak için mi kullanılacak?"

"Kesinlikle."

"Mahmuzla ve parazitle," diye bağırdı Eric Stone. Lincoln kontrol odasının uzak köşesinde birinci ateşleme kontrol istasyonundaydı. Füze bataryasını hızla kontrol ediyordu. Murphy dikkatle ekranı dolduran çubuk grafikleri izliyordu.

"Bay başkan, hazırım," diye bağırdı birkaç saniye sonra Cabril-lo'ya.

Cabrillo, Hanley'ye döndü. "İşte anlaşma. Bu operasyonun özü Altın Buda'nın geri alınışı. Heykel elimizde, ama hâlâ Çin nüfuzunun etki alanı içinde. Önceliğimiz kaçarken aynı anda ekiplerimizi ve Altın Buda'yı güvenli bir şekilde Oregon'a almak olmalı." "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, Juan, ama keşke hava açılmasaydı," dedi Hanley.

"Boşa giden bir dilek, ama katılıyorum," dedi Cabrillo. "Donanmanın ne gönderdiğini bilmiyoruz," dedi Hanley. "Ama bir yüzey gemisinin olmayacağını kesin olarak söyleyebiliriz, alıcılarımız yüz mil içinde başka bir gemi tespit etmiyor."

"İran Körfezi'nden Bağdat'a cruise füzeleri gönderdiler," dedi Cabrillo. "Bu yüzden füze ya da havadan saldırı bekleyebiliriz."

"Düşmanın hızlı saldırı korvetinde roketleri, yüksek patlayıcı gücüne sahip mermiler atan uzun menzilli topları ve Çin yapımı cruise tipi füzelerin bulunduğu firkateyni var." "Bunlar iyi midir?" diye sordu Cabrillo. "Bizimkiler kadar sağlam nişancı değildir," diye açıkladı Hanley. "Ama bir gemiyi batırabilirler." "Ya uçar tekne?"

"Yalnızca güverteye monte edilmiş makineli tüfekleri var," dedi Hanley.

"Ve Zodiac'lar liman devriye tekneleri tarafından takip ediliyor, öyle mi?"

"Doğru," dedi Hanley. "Dizel motorlu bir çift on beş metrelik alüminyum kruvazörler. Her birinde pruvaya monte edilmiş tek bir makineli var."

"Telsizler?"

"Özel bir şey değil," dedi Hanley.

"Yani liman devriye teknelerini halle tsek bile Zodiac'ların yine de peşimizdeki üçlüyü geçmeleri gerekecek, değil mi?"

"Korkarım öyle," diye onayladı Hanley.

Cabrillo sarı defterine keçeli kalemle bir taslak çizmeye başladı. Bitirdikten sonra defteri Hanley'ye uzattı. "Sana anlamlı geliyor mu?"

"Evet," dedi Hanley.

"Tamam o zaman," dedi Cabrillo güçlü bir şekilde. "Sancak tarafına tam dönüş, karaya dönüyoruz."

Kısım 30

Adams çevrim kumandasını sola kırıp R-44'ü yan yatırdı. Birkaç saniye önce Çin korvetinin iskele tarafından geçmişti ve sisin içinde gemiyi ancak seçebilmişti. Çin gemisinin ona ateş açmaması şaşırtıcıydı, şüphesiz karaya doğru uçan bir helikopter tespit etmiş olmalıydılar. Firkateyn hızla yaklaşıyordu ve Adams, ona fazla ya-naşmamayı planlıyordu.

Robinson'u dalgaların tepesinin bir buçuk metreyle üç metre arasında değişen bir yükseklikte tutuyordu, belki de tespit edilmesine engel olan şey buydu, ama Adams bundan kuşkuluydu. Radar tespitinden kurtulmak için dalgaların tepesine daha yakın olmalıydı... altmış, en fazla doksan santim. Kızaklarının iki tarafından sarkan silah bölmeleri ve deniz suyunun bunların çalışması üzerindeki zararlı etkileri yüzünden riske girmiyordu. Çin gemilerinin ateşinden kaçmayı, ekip üyelerine yardım etmek için çok yüksekten yaklaşmaya feda etmesi gerekirse bunu yapardı.

Çevrim kolunu yavaşça ileri doğru itip pervane hızının ayarla-nışını seyretti. Saatte yüz otuz mil yapıyordu ve hesaplamalarına göre firkateyni geçtikten bir dakika kırk beş saniye sonra ilk Zodi-ac'ı görmesi gerekiyordu. Bütün dikkatini Çin gemisini görmeye verirken aynı anda kontrol paneline yerleştirilmiş olan ve havaya radar sinyali gönderen fırtına radarını izliyordu.

Huxley, Zodiac'ın kontrol panelini işaret etti, ama hiçbir şey söylemedi.

Seng başını sallayıp eğildi, kulağına bağırdı. "Bir tahminde bulunmam gerekirse devinim düzeneğinde bu giriş deliklerini kısmen tıkayan bir şey var. Bir parça kâğıt ya da naylon torba olabilir, sorun şu ki durup kontrol etmek için dış motoru sudan çıkarmalıyız."

"Daha kötüleşiyor gibi görünmüyor," dedi Julia Huxley.

"Hayır, görünmüyor," dedi Seng. "İbre kırmızıda ve orda duruyor. Eğer motor biraz daha bu hararette çalışırsa burdan hayatta kurtulabiliriz."

Hızla giderlerken Huxley sisin arasından suyu taradı. Dönüp sancak tarafında gerilerinden gelen Kasım'm kullandığı Zodiac'a baktı. Dizel kruvazör çiftinin iki botu da görebilmek için biraz daha yaklaşması gerekiyordu ve eğer bu hızlarını sürdürürlerse bunu yapamayacaklardı.

"Su girişini temizlemek için mola isteyememe-miz çok kötü," dedi Huxley.

Eddie Seng hızla çalışan dış motorun sesinin arasında Hux-ley'yi duymak için

büyük çaba sarf ediyordu. Ama bu arada kulağına başka bir ses daha geldi, pruva tarafından gelen tok bir sesti bu. Ardından sisin içinden R-44'ü gördü. Ve telsizden bir ses duyuldu.

Gale Force'un komuta köprüsünde talimatlar birbiri ardına veriliyordu. Radar operatöründen kaptana, kaptandan dümenciye, sonra diğer subaylara Oregon'un karaya dönmeye başladığı haberi gelince mesajlar birden fazla tekrarlanmaya başlandı. Bu durum korvet ve firkateynin kaptanlarına da iletilince araçlar hemen yavaşladı.

Kaptan Ching Oregon'un bu dönüşü tamamlamasının neredeyse bir deniz mili alacağını düşündü.

Ching bir kez daha yanlış tahminde bulunuyordu.

Oregon'u çalıştıran manyetohidrodinamik motorlarla yön değiştirmek için yavaşlamaya gerek yoktu. Bükülecek miller, eğilecek pervaneler, sıyrılacak dişliler yoktu. İtici makinistlerden birinin birkaç düğmeye basarak bir makinenin akış yönünü ileri, diğeri-ninkini geriye değiştirmesiyle hız otuz milin altında tutulmak suretiyle Oregon neredeyse gövdesinin üzerinde dönebilirdi. Böyle ani bir manevra oldukça sarsıntılı olurdu -gemi neredeyse toplan suya batacak kadar yan yatardı- ama şirket bunu daha önce defalarca yapmıştı. Birkaç kırık tabak ve etrafa fırlayan nesnelerin dışında Oregon hiçbirinde kötü duruma düşmemişti.

Makinist bilgisayarda U dönüşüne benzeyen dönüş çapı profilini çizdi. Sonra kontrol odasına hazır oldukları haberini verdi. Gemi komutanı emri verir vermez makinist yalnızca bir düğmeye bastı ve Oregon suyu yanlamasına yararken sıkıca bir yere tutundu. Aşağıdaki makine dairesinde Sam Pryor, Gunther Reinholt'a baktı. Reinholt serum şişesini çıkarmıştı ve dönüş emrini bilgisayara girmenin ardından bir fincan koyu kahve içiyordu.

"Çok basit, Bay Reinholt," dedi Pryor gülümseyerek.

"Kesinlikle," dedi Reinholt.

İki adam da bir saniye için bilgisayar ekranındaki U biçimindeki rotaya baktı.

"Bay başkan," dedi Reinholt dahili konuşma hattından. "Siz hazır olduğunuz zaman biz hazırız."

"Hızlı bir dönüş yapıp bizi kovalayan üç gemiyi bir araya toplayacağız," dedi Cabrillo karıştırılmış telsiz hattı üzerinden. "Kruvazör çiftini hızla kaldırmalısın, böylece Zodiac'lar firkateynin arkasına bindirmeden önce yavaşlayabilir."

"Anlaşıldı," dedi Adams.

"Kruvazörler etkisiz hale gelir gelmez Seng ve Kasım'a yavaşlamalarını bildireceğiz."

"Öndeki kruvazörün iskele tarafındaki, gerideki geminin ise sancak tarafındaki toplarını uçuracağım," dedi Adams. "Bu onları durduracaktır."

"Kıç taraflarını vurmak için elinden geleni yap," dedi Cabrillo. "Eğer mümkünse yaralı sayısının minimum olmasını istiyoruz."

Neredeyse aynı anda öndeki liman polis devriyesi azalan siste Kasım'ın Zodiac'ını gördü. Nöbetçi aynı zamanda denizden yaklaşan helikopteri de bildirdi. Adams dönüp öndeki geminin tam arka bölümünü ortadan kaldırmak için havada bir daire çizdi. Ateşleme ekranını on beş metrelik alüminyum geminin gerideki dörtte üçlük bölümüne odakladı. Bütün füzelerin su üstündeki aynı noktayı hedeflemesi için bir düğmeyi kaldırdı.

Sonra nefesini tutarak tetiğe bastı.

Nöbetçi helikopterin balon şeklindeki pilot bölmesini gördükten bir saniye sonra iskele tarafındaki top bölmesi dört füzenin yaylım ateşiyle havaya uçtu. Füzeler küçüktü -bir erkeğin kolundan biraz daha kalındı o kadar- ama gürültüleri yüksek güçte patlayıcılara eşti. Arkalarından yaklaşık iki metrelik ateş bulutu çıkaran füzeler aradaki boşluğu hızla kapatıp öndeki kruvazörün yan tarafına girerek bir palanın bir ananası yardığı gibi gemiyi baştan kıça parçaladı.

Pruva batmaya başlamadan hemen önce kaptan gemiyi terk etme alarmını verecek zamanı zor buldu.

"Şimdi, Bay Reinholt," dedi Cabrillo gemide alarm çalarken.

Reinholt konsola uzanıp kırmızı bir düğmeye bastı, sonra yanındaki masayı ölümcül bir tutuşla kavradı. Oregon yan yatıp dönmeye başladı. Sanki gemi bir dönme dolap rayındaydı. Gemideki herkes en yakınındaki hareketsiz nesneye sıkıca tutunmuş ve dik bir yamaçtaki kayakçılar gibi dizlerini bükmüştü. Birkaç dakika sonra Oregon yan yatmış U'dan çıkıp yeniden düzeldi.

Emniyet kemeri bağlı bir şekilde yüksek ateşleme koltuğunda oturan Lincoln bağırdı. "Evet, bebeğim."

"Yirmi saniye içinde uçar teknenin yanından geçeceğiz," dedi Hanley.

"Onu yüzer ayaklarından vurun, Bay Lincoln," dedi Cabrillo.

"Bu da ne..." demeye çalıştı Ching, dev kargo gemisinin yön değiştirdiğini

görünce. "Sancak tarafına tam dönüş," diye emretti.

Ama emir yerine getirilmeden Oregon neredeyse yanlarına gelmişti.

"Nereye gidersem gideyim, ben yalnızca bir jigoloyum..." diye şarkı söylüyordu Lincoln, hedefini kilitleyip ateş ederken.

Oregon'un pruvasındaki füze bataryası fırlayıp hedefe doğru döndü. Lincoln'ün emriyle bir çift Harpoon füzesi yerlerinden fırlayıp geride bir iz bırakarak yol almaya başladı. Füzeler suya inen ince, dört köşeli yüzer ayaklara gömülerek onları giyotinin bir parmağı kestiği gibi temiz bir şekilde parçaladı.

Gale Force füzeler tarafından vurulduğu sırada hâlâ hızla ilerliyordu. Suyun üstünde yükselmesini sağlayan yüzer ayakları yok olunca ana güvertesi yana yattı, sonra devrilmeye başladı. Az sonra da suyun içine dağıldı. Takla atmadan önce dümenci motorları boşa almayı başarmıştı ki bu tekneyi olmasa da hayatlarını kurtarırdı.

Gale Force vurulduktan bir dakika sonra güvertesi sular altında kaldı ve hızla batmaya başladı.

Kaptan Deng Ching yüzünü komuta konsoluna çarptığı için ağzı ve burnu kanıyordu. Acı yüzünden başı dönüyordu. Gemiyi terk etme emrini ikinci komuta subayı verdi.

"Bir helikopter saldırdı bize," diye portatif telsize bağırdı hızla batan liman devriye teknesinin kaptanı acil salına binerken. "Teknemiz batıyor."

"Anlaşıldı," dedi ikinci liman devriye teknesinin kaptanı. "Gelip sizi alacağız."

"İşaret fişeği göndereceğim."

"Onu izleyeceğiz."

Sonra kaptan yakındaki denizciye döndü. "Top güvertesine git," dedi hızla. "Eğer yaklaşan bir araç görürsen vurup indir."

İlki çok iyi gittiği için Adams bir daha yapmaya karar verdi. Bir kez daha iskele tarafından yaklaşarak ikinci liman devriye teknesine nişan alıp düğmeye bastı. Ama hiçbir şey olmadı. Belki sancak tarafındaki silahlar iskele tarafındakilere göre deniz suyuyla daha fazla ıslanmıştı. Belki ekstra birkaç dakika içinde sis ve yağmur devrelere girmişti. Sistemlerde bir arıza da olabilirdi -silah bölmesi ilk kez kullanılıyordu- ve bir sistem ilk seferinde nadiren kusursuz çalışırdı.

Nedeni her neyse füzeler ateşlenmiyordu.

R-44'ün liman devriye teknesinin üstünden geçtiği sırada bir denizci top güvertesindeki bir lövyeyi çekip emniyeti açıyordu. Silahı doğru yüksekliğe döndürerek geri çekilen helikopterin arka tarafına ateş etmeye başladı. Tek bir mermi ana pervanedeki kontrol çubuğunu sıyırırken Adams yüksekliği ayarlayan kolun parçalandığını hissetti. Durumu değerlendirmek için oradan uzaklaştı.

"Kontrol," dedi güvenli kanaldan. "Bir hedefi yok ettim, ama atırr aralandı ve ön tarafımı parçaladılar."

Hanley Oregon 'da onu dinliyordu.

Yanıt vermeden önce radar ekranını taradı. "Aracın kontrolünü sağlayabiliyor musun?"

"Fena değil," dedi Adams sakin bir sesle. "Galiba sorunsuz bir şekilde indirebilirim."

"Senin yönüne doğru geliyoruz," dedi Hanley. "Bölmeleri uçurup aracı eve getir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorau Adams.

"Silah kontrol panelinde bir düğme var," dedi Hanley. "Kapağı kaldırıp düğmeyi indirirsen silah bölmeleri düşecektir. İkinci tekneyle biz baş ederiz."

Adams liman teknesine doğru bir kavis çizdi. "Bana bir saniye verin," dedi. "Bir fikrim var."

Odanın karşı tarafında Juan Cabrillo, Virginia'daki Langston Overholt'la uydu telefonundan konuşuyordu.

"Bize en yakın gemiyi batırmak zorunda kaldık," dedi. "Ama yine de uğraşılması gereken bir korvet ve firkateyn var."

Overholt telefonun megafonunu açmış, konuşurken bir yandan da odayı turluyordu. Masasının önünde üniformasıyla CIA'e bağlı Birleşik Devletler Donanma komutanı oturuyordu. "Ofisimde bir donanma subayı var. Üstlerim diğer iki gemiye saldırıp batı-rırsanız doğacak sonuçlardan endişe ediyor. Sizden ne kadar uzaktalar?"

"Birkaç dakika için büyük bir tehlike altında değiliz," diye itiraf etti Cabrillo.

"Onları oldukları yerde durdurabilirsek kaçabilir misiniz?" diye sordu Overholt.

Cabrillo yanıt vermeden önce bir an düşündü. Beş ve on dakika içinde adamlarımızı ve buraya almaya geldiğimiz nesneyi alıp tam yol gidebiliriz,"

dedi. "Çinliler üzerimize uçak göndermediği sürece eve dönebiliriz."

"Şu an itibariyle ulaşan tek telsiz iletisi liman polisi teknesine saldıran bir helikopterle ilgiliydi. Siz şimdilik, en azından Çinlilerin gözünde telsizle ulaşılamayan bir yük gemisisiniz. Ama batırdığınız geminin yolcuları kurtarılınca bu durum değişebilir."

"O zamana dek biz çoktan denize açılmış güneye iniyor oluruz," dedi Cabrillo. "Hem sisin içine de geri dönmüş oluruz böylece. Elektronik aletlerimizle gemiden-denize radarlardan gizlenebiliriz. Sis yukardan görünmemizi engelleyecektir."

Overholt, donanma komutanına döndü. "Bu yeni aygıt bizim gemimizi de etkileyecek mi?"

"Yanımızdan geçerken bütün elektronik aletleri kapatırlarsa bir şey olmaz."

"Juan," dedi Overholt. "Bunu duydun mu?"

"Evet," dedi Cabrillo. "Ama anlamadım."

"Donanmanın yeni oyuncağı bu," dedi Overholt. "Adı FRITZY. Elektrik devrelerine kısa devre yapmak üzere tasarlandı ve inanıyorum ki gerideki gemileri etkisiz hale getirecektir. Yapmanız gereken şey size talimat verdiğimizde Oregon'un bütün sistemlerini kapamaktır."

Eric Stone radarı tarıyordu. "Zodiac'lara yaklaşıyoruz." "Yavaşlayıp durun," diye emretti Cabrillo. "Adamlarımızı gemiye almaya hazırlanın."

Adams bin metreye yükselip R-44'ü becerebildiği en dik açıyla liman devriye teknesine doğru dalışa geçirdi. Bedeninin oturduğu koltukta hafiflediğini, sonra emniyet kemerine dayandığını hissetti. Balon biçimindeki pleksiglastan yapılma ön camdan liman devriye teknesini gördü. O aşağıya doğru hızla inerken tekne gitgide büyüyordu.

Pruvadaki topçu helikoptere ateş açmaya çalıştı, ama tam önündeki dümen köşkü atışını sınırlıyordu. Helikopter hâlâ yüksekteyken denizci birkaç yüz mermi attı, ama açı çok geniş olduğu için isabet ettiremedi, daha sonra da ateşi kesti.

Adams dik bir açıyla inmeye devam ediyordu. Kıç tarafından yalnızca yirmi beş metre yukarıdayken gaz kolunu geri çekip kolektif kolunu kaldırdı. Bu inişi yavaşlatıp helikopterin burnunu yavaşça yukarı kaldırmaya başladı. R-44 çizdiği kavisli yolun en altına indiği sırada Adams kapağı kaldırıp düğmeyi indirdi.

Helikopterin iki yanındaki silah bölmeleri serbest kalıp doğruca son devriye teknesinin üstüne indi. Serbest kalan bölmelerden çıkan bir kıvılcım geriye kalan füzelerden birini ateşledi ve son beş metreyi şimşek gibi inerek teknenin arka tarafında şiddetli bir tahribata yol açtı.

Bölmelerin ağırlığından ve sürtünme kuvvetinden kurtulan Adams kontrolü daha iyi sağladığını fark etti. Robinson'ı Oregon'a doğru çevirerek geminin hatlarını görmek için radarı taradı.

"Elde var iki," dedi sessizce. "Eve dönüyorum."

İnsan kötü bir havada okyanus açıklanndayken, insan eli tarafından yapılmış her şey rahatlık ve teselli kaynağı olur. Çin Donanması tarafından kovalanan küçük botlardaki yedi insan ve bir Altın

Buda için sisin arasında beliren Oregon'un pruvası, kaybetmekte olan bir poker oyuncusunun eline aynı türden dörtlünün gelmesi gibi bir şeydi.

"Dümeni vinçlere doğru kırın," dedi Hanley telsizden. "Sizi çok çabuk gemiye almamız gerekiyor."

İki Zodiac kaptanı Oregon'un kıç tarafındaki sancak ve iskele yönünde bulunan bir çift vince doğru yöneldi. Tayfalar botları ve insanları iki dakikadan kısa bir süre içinde havaya kaldırıp güverteye aldı. Murphy Zodiac'tan inerken Franklin Lincoln yanına geldi.

"Senin oyuncağınla oynadım," dedi. "Konsola yeni bir gemi çıkartması yapıştırabilirsin."

Murphy gülümsedi. "İyi atıştı, Tex."

"Herkes iyi mi?" diye sordu Lincoln.

"Jones hariç herkes," dedi Murphy, onu göstererek. "Onu revire taşımamız gerekiyor."

Lincoln ikinci Zodiac'ın yanına gidip içeri baktı. "Jones," dedi gülümseyerek. "Berbat görünüyorsun."

"Beni güldürme," dedi Jones. "Kaburgalarım beni öldürüyor."

"Yapmak için yola çıktığın şeyi yaparsın, değil mi?" diye sordu Lincoln.

"Her zaman," dedi Jones, içinde Altın Buda'nın bulunduğu sandığı işaret ederek. "Şimdi beni revire götürüp ağrı kesicileri daya."

"İşte gidiyoruz," dedi Lincoln. Şişme botun içine uzanıp Jo-nes'u yavru bir

köpeği kaldırırmış gibi kolayca kucağına aldı.

"Ateşleme için üç dakika," dedi bir ses Santa Fe'deki dahili telefon hattında.

Aşağıdaki fırlatma bölümünde, deneysel FRITZY elektronik tahribat modülüyle dönüştürülmüş bir çift Tomahawk cruise füzesi fırlatılmaya hazır bekliyordu. FRITZY sistemi, güçlü elektronik devreleri karıştıran elektronik dalgalar göndermek için kullanılıyordu. Kaptan Farragut fırlatma işlemi için sabırsızlıkla bekliyordu. Kaygıları ekibinin hareketleri için duyduğu endişeden kaynaklanmıyordu, adamları oldukça iyi eğitilmişlerdi ve görevi kusursuzca yerine getireceklerdi. Kaygılanmasının nedeni bilinmeyendi. Farragut FRITZY'nin sanıldığı gibi bir şey olup olmadığını merak ediyordu ve bir çarpışmada bu sistemi kullanan ilk komutan unvanını talep edip edemeyeceğini de. Bunun terfi sırasında yardımı olabilirdi; en azından Santa Fe yeniden limana vardığında birkaç bedava içkiye değerdi.

"Kapılar açıldı, efendim," dedi, geminin kaptanı. "Ve her şey kurallara uygun."

"Seni görüyoruz," dedi Hanley Adams'a. "Ama hemen şimdi inmen gerekiyor."

Adams Oregon'un kıç tarafından yaklaşıp helikopter pistine inmeye hazırlanıyordu.

"İki dakika civarında," dedi Adams.

"Bir buçuk dakika," dedi Hanley zamanlayıcıya bakarak. "Elektroniklerin çalışmayacak."

"Güverteyi temizleyin," dedi Adams yüksek sesle. "Tırmanacağım, sonra motoru kapatıp otomatik-rotasyonu başlatın."

"Güvertelere yangın köpüğü sıkın," dedi Hanley dahili telefona. "Bir dakika içinde bütün elektrik güçlerini kapatıyoruz."

Çoğu insan bir helikopter gücünü kaybettiğinde gökten yere düşeceğini sanır. Aslında, pervane güç kaybetmişse pilot iniş rüzgârını pervaneleri döndürmek için kullanabilir. Otomatik rotasyon işlemi risklidir, fakat bu manevra yıllar boyunca pek çok kişinin hayatını kurtarmıştır. Genellikle pilotun inebileceği daha geniş bir saha veya açık alan vardır. Helikopterin kendisinden biraz daha büyük bir piste zorunlu otomatik rotasyonla inmek çelik gibi bir sinir ve metanet gerektirir. Adams son dakikasını yükseklik kazanmak için kullandı. Sonra iniş pistiyle aynı hizaya geldi. Saati zamanın geldiğini söyleyince regülatörü kapatıp gaz kolunu geriye çekti.

R-44'ün serbest çalışan birimi devreye girdi, ana ve kuyruk pervanesinin tahrik milinin bağlantısı kesildi.

Adams uzanıp anahtarı çevirdi.

Birdenbire motorun sesi olmayınca ortalık garip biçimde ses-sizleşti. Bir tek gövdeyi hızla geçen rüzgârın çıkardığı foş sesi ve Adams'ın ıslıkla çaldığı Bobby Darrin'in "Mack the Knife" şarkısının melodisi duyuluyordu. R-44 normalden daha dik bir şekilde iniyordu, fakat Adams tam kontroldeydi.

Yalnızca sisin içindeki Oregon'un bütün ışıkları kararınca biraz tereddüt etti.

"Biri gitti," dedi geminin şefi sessizce. "Şimdi ikincisi." Cruise füzeleri fırlatma tüplerinden fırlayıp gökyüzünde bir çizgi çizdi, sonra dönüp dalga seviyesine indi. Sofistike bir bilgisayar tarafından hedefe programlanan füzeler saatte dört yüz elli kilometre hızla Çinli korvete ve firkateyne doğru hızla ilerliyordu. Cruise füzeleri iki gemiye yaklaşınca atom bombası patlamasından sonra yayılana benzeyen konsantre elektronik sürtünme gücü gönderdi.

İki geminin de elektronik devreleri bir düğmeye basılmış gibi kısa devre yaptı. Makinelerin işlevi durdu, dümen köşkündeki ve aşağıdaki elektronik aletler karardı. Yağmur ve rüzgâr dalgası denizi kaplarken iki gemi yavaşlamaya başladı.

"Ya-şa!" diye bağırdı Adams rüzgâr R-44'e çarparken.

İşaret fişeğini yaktığı sırada kıç tarafının yirmi metre gerisinde ve yedi metre yukarısındaydı. Devir kolunu kaldırıp ön hızı kesmek için güçsüz pervanenin çekiş gücünü kullanarak burnu havaya kaldırdı. Ön hız kesildiğinde pistin iki metre üstündeydi. Derken Robinson tok bir sesle güverteye düştü. Köpük gövdenin yarısına kadar geliyordu. Adams pervanelerin dönüşünü engellemek için pervane frenini çekti. Kapının kilidini açıp dışarı doğru itti. Sonra emniyet kemerini çözmeye başladı.

Pervaneler durur durmaz Richart Truitt sönen köpüklerin içinden helikopterin kapısına doğru gitti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sarsıldım, ama heyecanlanmadım." Adams gülümsedi. "Yeni bir şey var mı?"

Tam o sırada Oregon yeniden hareket etmeye başladı.

Truitt omuz silkti. "Yola çıkıyoruz."

"Açık denizler," dedi Adams, kokpitten çıkarak. "Biz geliyoruz."

"Onarım emrini doldur," dedi Truitt. "Sonra kafeteryada buluşalım. Biraz planlama yapmamız gerekiyor."

İki adam köpüklerin kıyısına ulaştıkları sırada bir tayfa köpükleri hortumla temizlemeye başladı. İçeri açılan kapıya doğru giderken pantolonlarına sıçrayan köpükleri temizlediler.

"Özel bir şey getirmem gerekiyor mu?" diye sordu Adams.

"Yüksek-irtifa performans haritalarını," diye yanıtladı Truitt.

Kısım 31

Oregon fırtınanın hemen kıyısından güneye doğru indi. Saat sabah altıydı, kafeterya domuz pastırması, sosis, yumurta ve tarçın-lı kurabiye kokuyordu. Cabrillo masaya oturmuş Julia Huxley'yle konuşurken Hanley elinde bir fincan dumanı tüten çayla yanlarına geldi. Gülümseyerek başını salladı.

"Şimdi," dedi Cabrillo'ya. "Bu iş çok heyecanlıydı."

"Buralarda zaman hiç sıkıcı olmaz," diye doğruladı Cabrillo.

"Reinholt ve Jones nasıl?" diye sordu Hanley, Huxley'ye.

"Önemsiz yaralanmalar," dedi Huxley. "Jonesy'nin birkaç kaburgası kırılmış, ona ağrı kesici verdim, revirde uyuyor. Reinholt daha iyi olduğunu iddia ediyor, ama emin olmak için kamarasında dinlenmesini istedim."

"R-44'teki onarımları kontrol ettin mi?" diye sordu Cabrillo.

"Evet, bay başkan," dedi Hanley, bir garson yanlarına gelip tarçınlı kurabiye tabağını önüne koyarken. "Pervane başının hareketini kontrol eden kayış bükülmüş. Şu anda onu değiştiriyorlar. Birkaç saat içinde uçmaya hazır olacak."

"Güzel," dedi Cabrillo. "Oregon ana karaya yaklaşınca Adams' tan beni havaalanına bırakmasını isteyeceğim."

"Planladığımız gibi," dedi Hanley.

"Şimdi yapmamız gereken tek şey Altın Buda'nın içindeki gizli bölmeyi bulmak," dedi Cabrillo. "Ve belgelerin orda olup olmadığına bakmak."

Sung Rhee pencereden ofisine yaklaşan dört adamı gördü. Mutlu görünmüyorlardı ve yaver kapıyı savurarak açmadan önce çalma zahmetine girmedi. Yaver kenara çekilerek amiralin geçmesine izin verirken Rhee masasından kalktı.

"Kurtarma gemisi gelip onu çekene kadar yüzer durumda tutmak için uçar teknenin altına hava yastıkları koymayı başardık," dedi amiral herhangi bir giriş sözüne gerek duymadan. "Fakat adamlarım onarımın altı aya yakın süreceğini söylüyor."

"Efendim..." demeye çalıştı Rhee.

"Yeter," diye kükredi amiral. "Bir gemim hizmet dışı kaldı, tek firkateynimiz ve hızlı saldırı korvetimiz suda işe yaramaz halde bırakıldı. Beni bu işe sen soktun,

bedelini sen ödeyeceksin."

"Efendim," dedi Rhee hemen. "Hiçbir fikrimiz yoktu... o gemi her açıdan yalnızca külüstür bir yük gemisiydi."

"O gemi külüstür hariç her şey olabilir," dedi amiral yüksek sesle. "Uçar teknenin yan tarafını sanki rutin bir egzersiz yaparmış gibi havaya uçurdu. Diğer iki gemiye ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

Kapının hemen dışında amiralin yardımcısı uydu telefonuna fısıldıyordu. Başım Rhee'nin ofisine uzattı.

"Amiral," dedi sessizce. "Pekin hatta."

Chuck "Minik" Gunderson, Rhonda Rosselli'ye gülümseyip hamiline bonolardan birini uzattı. "İşte anlaşma. Tracy, Judy ve benim uçak havadayken çıkmamız gerekiyor. Biz güvenli bir şekilde gittikten sonra sen pilotları çözebilirsin."

"Beni terk mi ediyorsun?" dedi Rosselli anlamlı bir şekilde. "Beni de ekibinize katacağınıza dair bütün o söylediklerin bir yalan mıydı?"

Gunderson uçuş tulumunun cebinden kalın bir puro çıkardı, burnunun altından geçirdi. Sonra ucunu ısırıp altın çakmağıyla yaktı. Dumanını içine çekerek ateşini canlandırdı. "Ben güzel bir kıza asla yalan söylemem," dedi gülümseyerek. "Ve ben her zaman haklıyımdır."

"Peki o zaman anlaşma ne?"

Gunderson hamiline bonoyu plastik bir zarfa koyup diğerleriyle birlikte yapıştırdı. "Sana gösterdiğim bono biz yere inince adresine postalanacak. İyi yapılmış bir iş için sana ödenen ücret olacak bu."

"Aşağıya indiğimizde ne diyeceğim?" diye sordu Rosselli.

"Ben olsam her şeyi söylerdim," dedi Gunderson. "Küçük sırrımız olarak kalacak olan bono hariç tabi."

"Onlara her şeyi söyleyeyim mi?" dedi Rosselli inanamayarak.

"Neden olmasın?" dedi Gunderson. "Grubumu suçlayacak herhangi bir bilgi vermemeye dikkat ettim. Ekibim uçağın indiği ülkeyi Birleşik Devletler Konsolosluğu'na bildirecektir. Sen yalnızca bildiklerini söyle, birkaç gün içinde seni serbest bırakırlar. Kaliforniya'ya vardığında benimle çalışan biri seninle bağlantı kuracaktır."

"Yani seni bir daha görmeyeceğim, öyle mi?" diye sordu.

"Bunu asla bilemezsin," dedi Gunderson, kızıl saçlı Tracy Pils-ton yanına gelirken.

"Birkaç millik yolumuz kaldı," dedi Pilston. "Sonra ikimiz de kümesten uçmaya hazırız."

"Onu indirdin mi?" diye sordu Gunderson.

Pilston başıyla onayladı. "Bir sinyal almamız gerekiyor, böylece atlayışımızın süresini ölçebiliriz."

Gunderson, 737 Kaliforniya'daki hangardayken bir şirket üyesinin depo bölümüne gizlediği iki paraşütü çıkardı. Bir tanesini Pilston'ın sırtına takmasına yardım etti, sonra kendisininkini taktı. Gözlüklerin bulunduğu torbayı çıkararak bir tanesini Pilston'a uzattı.

"Judy'yi uyaralım," dedi Gunderson sessizce. "Sonra arkadan çıkalım."

"Öne git," dedi Gunderson, Rosselli'ye. "Judy'ye zamanın geldiğini söyleyip kokpitte kal."

"Arkadaki her şey hava akımına kapılıp gitmez mi?" diye sordu Rosselli.

"Basınç altında değiliz," dedi Gunderson. "Bu yüzden o kadar kötü olamaz, ama ben olsam arkada dolaşmaya kalkmazdım. Yalnızca kokpitte kal ve zamanlayıcının alarmı çalınca arka kapıyı açıp pilotları çöz."

"Tamam," dedi Rosselli öne giderken. Kokpitın kapısını açıp haberi Michaels'a verdi.

"Anlaşıldı," dedi Judy, Michaels.

Sonra hızı bir kez daha kontrol edip otomatik pilotun devrede olup olmadığını kontrol etti, ardından arka kapıyı indirmek için lövyeyi itti. Kapı yavaşça inmeye, kontrol panelindeki alarmlar çalmaya başladı. Ucuz plastikten yumurta pişirme alarmını kuran Michaels, Rosselli'nin yanından geçti.

"Kapıyı kapalı tut, alarm çaldığı zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Rosselli başıyla onayladı.

"Seninle tanıştığıma sevindim," dedi Michaels kapıdan çıkarken.

Koridordan hızla geçerek Gunderson'm paraşütünü kontrol etmesi için durdu. Arka kapı alçaldıkça 737'nin gövdesine daha fazla hava giriyordu. Dergilerin sayfaları açılıyor, hafif nesneler rüzgârda uçuşuyordu. Gunderson ipekli bir kimononun bir yelken gibi rüzgârla dolup arka kapıdan fırlayıp gidişini seyretti.

Üçlü arkaya doğru ilerledi. Merdivenler artık doğruca 737'nin kuyruğunun aşağı kısmını gösteriyordu.

"Rhonda'ya ne yaparlar sence?" diye sordu Pilston.

"Yapabilecekleri fazla bir şey yok," dedi Gunderson gözlüklerini düzeltip Michaels'in atlama pozisyonuna girmesine yardımcı olurken.

"Galiba sana âşık oldu," dedi Pilston, Michaels'in yanında yerini alırken.

"Cazibeme dayanamadı," dedi Gunderson.

Tam o sırada uydudan çağrı cihazına alfanümerik sinyal geliyordu. Çağrı cihazı titreşmeye başladı. Gunderson iki bayanı birer kolunun altına alıp rampanın ucundan aşağıya atladı. Uçaktan biraz açılınca kadınları iterek kendinden uzaklaştırdı.

Güney Çin Denizi'nde ilerleyen Kalia Challenger'm dümencisi gökyüzünün sonunda açıldığını fark etti. Fark etti, çünkü tepedeki gökyüzü birden bir çift Çinli denizaltı savar ve uzun menzilli ağır-kaldırma helikopteriyle dolmuştu. Kalia Challenger orijinal olarak 1962'de Birleşik Devletler Denizyolları için on bir gemilik ekspres kargo kruvazörlerinden biri olarak inşa edilmişti. Daha sonra Yunanlı bir denizcilik şirketine satılmış, Asya'yla Birleşik Devletler'in batı sahilleri arasındaki denizlerde düzenli aralarla çalışmaya başlamıştı.

Boyu yüz altmış, genişliği yirmi beş metre olan geminin üst güvertesinde kargo yüklemek ve boşaltmak için vinçler vardı. Alt güvertesi paslı kırmızı renkteydi ve küpeşte boyunca siyah bir çizgi çekiliydi. Uzun ve yararlı bir ömür sürmüş bir iş gemisiydi, o ve bütün çektikleri görüntüsünden belli oluyordu. Eskimiş olmasına rağmen hâlâ işe yarıyordu, ama tek büyük bir kusuru vardı.

Uzaktan, eğitimsiz bir göz için Oregon'a benziyordu.

Denizaltı savar uçak ilk su bombasını gönderdiğinde uluslararası suların çok açıklarındaydı. Bomba pruvanın yüz metre ilerisine düşüp otuz metre yukarıya fışkıran bir cavlan oluşturdu.

"Dur!" diye bağırdı kaptan.

Emir makine dairesine ulaşınca Kalia Challenger yavaşlayıp durdu.

Yaklaşık bir saat sonra Çinli bir grup gemiye bindi.

Bu yasadışı durdurmanın nedeni hiç açıklanmadı.

Delbert Chiglack gökyüzüne şaşkınlıkla bakıyordu. Denizaşırı petrol

kuyularında çalıştığı on dört yıl boyunca pek çok ilginç şey görmüştü: açıklanamayan deniz yaratıkları, tanımlanamayan uçan cisimler, garip hava olayları. Ama denizlerde petrol kuyusu açtığı onca yıl içinde birdenbire havada bir paraşüt üçlüsünün belirip petrol kuyularına inmeye çalıştığı hiç olmamıştı. Gunderson, Mic-haels ve Pilston 737'den üç bin metre yükseklikte, uçağın görünmeşini engelleyen bir bulut kümesinin üstünden atlamışlardı. İniş sırasında oksijen tüplerini içlerine çekerek hedefe doğru yaklaştıktan sonra paraşütlerini petrol kuyusunun üstündeki helikopter pistine doğru yöneltmişlerdi.

Vietnam sahilinin yirmi mil açığındaki petrol kuyusu Ma-cau'dan sekiz yüz mil uzaktaydı ve Houston, Teksas'tan Zapata Petrol Şirketi'nin malıydı. Şirketin sahibi George Herbert Walker Bush adında biriydi, Virginia'dan birisi ondan bir iyilik istemişti.

Tracy Pilston pistin üstündeki X işaretinin neredeyse tam ortasına, Judy Michaels ise yalnızca bir buçuk metre uzağına indi. En kötü inişi gerçekleştiren Chuck Gunderson'dı. Yükseltilmiş pistin kenarına indi. Paraşütünü kesemeden rüzgâr paraşütünü çekiştirdi ve eğer Del Chiglack onu yakalarnasaydı kenardan aşağıya düşebilirdi.

Paraşütünden kurtulduktan ve Chiglack, onu kenardan geriye çektikten sonra gülümseyerek konuştu.

"Dostlarımın aramış olması gerekiyor," dedi. "Sanırım üç kişilik yerimiz ayrılmıştır."

Chiglack ağzındaki tütün suyunu rüzgâra üfledi. "Hoş geldiniz," dedi. "Aracınız yakında gelecek."

"Teşekkürler," dedi Gunderson.

"Şimdi," dedi Chiglack. "Siz ve bayanlar içeri girerseniz birer fincan kahve ısmarlarım."

Kontrol odasındaki Hanley, Cabrillo'ya döndü. "Az önce Mi-nik'ten haber aldık. Bonolarla sağsalim varmışlar. Eve dönüş için bekliyorlar."

Cabrillo başıyla onayladı.

"Perişan görünüyorsun," dedi Hanley. "Neden birkaç saat uyumuyorsun? Kaleyi ben beklerim."

Cabrillo tartışamayacak kadar yorgundu. Ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. "İhtiyacın olursa beni uyandır."

"Her zaman öyle yapmıyor muyum?"

Cabrillo kamarasına giderken Hanley, Stone'a döndü. "Truitt birkaç dakika içinde gelip seni serbest bırakacak. Gidip dört saat uyu."

"Tamam, efendim," dedi Stone.

Hanley bilgisayara girip planı tekrar okumaya başladı.

Langston Overholt Paris'e kadar uyudu. Yolculuk yaptığı Challenger jeti, güya Basel, İsviçre'de bulunan Strontium Holding PLC adlı bir şirketin adına kayıtlıydı. Gerçekteyse jetin tekerlekleri İsviçre topraklarına hiç değmemişti.

Challenger CL-604, CIA'in fonları kullanılarak Londra'daki bir borsa simsarından alınmıştı ve Alexandria, Virgina'daki Bol-ling Hava Kuvvetleri Üssü yakınındaki bir atölyede ileri elektronik aletlerle donatılmıştı. Kanada yapımı büyük jet on kişi alabiliyordu, saatte 487 millik seyir hızına sahipti ve uçuş mesafesi 4628 mildi.

Virginia ile yakıt ikmali yapılıp gerekli şeylerin uçağa yüklendiği Paris arasındaki mesafe 3800 mildi. Yolculuğun ikinci ayağı Paris-Yeni Delhi arasındaydı ki o da 4089 mil demekti. Yolculuğun birinci ayağı sekiz saat sürmüştü; ikinci ayağı ise elverişli kuyruk rüzgârıyla yalnızca yedi saatten biraz fazla sürmüştü. Cabril-lo'dan Macau saatiyle sabah altıda şirketin Altın Buda'yı ele geçirdiği haberini aldıktan bir saat sonra Overholt Birleşik Devlet-ler'den ayrılmıştı. Virginia'da saat Kutsal Cuma günü on sekizdi. Challenger yere inene dek zaman dilimi değişmiş ve saat cumartesi günü sabah dokuz olmuştu.

Turbo pervaneli uçakla kuzey Hindistan'daki Little Lhasa'ya yaptığı yolculuk iki saatin biraz üzerinde sürmüştü, böylece Overholt sonunda Dalai Lama'yla tekrar buluşabildiğinde vakit cumartesi öğlen olmuştu. Tibet'in kutsal lideri bir darbe olacaksa bunun 31 Mart, Paskalya Pazan'nda, yani sürgüne gönderilişinden tam kırk altı yıl sonra olmasında ısrar ediyordu.

Bu da bir mucize yaratmak için Overholt ve şirkete yirmi dört saat veriyordu.

Cari Gannon son birkaç gündür kazandığını hak ediyordu. Thimbu, Bhutan'daki kamyonu tedarik ettikten ve Tibet'e giden rotayı çizdikten sonra Oregon 'un kontrol odasında tamamlaması gereken bir alışveriş listesi verilmişti kendisine. Şirketin başbeleş-çisi olarak Gannon olanaksızı başarmaya alışıktı. İstenen şeyi elde etmek için Gannon'un yıllardır dikkatle oluşturduğu geniş bağlantı ağını kullanması gerekiyordu.

Para şirketin Güney Pasifik Okyanusu'ndaki Vanuatu Ada-sı'ndaki bankasından

gelecekti ve Oregon önemli olan şeyin para değil, zaman olduğunu açıkça belirtmişti. Gannon böyle talimatlar almaya bayılıyordu. Cep telefonuna bağlı dizüstü bilgisayar kullanarak bir dizi telefon numarası, şifre ve parolayı dakikada yetmiş kelime olmak üzere aklından yazdı.

Dost bir Ortadoğu ülkesinden seksen Stinger füzesi alıp hizmette hiçbir zaman kusur etmeyen bir Güney Afrika şirketi kullanılarak Bhutan'a teslimatı ayarlandı. Endonezya şirketinden satın alınan, kıyı ötesi petrol çalışmalarında uzmanlaşmış ekstra yakıt depoları olan sekiz Bell 212 helikopteri, füze ve hafif silahları teslim etmek üzere geldi. Uzakdoğu'dan birisi hastalanırsa diye ikisi yedek olmak üzere on sekiz paralı askeri pilot getirildi. Yakıt depoları, bütün katılımcılar için yiyecek ve Filipin Özel Güçleri Mu-hafızları'nın idaresindeki bir dizi hangar gizlice ayarlandı.

Gannon'un listesindeki son madde en garip olanıydı. Oregon onun Vietnam'a büyük, ama yavaş hareket eden bir uçak tedarik edip edemeyeceğini bilmek istiyordu. Bu uçak ve uçağın döşemesine monte edilecek olan otuz metrelik ince, ama güçlü kablolu bir vinç. Gannon'un birkaç telefon açması gerekti, ama Vietnam hükümetiyle bir sözleşmesi olan Laoslu bir şirkete ait 1985 yapımı Antonov AN-2 Colt bulmayı başardı. Kanat genişliği on sekiz metre olan, saatte en fazla 120 mil yapan büyük uçak en iyi uçan kamyonet olarak tarif edilebilirdi. Geniş iç hacmi büyük ölçüde kargo bölmesi halindeydi ve neredeyse iki bin beş yüz kiloluk yük taşıyabilirdi.

Vinci ise Ho Chi Minh Kenti'ndeki bir satıcıdan şirket kredi kartıyla aldı.

Uçak ve vinç için gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra Gan-non Coca-Cola şişesindeki son yudumu bitirip uydu telefonundan Oregon'u aradı. Sinyal karıştırılırken numaranın çalmasını bekledi.

"Anlat bakalım, Cari," dedi Hanley bir dakika sonra.

"Uçağı buldum, Max," dedi Gannon. "Ama pilot istememiştin."

"Adamlarımızdan biri uçacak," dedi Hanley.

"Rus yapımı bir Antonov," diye belirtti Gannon. "Bu model hakkında bir şey yazılı olduğunu sanmıyorum."

"İnternetten bir şeyler indiririz," dedi Hanley. "Elimizden gelen tek şey bu."

"Yakıtı tamam, Saygon'daki havaalanında bekliyor," dedi Gannon. "Bir teknisyen bir saat içinde vinci yerleştirmiş olacak. Resmini faksla gönderiyorum."

"Yakında görüşürüz," dedi Hanley. "Bu arada her şey yolunda mı?"

"Bebek poposu kadar pürüzsüz," dedi Gannon rahat bir şekilde.

Vietnam açıklarındaki Zapata Petrol kuyusundaki Delbert Chiglack faks makinesinden gelen kâğıdı aldı, yaklaşan helikoptere bir kez daha çağrıda bulundu. İşini bitirince kuyudaki restorana geri dönüp kâğıdı Gunderson'a verdi.

"Bu sizin için geldi."

"Teşekkürler," dedi Gunderson hemen. Oregon'un gönderdiği uçağın resmine bakıp katladı, uçuş tulumunun cebine koydu.

Tam o sırada kuyudaki siren iki kez çaldı.

"Aracınız geldi," dedi Chiglack.

Üçlüyü helikopter pistine götüren Chiglack helikopter inene kadar bekledi, sonra gürültüyü bastırmak için bağırdı.

"Merdivenlerden çıkın, başınızı eğin, kapı açılır şimdi."

"Misafirperverliğiniz için teşekkürler," diye bağırdı Michaels.

"Saçlarınıza dikkat edin bayanlar," diye seslendi Chiglack merdivenleri çıkarlarken.

Dört dakika sonra helikopter yeniden havalanmış, karaya doğru ilerliyordu. Helikopter uzaklaşırken Chiglack başını iki yana salladı. Sonra konuklarının gittiğini bildirmek için ofisine geri döndü.

Gunderson çift kanatlı uçağın resmini yardımcı pilota verdi. "Havaalanının kuzey kısmında," dedi yardımcı pilot fotoğrafı dizinde kayışa takarken. "Yakınına inmeniz çok işimize gelir."

Yardımcı pilot kulaklığı kulaklarına takarak bilgiyi pilota aktardı, o da parmaklarıyla tamam işareti yaptı. Yardımcı pilot Gunderson'a gülümseyip başını evet anlamında salladıktan sonra arka tarafa geçmesini işaret etti.

Yirmi dakika sonra güney Vietnam sahili görüş alanına girdi. Sığ suyun üstünden geçerlerken suyun altındaki bir batık Gunder-son'un dikkatini çekti. Yakındaki çalıların arasında otuz yıl önceki savaşta bombalanmış bir tankın kalıntılarına benzer bir şey duruyordu.

Helikopter havaalanına yaklaşırken yardıma pilot Gunderson' un koluna dokundu. Antonov'un yerini havadan belirlemişlerdi. Pilot hızı azaltarak çift kanatlı uçağa yaklaştı, sonra asfaltın üstünde asılı kaldı. Otuz beş metre öteye

sorunsuz bir iniş yaptıktan sonra yardımcı pilot kemerini çözüp arka tarafa geçti, Bell'in kapısını açtı.

"Sonra görüşürüz," diye bağırdı.

Gunderson, Pilston ve Michaels başlarını eğip helikopterden hızla uzaklaştılar.

Helikopterden yeterince uzaklaştıktan sonra pilot gaz kolunu kaldırdı, kolektifi çekip çevrim kolunu oynattı, Bell yükselip havada meyilli bir dönüş yaptı.

Üçlü çift kanatlı uçaktan üç metre uzaktayken Michaels konuştu.

"Bu canavarla ne yapacağız?" diye sordu.

"Plan Oregon'a uçmak," dedi Gunderson kapıya yaklaşıp içeri bakarken.

"O da neden?" diye sordu Pilston.

"Başkanımızın katılmak zorunda olduğu bir toplantı var."

Kısım 32

Oregon'un Sihir Dükkânı'nda Kevin Nixon bir levyeyle sandığın üst kapağını açmaya çalışıyordu. Sandığın üstünde ABD Hava Kuvvetleri, Özel Operasyonlar yazıyordu. İkinci satırda ise: (1) ea. Fulton Hava İyileştirme Sistemi, kontrol tarihi 02.11.90 ve sistemin çalıştığı kararını veren havacının isminin başharfleri yazılıydı. Kapağı bir kenara koyan Nixon içine baktı. Sonra içindekileri çıkarmaya başladı.

Önce bir paraşütünkine benzer naylon şeritlerden yapılmış olan bir koşum takımı çıktı. Takımın önünde döner bir kanca vardı. Ardından yanında yüksek gerilime dayanır güçlü bir ip, en son olarak da sönmüş bir balon ve sistemi birbirine bağlayan donanım çıktı. Nixon kutudan çıkardığı her parçayı dikkatle kontrol etti. Hepsi iyi görünüyordu.

Tam o sırada Sihir Dükkânı'nın kapısı açıldı.

"Nasıl görünüyor?" diye sordu Hanley.

"İyi," diye yanıtladı Nixon.

Hanley yerdeki dökme metalden üç dişli kancayı işaret etti. "Bu ne?"

Nixon sandık kapağının dibini işaret etti. Kapağa bir dizi talimat yazılmıştı. "Balonun ucundaki halatı tutan kanca bu."

"Bunun uçakta olması gerekmiyor mu?"

"İdeali oydu," diye kabul etti Nixon.

"Yani?" diye sordu Hanley.

Nixon odanın karşısını işaret etti. "Burda kurallarımızın olması çok iyi bir şey," dedi.

"Her zaman bir yedeğiniz olsun," dedi Hanley gülümseyerek tabelayı okurken.

"Elbette," dedi Nixon.

"Uçağa bildireceğim," dedi Hanley. "Daha birkaç saatimiz var."

"Bay Hanley," dedi Nixon. "Bana yalnızca zamanını söyleyin."

Antonov Colt'un tek motoru monoton bir sesle çalışırken uçaktaki Gunderson, Michaels ve Pilston Güney Çin Denizi'ne doğru ilerliyordu. Gökyüzü berraktı, güneye inen fırtına hâlâ yüzlerce mil uzaktaydı. Gunderson yalnızca kendisi ona ulaşmadan önce tam yol ilerleyen Oregon'un önündeki fırtınadan çıkmasını

umuyordu. O harika bir pilottu, ama yapmak üzere oldukları şey açık havada bile gözü kapalı birinin on adım öteden hedefi tam on ikiden vurmasına benziyordu.

Gövdedeki mazot kokusunun havalanması için kokpit ve kargo bölümündeki camların biraz aralık kalmasını istemişti. Antonov normalde 312 galonluk yakıt taşırdı, ama uçak normalde uzaklardan kütük taşımak için kullanıldığından kargo bölümüne 300 galonluk iki tank daha yerleştirilmişti. Bu iyi bir şeydi. İlave yakıt kapasitesi olmaksızın Oregon'a. ulaşıp Vietnam'a geri dönmelerinin yolu yoktu. Ama bu yüzden uçağın içi yakıt sızıntısı yapmış Shell benzin istasyonu gibi kokuyordu. Gunderson portatif GPS alıcısına baktı.

"Nasıl görünüyor, Minik?" diye sordu Michaels.

"Şimdiye kadar her şey yolunda," diye yanıtladı Gunderson. "Ama bu ünite aküyü bir çocuğun video oyununun pillerini bitirdiği gibi tüketiyor. Uçağa yedek akü yüklemişler mi?"

Pilot ve yardımcı pilot koltuğunun arasına çömelmiş olan Pilston bir çift kâğıt torbayı karıştırdı, ama elleri boş geldi. "Üzgünüm, Chuck," dedi. "Şansın yokmuş."

"Neyimiz var?" diye sordu.

Pilston hızla saydı. "Biraz MRE, iki termos kahve galiba, Hers-hey çikolataları, biraz M&M şişe suyu, harita ve gargara suyu." "Ya havlu ve sabun?"

Pilston torbanın dibini karıştırdı. "Evet, onlar da var." "Gannon bu konuda çok iyi," dedi Gunderson esneyerek. Michaels hız göstergesine baktı. "Oregon'a ulaşmamıza beş saat var," dedi. "Tracy ve ben dün gece biraz uyuduk. Neden biraz temizlenip dinlenmeye çalışmıyorsun? Yaklaştığımız zaman seni çağırırız."

"Yardımcı pilot görevlerini yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Pilston.

"Özel pilot sertifikamı geçen yıl aldım," dedi Pilston. "Fazla uçmadım, ama ibrelerin titreşmesini izleyebilirim herhalde."

Gunderson yorgun bir şekilde başıyla onayladı. "Kontrolleri bıraktım," dedi.

Michaels'ın uçağı devraldığından emin olur olmaz koltuğundan kalkıp Pilston'ı geçti, o da hemen pilot koltuğuna oturdu. An-tonov hem sağ, hem de sol koltuktan kullanılabilirdi, bu yüzden Michaels'ın kokpitte yer değiştirmesine gerek yoktu. Pilston oturduktan sonra Gunderson'a döndü.

"Duvardan çıkan bir yatak var," dedi. "Ve uçağın yan tarafından dışarı boşalan

bir tuvalet. Önce bir şey yemek ister misin?"

"Hayır, bayanlar," dedi Gunderson. "Yalnızca ihtiyacınız olursa beni uyandırın."

Sonra yatağa gidip gömleğini çıkardı, bir yastık gibi katlayıp başının altına koydu ve birkaç dakika içinde uykuya daldı. Antonov kuzeye, randevusuna doğru ilerlemeye devam etti.

Şirket kurulduktan sonraki yıllar boyunca çeşitli yasal işlere yatırım yapmıştı. Şirket çeşitli madencilik şirketlerinin, hindistancevizi tesislerinin, uzmanlık gerektiren ateşli silah fabrikalarının, otellerin, tatil yerlerinin, elektrikli alet şirketinin, hatta Kuzey

Amerika, Güney Amerika, Avrupa ve Asya'da şubeleri olan jet kiralama servislerinin ya tam ya da kısmi sahibiydi.

Bu şirket çalışanların hiçbirinin ana şirketin fon kaynağı veya gerçek amacı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yalnızca çok iyi para aldıklarını, kendilerine iyi davranıldığını, asla kesintiye ya da işten çıkarılmaya maruz kalmadıklarını biliyorlardı. Şirketin gerçek operasyon kesimleri, yani artan servetin özünü oluşturan uzmanlaşmış askeri ve istihbarat aletleri bu şirketleri büyük oranda tek başına bırakıyordu. Ama bazen işe yarıyorlardı.

Şu an da böyle bir zamandı.

Max Hanley Oregon'un kontrol odasına geri dönüp sandalyesine oturdu.

"Pegasus Havacılık'ın uçuş operasyonlarını bul," dedi Stone'a.

Stone bilgisayara bazı komutlar girdi, birkaç saniye sonra bir dünya haritası geniş ekranı doldurdu. "Başkanı bu toplantıya uçurmanın en hızlı yolu nedir?"

Stone birkaç komut tuşladı ve rota ekranı kapladı. "Uzun bir yol," dedi. "Ve sanırım non-stop istiyorsunuz."

"Kesinlikle."

"O halde G550'yi kullanmamız gerekeceği kesin."

"Şu anda nerdeler?" diye sordu Hanley.

Stone yine birkaç komut tuşladı ve uçuş kayıtları haritayı kapladı.

"Asya 6550 Havai rotasında, bu yüzden onu geçin," diye belirtti Stone. "Paris rota birde hayır, bir dakika Güney Amerikan az önce 6550 Dubai'ye indi. Yarın yeniden havalanıyor."

"Da Nang'a varmasına ne kadar var?"

"Üç bin altı yüz mil, kabaca altı buçuk saat."

Hanley kâğıt kalem alıp sayıları yazmaya başladı. "Zor olacak," dedi sonunda. "Zaman dilimlerini geçiyoruz, sonra yakıt ikmali yapıp hızla iniş izni gerek, ama yine de yapılabilir."

"Jeti ayırtmamı ister misiniz?" diye sordu Stone.

Hanley, ona bir kâğıt uzattı. "Bu uçuş planı."

"Başka?"

"Vietnam Hava Kuvvetlerindeki adamımıza rüşvet vermeyi unutmayın da hızlı yakıt ikmali için Da Nang'a iniş kalkışımız sorun olmasın."

"Başka?"

"Karamazov'a güvenli bir hat bağla," dedi Hanley. "Doğrulamam gerekiyor."

"Başka?" diye sordu Stone notlar alırken.

"Her şey tamam olunca Truitt'i çağır ve gidip biraz uyu."

"Ya siz efendim?" diye sordu Stone.

"Burda şekerleme yapacağım," dedi Hanley. "Yani tam olmak istediğim yerde."

Overholt içeri girdiğinde Dalai Lama bir Buda heykelinin önünde dua ediyordu. Overholt o ayağa kalkana kadar sessizce durdu.

"Odaya girdiğini hissettim," dedi Dalai Lama. "Mutlu görünüyorsun."

Overholt sordu. "Geri dönmeye hazır mısınız?"

"Evet," dedi Dalai Lama. "Hem de çok."

"Güzel," dedi Overholt. "Yarın gidiyorsunuz."

"Adamların Altın Buda'yı geri aldı mı?"

"Aldılar," dedi Overholt, başıyla onaylayarak.

"Peki gizli bölmeyi buldular mı?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorlar, Kutsal Efendimiz."

Dalai Lama başını sallayarak gülümsedi. "Bulacaklardır. O zaman bulduklarıyla ne yapacaklarını bilecekler." Durakladı. "Halkımın başından beri sahip olduğu şeyin kurtuluşumuz olacağına inanmak çok zor," dedi Dalai Lama.

"Henüz özgür bir şekilde evde değiliz, Kutsal Efendimiz," dedi Overholt.

Dalai Lama gülümseyerek bir an için düşündü bunu. "Hayır, Bay Overholt, değiliz, ama olacağız. Çinlileri ülkeme getiren şey açgözlülüktü. Ve bizi yine açgözlülük kurtaracak."

Overholt sessizce başını salladı.

"Hayat bir döngüdür," dedi Dalai Lama. "Ve bir gün sen de bunu göreceksin. Şimdi," dedi nazik bir şekilde. "Halkım sizi doyursun. Uzun yolculuk yüzünden acıkmış olmalısınız."

İki adam odadan dışarı çıkıp paralı askerlerin kullandığı gizli bir geminin belirlediği kaderlerine doğru ilerlediler.

Yerel saatle sabah 11.00'de Oregon sis tabakasından çıktı. İlerleyen fırtınanın önündeki hava mükemmeldi ve fırtınadan önceki sükûneti yansıtıyordu. Gökyüzü parlak maviydi, deniz bir ayna kadar düz ve yansıtıcıydı. Macau'dan ayrıldığından bu yana geçen sürede iyi yol kat etmişü-'Oregon. Gemi uluslararası sulardaki Hainan Adası açıklarındaydı. Mevcut hızıyla yarın yerel saatle öğle civarında Singapur'u geçecekti. Malacca Boğazı'nı geçip kuzeye döndükten sonra Bangladeş dışındaki Bengal Körfezi'ne pazar günü saat 14.00 sularında varması bekleniyordu.

O zamana kadar eğer her şey planlandığı gibi olursa Dalai Lama yine iktidarda olacaktı ve şirket çok akıllıca bir şekilde sahneyi terk edecekti.

Juan Cabrillo kamarasında uyandıktan sonra duş alıp giyindi.

Dışarı çıkıp koridoru geçti, kontrol odasına girdi. Max Hanley sandalyesinde uyuyordu, ama Cabrillo içeri girer girmez doğruldu. Kalkıp kahve makinesinden iki fincan kahve doldurdu.

Birini Cabrillo'ya verip sordu. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz dinlenmenin insanın üzerinde yarattığı etki inanılmaz," dedi Cabrillo fincanı alarak. "Richard?" dedi Hanley. Truitt incelediği ekrandan döndü. "Sorun yok," dedi.

"Durum nedir?" diye sordu Cabrillo herhangi bir giriş sözüne gerek duymadan.

Hanley sandalyesine geri dönüp Cabrillo'ya oturmasını işaret etti. Sonra Ho Chi Minh Kenti'nden Oregon'a uzanan kırmızı çizgiyi gösteren ekranı işaret etti. "Bu çizgi Gunderson ve ekibi. Yarım saat içinde seni almaya geliyorlar."

"Deniz uçağındalar mı?"

"Hayır," dedi Hanley. "Buraya zamanında gelemeyecek kadar güneydeydiler."

"Peki başka bir deniz uçağı ayırdık mı?" diye sordu Cabrillo.

"Gannon her yere baktı," dedi Hanley. "Ama hiç yoktu."

Cabrillo kahvesini yudumlarken Truitt dönüp ona baktı.

"Beni yukarı mı çekecek?" diye sordu Cabrillo.

"Üzgünüm, bay başkan," dedi Hanley. "Vietnam'dan kalkacak uçağa zamanında yetişmen için tek çare bu."

"Ya Buda?"

"Önce o gidiyor," dedi Hanley.

"Neden hep böyle durumlarda buluyorum kendimi?" diye sordu Cabrillo.

"Para yüzünden olabilir mi?" dedi Truitt gülümseyerek.

"Ya da zafer sarhoşluğu?" dedi Hanley.

Antonov'da Gunderson dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkıyordu. Camdan dışarı tükürüp havluyu yanaklanndaki kısa sakallara sürdü. İşini bitirdikten sonra çıkıp Pilston'a işaret etti. "Neden kontrolü bana bırakmıyorsunuz?" Pilston pilot koltuğundan kalktı, Gunderson yerine geçti.

"Acemi çaylağımız nasıldı?" diye sordu Michaels'a.

"Pilotluğu fena değil," dedi Michaels. "Ben şekerleme yaparken uçağı çoğunlukla o idare etti."

Gunderson gülümseyerek dönüp Pilston'a baktı. "Uçuş kayıtlarını tutmayı unutma. İki yüze ulaştığında ticari lisans için başvurabilirsin. Bu belgeyi alan son ajanımız Cabrillo'dan beş bin dolarlık ikramiye aldı."

"Bu canavar sorunsuz bir uçak," dedi Pilston. "Bir sümüklüböcek kadar yavaş, ama bir masa kadar dengeli."

"Ne kadar uzaktayız?" diye sordu Gunderson, Michaels'a.

Michaels GPS'e bakıp haritadaki işaretlerini inceledi, sonra uçuş bilgisayarında birkaç hesaplama yaptı. "Aşağı yukarı yirmi dört dakika."

"Telsiz suskunluğuna devam ettiniz mi?"

"Planladığımız gibi," diye yanıt verdi Michaels.

Gunderson birkaç saniye göstergeleri izledi. Sonuçtan tatmin olunca yeniden konuştu. "Tracy, bana bir fincan kahve verebilir misin? Ana gemiyi arama zamanı geldi."

Pilston termosun kapağını açıp kahveyi doldurdu, fincanın altına bir parça bandı katlayarak yapıştırdı, Gunderson'a uzattı. Gunderson kahvesinden bir yudum alıp plastik fincanı düz bir yere koydu, fincan altındaki bantla oraya yapıştı. Telsize uzanıp frekansı ayarladıktan sonra konuştu.

"Minik başkanı arıyor, orda mısınız?"

Yanıtın gelmesi birkaç saniye sürdü. "Burası kontrol, devam edin."

"Bayanlar ve ben birkaç dakika sonra size kanca atmak üzere orda olacağız."

"Sizi dürbünle görebiliyoruz," dedi Cabrillo. "Az sonra siz de bizi görürsünüz."

"İş nedir?" diye sordu Gunderson.

"Çekilecek iki şey var," dedi Cabrillo. "Biri nesne ki, unutma çok ağır."

"Kayışlı bir kargo kayağımız var, ama bu yaşlı kuşun kapısı yanda," dedi Gunderson. "Benim planım çekeceğimiz şeyi vinçle yakına çekmek ve sonra onu uçağa almak için zarif bir uçuş yapmak."

Cabrillo şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Bunu ikinci yükte denemeye kalkma."

"Neden patron?"

"Çünkü ikinci yük benim."

Michaels camdan dışarı bakarken Oregon bir nokta şeklinde görünüyordu.

"Onu gördüm."

"Sizi gördük," dedi Gunderson. "Ve sizi uçağa alırken yumuşak davranacağız, bay başkan, endişelenmeyin."

"Kayışları takmak için yukarıya çıkıyorum," dedi Cabrillo. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Gunderson, Michaels ve Pilston'a baktı. Kızlar başlarını iki yana salladılar.

"Belki biraz salamlı ve peynirli sandviç getirebilirsiniz."

"Elimden geleni yaparım," dedi Cabrillo.

"Şimdi alçalıyoruz, birkaç dakika içinde görüşürüz," dedi Gunderson.

Cabrillo kapıyı açıp Sihir Dükkânı'na girdi. Nixon Altın Bu-da'yı küçük bir masanın üstüne koymuştu ve küçük bir elektronik radarı karnında dolaştırıyordu. Monitöre bakıp başını iki yana salladı.

"Burda bir boşluk var," dedi Nixon, Cabrillo'ya. "Ama girişi bu-

labiliyorsam kahrolayım."

Cabrillo bir an durup düşündü, sonra Nixon'a döndü. "Bana bir alev tabancası ver," dedi.

Nixon alet tezgâhına gidip askıdan bir alev tabancası aldı, uzatma kablosunu alıp Altın Buda'nın yanma getirdi. Cabrillo tabancanın düğmesini açıp Buda'nın karnını ısıtmaya başladı.

"Ne düşünüyorsun, patron?" diye sordu Nixon tabancanın gürültüsü arasından.

"İnsanlar her zaman iyi şans için Buda'nın karnını ovuşturmak ister," dedi Cabrillo. "Yeterince ovarsan ısıtırsın."

Nixon uzanıp altın karnına dokundu. İnsan derisi gibi ısınmaya başlamıştı.

Cabrillo heykele bakıp Nixon'a döndü. "Bana tek kenarlı bir jilet getir."

Nixon tezgâha gidip bir kutu jilet buldu, Buda'nın yanına getirirken bir tanesinin ambalajını açtı.

"İşte," dedi Cabrillo. "Bir çatlak oluşuyor." Nixon jileti minik deliğe soktu.

"Bir tane daha sok," dedi Cabrillo. "Ve karnındaki plakayı kaldırmaya çalış."

Dakikalar sonra delik genişledi. Cabrillo ısıyı karın plakasının altına tutup yüzyıllar önce sürülmüş olan yapışkanı ısıttı. En sonunda çatlak bir elin girebileceği kadar genişlemişti. Cabrillo Ni-xon'a alev tabancasını uzattı, parmaklarını çatlaktan içeri sokup plakayı yavaşça geri çekerkerf Nixon yak toynağından yapılma tutkalı ısıtmaya devam ediyordu.

Plaka yavaşça soyuldu ve birden hepsi birlikte Cabrillo'nun elinde kaldı.

Cabrillo açık bölmeden içeriye baktı. Bir tüpe sokulup bozulmuş ham deri şeridiyle bağlanmış antik parşömenler vardı içeride. Cabrillo uzanıp tomarı dikkatle dışarı çıkardı.

Nixon, Cabrillo'ya bakıp gülümsedi. "Şimdi ne yapıyoruz, patron?"

"Bunları kopyalayacağız," dedi Cabrillo sessizce. "Ve geri koyacağız."

Sung Rhee öfkeli insanların yarattığı fırtınanın ortasında kalmıştı. Çin Donanması amirali gemilerine verilen zararı rapor etmek için Pekin'i aramıştı, iki milyarder birer avukat ekibiyle geri gelmişti ve yardımcısı az önce arayıp Macau belediye başkanının alt katta olup şu anda yukarıya çıktığını bildirmişti.

Derken telefonu çaldı.

"Sana söyledim," dedi resepsiyon görevlisine. "Rahatsız edilmek istemiyorum."

"Başkan Hu Jintao'nun ofisinden arıyorlar."

"Bağla," dedi Rhee, eliyle ofisinin boşaltılmasını işaret ederek. "Bağla."

Birkaç saniye sonra bir ses, "Başkan Jintao hatta," dedi.

"Günaydın, bay başkan," dedi Rhee.

"Günaydın, Bay Rhee," dedi Jintao sessizce. "Anladığım kadarıyla dün gece biraz sıkıntı yaşamışsınız."

Rhee terlemeye başladı. "Küçük... bir hırsızlık," dedi kekeleyerek. "Halledemeyeceğimiz bir şey değil, bay başkan."

"Bay Rhee. Bu sabah Birleşik Devletler Konsolosluğu'ndan bazı telefonlar aldık. Çin Donanması'nın başı ve Yunan başkan yardımcısı neden gemilerinden birinin yasadışı bir şekilde durdurulup sizin emrinizle el konduğunu bilmek istiyor. Bu pek de küçük bir hırsızlık gibi gelmedi bana."

"Burda... bazı sorunlar var," diye kabul etti Rhee.

Telefon birkaç saniye sessiz kaldı. "Bay Rhee," dedi Jintao sessizce. "Bana neler olduğunu anlatacaksınız. Hem de hemen ve en başından başlayarak."

Rhee yavaşça konuşmaya başladı.

Gunderson Oregon'un etrafında dönmeye başladı. Kokpit penceresinden dışarı bakarken büyük bir balonun hızla şiştiğini, sonra peşinde bir iple havada yükseldiğini gördü.

Oregon'un kıç tarafındaki Kevin Nixon Altın Buda'nm içinde bulunduğu sandığın kayışlarını kontrol etti. Üç dişli kanca sandığa yapıştırılmıştı ve eğer heykeli başarıyla Antonov'a yüklemeyi başa-nrlarsa Cabrillo'yu çekmek için de kullanılacaktı. Hanley yana çekilerek Cabrillo'nun göğsündeki ve bacaklarının üst kısmındaki koşum takımlarını kontrol etti. Gerektiği gibi bağlandığından tatmin olarak içinde sandviçlerin bulunduğu küçük torbayı kayışların yan tarafına iliştirdi.

"Eski Fulton İyileştirme Sistemi," dedi Cabrillo. "Onca paramızla insan şimdiye kadar bunu değiştirmiş olacağımızı düşünüyor."

"Nadiren kıyıdan bu kadar açılıyoruz," dedi Hanley. "Deniz uçağımızın veya helikopterimizin bize ulaşabileceği noktayı çoktan geçtik."

"Bunlardan birine bindin mi daha önce?" diye sordu Cabrillo.

"O zevki hiç tatmadım," dedi Hanley gülümseyerek.

"Bir eşeğin kıçını tekmelemesi gibi bir şeydir," dedi Cabrillo.

"Bana kalırsa en son endişelenmen gereken şey o."

"Nasıl yani?" diye sordu Cabrillo.

"Bulabildiğimiz tek vinç hafif kamyonetler için tasarlanmıştı," diye belirtti Hanley. "Arka stabilizere çarpmadan seni yukarı çekerler umarım."

"Durumu çok cazip gösteriyorsun," dedi Cabrillo alaycı bir şekilde.

Antonov'un sesi arttı.

"İlk yaklaşım için güverteleri temizleyin," diye bağırdı Nixon.

Gunderson hiçbir zaman heyecanlanmamasıyla dikkat çekerdi. Durum ne olursa olsun her zaman sükûnetini korurdu. Antonov'un kanat kapaklarını indirerek hızı neredeyse durma seviyesine kadar azalttı, sonra güvertenin otuz metre üstüne geldi.

"Çikleti olan var mı?" diye sordu.

Michael hemen bir çikletin kâğıdını açıp Gunderson'un ağzına attı.

"Tracy'ye yardım etmeye gidiyorum," dedi Gunderson. "İlk geçişte kancayı şişkoya takacağım, sonra yan dönmeden önce arkaya sesleneceğim."

Oregon 'da güvertedeki kameralar operasyonun görüntülerini geminin her yerine taşıyordu. Herkes Gunderson'un gemiye yaklaşmasını seyrediyordu.

Kargo bölümündeki Pilston ve Michaels açık kapıdan dışarıya bakıyordu. Çelik kablo geriye doğru gerildi, ama ucundaki kablo görünmüyordu. Gunderson ön camdan dışarı bakıyordu, spora*

hızlı bir hareketle yan camdan bakmaya başladı. Fulton Hava İyileştirme Sistemi'ne giden kablonun tepesinde, balonun hemen altında, kablo Y biçimini alıyordu. Gunderson, Antonov'u yaklaştırırken ağzındaki çikleti çiğnemeye devam ediyordu. "Gösteri zamanı," diye bağırdı.

Uçaktan sarkan kanca Y biçimindeki noktaya kolayca girip kabloyu yakaladı. Bir saniye sonra Altın Buda'nın bulunduğu sandık bir yaranın üstünden kaldırılan bir bant gibi kolayca güverteden sıyrıldı. Gunderson uçaktaki zorlanmayı hemen hissetti ve vinci çalıştırması için Pilston'a bağırdı.

Pilston levyeyi ileri itti, sandık yukarı doğru yükselmeye başladı. O sırada Gunderson uçağı yavaşça yan yatırdı. Hanley güverteden şaşkınlıkla onu seyrediyordu.

"Kargo beş metre içine girince haber ver," diye bağırdı Gunderson.

Bir dakika kadar sonra Michaels bağırdı. "Tamam, Chuck." Gunderson okyanusa doğru bir dalış yaptı, şimdi yalnızca yirmi beş metre uzaktaydı ve güçleri yüzünden sandık geçici bir süre için ağırlıksız hale gelmişti. Sandık bir saniye için havada yüzdü. "Düzleşiyor," diye bağırdı Gunderson.

Pilston ve Michaels kapıdan uzaklaştı. Kablo gerilerek Altın Buda'yı kitaplığa yerleşen bir kitap gibi kolayca uçağa çekti. Sandık gövdenin iç duvarına çarparak durdu. Çatlamıştı, ama çok kötü değildi. Pilston vinç motorunu çevirdi.

Gunderson arkaya bakınca sonuçtan oldukça memnun kaldı. Telsize uzandı.

"Bay Hanley," dedi. "Kutunuz biraz çizildi, ama kargo güvende." Gunderson uçağı yükseltip yan yatırırken Hanley portatif telsizin düğmesine bastı. "Felaket bir işti, Minik. Kutuya bağlı farklı bir kanca var. Başkanı yukarı çekmeden önce onu kabloya bağla." "Anlaşıldı," dedi Gunderson.

Sonra Pilston'a diğer kancayı kabloya bağlamasını söyledi. Gunderson tekrar Oregon'un üstünden geçip gemiyle aynı hizaya için geri dönene kadar kanca takılmıştı ve Pilston kabloyu bir kez daha indirmeye başlamıştı. Gunderson uçuş kontrollerini ayarladı, Antonov'un hızını neredeyse durma noktasına getirdi.

"Patronun kancası takılır takılmaz olabildiğince hızlı bir şekilde çekin onu. Kapıya yaklaştığında uzanıp içeri alın," diye bağırdı.

"Anlaşıldı," diye bağırarak karşılık verdi Pilston.

"İşte geliyorum, patron," dedi Gunderson telsize. "Hazır ol ya da olma."

Cabrillo arka güverteye geçmişti ve Nixon balonu şişirmişti. Antonov pruvadan yüz metre uzaktayken balon havaya fırladı.

"Güverteyi boşaltın," diye bağırdı Nixon ileri atılırken.

Juan Cabrillo sessizce duruyordu. Az sonra meydana gelecek şey için kendini hazırlamanın bir yolu yoktu gerçekte. Birkaç saniye içinde Oregon'un güvenliğinden çekilerek alınacak ve okyanusun üstünde havaya kaldırılacaktı. Bir saniye içinde bilinenden bilinmeyene geçecekti. Bu yüzden Cabrillo yalnızca zihnini temizleyip beklemeye başladı.

Gunderson çikletini çiğnemeye devam edip ipi dikkatle izliyordu. Üç dişli

kancayı bir kez daha Y'nin tam merkezine koydu. Bam! Cabrillo'nun ayakları bir an için güvertedeyken bir an sonra havadaydı. Koşmaya çalışıyormuş gibi bacaklarını ileri geri sallıyordu. Rüzgâr taktığı gözlüğe çarpıp geçiyordu. Antonov büyüdükçe gözleri sulanmaya başladı. Cabrillo güvenliğe doğru yükselirken kapıdan ellerin uzandığını gördü. Başını geri çekerek baktı. Birkaç saniyede bir kablo arka stabilizere çarpıyordu ve Cabrillo uçağa yaklaştıkça kendini geri itmeye hazırlıyordu.

"Kuyruğa çarpacak," diye bağırdı Pilston, Gunderson'a.

Cabrillo stabilizere vurup kendini geri itmek için ayaklarını havaya kaldırdı. Gunderson kontrolleri geri çekip Antonov'un burnunu havaya kaldırdığı sırada yalnızca birkaç santim ötedeydi. Bir sarkaç gibi kablodan sarkan Cabrillo birkaç metre düşerek kuyruğu geçti. Birkaç saniye sonra kapının yanındaydı; Michaels ve Pilston kollarını yakalayıp onu içeri çektiler.

Gunderson Antonov'u tırmandırırken kargo alanına baktı.

"Hey, patron," diye bağırdı. "Yolculuk nasıldı?"

Michael Halpert Oregon'un kütüphanesindeki bilgisayarı açtı. Macau'daki partide çalışmak eğlenceli olmuştu, operasyonların yapısında bulunan tehlike unsuru bunu garanti etmişti. Ama öyle bile olsa Halpert'ın en üstün yeteneği şirketin faaliyetleri için oluşturduğu gizli hesap ve bankacılık ağıydı. Halpert bu konuda bir uzmandı. Çarpık şirket hukuku ve yapısı onun için çok heyecanlıydı. Şirketin varlıklarını bir buzulun altındaki bozuk para gibi saklamaya ve şirketlerin sahiplerini çözmesi muhasebeci ekiplerinin yıllarını alacak olan karmaşık yapılar ardında gizlemeye bayılıyordu.

Bugün bütün bu becerilerini kullanması gerekiyordu.

Halpert iskelet demeyi sevdiği şeyi inşa ediyordu. İskelet, bir operasyonun komuta merkezini içinde barındıran kafatasını desteklemek için kemikleri oluşturan bir dizi şirketti. Her birinin gerçek mülkiyet kaynağı ve kontrolünün, bir Londra sabahı gibi puslu hale gelene kadar yeniden yapılandırılması, sermaye sağlanması ve birbirine bağlanması gerekiyordu.

Mevcut şirketlerin veri tabanlarını taradı.

Önce kafatası geliyordu, varlıkların nihai sahibi yakında yaratılacaktı. Bunun için minik Andorra ülkesinde bulunan bir şirket seçti. Cataluna Esteme adlı şirket 1972'de madencilik ve kurşun ticareti amacıyla kurulmuştu.

181 mil karelik bölgesiyle Andorra, güneyinde İspanya, kuzeyinde Fransa'nın

bulunduğu Pirene Dağlan'na tünemişti. Andor-ra'nın nüfusu altmış beş bindi ve temel endüstrisi kayak turizmiydi. Şirket 1278'den beri vardı, modern ve gelişmeciydi, üstelik Halpert daha önce onu hiç kullanmamıştı.

Cataluna Esteme 1998'e kadar kurşun işinde çok aktifti, ama o tarihte yaşlı sahibi Paris'te kalp krizi geçirmişti. Sonraki birkaç yıl içinde şirketin varlıkları mirasçılarına dağıtılmış ve şirketin kendisi hareketsiz kalmıştı. Cataluna Esteme, Andorra'nın başkenti Andorra la Vella'daki bir avukatın çekmecesinde mevcuttu.

Halpert tarihi inceleyip ideal olduğunu gördü. Şirketin güvenilirliği mükemmeldi, şirket kasalarına büyük paralar girmişti ve ayrıca Andorra kanunları mahremiyet kalkanı da sağlıyordu. Şirketin geriye kalan hisseleri 50.000 dolar karşılığında alınabilirdi. Bu miktar onlara otuz yıldan beri var olan, kullanmayı amaçladıkları gibi bir tüzüğü bulunan ve izini sürmenin imkânsız olduğu şirketin tam kontrolünü verecekti.

Halpert, Cataluna Esteme'yi satın almaya karar verdi.

İskeletin ayakları için şirketin halihazırda sahip olduğu iki şirketi kullandı. Birincisi Güney Pasifik'teki Solomon Adaları'nda bulunan Gizo Emlak'tı. İkincisi, tamamen İtalya tarafından kuşatılmış olan Adriyatik sahilindeki bir ülke olan San Marino'da bulunan Paisen Sanayi idi. Bilgisayardan şirket hesaplarına giren Halpert Gizo Emlak'a 874.000 dolar, Paisen Sanayi'ye 418.000 dolar yatırdı. Halpert göz açıp kapayana dek halihazırda var olan hesaplara 1292 milyon dolar aktarmıştı. Ama para uzun süre orada kalmayacaktı.

Sonra, Halpert'ın hazırlayıp geçirdiği özel hissedarlar kararıyla Gizo Emlak ve Paisen Sanayi adlı iki şirketten daha hisse almayı kabul etti. Birincisi Lizbon'da bulunan Alcato, ikincisi Paraguay'daki Tellemedics of Asuncion'du. Bu şirketlerin ikisi de çalışan şirketlerdi. Alcato denizcilikte kullanılan özel elektronik aletler üzerinde uzmanlaşmıştı, Tellemedics Güney Amerika'da hastanelerde kullanılan telemetre ekipmanı yapıyordu. Portekiz şirketinin kâğıt üstündeki değeri üç milyon dolar, Paraguay şirketininki neredeyse on milyon dolardı.

İkisi de neredeyse on yıldır şirketin gizli varlıklarından biriydi.

Halpert ikisinin de şirket kayıtlarını çıkarıp planı için yeterli nakit rezervi buldu.

Bacaklar da yerine oturduktan sonra göğsü aramaya başladı.

Şirketin yakında olacak ortaklarına cazip görünecek kabul edilebilir ve sabit bir platforma ihtiyacı vardı. Bunun için ancak Orta Avrupa'yı kullanabilirdi. Halpert

sapasağlam politik dengesi, zırhlı para birimi ve dünya çapında kabul edilen finansal araçları olan bir ülkede kurulmuş bulunan bir şirkete ihtiyacı vardı. Veri tabanını taradı ve aralarından seçim yapabileceği üç şirket bulunduğunu gördü, Birincisi Basel, İsviçre'deydi; ikincisi Lüksemburg; üçüncüsüyse ki, Halpert bunu tercih ediyordu Vaduz, Liechtenste-in'da bulunuyordu.

Liechtenstein tamamdı.

Albertinian Yatırım A.Ş., son zamanlardaki değerli metal fiyatlarındaki artıştan beri dünya çapında başarısını kanıtlayan, para ve altın ticaretiyle uğraşan bir şirketti. Şirket tarafından gizlice kontrol edilen bu şirketin Vaduz'da en üst iki katını kullandığı altı katlı güzel bir binası vardı. Hesaplarındaki nakit dengesi on sekiz milyon dolara ulaşıyordu ve sık sık umut vaat eden başka şirketlere yatırım yapıyordu.

Alcato ve Tellemedics'in her biri, Albertinian Yatırım'a 1.25 milyonluk kredi vereceğini bildiren yönetim kararlarını aldılar. Bu para, Gizo Emlak ve Paisen Sanayi'den havale edilen paralarla her birinin kasasından gelen nakitten oluşuyordu. Albertinian Yatırım krediler için her şirkete yüzde 7'lik faiz vermeyi kabul ediyordu, ayrıca kredileri önümüzdeki beş yıl için belirlenmiş bir fiyattan hisse senedine dönüştürme seçeneği de vardı. Paranın izi her geçen dakika daha da belirsiz hale geliyordu.

Şimdi Albertinian Yatırım'da aklanmış ekstra 5 milyon dolar vardı.

Halpert buzlu çayını yudumladı. Sonra bilgisayara bazı komutlar girdi ve Albertinian Yatırım'a, 50.000 dolarlık teklif fiyatıyla Cataluna Esteme'yi satın almayı teklif etti. Andorra'daki avukatın işlemleri tamamlaması birkaç saat alacaktı.

Halpert daha sonra şirketin geçmişte İspanya'da kullandığı avukatlarla ilgili verileri taradı. Madrid'den bir tane bularak numaraları tuşladı.

"İkinci Carlos, lütfen," dedi santraldaki kıza İspanyolca olarak. "Bay Halpert arıyor."

Tam kırk iki saniye sonra avukat telefona geldi.

"Beklettiğim için özür dilerim, Bay Halpert," dedi avukat. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Derhal Andorra'ya gitmeniz gerekiyor," dedi Halpert. "Bir şirket daha alıyoruz."

"Standart protokol mü?" diye sordu avukat. "Açık banka hesapları, kiralık ofisler

filan?"

"Düşündüğümüz bu," dedi Halpert. "Ve bu işin dün yapılmış olması gerekiyor."

"O halde bir uçak kiralamam gerekiyor," dedi avukat. "Bu saatte yolcu uçağı olduğunu sanmıyorum."

"Masrafları kabul ediyoruz," dedi Halpert.

"Ne kadar büyüklükte bir şey istiyorsunuz, efendim?"

"İlk sermaye on milyon olacak," dedi Halpert. "Beşi Liech-tenstein'daki şirketimizden direkt kredi olacak, ikincisi hemen kullanılabilecek kredi mektubu."

"Anlıyorum efendim," dedi avukat. "Hemen yola çıkıyorum."

"Bir şey daha," dedi Halpert. "Bize Andorra'da bir halkla ilişkiler firması bulun, yapmayı planladığımız şeyin basının ilgisini çekeceğini hissediyorum."

"Başka bir şey?"

"Eğer olursa Andorra'da sizinle bağlantı kurarım."

"Çok güzel," dedi avukat telefonu kapatırken.

Sonra avukat sandalyesinde arkasına yaslanıp gülümsedi. Oldukça yüksek olacak ücretinin nakit ödeneceğini biliyordu, o da bunu vergi yetkililerine bildirmeyecekti. Telefona uzanarak kuzeye yapacağı yolculuk için bir jet kiralamak üzere bir yerel jet firması aradı.

"Bir katır tarafından tekmelenmek gibiydi," dedi Cabrillo motorun sesini bastırmak için bağırarak.

Pilston Antonov'un yan kapısını kapattı. Michaels kilidini takarken kapıyı sıkıca tuttu. Cabrillo dengesini sağlamak için Altın Buda'nın sandığına tutundu. Sonra belgeleri ve yiyecek poşetlerini çıkardı. Bunları yere koyup koşum takımını çözdü. Çıkarıp bir kenara bıraktı. Kokpite doğru yürümeden önce Antonov'un kargo bölümüne baktı.

"Bununla uçmak nasıl, Minik?" diye sordu yardımcı pilot koltuğuna otururken.

"Dizel motorlu trol teknesi kadar yavaş ve dengeli," diye yanıtladı Gunderson.

"Hiç uyuyabildin mi?"

"Evet," dedi Gunderson. "Tracy'nin biraz uçuş saati biriktirmesi gerekiyordu, bu yüzden Judy'yle ikisi Vietnam'dan buraya kadar getirdi bizi."

Cabrillo başıyla onaylayıp kokpit bölümüne baktı. "Bay Silikon Vadisi'yle iş nasıl gitti?"

"Dayandık," dedi Michaels.

"İkinizden de özür dilemek istiyorum," dedi Cabrillo sessizce. "Ama başka bir yolu olsaydı..."

"Biliyoruz, patron," dedi Pilston. "Bu yalnızca bir işti ve biz de duruma öyle baktık."

"Yine de..." dedi Cabrillo. "Sizden isteyebileceğimizin çok ötesinde bir şeydi. İkiniz için de özel bir ikramiyeyi kabul ettim ve bu işi tamamlar tamamlamaz Hanley ikinize de ücretli izin verecek."

"Teşekkürler, efendim," dedi Michaels. "Ve bunlar da yediğimiz darbeyi biraz hafifletir."

Elindeki bonoları havaya kaldırdı.

"Herhalde mecazi anlamda demek istiyorsun, gerçek anlamda değil," dedi Gunderson.

Birleşik Devletler'in Rusya Büyükelçisi küçük kadehten bir yudum votka aldıktan sonra Başkan Putin'e gülümsedi. Adamlar Moskova'daki başkanlık ofisinde kükreyen ateşin önünde oturuyorlardı. Dışarıdaki bahar fırtınası başkentin üzerine neredeyse otuz santim yüksekliğinde ıslak kar bıraktıktan sonra hafiflemeye başlamıştı. Yakında ilk çiçekler topraktan başlarını çıkaracaklardı. Sonra her yer yeşerecekti.

"Ne kadardan bahsediyoruz?" diye sordu Putin.

"Milyarlar," dedi büyükelçi.

"Ya yapı?"

"Bildiğin gibi," dedi büyükelçi votkasından bir yudum daha alarak. "Bu bir Birleşik Devletler hükümeti operasyonu değil. Bizim alt sözleşme yaptığımız bir şirketle ayrı bir antlaşma yapıyor olacaksınız."

"Ama sizin için çalışıyorlar, değil mi?" diye sordu Putin.

"Kâğıt üstünde değil," dedi büyükelçi. "Ama onları geçmişte kullandık."

"Bana ayrıntı verin," dedi Putin, ateşi körüklemek için kalkarak. "ICiminle dans ettiğimi bilmek istiyorum."

"Kendilerine şirket diyorlar," dedi büyükelçi sessizce. "Hassas konuları biz ve

diğer ülkeler için hallediyorlar. Şirketin uzmanlaşmış becerileri, dev miktarda parası ve dürüstlük konusunda eşi olmayan bir şöhretleri var."

"Onlara güvenilebilir mi?" diye sordu Putin.

"Sözlerini senet olarak kabul edebilirsiniz," dedi büyükelçi.

"Bu şirketi kim yönetiyor?" diye sordu Putin.

"Juan Cabrillo adında bir adam."

"Peki bu Juan Cabrillo'yla ne zaman tanışacağım?" diye sordu Putin. Ateşten uzaklaşıp şömine demirini kancaya taktı ve tekrar yerine döndü.

"Bu akşam geç saatlerde Moskova'da olacak," dedi büyükelçi.

"Güzel," dedi Putin. "Onu dinleme fırsatını değerlendireceğim."

Büyükelçi küçük kadehteki votkasını bitirdi, Putin'in yeniden doldurma teklifini reddetti. "Peki," dedi. "Bu Çinliler sizi ne kadar rahatsız ediyor?"

"Yeterince," dedi Rus başkan. "Ama baş edemeyeceğimiz kadar değil?"

"Eğer gerekirse içeri girmeye hazır mısınız?" diye sordu büyükelçi.

Putin masadaki kâğıt dosyayı işaret etti. "Plan surda. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde hızlı bir saldırıyla Tarim Havza-sı'nı geçip Tibet sınırına ulaşabiliriz."

"İşin o noktaya gelmemesini umalım," dedi büyükelçi.

"Eğer bu yaklaşıma izin vereceksem başkanınızın bu hareketi yazılı olarak desteklemesini istiyorum. Başka yolu yok."

"Buna gerek olacağını sanmıyorum," dedi büyükelçi. "O kadar ileriye gitmeyecektir."

"Yalnızca şunu bilin ki biz ayağa kalkarsak o da kalkacak," dedi.

"Bunu ona bildireceğim," dedi büyükelçi.

"Birdenbire ortaya çıktılar," dedi Çin devlet güvenliğinin başı.

Çinli başkan Hu Jintao gizleyemediği bir küçümsemeyle adama baktı.

"Beş yüz Budist keşiş Pekin'in merkezindeki Halkın Parkı'nda sisin içinden çıkıp geldiler, öyle mi?" dedi Jintao. "Bu bir sihir olmalı."

Adam sessiz kaldı. Söylenecek bir şey yoktu.

"Ve Tibet özgürlüğü için ilahi söyleyip çağrıda bulunuyorlardı, öyle mi?"

"Evet, efendim," dedi adam devlet güvenlik sorumlusu.

"En son ne zaman Tibet protestosuyla karşılaştık?" diye sordu Jintao.

"Pekin'de mi?" diye sordu adam. "On yılı geçti ve o zaman da ufak bir protestoydu, kolayca dağıtılabildi."

"Peki ya bu?"

"Her dakika büyüyor," diye açıkladı.

"Moğolistan sınırında dev bir Rus savaş talimi var, Tibetli ayrılıkçılar Pekin'de ve Macau'da neler olduğu konusunda bir fikrim yok. Bu bahar taze kokulu çiçeklerle gelmiyor."

Protestocuları dağıtmak için asker çağırmamı ister misiniz?" diye sordu adam.

"Kesinlikle hayır," dedi Jintao. "Hareketsiz dünyamız Tianan-men Meydanı'ndan beri toparlanmadı ve bu da 1989'daydı. Barışçı Budist keşişlere karşı harekât düzenlersek yankıları onlarca yıl sürecektir."

"O halde hiçbir şey yapmayacağız?"

"Şimdilik," dedi Jintao. "Neler olduğunu anlayana dek."

"Bu işte hangi noktadayız?" diye sordu Birleşik Devletler Başkanı.

"Gizli kalacak mı, efendim?" diye sordu, CIA'in müdürü.

"Bu gece Larry King'e çıkıp konuşmak için gizlice Beyaz Saray'a sızmadım, müdür bey. Elbette gizli kalacak."

"Mükemmel bir şekilde ilerliyor," diye belirtti adam. "Ve tanksavar mermisiyle nüfuz edilemeyecek olan inkâr zırhının arkasında korunuyoruz."

"Benim görevimi ne zaman yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Başkan.

"Yarın," dedi müdür. "Eğer her şey planlandığı gibi giderse."

"O halde, gitmesini sağla," dedi Başkan.

"Evet, Bay Başkan," dedi CIA'in müdürü, Başkan koridordan geçip halen sürmekte olan resmi devlet yemeğine giderken.

Oregon suda hızla ilerliyordu. Programa göre gemi Ho Chi Minh Kenti'nde duracaktı. Oraya vardıklarında Tibet'te ihtiyaç duyulan ajanlar indirilecek ve bir C-130'la kuzeybatıdaki Bhutan'a uçacaklardı. Sonra Oregon yoluna devam ederek Singapur'u geçecekti. Malacca Boğazı'nı geçerek Bengal Körfezi'nin kuzeyine doğru hızla yol alacak ve Paskalya Günü Bangladeş'e varacaktı.

Bu Oregon'un Tibet'e en yakın olabileceği noktaydı.

Şirketteki hiç kimse Oregon'un, elektronik aletlerinin ve silahlarının kapalı oluşundan hoşlanmazdı. Gemi ekibin candanlarıydı, evden uzaktaki evleriydi, çalıştıkları fırtınalı entrika denizine attıkları demirdi.

Ross ve Kasım zorluklan gidermek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Uydu bağlantısını kontrol ettim," dedi Kasım. "Oregon'un komuta ve kontrol gücü olacak. Telsiz ya da güvenli telefon yoluyla herkese ulaşılacak."

Ross bilgisayar ekranının başından kalktı. "Helikopterleri programlıyorum. İki tane var elimizde. Bu istediğimden az, ama o kadar pahalılar ki."

"Onları kim kullanacak?" diye sordu Kasım.

"Üç yüz mil içinde kullanılmaları gerekiyor," diye belirtti Ross. "Thimbu ya da Tibet'te."

Kasım başıyla onayladı.

Mürettebatın becerilerini listeleyen kâğıdı taradı. "Dördümüz operasyon konusunda eğitimliyiz. Sen, ben, Lincoln ve Jones."

"Lincoln Tibet'te pulluk kullanan güzel bir kız gibi dikkat çeker," dedi Kasım. "Eğer helikopteri kullanırsa en azından çadırın içinde gizlenir. Yerinde olsam bu iş için Hanley'ye onu tavsiye ederdim."

Ross kabul anlamında başını salladı. "O iyidir," dedi. "Ve helikopterler çok önemli, gökyüzündeki gözümüz olacaklar. Lincoln onları Lhasa Havaalanı'nın üstünde hazır tutarsa burdaki kontrol odası harekâtın nasıl geliştiğini görebilir."

"Çinlilerin onları vurup düşürmek için hangi silahları var Tibet'te?" diye sordu Kasım.

Ross yeraltı özgürlük hareketi tarafından kısa bir süre önce kaçırılan Çin savunmalarını listeleyen kâğıda baktı. "Bazı eski uçaksavarlar ve bir tane on yıllık füze savunma bataryası var. Lhasa yakınında Gonggar Havaalanı civarında fazla bir şey yok," dedi. "Görünüşe göre birkaç kargo uçağı, bazı helikopterler ve askerlerin taşıdığı tüfekler var."

"Ben olsam Hanley'ye ilk olarak uçaksavarların tahrip edilmesini hatırlatırdım," dedi Kasım. "Sonra Lincoln bir kerede bir helikopteri kullanır."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Ross. "Eğer yükseklere uçarsa bütün şehri tarayabilir, ayrıca kuşu tüfekli adamların menzilinden uzak tutar."

"Mantıklı," dedi Kasım.

"Radyo ve televizyon vericileri konusuıula ne buldun?"

"Bir televizyon var," dedi Kasım. "Ve bir çift radyo. Tibet halkını uyanık tutabilmek için ikisini de ele geçirmemiz gerekiyor."

"Raporlar ne diyor?" diye sordu Ross. "Zamanı gelince Çinlilere karşı ayaklanacaklar mı?"

"Öyle sanıyoruz," dedi Kasım. "Ve bunu yaptıklarında Tanrı Çinlilere yardım etsin."

"Dungkar mı?" dedi Ross.

"Kırmızı gagalı kara kuşlar için Tibetlilerin kullandığı söz," dedi Kasım. "Tibet'in yeraltı savaşçı kolu."

Ross elindeki istihbarat kâğıdına bakmaya devam ediyordu. "Zamanı gelince baskıcıların cesetleriyle besleneceğiz ve gagalan kanla kızaracak ve o gün ölümle kararacak."

"İliklerime kadar ürperdim," dedi Kasım.

"Ben de havalandırmayı fazlasıyla soğuğa ayarladığımızı düşünüyorum," dedi Ross.

Ross ve Kasım'ın plan yaptığı yerin altında Mark Murphy cephanelikteydi. Cephaneler ve sandıklar bir kenara yığılmıştı. Sam Pr-yor ve Cliff Hornsby onları Da Nang'da indirilecekleri üst depo alanına götürülmek üzere asansöre doğru taşıyorlardı. Murphy kullanılacak her sandığın üzerine kırmızı bir bant yapıştırıyordu. Sonra içindekiler keçeli kalemle yazılıyordu. Çalışırken bir yandan da şarkı söylüyordu.

"Yarın bir şeyleri havaya uçuracağım," dedi. "Yarın bir şeyleri havaya uçuracağım."

Pryor asansöre götüreceği yeni bir sandığı almadan önce bir mendille alnını sildi. "Kahretsin, Murphy," dedi. "Yeterince C-6 paketlemişsin galiba."

"Asla fazla gelmez," dedi Murphy gülümseyerek. "En azından benim görüşüme göre. Hiçbir zaman bozulmaz ve ne zaman neyle karşılaşacağını bilemezsin."

"Burda mısır piramitlerini havaya uçurmaya yetecek kadar var," dedi Hornsby, sandığını asansöre bıraktıktan sonra odaya geri dönerek. "Ve sismografa şok dalgası göndermeye yetecek kadar madeni de havaya uçurabilirsin."

"Bunlar havaalanı için," dedi Murphy. "Çinlilerin asker indirmesini istemezsin,

değil mi?"

"İndirmek mi?" dedi Pryor. "Sen bunları kullanırsan havaalanı diye bir şey kalmaz ortada."

"Bazıları için başka planlarım var," dedi Murphy.

"Bunun için sabırsızlanıyor gibi görünüyorsun," dedi Hornsby.

Murphy Stinger füzelerinin bulunduğu sandıklara doğru gidip etiket yapıştırırken yine şarkı söylemeye başladı. Uzun bir ıslık çalıp patlama sesiyle sona erdirdi.

Hornsby ve Pryor sandıkları kapıdan çıkarıp asansöre taşıdı.

"Bana kızmanı hiç istemezdim," dedi Pryor.

Kısım 33

Antonov'un Da Nang'a varmasına yüz milden az kalmıştı. Bu hızını sürdürürse kırk dakika içinde, yerel saatle 16.30 civarında yere inecekti. Çift kanatlı uçak yavaş olmasına rağmen kusursuz bir şekilde uçuyordu. Gunderson kollarını havaya kaldırıp gerindi.

"Bu bebek fıstık gibi," dedi Cabrillo'ya.

"Bu görev tamamlandıktan sonra eğer yeterince kullanacağımıza inanırsan şirket için de bir tane satın alabilirsin," dedi Cabril-lo.

"Kanatları çıkarırsan on üç metrelik konteynere sığdırabiliriz," dedi Gunderson. "Murphy kapıya bir top yerleştirebilirse felaket bir savaş gemimiz olur."

Cabrillo son bir saattir Oregon'un güvenli telefonundan ayarlamaları kontrol ediyordu. Hanley'den gelen son telefondan Gulfstre-am G550'nin Da Nang hava sahasına yaklaşmakta olduğunu öğrenmişlerdi. Cabrillo Gunderson'ın yorumunu onaylarken telefonu çaldı.

"Gulfstream yerde ve yakıt ikmali yapıldı," dedi Hanley. "Pilot rotayı belirliyor. Laos'taki General Siphondon'la bağlantı kurup hava sahalarından geçmen için izin aldım."

"General nasıl?" diye sordu Cabrillo.

"Her zamanki gibi," dedi Hanley. "İstediği klasik arabayla ilgili imalarda bulundu."

"En azından istekleri konusunda dürüst," dedi Cabrillo. "Ve o yaşlı araba fetişistini anlayabiliyorum. Bu kez neyin peşinde?"

"Üstü açılır Hemi Roadrunner," dedi Hanley. "Savaş sırasında Amerikalı bir pilot kullanmak üzere bir tane getirtmiş. General o zamanlar yalnızca bir çocuk olmalı, ama aklında kalmış."

"Etrafta var mı hiç?"

"Colorado'daki Keith Lowden'dan piyasayı kontrol etmesini istedim. Bir şey bulunca bizi arayacak."

"Harika," dedi Cabrillo. "Ya Tayland ve Myanmar?"

"Bütün izinler alındı," dedi Hanley. "Bu yüzden doğruca Hindistan'a inme girişimi olacak."

"C-130?"

"Bhutan'dan ayrılıp saat 20.00'yi biraz geçe Da Nang'a inecek."

"Ekip hazır mı?" diye sordu Cabrillo.

"Oregon limana ulaşana dek hazır olacaklar," dedi Hanley.

"Program çok sıkı," dedi Cabrillo. "Ve bu işte yalnızca tek bir deneme hakkımız var."

"Tekrar yok," dedi Hanley sessizce.

"Tekrar yok," diye doğruladı Cabrillo.

Kuzey Hindistan'daki Little Lhasa'da kâhin derin bir trans halindeydi. Adam dönüp dans ederken Dalai Lama bir kenarda oturuyordu. Kâhin ara ara bir kâğıdın durduğu yere gidip hızlı hızlı notlar karalıyor, sonra törensel hareketlerine devam ediyordu. Ses tellerinden garip hayvani bir ses çıktı ve ter damlaları havada uçuştu.

Sonunda bir yığın halinde yere çöktü. Yardımcıları kulaklığını ve kaftanını çıkardı.

Dalai Lama suyla dolu kâseyi alıp koyun derisini ıslattı, eğilip yaşlı adamın yüzünü silmeye başladı.

"Çok iyiydin," dedi rahatlatıcı bir tonla. "Kâğıtlara bir sürü bilgi yazdın."

Kâhin Dalai Lama'nın ağzına biraz su damlatmasına izin verdi. Ağzını çalkalayıp kenara tükürdü. "Kan döküldüğünü ve savaşı gördüm," dedi sessizce. "Çok kan dökülüyordu."

"Bunun olmaması için dua edelim," dedi Dalai Lama.

"Ama ikinci bir yol daha vardı," dedi kâhin. "Galiba onu not aldım."

"Biraz çay ve tsampa getirin," dedi Dalai Lama, yardımcısına. Adam hemen odadan çıktı.

On iki dakika sonra kâhin ve Dalai Lama büyük odadaki bir masada oturuyorlardı. Genellikle yoğurt ve süte katılan kızarmış arpanın, yani tsampamn yanı sıra tuz ve yağla tatlandırılmış Tibet çayı kâhinin yanaklarına renk getirmişti. Dakikalar önce yaşlı ve zayıf görünürken artık canlı ve kontrolde görünüyordu.

"Kutsal efendimiz," dedi coşkuyla. "Aldığım notlara bakalım mı?"

"Lütfen," dedi Dalai Lama.

Kâhin not aldığı pirinç kâğıtlara baktı. Harfler yalnızca kendisi ve az sayıda diğerlerinin okuyabildiği antik yazıyla yazılmıştı. İki kez okuduktan sonra Dalai Lama'ya gülümsedi.

"Batıdan birisi sizi görmeye mi geliyor?" diye sordu kâhin.

"Evet," dedi Dalai Lama. "Bu akşam."

"Ona şunları söyleyeceksiniz," dedi kâhin.

Otuz dakika sonra Dalai Lama başını sallayıp kâhine gülümsedi.

"İddiamızı desteklemek için yardımcılarımın notlar hazırlamasını sağlayacağım," dedi. "Ve teşekkür ederim."

Sandalyesinden kalkan kâhin sendeleyerek odadan çıktı.

Langston Overholt Little Lhasa'daki geniş binada kendisine verilen ofisi kullanıyordu. Güvenli hattan alçak sesle CIA'in müdürüyle konuşuyordu.

"Ben emretmedim onu," dedi. "Benim Çin'de bu işi başaracak aygıtım yok."

"Arazideki adamlarımızın tahminlerine göre sayı beş yüz civarında ve artıyor," dedi CIA müdürü.

"Taşerona sorarım," dedi Overholt. "Ama yalnızca şanslı bir değişim olabilir."

"Durum her neyse," dedi müdür. "Raporlar Çinlilerin protestolarla yakından ilgilendiğini gösteriyor."

"Ya Moğollar?" diye sordu Overholt.

"Büyükelçiyle gizli bir toplantı yaptım," dedi müdür. "Her iki şekilde de uyacaklar."

"Bedeli ne oldu?" diye sordu Overholt.

"Hiç sorma," dedi CIA müdürü. "Ama şu kadarını söyleyebilirim ki Birleşik Devletler'in stratejik tungsten ve molibden rezervlerinin uzun bir süre için yenilenmesi gerekmeyecek."

"Bu da bize taşeronun Ruslara teklif götürmesi seçeneğini sunuyor," dedi Overholt.

"Taşeron Ruslarla buluşur buluşmaz neye karar verdiklerini bilmek istiyorum," dedi müdür.

"Saat kaç olursa olsun mu?" diye sordu Overholt.

"Gece ya da gündüz fark etmez," dedi müdür hattı kesmeden önce.

Gunderson bir çift kanadın Antonov'u bu şekilde kaldırışına inanamıyordu. O ve diğerlerinin uçağı sekiz saattir kullanıyor olmalarına rağmen ilk kez karaya inme gereksinimi duyuyordu. Karanın üstüne gelerek Antonov'u yere süzülen bir tüy parçası gibi piste indirmeye başladı. Yolun yarısında uçağı yere inmek için zorlaması gerektiğini fark etti. Kolu ileri doğru iterek tekerleklerin sonunda yere dokunduğunu hissetti.

"Bunun için üzgünüm, patron," dedi, camdan pistin öteki ucundaki Gulfstream'i işaret ederek. "Bir kelebek gibi uçuyor. Bizi Gulfstream'in yanına götüreceğim."

Cabrillo başıyla onaylayıp emniyet kemerini çözdü. Kargo alanına yürüyerek eşyalarını toplamaya başladı. Hamiline bonoları alıp çantasına koydu, sonra aklına daha iyi bir fikir geldi. Kokpite doğru döndü.

"Uçağı tekrar güneye mi götürmen gerekiyor?" diye sordu Gunderson'a.

"Hayır, efendim," dedi Gunderson Gulfstream'e yaklaşırken yavaşlayarak. "Gannon ayarladı, kiralayan şirket uçağı burdan alacak. Bayanlar Oregon'a biniyor ve ben buraya varır varmaz C-130'la kuzeye uçuyorum."

Cabrillo bono destesini saymaya başladı. İşini bitirince tekrar konuştu.

"Sana bir deste bono bırakıyorum. Gelince Hanley'ye ver. Gerisini benim kuzeye götürdüğümü söyle birisine rüşvet vermek için ihtiyacım olabilir."

Gunderson, Antonov'u durdurdu ve uçuş sonrası kontrol listesini aldı. "Tamam, patrorj," dedi motoru kapatmak için yapması gerekenleri sırayla takip etti. Michaels kapıyı açarken Pilston bir kenarda duruyordu.

"Oregon gelene dek biraz zaman öldürmeniz gerekebilir," dedi Cabrillo. "Vietnam Hava Kuvvetleri'nden muhafız birliği gelecek. Hanley geldiğinde generallerine ödeme yapacak bu yüzden sizin fazla bir şeyle uğraşmanıza gerek yok."

"Bizi hamama götürecekler mi?" diye sordu Michaels.

"Eminim götürürler," dedi Cabrillo kapıya giderken. "Ama birer birer lütfen. Ve ne yaparsanız yapın o bonoları kimseye göstermeyin."

"Anlaşıldı, patron," dedi Gunderson.

Cabrillo bir saniye için kapıda durdu. "Bayanlar, Minik," dedi gülümseyerek. "Yakında görüşürüz."

Sonra Antonov'dan inip Gulfstream'e doğru yürümeye başladı. "Pilot ve yardımcı pilot açık kapının yanında duruyordu. Pilot, Cabrillo'ya gülümseyip merdivenleri işaret etti.

"Sizin için hazırız, efendim," dedi. "Uçağa hoş geldiniz."'

"Çift kanatlı uçakta bir kutu var," dedi Cabrillo. "Biraz yardım alıp onu bu uçağa yükleyin."

Cabrillo rampayı çıkıp koltuğuna oturdu. Pilotların sandığı içeri yüklemelerini bekledi. Pilotlar işlerini bitirip kapıyı kapattılar ve motorları çalıştırdılar. İki dakika sonra havadaydılar. Laos Dağ-lan'nı geçerlerken Gulfstream seyir yüksekliğine tırmanıyordu.

Novosibirsk, Rusya'daki General Alexander Kernetsikov havaalanındaki hangarın içinde geniş kara tahtaya bakıyordu. Askerler ve malzemeler barış zamanında nadiren görünen bir yığınak hızıyla bölgeye akmaya devam ediyordu. İlgilenilecek binlerce ayrıntı vardı, ama bir şey Kernetsikov'u çok rahatsız ediyordu.

"Yanıt aldık mı?" diye sordu yaverine. "Eğer durum buysa Barnaul'da hangi çatal ağzından gideceğimi bilmem gerekiyor. Ya Kazakistan sınırını ihlal edip Çin'e Tacheng yakınından gireceğiz ya da askerleri Moğolistan'a taşıyıp Altay'a giden yolu seçecek or-daki dağları aştıktan sonra ovayı ve Lop Nur'u hızla geçeceğiz."

Yaveri generale baktı. Lop Nur, Çin nükleer deney üssünün merkeziydi ve ağır bir şekilde savunulduğunu tahmin ediyordu. Diğer rota hâlâ karlarla kaplı olan dağları geçmek anlamına geliyordu. Kanal tedavisiyle tırnak söktürme arasında bir seçim yapmak gibi bir şeydi bu.

"Bunun hızlı yığınak ve savaş planlaması konusunda yalnızca bir talim olup olmadığı dahil olmak üzere herhangi bir bilgi gelmedi, general," dedi yaveri.

"Bu yalnızca bir his," dedi general sessizce. "Ama bu iş bitmeden önce Hannibal gibi dağları aşacağımızı düşünüyorum."

Yaveri başıyla onayladı. Hizmet ettiği adamın altında hizmet eden bütün iyi subayların tarih bilgisi çok kuvvetliydi. Yalnızca generalin yanılıyor olmasını umuyordu, yığdıkları ateş gücüyle bile Çinlilerle karşı karşıya gelmek hoş bir düşünce değildi.

Pekin'de General Tudeng Quing, Başkan Jintao'ya olası bir çözüm sunuyordu.

"İki bini hariç bütün askerleri Tibet'ten çekip yalnızca Lha-sa'da kalanları

toparlarsak gerisini Xinjiang ilindeki Urumqi'ye saptırabiliriz. Yarından itibaren yerlerinde olabilirler."

"Kaç kişi?" diye sordu Jintao.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde uçakla bin kişi diyebiliriz," dedi Quing. "Tanklar ve zırhlı taşıyıcıların dokuz yüz millik bir yolculuğu var. Yakıt ikmali gibi işler de dahil olmak üzere saatte kırk mille iletirsek yarın bu saatte yerlerinde olurlar."

"Daha yakında askerimiz yok mu?" diye sordu Jintao.

"Uçakla istediğimiz yerden asker getiririz," diye belirtti Quing. "Ama bizim ihtiyacımız olan şey zırhlılar, Tibet dışında en yakın zırhlı birlik iki katı mesafede ve aşmaları gereken bölge çok daha zorlu. Yardımcılarım en az üç ya da dört gün diyor."

Jintao arkasına yaslanıp tavana baktı. Sonra o ana dek sessiz kalan Tibet Özerk Bölgesi Başkanı Legchog Raidi Zhuren'e döndü.

"Biz dört ya da beş gün içinde zırhlıları getirene dek iki bin asker size yeterince güvenlik sağlar mı?"

"Bay başkan," dedi Zhuren. "Tibet yıllardır sessiz, bunun yakında değişeceğini sanmıyorum. Şimdi eğer izin verirseniz Tibet'e dönmem gerekiyor."

Jintao, General Quing'e döndü. "Bu işi hallet."

Ardından Rusya'nın Çin Büyükelçisi'ne döndü.

"Sen," dedi yüksek sesle. "Rusların neler planladığını öğren. Moğolistan'ı da katmak istiyorlarsa buna izin vermeyeceğimizi söyle. Moğollar bizi bir kez fethetti, bunu bir daha deneme fırsatı vermeyeceğim onlara."

Toplantıdan iki saat sonra ilk Çin nakliye uçağı Lhasa Hava-alanı'na indi ve askerleri kuzeye Xinjiang iline taşımaya başladı. Rus tehdidine karşılık verme telaşı içinde, Tibet'teki Çin Ordusu kayıplar yaşayacaktı. Kısmi personel verilmiş olan taburların başına düşük rütbeli subaylar verilecekti. Silahlar ve cephane tükenecekti. Görev ve amaçlardan taviz verilecekti.

Güvenli telefonu çaldığı sırada Cabrillo Gulfstream'da şekerleme yapıyordu.

"Evet," dedi hemen uyanarak.

"Benim," dedi Overholt. "Ve haberler iyi. NSA, CIA müdürünü aradı, o da beni. Rus blöfü işe yarıyor. Kuzeye asker taşıyan nakliye uçakları Lhasa

Havaalanı'ndan kalkıyor. Ayrıca tanklar şehirden ayrıldı ve büyük bir hızla ilerliyor. Herkes durumun düzeldiğini söylüyor."

Cabrillo saatine baktı. "Bir saat içinde orda olacağım. Toplantı için hazır mıyız?"

"Her şey halledildi," dedi Overholt.

"Güzel," dedi Cabrillo. "Eğer orda bir anlaşmaya varırsak kuzeye yoluma devam edeceğim."

"Bu fikri gerçekten herkese kabul ettirebileceğine inanıyor musun?" diye sordu Overholt.

"Görev soğan gibidir," dedi Cabrillo. "Ne zaman bir katmanını kaldırsan altından başka bir katman çıkar."

"Bu daha yarısı bile değil," dedi Overholt. "Dalai Lama'nın yeni bir planı var."

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bence hoşuna gidecek," dedi OverholL

Kısım 34

Oregon Ho Chi Minh Kenti'nde limana yanaştı. Tibet'e girecek ekip kıyı botlarıyla karaya çıkarıldı. Sonra Vietnam Hava Kuvvetleri'ne ait bir kamyonla C-130'un beklediği havaalanına taşındı. Toplam şirket gücü on üç kişiydi.

Altı adam -Seng, Murphy, Reyes, King, Meadows ve Kasım-saldırı operasyonlarıyla görevlendirilmişti. Halihazırda ülkede olan ve kendilerini ilk vurulacak hedefe yönlendirecek olan Dung-kar'la. birleşecekti. Bhutan'da ekibin gelmesini bekleyen Crabtree ve Gannon malzeme ve lojistik destek sağlayacaktı. Adams ve Gunderson uçacaktı, Lincoln ise pilotsuz saldırı uçaklarını kurup çalıştırma işinin başındaydı. Huxley yaralıları tedavi etmek için tıp merkezi hazırlamaktan sorumluydu.

On üçüncü üye Cabrillo'ydu. Toplantılarını bitirdikten sonra gelecekti.

Eğitimsiz gözler için bu görev bir intihar gibi görünebilirdi: iki bin kişilik bir güce karşılık on üç kişi. Olasılık yüz elliye birdi. Kan banyosu hazırlanıyor gibiydi. Oysa deneyimli biri Çinliler için dua ederdi. Birincisi, Lhasa'daki sayılarının bine ulaştığı düşünülen gizli Çin karşıtı grup olan Dungkar'm düşünülmesi gerekiyordu. Serbest kaldığında Dungkar ülke topraklarındaki düşmanla savaşıl-dığında gelen bir ateşle yanardı. İkincisi, ise sürpriz unsuruydu. Çinliler önlerindeki yirmi dört saat içinde yoğunlaştırılmış ve uzmanca planlanmış bir darbe beklemiyorlardı. Üçüncüsü ise en basit olanıydı. İyi planlanmış bir saldırı planlanmamış bir savunmayı her zaman alt ederdi.

Şirketin uzmanlık alanıydı bu.

Tibet'teki Çin kuvvetlerinin çoğu, apar topar bir yığınakla halihazırda kuzeye gittiği için planlama ve hazırlık için hiç zamanları kalmamıştı. Lhasa'da kalan askerler en iyileri değildi; onlar idari kâtipler, tamirciler, boyacılar, işçiler ve planlayıcılardan oluşan arta kalanlardı. Subaylar dövüş eğitimi almamıştı, bireysel askeri güçleri ve yetersizlikleri konusunda bilgisizdiler ve bütün parçaların nerede birbirine oturduğu konusunda resmin tamamını göre-miyorlardı.

Şu anda Tibet'teki ordu tasarımı olmayan bir yap-boz gibiydi.

Kasım kamyondan çıkıp C-130'un telsiz operatörüne yaklaştı. "İçerden ne var elinde?" diye sordu.

"Bir başka uçağımız Çin yığınağının görüş alanı dışında daireler çizerek onların

sinyallerini alıp buraya yansıtıyor," dedi operatör. "Şu anda haberleşmenin çoğu kuzeydeki yola yakıt depoları yerleştirmeyle ilgileniyor. Tankların yakıtı bitiyor."

"Kuyruğun gerisinden haber aldın mı?" diye sordu Kasım. Çin eskiden Savunma İstihbarat Kurumu'nda çalışan, şimdiyse C-130'u sağlayan CIA'in mal sahibi olduğu havayolu şirketine bağlı olan Çin asıllı Amerikalı notlarını taradı. "Zulu saatiyle 19.30 itibariyle konvoyun arka tarafı Naggu'yu geçti."

"İyi zamanlama yapıyorlar," diye belirtti Kasım. "Bu hızla giderlerse 23.00'ten önce Amdo'yu geçecekler, üstüne iki saat daha katarsan Tsinghai iliyle olan sınıra varacaklar."

Operatör gizli uydu fotoğrafına bakarak ayrıntılı Savunma Haritacılık Kurumu'nun haritasıyla karşılaştırdı. "Basatongwula Shan'daki geçit onları biraz yavaşlatacaktır; dik tepeler ve keskin virajlarla doludur. Yükseklik neredeyse altı bin yüz metre."

"Altı bin metre," dedi Kasım. "Çok yüksek. Sınır Lhasa'dan iki yüz elli mil uzaklıkta," diye açıkladı Kasım. "Ve raporlarımız bunların eski Tip elli-dokuz tarzı tanklardan olduğunu bildiriyor. Bu da dizel yakıt tankıyla iki yüz yetmiş mil demek ya da eğer ekstra yakıt tankları varsa yüz mil daha yapabilirler."

Operatör başıyla onayladı. "İlerlemelerini izliyorum. Tip elli-dokuz yolda en fazla saatte elli kilometreye ya da otuz küsur mile çıkabilir. Ama normalde saatte yirmi mil civarında yapıyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kasım.

Operatör gülümseyerek sigara paketine uzandı. Paketten bir tane çıkararak Zippo çakmağıyla yaktı, bir nefes çekti. Dumanı üfleyerek yanıt verdi.

"Demek istediğim şu ki bu çocuklar yakıtın neye mal olduğuna bakmaksızın nerdeyse tam gaz ilerliyorlar. Geçitten geçebilmek için Amdo'da durup yakıt depolarını, doldurmaları gerekiyor. Sonra bayır aşağı inerek bir sonraki duraklan olan Kekexili'ye gelecekler."

"Yani Paskalya Günü kahvaltı saatinde oraya vardıklarında Lhasa'dan dört yüz mil uzakta olacaklar ve onlarla bizim aramızda altı bin metrelik bir geçit olacak," dedi Kasım.

"Doğru gibi," dedi operatör.

"Yardımın için sağ ol," dedi Kasım.

Bir grup Vietnamlı Hava Kuvvetleri görevlisi son sandıkları C-130'a taşıdı. Hanley bir kenarda durmuş ayarlamalardan sorumlu Vietnamlı generalle konuşuyordu. Kasım, Hanley'in adama bir zarf verdiğini ve iki adamın kahkahalar attığını gördü. Hanley generalin elini sıktı, sonra C-130'a doğru yürüdü.

"Bay Hanley," dedi Kasım. "Bir planım var."

Cabrillo ve Altın Buda'yı taşıyan Gulfstream G550 Amritsar, Hindistan'da indi. Cabrillo ve Altın Buda bir helikopterle Little Lhasa'ya, kuzey Hindistan'ın kuzey Himachal Pradesh bölgesindeki Dharamsala yakınına taşındı.

Bir yardımcı onu hemen Dalai Lama'yla buluşacağı yere aldı. "Kutsal Efendimiz," dedi Cabrillo içeri girip başını hafifçe eğerek.

Dalai Lama sessizce durup tam bir dakika boyunca Cabril-lo'ya baktı. Sonra gülümsedi.

"Sen iyi bir adamsın," dedi sonunda. "Langston, bana söylemişti, ama benim kendim emin olmam gerekiyordu."

"Teşekkür ederim," dedi Cabrillo. "Bunlar Buda'nm içinde bulduğumuz kâğıtlar," dedi kâğıtları Dalai Lama'nın yardımcısına uzatarak. "Ruslarla buluşmamdan önce onların kopyalanması gerekiyor."

"Bunları kopyalayıp İngilizceye çevirin," diye emretti Dalai Lama, yardımcısına. "Bay Cabrillo'nun yakında gitmesi gerekiyor." Dalai Lama uzun kanepeyi işaret etti, Overholt daha önceden gelmiş orada oturuyordu. Cabrillo kenara oturdu, Dalai Lama ikisinin arasına ilişti. "Planı açıklayın bakalım," dedi.

"Rusların sizin ülkenizi yeniden ele geçirme çabanızı destekleyeceklerine inanıyorum. Biz Lhasa'nm kontrolünü bir kez kazandıktan sonra Çinlilerin bir saldırıda bulunmalarını engellemek için destek teklif edeceklerdir. Karşılığında da o belgelerin temsil ettiği şey, yani Himalayalar'daki petrol rezervleri üzerinde hak sahibi olmayı isteyeceklerdir."

"Yerlerini bir tek biz biliyoruz," dedi Dalai Lama. "O belgelerde var. Bu yüzden başkanınız onlara yardım paketi teklif ederek sınıra götürdü," dedi Dalai Lama. "Ama savaşmak için daha fazlasına ihtiyaçları var."

"Kesinlikle," dedi Cabrillo.

"Ya siz?" diye sordu Dalai Lama. "Sizin şirketiniz? Siz ne yapmak için tutuldunuz?"

"Altın Buda'yı çalmak ve geri dönüşünüz için yolu hazırlamak için tutulduk. Siz Tibet'e geri döndükten sonra bizim yükümlülüğümüz sözleşmeye göre bitiyor."

"Yani ben çaresiz ve yalnız bir şekilde kalakalacağım," dedi Dalai Lama.

"Bunu söylemek zor," diye kabullendi Cabrillo. "Bu durum beni ve arkadaşlarımı rahatsız ediyor."

"Neden?" diye sordu Dalai Lama. "Siz paralı asker değil misiniz? Yükümlülüğünüz sona erince geceye karışıp yok olmuyor musunuz?"

Cabrillo bir an için bu soruyu nasıl yanıtlayacağını düşündü. "Durum bundan biraz daha karmaşık Kutsal Efendimiz. Yaptığımız şeyi yalnızca para için yapıyor olsaydık şu ana dek hepimiz emekli olmuştuk. Daha fazla şey var işin içinde. Geçmişte hepimiz şu veya bu hükümet kuruluşunda çalışıyorduk ve kongre ya da kamuoyu yüzünden yanlış olduğunu bildiğimiz veya hissettiğimiz şeyleri yapmaya zorunlu kalıyorduk. Artık bu tür şeyler yapmıyoruz. Kâr etmek için kurulduğumuz doğru, ama parayı ne kadar seversek sevelim, karşımıza çıkan başkalarının yanlışlarını düzeltme fırsatlarının da farkındayız."

"Karmadan bahsediyorsunuz," dedi Dalai Lama. "Benim çok bilincinde olduğum bir şey."

Cabrillo başıyla onayladı. "Sizi Çinlilerle tek başınıza bırakmanın yanlış olacağına karar verdik. Çözümü Altın Buda'nın içindeki belgelerin önemini fark edince bulduk."

"Ve sanırım sizin şirketiniz de kâr edecek bu işten?" diye sordu Dalai Lama.

"Bu kötü mü?" diye sordu Cabrillo.

"Pek sayılmaz," dedi Dalai Lama. "Ama daha fazla şey açıklayın."

On dakika sonra Cabrillo sözlerini bitirmişti. "Çok etkilendim," dedi Dalai Lama. "Şimdi benim planımı açıklamama izin verin."

Dalai Lama konuşurken beş dakika daha geçti. "Harika," dedi Cabrillo, Dalai Lama sözlerini bitirince.

"Teşekkürler," dedi Dalai Lama. "Fakat tahsisatı sarsmak için para gerekli, masrafları karşılayabilecek misiniz?"

"Yan işten biraz para yapmıştık," dedi Cabrillo, bonolardaki 100 milyon doları düşünerek. "Bu yüzden masraflar sorun değil."

İkisi konuşurken Overholt sessiz kalmıştı. Bu kez araya girdi. "Eğer bu işi

hallederseniz başkan sizi öpecektir," dedi hevesle.

"Bay Cabrillo," dedi Dalai Lama. "Bu ikimize de kan dökülmesine engel olmak için bir fırsat veriyor, aynı zamanda da hareketimize tartışmasız bir yasallık kazandırıyor. Eğer bunu yapabilirseniz anlaşmanızı teklif ettiğiniz şekliyle kabul ediyorum."

"Teşekkürler, Kutsal Efendimiz," dedi Cabrillo.

"İyi şanslar, Bay Cabrillo," dedi Dalai Lama. "Bay Buda görevinizi kutsasın."

Overholt'la kısa bir görüşmeden sonra Cabrillo tercüme edilmiş sayfalan ve haritaları topladı, helikoptere atlayıp Amritsar'a uçtu. Başkan Putin bu görüşmenin harcanan çabaya değeceğine söz vermişti. Cabrillo gitmemezlik edemezdi.

Gece yarısından hemen sonra, şirket üyelerini taşıyan C-130 Thimbu, Bhutan'a indi ve uçak Filipin Özel Güçleri'ne bağlı askerler tarafından kuşatıldı. Bir tarafta sekiz tane Bell 212 üç metre arayla yan yana dizilmişti.

Yakınlarda geniş kubbeli bir hangar vardı, kapıları açıktı ve piste ışık sızıyordu. Cari Gannon içeriden çıkıp elini Eddie Seng'e uzattı. "Başkan gelene kadar sizin iş başında olduğunuzu söylediler," dedi. "Size etrafı göstereyim."

Diğerleri Seng ve Gannon'u hangarın içinde takip etti. "Telsiz bulup Oregon'la. bağlantı kurmayı başardım," dedi, üzerinde bilgisayar ve kâğıt yığınları bulunan tahta masayı işaret ederek. "En son veriler en üstte."

Masanın yanında Tibet haritalarını, uydu hava görüntülerini ve diğer belgeleri gösteren birkaç mantar pano vardı. Kara tahta bir destek tahtasının üstünde duruyordu. Seng, onun üzerinde notlar alıp planlar çizebiliyordu. Ayrıca Lhasa şehrinin naylon kaplı büyük bir haritası bir kontrplağın üzerine yapıştırılıp başka bir masanın üstüne oturtulmuştu.

Bir kenardaki büyük kahve makinesinin, küçük buzdolabının ve içinde yiyeceklerin bulunduğu mukavva kutuların etrafında dolanan on sekiz tane paralı asker pilot vardı. Murphy kahve almaya gidip kendine bir fincan doldurduktan sonra eski arkadaşını selamladı. "Gurt," dedi. "Seni koca kurt."

Ellili yaşların ortasındaki kısa asker tıraşlı sarışın Gurt gülüm-seyince ön dişindeki altın kaplama göründü.

"Murphy," dedi dişi parlayarak. "Bu işte senin de olabileceğini düşünmüştüm. Şirket operasyonu kokusunu aldım."

Seng, Gannon'un topladığı bilgiyi tararken adamlar görüşmeye devam etti. Beş dakika sonra Seng, adamları toplayıp tahtanın önüne sırayla dizilmiş olan açılır kapanır sandalyelere oturmalarını istedi. Pilotlar yavaş yavaş gelerek şirket ekibinin arkasına oturdu. Seng konuşmadan önce toplanan gruba şöyle bir baktı.

"Beni tanımayanlar için söylüyorum, adım Eddie Seng. Lütfen bana, Eddie değil, Seng deyin, böylece bir karışıklık olmasın. Başkanımız Juan Cabrillo sahneye çıkana dek bu operasyonun başında ben bulunuyorum." Grup başıyla onayladı.

"Uçuş operasyonunun dağılımı şu şekilde. Helikopterlerin altısı saldırı operasyonlarıyla görevli, bir tanesi geldiğinde başkana tahsis edilecek, bir tanesi de tıbbi amaçlı kullanılacak. Adil olmak için görevleri şapkadan çekeceğiz. Helikopterlerin her biri ekibimizden bir üyeyi taşıyacak ve pilotlar bu üyeyi istediği her yere taşımakla yükümlü. Beyler yirmi dörtle kırk sekiz saat boyunca potansiyel olarak ateş altında ve tehlike hattında olacağız. Eğer bu kabul ettiğiniz iş değilse bana şimdi bildirin de yerinize bir başkasını bulayım. Eğer işi kabul ediyorsanız, pilotlar olarak helikopteri-nizdeki ekip üyesine itaat ediyor olacağınızı anlamanızı istiyorum. Ekip üyesinin talebine uymakta tereddüt eder ya da talebi reddederseniz helikopter operasyonları konusunda bilgili bir ekip üyesi yerinizi alacak ve ikinci yarı ödemeniz yapılmayacak. Sorusu olan var mı?"

Gurt elini kaldırdı. "İlk yarıyı ne zaman alacağız?"

"Ah... gerçek bir pilot," dedi Seng. "Burda işimizi bitirir bitirmez. Bunu herkes kabul ediyor mu?"

Başlar sallandı.

"Sevdiklerinize iletilmesini istediğiniz özel eşyanız, mektubunuz varsa ya da size bir şey olursa paranın bir başkasına havale edilmesini istiyorsanız lütfen Gannon ya da Crabtree'yle görüşün," dedi.

"Şimdi, ben operasyonu anlatmaya başlamadan önce başka bir konu var mı?"

Hangar sessizdi.

"Güzel," dedi Seng. "O halde, plan şöyle."

Cabrillo güvenli hattan Oregon'la konuşurken Gulfstream 550 sekiz bin metrede Moskova'ya doğru hızla yol alıyordu. "Bir daha tekrar et," dedi sarı deftere notlar alırken. "Hepsini yazdım."

Cabrillo listeyi incelerken hat sessizdi.

"Ve Halpert Andorra'da ana şirketi kurdu."

"Doğru," dedi Hanley.

"Şanslı mola," dedi Cabrillo. "Ama bu listeye bakınca, Dalai Lama da şanslı. Eğer bu iş geçen yıl olsaydı başarıp başarabilir miydik bilmiyorum."

"Değil mi?" dedi Hanley.

"Ben durumu şöyle görüyorum," dedi Cabrillo. "Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin on beş üyesinden beş kalıcı üyesinin üçü elimizde: Birleşik Devletler, İngiltere ve Rusya. Görünüşe göre Çin bizim lehimize oy vermeyecek ve Fransa şu anda Çin'e satabileceği her şeyi satmaya çalışıyor, bu yüzden geçerli olan anlaşmalarını bozmamak için büyük olasılıkla onlara oy verecektir. Geriye kalan on tanesi riskli, karar için ihtiyacımız olan dokuz tanesine ulaşmak için bunların içinden altısını çekmemiz gerekiyor. Sana bir daha tekrarlayayım. Afganistan'ı alamayız birkaç yıl önceki Birleşik Devleler müdahalesine rağmen, liderlerinin bize oy verme riskine giremeyeceği kadar çok sayıda Budist karşıtı devrimci kitlesi var. İsveç şimdi ve her zaman barışçıdır, en azından başlangıçta, keza Kanada da öyle. Küba bize oy verme riskine giremeyeceği kadar yardım alıyor Çin'den. Hemen her zaman Birleşik Devletler'e karşı oy verdiklerinden söz bile etmiyorum."

"Kulağa doğru geliyor," dedi Hanley.

"Bu durumda bize Brunei, Laos, Katar, Andorra, Kiribati ve Tuvalu kalıyor."

"Doğru," dedi Hanley.

"Güvenlik Konseyi'nde aynı anda iki tane minik Güney Pasifik ülkesi olması kör talih," dedi Cabrillo.

"Birkaç yıl önce Kamerun ve Gine'nin aynı anda üye olması gibi," dedi Hanley. "Bu olabiliyor.""

"Birleşmiş Milletler'deki her üyenin bir oyu var," dedi Cabrillo. "Ama ilk kez bunun gerçek etkisini düşünüyorum."

"Aynı şey benim için de geçerli."

Cabrillo bir an düşündü. "Katar emirini tanıyorum," dedi. "Eğer daha sonrası için ona bir iyilik teklif edersem halkına bizim istediğimiz gibi oy vermesini emreder. Gelecek neyimiz var?"

Hanley bir an için düşündü. "Şu anda hiçbir şey, ama bu değişebilir. Son kez bizimle iş yaptığında seksen milyon gibi bir şey kazandı. Eğer geçmişteki bir

iyiliği hatırlatır ve önüne bir şey koyarsak oyu alırsın."

"Haklısın," dedi Cabrillo. "Onunla ben uğraşırım."

"Güzel," dedi Hanley. "Laos kolay olacak. Onlar Budist ve general de arabasını istiyor."

"Ona birkaç tane teklif et."

"Bunun parasını nerden bulacağız?" diye sordu Hanley.

"Her şey için yüz milyonluk talih kuşunun yarısını kullanmaya çalışacağız."

"Haydan gelea huya gider," dedi Hanley. "Brunei bizim olmalı. Ülkenin yüzde on beşi Budist ve sultanı vatandaşlarını yabancılaştırma riskine giremez."

"Üstelik birkaç yıl önce kardeşinin hayatını kurtardık," diye ekledi Cabrillo.

"Andorra," dedi Hanley. "O konuda ne yapacağız?"

"Halpert'm yeni şirketi orda kurması çok iyi," dedi Cabrillo. "Brüt milli gelirleri nedir?"

Hanley almanağını tarayıp aradığı bilgiyi buldu. "Bir nokta iki milyar civarında."

"Petrol bilgisayara girince masaya bir yüzde yirmi daha koyacağız. Eğer birisi bunu büyükelçilerine açıklarsa oyunu bize vermemek için aptal olması gerekir. Para konuşur, hem zaten bu yapılacak en doğru şey."

"Katılıyorum," dedi Hanley.

"Bu durumda geriye yalnızca küçük adamlar kalıyor," dedi Cabrillo. "Kiribati ve Tuvalu."

"Kiribati'nin milli geliri altmış milyon," dedi Hanley. "Tuva-lu'nunki daha da az. Sekiz milyon bolü on bin vatandaş gibi bir şey. İki kişiyi bir odaya koyarsan en büyük Las Vegas otellerinden biri bütün ülkeyi içinde banndırabilir."

Cabrillo bir an sessiz kaldı.

"Colorado'dan Lovvden'ı ara ve general için araba almaya başlamasını söyle. Sonra şirketimizin ülke ekonomileri üzerinde yapacağı etkiyi açıklamak için Halpert'ı Andorra'ya gönder. Katar emi-rinin ve Brunei sultanının icabına ben bakarım." "Ya küçük adamlar?" "Truitt boşta, değil mi?" "Evet, öyle."

"Bir deste bonoyla jete bindir onu." "Oyları satın almasını mı istiyorsun?" diye sordu Hanley. "Kesinlikle."

Kısım 35

Macau'ya şiddetli yağmurlar getiren fırtına Rusya'yı geçene dek bahar karına dönüşmüştü. Gece olmasaydı Cabrillo Moskova'nın binaların kenarlarını yuvarlatan, sesleri bastıran beyaz bir battaniyeyle kaplı olduğunu görebilirdi. Pilotlar motorları kaparken Gulfstream'in camlarından bakınca önde ve arkada polis eskortlarının bulunduğu siyah Zil limuzin üçlüsünü görebiliyordu. Dakikalar önce Overholt'tan gelen faksı dosyaya koyup emniyet kemerini çözdü, ayağa kalktı. Ön tarafa giderken yardımcı pilot kapıyı açıyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Cabrillo.

"Sanırım bir sorunumuz yok, patron," dedi yardımcı pilot. "Yalnızca yakıt ikmali yapıp sizin dönüşünüzü bekleyeceğiz."

Cabrillo başıyla onaylayıp basamakların indirilmesini bekledi. "Bana şans dile," dedi karla kaplı asfalta inerken.

Kalın, koyu renk yün paltolu uzun boylu bir adam Gulfstre-am'den birkaç adım ötede duruyordu. Başında kürk bir kalpak vardı ve nefesini verirken ağzından büyük sis bulutları çıkıyordu. Eldivenini çıkararak Cabrillo'ya yaklaştı, elini uzattı. Cabrillo elini sıkınca adam ortadaki limuzini işaret etti.

"Ben Sergei Makelikov," dedi adam, şoför kapıyı açarken. "Başkan Putin'in özel asistanıyım."

Cabrillo, adamı limuzinin arkasına kadar takip etti. "Juan Cabrillo, şirket başkanı."

Kapı kapandı ve birkaç saniye sonra polis arabaları peşlerinde limuzin üçlüsüyle birlikte Gulfstream'den uzaklaşmaya başladı. "Başkan söyleyeceklerinizle çok ilgileniyor," dedi Makelikov. "Size bir şey ikram edebilir miyim, votka ya da kahve?"

"Kahve, lütfen," dedi Cabrillo.

Makelikov gümüş kaplı termosa uzandı, kenarında Rusya cumhuriyeti sorgucu olan kırmızı bir fincana kahve doldurdu. Fincanı Cabrillo'ya uzattı.

"Uçuşunuz nasıldı?"

Bu geç saatte caddeler boştu. Kafile peşinde kar taneleri bulutuyla merkezi Moskova'ya doğru hızla ilerliyordu. Cabrillo kahvesinden bir yudum aldı.

"Sorunsuzdu," dedi Cabrillo gülümseyerek.

"Küba purosu?" diye sordu Makelikov.

"Bir sakıncası yoksa," dedi Cabrillo Makelikov'un tuttuğu kutudan bir puro seçerken.

Puronun ucunu kutunun içindeki bir aletle kesen Cabrillo çakmak için Makelikov'a doğru eğildi. "Az sonra orda olacağız," dedi Rus. "Bu arada belki biraz müzik dinlemek istersiniz."

CD çaları ve diskleri işaret etti. Hepsi cazdı.

"Sizin hakkınızda çok şey biliyoruz," dedi Makelikov rahat bir tavırla. "Bu yüzden Başkan Putin sizi görmek için geç saatlere kadar bekledi."

Cabrillo başıyla onaylayıp gülümsedi. "Harika puro."

Makelikov bir tane yakıp, "Öyle, değil mi?" dedi.

Cabrillo CD çalara bir disk taktı, adamlar gevşeyip müziği dinledi.

On dört dakika sonra kafile Gorky Park yakınındaki bir dizi kent evinin önünde durdu. Makelikov şoförün kapıyı açmasını bekledi, sonra karla kaplı kaldırıma indi.

"Başkanın gizli yerlerinden biri," dedi Cabrillo arabadan inerken. "Burda özel olarak konuşabiliriz."

İki adam yolu geçip merdivenleri çıktı, kapıya geldi. Makelikov orada Rus çavuşa başıyla işaret etti. Adam selam verip kapıları açtı. Makelikov ve Cabrillo içeri girdi.

"Bay başkan," dedi Makelikov yüksek sesle. "Ziyaretçiniz geldi."

"Oturma odasındayım," dedi odanın sağ tarafından gelen bir ses.

"Paltonuzu alayım," dedi Makelikov, Cabrillo'nun paltosunu çıkarmasına yardım ederek. "Buyrun, içeri girin, ben birkaç dakika sonra geliyorum."

Cabrillo oturma odasına girdi. Oda pahalı bir erkekler kulübünün kütüphanesi gibi dayanıp döşenmişti. Duvarları koyu renk lambrilerle av sahneleri ve kuş resimlerinden oluşan tablolarla kaplıydı. Sağ taraftaki duvarda bulunan şöminede kükreyen bir ateş yanıyordu. Şöminenin iki yanında bir çift yüksek arkalıklı kırmızı deri koltuk, tam arkalarında da kapıya daha yakın bir yerde bir kanepe duruyordu. Kakmalı ahşap döşemenin üstünde kırmızı kalın bir halı seriliydi. Kanepenin iki yanındaki pirinr lambalar karanlık odaya ışık huzmeleri veriyordu. Şömineyi karıştıran Başkan Putin'in sırtı Cabrillo'ya dönüktü. İşini

bitirince ayağa kalkıp ona doğru döndü.

"Bay Cabrillo," dedi gülümseyerek. "Buyurun^ oturun."

Cabrillo şöminenin sol tarafındaki kırmızı koltuğa otururken Putin de sağdakine yerleşti.

"KGB'deyken sizinle ilgili kalın bir dosya vardı elimde," dedi Putin.

"Benim de sizin hakkınızda," dedi Cabrillo, Rusça. Putin başıyla onaylayıp doğruca Cabrillo'nun gözlerinin içine baktı. "Rusçanız benim İngilizcemden çok daha iyi." "Teşekkür ederim, efendim," dedi Cabrillo.

"Yakın dönemde benim psikolojik profilimi çıkardığınızı tahmin ediyorum. Nasıl yanıt vereceğime dair bir tahminde bulunabildiniz mi?"

"Evet diyeceğinizi bilmek için bir psikolog ekibine ihtiyaç olmadı," dedi Cabrillo.

"O halde neden neyi kabul ettiğimi bana da anlatmıyorsunuz?"

Cabrillo başını sallayıp yanında getirdiği dosyayı açtı. "Efendim," dedi. "Dalai Lama'yı tekrar iktidara getirme görevi aldık. Herkesin yararına olacak bir çözüm bulduğumuzu düşünüyoruz. Yalnızca biraz Rusya'nın gücüne ihtiyacımız var."

"Açıklayın," dedi Putin.

Cabrillo, Overholt'un Gulfstream'den faksladığı belgeyi uzattı. "Bu Tibet'teki potansiyel petrol rezervlerinin gizli uydu görüntüleri. Kuzey bölgesinde binlerce petrol sızıntısını listeleyen antik belgeler bulduk."

"Şirketinizin Macau'dan çaldığı Altm Buda'nın içinde mi?" diye sordu Putin.

"İstihbaratınız iyi," dedi Cabrillo sessizce.

Putin resmi inceleyip başıyla onayladı. "Evet, öyledir."

"İlk tahminler bölgedeki rezervlerin elli milyar varil olduğunu söylüyor."

"Pahalı bir bölge," dedi Putin. "Kuveyt'teki rezervlerin neredeyse yarısı ya da dünyanın bilinen rezervlerinin yüzde beşi."

"Potansiyel olarak dev bir saha," diye onayladı Cabrillo. "Daha az bile olsa Alaska'nın kuzey yamacındaki sahadan daha geniş olduğuna inanıyoruz."

"Bilinen bütün sahalar içinde ilk yirmiye girer," dedi Putin.

"Kesinlikle, efendim," dedi Cabrillo.

"Ancak, şu anda bölgenin kontrolü Çinlilerin elinde ve oranın varlığından bile

habersizler," dedi Putin. "Bu yüzden onları Tibet'ten çıkarmamızı istiyorsunuz."

"Tam olarak değil, efendim," dedi Cabrillo. "Bizim önerdiğimiz şey Rusya'nın sahayı geliştirmek için kurulacak konsorsiyuma katılması. Yüzde elli Tibet'e, yüzde kırk sizin ülkenize."

"Ya diğer yüzde on?"

"Diğer yüzde on şirketimin olacak," dedi Cabrillo. "Her şeyi halletmenin karşılığında."

"İyi bahşiş," dedi Putin gülümseyerek. "Ama güçlerimi kâr amacıyla kullanmamı istiyorsunuz. Yaralılar gelmeye başlar başlamaz vatandaşlarım bir hileden kuşkulanacaktır."

Cabrillo başını yavaşça evet anlamında salladı. Sonra oltayı attı.

"O halde biz de Çin'le anlaşma yaparız," dedi rahatlıkla. "Jin-tao zaten ordan çıkmak istiyor, ekonomisi batıyor ve artan petrol ithalatı sorunlarını artırıyor. Çin'e diplomatik bir heyet gönderip on yıl için üretimin yarısını varili on beş dolardan teklif edin, kabul edip geri çekilecektir."

Putin bir kahkaha attı. "Zekice."

"Bir şey daha var," dedi Cabrillo yavaşça.

"Evet?"

"Pazartesi günkü Güvenlik Konseyi'nde, Birleşmiş Milletler oyunuza ihtiyacım var," dedi Cabrillo.

"Darbeyi yasallaştıracak mısınız?" diye sordu Putin.

"Oyları toplayabileceğimizi sanıyoruz," diye onayladı Cabrillo.

"Bir sürü şey ters gidebilir," dedi Putin. "Ama işe yarayabilir de. Rusya'nın katılmak için tam olarak ne yapması gerekiyor?"

"Önce birliklerinizin Moğolistan'a girmesi gerekiyor," dedi Cabrillo. "Moğol hükümetinin bu akına karşı koymayacağını biliyorum. Bu Çinlileri Tibet'ten biraz uzaklaştırır. İkinci olarak, Dalai Lama memleketine dönerken biz durumu dengeleyene kadar oldukça fazla yetenekli paraşütçü birliğine ihtiyacımız var. Dalai Lama durum dengeye kavuşana kadar güvenliği sağlaması için Rusya'yı davet etmeyi kabul ediyor. Bu davet dünya topluluğuna duyurulacak, böylece Çin'in dışındaki yankıları çok küçük olacak.

Üçüncüsü, Çin'e petrol teklifiyle diplomatik olarak yaklaşmanızı istiyoruz,

Birleşik Devletler'in Tibet'in özgürleştirilmesiyle doğrudan bir bağlantısının olmasını istemediği bana açıkça belirtildi."

"Başkanınızla konuştum," dedi Putin. "Gizlilik gereğinden bahsetti."

"Güzel," dedi Cabrillo. "Sonra, Birleşmiş Milletler'deki oya ihtiyacım var. Oy verilip barışseverler gelene kadar Çinlileri durdurabilirsek daha sonra Rus birlikleri serbest kalabilir."

Putin koltuğundan kalkıp ateşi karıştırdı. "Yani Rusya yalnızca güç yatıracak, para değil."

"Petrol sahasını işleyecek olan şirket kuruldu bile," dedi Cabrillo. "İhtiyacımız olan tek şey Dalai Lama tarafından imzalanmış olan bu belgeyi imzalamanız ve konuştuğumuz şeyi yapacağınıza dair sözünüz. Ondan sonra yola devam edebiliriz."

Putin şömine demirini yerine asarken Makelikov içeri girdi. Cabrillo'nun yanma gidip belgeyi aldı, hızla okudu.

"Sergei," dedi. "Bana bir kalem getir."

"Senin için bir sakıncası yoksa yer değiştirelim," dedi Gurt öteki pilotlardan birine.

"Sen ne çektin?" diye sordu öteki pilot.

"Medevac," dedi Gurt.

"Memnuniyetle yer değiştiririm," dedi pilot. "Benimki en tehlikeli görev gibi görünüyor."

"Ben Murphy'yle daha önce çalıştım," dedi Gurt. "Üstelik yüksek irtifada senden daha fazla uçtum. Benim için bir sakıncası yok."

"Keyfine bak," dedi pilot. "Benim iyi vakit geçirmeden anladığım şey kuzeye patlayıcı yükü taşımak değil."

"Bunun bir sorun olup olmayacağım Seng'le görüşeyim," dedi Gurt yürüyüp giderken.

"Seni oraya götürmenin en hızlı yolu Singapur'da bırakıp or-dan jetle Vanuatu'ya gitmeni sağlamak," dedi Hanley. "Ordan seni

Kiribati ve Tuvalu'daki daha küçük havaalanlarına inebilecek tur-bo pervaneli uçağa alacağız."

Truitt başıyla onayladı.

"O oylara ihtiyacımız var," dedi Hanley sessizce. "Bunun olması için ne gerekiyorsa yap."

"Merak etme," dedi Truitt. "Bir rüşvet denizi gerekse bile pazartesi sabahı oy verme saatine kadar bizim olacaklardır."

O gece daha ileriki saatlerde Oregon dalgakıranı geçip limana girdi. Truitt Güney Pasifik'e doğru yapacağı dokuz saatlik uçuş için hazır bekleyen jete bindi. Paskalya sabahı orada olacaktı.

Kısım 36

Zil limuzin, Gulfstream 550'nin önünde durdu. Cabrillo belgelerin bulunduğu dosyayı sıkıca tutarak arabadan indi, hiç tereddüt etmeden rampayı çıktı. Yardımcı pilot rampayı derhal geri çekerek kapıyı kilitledi. Sonra kokpite doğru bağırdı.

"Gitmeye hazırız."

Pilot hemen ateşleyicileri devreye soktu, birkaç saniye sonra motorlar çalışıyordu. Cabrillo koltuğuna oturup emniyet kemerini takarken yardımcı pilot kokpite doğru ilerledi.

"Telefonunuzu aldık, efendim," dedi yardımcı pilot koltuğuna otururken omzunun üstünden. "Rota çizildi ve ilk izinleri aldık."

"Mesafe nedir?" diye sordu Cabrillo.

"Düz gidilirse üç bin dört yüz mil," dedi yardımcı pilot. "Rüzgâr bizim tarafımızda, bu yüzden uçuşun altı saat sürmesini bekliyoruz."

Gulfstream piste doğru ilerlemeye başladı.

"Paskalya sabahı saat yedide," dedi Cabrillo.

"Plan bu, efendim," dedi yardımcı pilot.

Bazen her şey yalnızca birkaç faktörüne bağlıdır. Birkaç dakika, birkaç kişi, biraz şans.

Şu anda ise iki kişiydi. Murphy ve Gurt. İki adam, ekstra yakıt depolu bir helikopter ve patlayıcılarla birlikte Tibet'in özgürlüğüne doğru giden öncü ekibi oluşturuyordu.

Hilal şeklindeki ayın solgun ışığında sabaha karşı dörtte havalandılar.

Gurt, Bell 212'yi üç yüz metre yükseklik seviyesine çıkarınca mikrofonuna konuştu.

"Görevimiz imkânsız gibi görünüyor," dedi.

"Seni en çok endişelendiren geçitin yüksekliği mi, yoksa geri dönüş için yakıtın olmaması mı?" diye sordu Murphy.

"İkisi de değil," dedi Gurt. "Pazar günü kiliseyi ve sonrasında akşam yemeğindeki tavuğu kaçırmak."

Murhpy koltuğunun arkasına uzanıp küçük paketi aldı. Fermuarını açıp bir konserve kutusu ve mavi kaplı bir kitap çıkardı. "Konserve jambon ve İncil."

"Harika," dedi Gurt. "O halde yola devam edebilirim."

"Başka bir isteğin var mı?" diye sordu Murphy.

"Yalnızca tek bir şey," dedi Gurt.

"Neymiş o?"

"Gözlerini yoldan ayırma," dedi Gurt. "Kaybolmak istemiyorum."

"Endişelenme," dedi Murphy. "Oregon komuta ve kontrolü sağlıyor. Bu operasyon iyi yağlanmış bir dikiş makinesi gibi çalışacak."

"Bilgisayar deseydin kendimi daha iyi hissederdim," dedi Gurt, ay ışığının aydınlattığı geyik sürüsünü işaret ederek.

Murphy enstrümanlara bakıyordu. "Biraz ısınıyoruz," dedi. "Bir derece azalt."

Gurt gerekli ayarlamayı yaptı. Kuzeye doğru devam ettiler.

Gurt ve Murphy'yi taşıyan Bell 212'nin Tibet hava sahasını geçtiği sırada Briktin Gampo iki buçuk tonluk kamyonu tekerlek izleriyle kaplı toprak yolda sürüyordu. Dungkar hücre liderinin işaretlediği noktayı görerek yavaşlayarak durdu.

Gampo, Basatongwula Shan'ın hemen altında etrafı budanmış ağaçlarla çevrili ovadaydı. Kamyondan inerek arkaya dolaştı, birkaç metal boruyu ortaya çıkarıp dokundu. Soğuktular. Kendisine söyleneni hatırlayarak arkadan küçük bir akaryakıt sobası çıkardı, biraz uzağa götürerek bacaklarını dikti. Soba kurulduktan sonra çadır direklerini çıkararak kirli beyaz kanvas çadırı üzerlerine geçirdi. Çadır sağlamlaştıktan sonra sobayı yaktı, ısıtmak için boruları içeri getirdi, sonra kamyonun arkasına gidip bir radyo, portatif iskemle ve beklerken örtünmek için kürk çıkardı.

Radyoyu açıp dinlemeye başladı.

Çadırın dışında derin ve karanlık uzayda binlerce yıldız panl-dıyordu. Dağlardan soğuk bir rüzgâr esiyordu. Çadır ısınana kadar Gampo kürke biraz daha sarındı. Sonra sabırla saatlerin geçmesini bekledi.

Oregon'da, Hanley düz ekranlı monitörlere bakıyordu. Birdenbire Novosibirsk yakınındaki Rus Askeri Birliği'nin uydudan alınan görüntüsü gelmeye başladı. Aynı anda güvenli telefonu çaldı.

"Gidiyoruz," dedi Cabrillo.

"Uydudan doğrulama aldım," dedi Hanley. "Rus tankları ısınıyor."

"Bilgisayarımı Oregon'un veri bankalarına bağla," dedi Cabrillo. "Oraya varana dek durumu burdan izlemek istiyorum."

Hanley, Stone'a başıyla işaret verdi. Stone klavyesine bazı komutlar yazdı.

"Sinyal gidiyor," dedi Stone bir dakika sonra.

Gulfstream G550'deki Cabrillo dizüstü bilgisayarına baktı. Birden ekranı bir ışık kapladı, ardından karardı, sonra yavaş yavaş yeniden aydınlanmaya başladı. Ekran her biri Hanley'in gördüklerini kopyalayan altı farklı bölmeye ayrıldı.

"Aldım," dedi Cabrillo.

"Bay başkan," dedi Hanley. "Oyuna başlayın."

"Her şey planladığımız gibi gidiyor," dedi Cabrillo. "Beni Seng'e bağla."

"Anlaşıldı."

Seng, Thimbu, Bhutan'daki hangarın içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Zaman zaman masaya geri dönüp bilgisayarda Murphy ve Gurt'u taşıyan helikopteri gösteren kırmızı noktaya bakıyordu. Sonra yeniden kafese kapatılmış bir aslan gibi dolaşmaya başlıyordu.

İkinci çalıştan önce telefonu kaldırdı.

"Eddie," dedi Cabrillo. "Gidiyoruz."

"Evet efendim," dedi Seng. "Bir ekibimiz kuzeye uçuyor, eğer gerekirse geri çağırabileceğimizi bildiğim için inisiyatif kullanıp onları gönderdim."

"İyi iş çıkardın," dedi Cabrillo. "Max?"

"Burdayım," dedi Hanley Orçgon'âan.

"Seng'e Lhasa yakınındaki havaalanını gösteren en son verileri gönder."

"Şu anda gönderiliyor."

Seng yazıcının yanma gitti. Birkaç dakika sonra yazıcı kâğıtları çıkarmaya başladı.

"Şu anda geliyor," diye bildirdi Seng.

"Tamam," dedi Cabrillo. "Oyun kitabı ve en son bilgi elinde."

"Evet, efendim," dedi Seng.

"Şimdi gidip Gonggar Havaalanı'm al," dedi Cabrillo.

"Anlaşıldı, patron," dedi Seng hevesle.

Saat sabahın beşi. Sarhoşların terlediği ve kâbusların çirkinleştiği bir saat.

Soğuk bir rüzgâr, Lhasa'dan elli dokuz mil uzakta bulunan Gonggar Havaalanı'nın pistine doğru esiyordu. Bir çift Çinli nakliye uçağı üç helikopterle birlikte pistin uzak köşesinde bekliyordu. Tibet'in içindeki diğer Çinli araçlar tank kafilesine destek için kuzeye çağrılmıştı.

Gonggar Havaalanı hafta içi bir mezarlık kadar boştu.

Tek bir bakıcı basit ana terminalin taş döşemesini süpürüyor-du. Elle sarılmış bir sigara içmek için mola vererek dışarı çıktı, kendisini rüzgârdan koruyan bir duvarın önünde durdu. Havaalanında nöbette olan sınırlı sayıda asker uyuyordu. Bir saat daha uyanmazlardı.

Vadiden bir ses geldi. İyi fırlatılmış bir toptan geliyor gibi görünen fooşş sesiydi bu. Sonra haşin görünümlü beyaz renkli bir araç pistin on metre yukarısından geçti. Garip nesne havaalanının ucuna kadar gitti, sonra kavis çizerek geri döndü, pistle aynı hizaya geldi. Birden iki yanından ateş püskürterek bir çift füze çıkıp park etmiş olan nakliye uçaklarına doğru uçtu.

Avcı avını bulmuştu.

Bhutan'daki hangarda bulunan Lincoln, avcının üstündeki kameralardan gelen görüntüye baktı. Avcıya bir kavis daha çizdirerek helikopterlerle aynı hizaya getirdi ve tetiği çekti. Sonra sonucu görmek için bir dönüş daha yaptı.

Kargo uçakları alev alevdi. Bir saniye sonra helikopterler de onlara katılacaktı.

Aynı anda havaalanından 150 metre uzakta yaklaşık yüz Dungkar askeri yerdeki karla karışan beyaz muşambaların altından çıktı. Savaş çığlıkları atarak havaalanına doğru koştular. Üzerlerinde siyah giysileri, kemerlerinde tören bıçakları, tabancaları ve yalnızca birkaç gün önce ülkeye gizlice sokulan tüfekleriyle önceden belirlenmiş bölgelere çekirge gibi üşüştüler. Güneyden yaklaşan yedi helikopterin tok sesi duyulmaya başlandı. Seng'i taşıyan helikopter platoya çıkarken avcının saldırısıyla sabahın erken saatinde parlak bir şekilde yanan alevleri görebiliyordu.

Sonra sanki ilahi bir ışık dünyaya doğru yaklaşıyormuş gibi pistte bir dizi kırmızı ışık titreşmeye başladı. Dungkar inişin güvenli olduğunu haber veriyordu.

"Kutunun içine in," dedi Seng pilota.

"Tamam," dedi pilot inişe geçerken.

Helikopter indikten saniyeler sonra Seng önden, King arkadan indi. Seng hızla Dungkar'm lideriyle buluşacağı terminale gitti. King askerleri yardıma çağırdı, sonra kargo alanındaki tüfek sandıklarını ve cephaneyi boşaltmaya başladı.

"Neyiniz var?" diye sordu Seng, yaşı otuzdan fazla olmayan adama.

"Hangarlar surda," dedi adam işaret ederek. "Bir savaş uçağı, bir kargo uçağı ve bir çift saldın helikopteri var. Bir sonraki hangar tamir için kullanılıyor olmalı, parçalara ayrılmış bir helikopter ve motoru çıkarılmış bir gözlem uçağının gövdesi var orda."

Cabrillo, Dalai Lama'dan seçtiği Dungkar subaylarının İngilizce bilmelerini istemişti. Ekibinin Tibet dilini öğrenecek ve yanlış anlamaları düzeltecek zamanı yoktu.

"Nerde eğitim aldın?"

"Arizona'da efendim," dedi 'adam coşkuyla.

"Güzel," dedi Seng. "Eminim evine döndüğün için memnun-sundur, bakalım böyle sürmesini sağlayabilecek miyiz? Birincisi, içinizden birkaç kişinin helikopterle gelen adamla çalışmasını istiyorum." Yirmi metre ötede tekerlekleri piste değmekte olan bir diğer Bell'i işaret ediyordu. "Gerekirse yakmak için şu binalara patlayıcı yerleştirmemiz gerekiyor."

"En iyi on iki adamımı bu işe veririm," dedi adam hevesle.

"Kaç Çinli yakaladınız?" diye sordu Seng.

"Bir düzineden az, efendim," dedi adam. "Bizden bir, onlardan iki kişi öldü."

Havaalanında büyük bir faaliyet vardı. Alanın bir kenarında erken sabah manzarasına karşı alevler yanıyordu ve inen helikopterlerin sesi, sessiz havaya gerçeküstü bir unsur katıyordu.

"Beni dikkatle dinleyin," dedi Seng Dungkar güçlerinin liderine. "Bu Dalai Lama'nın kendisinden geliyor. Esirlere karşı gaddarlık ya da kötü muamele yapılmayacak, bunu adamlarınızın iyice anlamalarını sağlayın. Bundan sonra elimizdeki esirleri Çin'e geri götüreceğiz, şirketim herhangi bir kötü davranış istemiyor. Bu bir darbe, etnik temizlik değil. Bu konuda anlaştık mı?"

"Şirket mi, efendim?" diye sordu adam. "Siz Birleşik Devletler askerleri değil

misiniz?"

"Biz Birleşik Devletler'den geliyoruz," dedi Seng. "En azından çoğumuz öyle, ama şu anda liderinizin talimatı altında çalışan özel bir firmayız. Eğer siz ve diğer Dungkar askerleri emrettiklerimizi yaparsanız önümüzdeki yirmi dört saatle kırk sekiz saat arasında Tibet bir kez daha özgür olacak."

"Daha önce bu tür şeyler yaptınız mı?" diye sordu adam hayretle.

"Sohbet edecek zamanımız yok," diye parladı Seng. "Size söyleneni yapın, bu iş olabildiğince sorunsuz gitsin."

"Evet, efendim."

"Güzel," dedi Seng. "En üst rütbeli esiri ana terminale getirin, bir sandalyeye oturtup başına bir nöbetçi dikin. Önümüzdeki birkaç dakika içinde ordaki operasyonları ayarlayacağız, sonra onunla konuşmak istiyorum."

Adam Tibetçe emirler haykırdı. Dungkar askerleri sıraya girdi. Seng'in söylediklerini açıkladı, sonra altı çavuşa öne çıkmalarını emretti. Bir çavuşun idaresindeki grup esirleri toplamaya gitti. Bir diğeri Kasım'ın bıraktığı helikoptere gitmek üzere ayrıldı.

"Hali," diye bağırdı Seng. "Bu adamları al ve eğer gerekirse patlatmak üzere diğer hangarlara patlayıcı yerleştir."

Kasım askerlere işaret edip helikoptere geri koştu.

Seng ve King'i hava sahasına taşıyan helikopter boşaltılmıştı. King, ona havalanmasını işaret etti. Pilot üç yüz elli metreye yükselip geniş daireler çizmeye başladı. İki tane helikopter daha yere indi ve Crabtree ve Gannon dışarı çıktı.

"Adınız ne?" diye bağırdı Seng Dungkar liderine.

"Rimpoche, Pache Rimpoche."

Gannon ve Crabtree koşarak oraya geldi.

"Cari," dedi Seng. "Bu General Rimpoche. Ona neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Gannon birbirlerini daha iyi duyabilecekleri birkaç adım öteye gidip istediklerini açıkladı. Rimpoche bir çavuşa işaret etti ve bir düzine adam yanlarına hızla koştu.

"Malzemelerin boşaltılıp içeri taşınmasını istiyorum," dedi Crabtree, Seng'e. O da Rimpoche'yi gösterdi.

"General Rimpoche onlarla ilgilenecek," dedi.

Seng kemerindeki portatif telsizi çıkararak düğmesini açtı, konuştu.

"Havaalanı kontrol altında," dedi Oregon'daki Hanley'ye. "Ne görüyorsunuz?"

Hanley yanıt vermeden önce ekrandaki uydu görüntüsüne baktı. "Henüz bir tabur hareketi yok, ama eğer gelirlerse doğudan olacaktır. Lhasa'ya doğru sekiz yüz metrelik bir mesafede köprüye benzer bir şey var. Orayı kontrol "edin, gerekirse savunma pozisyonu alırsınız."

"Helikopter ya da uçak aktivitesi yok mu?" diye sordu Seng.

"Yok," dedi Hanley. "Havadaki her şey çok uzak kuzeyde. Onları şu anda çağırsalar bile bir saatiniz var."

"Güzel," dedi Seng, Meadovvs yürümeye başlarken. "Durum değişirse beni portatif telsizimden ara."

"Tetikteyiz," dedi Hanley. "Her şey önümüzdeki birkaç saate bağlı."

Seng telsizini kemerine takıp Meadovvs'a döndü. "Bob, elli asker ve silahlarınızla şu yoldan gidin," dedi. "Kontrol etmemiz gereken bir köprü var."

"Onların başında kim var?" diye sordu Meadovvs..

"General Rimpoche," dedi Seng, adamı işaret ederek.

O sırada üç kamyon yavaşça terminalin önüne geldi, Gannon onlara durmalarını işaret etti. Tom Reyes yanlarına gitti.

"General?" diye bağırdı Seng.

Rimpoche yaklaştı. "Evet?"

"En iyi dört adamına ihtiyacım var, iyi nişancı ve korkusuz olsun."

Rimpoche dönüp kalabalığa bazı isimler haykırdı. Dört adam kalabalığın arasından çıktı. Hiçbirinin boyu bir altmış sekizden yukarı değildi. Sırılsıklam adamlar en fazla altmış sekiz kiloydu.

"İçlerinde İngilizce bilen var mı?" diye sordu Seng.

"Hepsi biraz bilir," dedi Rimpoche.

"Onlara şunu söyle. Benim iki adamımla birlikte çok önemli bir adamı yakalamak üzere Little Lhasa'ya girecekler. Benim adamlarımın söylediklerini hiç tereddüt etmeksizin aynen yerine getirecekler."

Rimpoche tercüme etti.

O sözünü bitirir bitirmez adamlar "Hah" sesi çıkararak bir ayaklarını asfalta vurdular.

"Dosyan elinde mi?" diye sordu Seng, Reyes'e.

"Evet, efendim," dedi Reyes.

King az ötedeydi ve sandıktan uzun, siyah bir çanta çıkarıyordu. "Tamam, Larry," diye bağırdı Seng. "Sen ve Tom gidip işinizi yapabilirsiniz."

Elinde bir gece gözlüğü olan King yanlarına geldi. "Hadi yapalım," dedi.

Reyes sabırsızlıkla bekleyen dört Tibetliye işaret etti. "Gidip birini yakalayacağız ve bunu çok az ateş ederek yapacağız, bunu anladınız mı?"

"Ben biraz İngilizce biliyorum," dedi içlerinden biri. "Tercüme ederim."

Reyes'in söylediklerini tekrarlayıp döndü. "Hangi helikopter?"

"Bu taraftan," dedi Reyes, onları az önce indiği helikoptere götürerek. King dört Tibetliyi takip etti. Hepsi bindikten sonra helikopter havalanıp şehir merkezine yöneldi.

"Kimin peşindeler?" diye sordu Rimpoche.

"Tibet Özerk Bölgesi Başkanı Legchog Zhuren."

Son helikopter yere inmişti. Huxley yanlarına geldi.

"Bu bizim subay doktorumuz," dedi Seng, Rimpoche'ye. "Adamlarına sor bakalım, doktor veya hemşire olarak deneyimi olan var mı, eğer varsa burda Julia'yla çalışmalarını istiyoruz. Ama şimdilik helikopterin boşaltılması ve içindekilerin terminale taşınması gerekiyor. Bayan Huxley hızla bir saha hastanesi kuracak. Adamlarınızdan biri yaralanırsa onu hemen tedavi edecek."

Rimpoche bağırarak emir verdi ve adamlar boşaltmak için helikoptere üşüştü. Adams ve Gunderson bir kenarda durmuş Seng'in işini bitirmesini bekliyordu. Seng, onlara dönüp gülümsedi.

"Siz ikiniz gidip bakın bakalım, Çinlilerde kullanabileceğimiz neler var," dedi Seng. "Benim bir Çinliyi sorgulamam gerekiyor."

İki adam hangarlara doğru yürüdüler. Seng içeri girdi. Çinli hava kuvvetleri teğmeni terminalin ortasında bir sandalyede oturuyordu ve başında da kötü görünümlü dört Tibetli asker vardı.

Kısım 37

"Felaket bir manzara," dedi Murphy camdan dışarı bakarak. "Hormonlu Alaska gibi."

Gurt önlerindeki heybetli dağlara doğru yükselirlerken irtifa göstergesine bakıyordu. Güneş ufkun üzerinden yüzünü göstermek üzereydi, fakat engebeli bölgenin üzerinde parlayan pembe ışık onun gelişinin habercisiydi.

"Helikopter yükseklik rekorunu kırabiliriz," dedi Gurt.

"Sanmam," dedi Murphy. "Birkaç yıl önce bir adam Himalayalar'da bir kurtarmaya katılırken sekiz bin metreye çıkmıştı."

"O konuda bir haber okumuştum," dedi Gurt. "Ama helikopteri Bell 206'ydı. Ve özel pervaneleri vardı."

"Biraz endişeli gibisin," dedi Murphy.

"Endişeli değil," dedi Gurt. "Yalnızca biraz vesveseliyim."

Ön camdan yaklaşan duvarı işaret etti. Onlar yaklaştıkça ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Artık yalnızca kar izleriyle ve heybetli dağların yamaçlarından bir çocuğun elindeki dondurmadan akar gibi süzülen buz dereleriyle kaplı siyah, gri kayalar vardı. Şiddetli bir rüzgâr helikopteri tokatladı. Etraflarında bulutlar belirmeye başladı. Gurt tekrar göstergeye baktı.

Altı bin metreyi gösteriyor ve yükselmeye devam ediyordu.

Reyes, King ve Dungkar güçlerini taşıyan helikopter yere altı metre kalana kadar alçaldı ve Lhasa'ya güneyden yaklaştı. Pilot nehirdeki küçük kumsal burna inerken Lhasa Nehri'nin sesi gürültüyü bastırıyordu. Burası Çinlilerin Rüya Adası dedikleri yerdi ve eskiden pastoral bir piknik alanıyken artık eski püskü Çinli dükkânlar ve karaoke barlarla dolmuştu.

"Sandıkları boşaltın," diye bağırdı Reyes, Dungkar'a.

Sandıklar boşaldı. King dışarı çıkıp biraz uzağa gitti. Helikopter tekrar hareket ederken pervanelerin kaldıracağı kumdan sakınmak için çömelip beklediler. Helikopterin sesi ve görüntüsü yok olunca Reyes küçük çantayı açıp dinleme için parabolik çanağı çıkardı. Hemen açarak şehirden alarm sesi gelip gelmediğini dinlemeye başladı. Duyduğu tek ses nehrin sesiydi.

Başıyla onaylayarak Tibetlilerden birine fısıldadı. "Bak."

Bir sandığı aralayarak işaret etti. Uzun zaman önce Çinli zorbalar tarafından yasaklanan Tibet bayraklarıyla doluydu kutu. Bayrak kırmızı beyaz çizgiler ve kar aslanından oluşuyordu. Adam eğilip yığına yavaşça dokundu, tekrar Reyes'e baktığında gözleri yaşlarla doluydu.

"Bu sandıkların hepsini nehrin karşısına taşıyıp saklamamız gerekiyor," dedi Reyes, Tibetliye. "Sonra sen ve diğerleri Zhuren'in evine kadar beni ve King'i takip edeceksiniz."

"Evet," dedi Tibetli hevesle.

"Biriniz bayrakların başında nöbet tutacak, biriniz Bay King'le gidecek. Diğer ikiniz benimle birlikte eve girecek."

Tibetli başını salladı, sonra diğerlerine fısıldamaya başladı.

Beş dakika sonra hepsi güvenle nehri geçmiş, Lhasa'nın Bark-hor alanına doğru yürüyordu. King ve Tibetli yardımcısı gruptan ayrılıp Çin hükümet görevlisinin evinin yakınındaki en yüksek binaya doğru gittiler. Caddeler, dükkânlarını açmak için hazırlık olarak meydanı süpüren birkaç Tibetli satıcı dışında boştu. King ve yardımcısı merdivenleri ikişer ikişer çıkarak dama ulaştı, pozisyonlarını aldı. King yerine yerleşir yerleşmez çantasına uzanıp küçük bir oksijen şişesi çıkardı, birkaç derin nefes çekti. Şişeyi Tibetli arkadaşına da teklif etti. Ama o gülümseyip başını hayır anlamında salladı. Sonra dürbünüyle etrafı taradı.

Legchog Zhuren'in evi ön tarafı Barkhor Meydanı'na bakan şatafatlı bir yerdi. Evin doğusunda yedinci yüzyılda inşa edilmiş bir tapınak olan Jokhang bulunuyordu. Lhasa'daki en kutsal bina olan Jokhang'da düzinelerce heykel, altın sanat eserleri ve otuz kadar küçük kilise bulunuyordu.

King, Reyes'in Jokhang'm önünden geçişini seyretti. Bir saniye durup kapalı yumruğunu havaya kaldırdı. Sonra Reyes peşinde iki Tibetliyle tapınakla başkanın evi arasındaki sokaktan geçti ve görüş açısından çıktı.

King gümüş kaplı kronometrenin düğmesine basıp bir dakikaya ayarladı ve bekledi.

Kronometre on beş saniyeyi gösterirken çantasına uzanıp içi boşaltılmış bir koç boynuzu çıkardı ve Tibetliye uzattı.

"Söylediğim zaman bunu üflemeye başla ve ben söyleyene kadar durma yoksa ölürüz."

Adam hevesle başını sallayıp boynuzu aldı. King biraz daha oksijen çekerek

kronometreyi kontrol etti. Beş saniye. Zhuren'in evinin önünde devriye gezen muhafızlara baktı. Demir bahçe kapısının dışında iki tane, ön kapının önünde de sandalyede oturan iki muhafız vardı. Nişan aldı. "Şimdi."

Boynuz elektrik süpürgesinin altında kalmış bir kedi gibi ses çıkarıyordu.

Mezarlığın üstündeki hayaletler gibi meydanda birden dört Dungkar savaşçısı belirdi. Dükkân sahibi ve sabah yürüyüşüne çıkan insanlar gibi yapmışlar, baharat ve tohum sandıklarının içine saklanmışlardı. Savaş çığlıkları atarak başkanın evine giden kapıya doğru koştular. Ön verandadaki muhafızlardan biri boynuzun ve yaklaşan kalabalığın sesiyle yarı uykusundan uyandı. Ayağa kalkıp ön kapının yanındaki zile uzandı. Ama alarma ulaşamadan keskin bir çatırtı duydu. Bir rüyadaymış gibi dirseğinin altından itibaren kolunun ve elinin verandaya düşüşünü izledi.

Kan fışkırmaya başlarken bir çığlık attı.

Aynı anda Dungkar bahçe kapısının önündeki nöbetçilere ulaştı; adamlar neler olduğunu anlayamadan boğazlan domuz gibi kesilerek öldürüldü.

Ön kapıdaki diğer nöbetçi dehşet içinde yaklaşan Dungkar'a bakıyordu. Ortağı konuşmaya çalıştı, ama bir saniye sonra kafası koptu, tok bir sesle yere düştü. İlk Dungkar elinde kılıcıyla merdivenleri koşarak çıktı. Nöbetçi silahına uzanmaya çalıştı, ama eli olmadan hiç şansı yoktu.

Kılıç ön tarafından girip onu Noel çelengi gibi ön kapıya astı. Adam ölmeden önce birkaç kelime söylemeye çalıştı, ama ağzından yalnızca kan geldi. Kapıya çarpan nöbetçinin gücü kilidi kırdı.

Kapı savrularak açıldı ve Dungkar içeri girdi.

Evin arka tarafındaki görüntü daha az şiddetliydi. Mutfak kapısındaki tek nöbetçi uyuyordu. Görevini ihmal edişi hayatını kurtaracaktı. Reyes yanma yaklaşıp sersemletici silahla vurdu, sonra bir Tibetliden ağzını, biletlerini ve bacaklarını bağlamasını istedi. Sonra kilidi bir maymuncukla açıp içeri girdi. O ve Tibetli Zhuren'in odasına çıkan merdivenlerin yarısındayken boynuz çalmaya başladı.

Derken Reyes onları gördü.

Üç silahsız adam merdivenlerin başında duruyordu. .40'lığını çıkarmak için kılıfına atıldı, ama o daha ateş edemeden Tibetli uşak çocuk arkadan yaklaşıp deri boğma halkasını adamların kafasına geçirip sıktı. Adamların kafaları birbirine çarptı, çocuk kordonu sıkarken tekmeler atmaya başladılar. Reyes

adamlardan birine çocuğa yardım etmesini işaret etti, sonra hızla Zhuren'in kapısının önüne geldi. Kendini toparlamak için bir an durup cilalı çizmesini kapı tokmağının hemen üstüne indirdi. Kapı savrularak açıldı ve içeri girdi. Yataktaki adam gözlerini ovuşturarak doğrulmaya çalışıyordu, yatağın yanındaki konsola doğru uzandı. Reyes, adamın başının üstündeki karyola başlığına bir el ateş etti. Oda barut kokusuyla dolmuştu.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım."

"Fazla bir şey göremiyorum," dedi Gurt.

Geçitin tepesine varırlarken bulutlar iyice yaklaşmaya başlamıştı. Kar ve tipi Bell'in ön camını dövüyordu. 212 yavaşça alçalıyordu, ama öne doğru hiçbir ilerleme kaydedemiyordu. Helikopterin performansının kıyılarında körlemesine uçuyorlardı.

"Bir yol buldum," diye bağırdı Murphy birden. "İskele tarafında."

Gurt beyaz arka plandaki siyah çizgiyi fark etti. Bölgedeki araç hareketi karın çoğunu kaldırıp geriye yalnızca çamur ve taş bırakmıştı.

"Ne o?" diye sordu Gurt görmeye çalışarak.

"Bir tank kafilesi galiba," dedi Murphy.

"Bulutların arasında kalarak kenara gideceğim."

Yolun kenarındaki Çinli tank komutanı, birkaç askerinin gevşeyen bir lastiği tamir edişini izliyordu. Uzaklardan gelen helikopter sesini duyunca içeri girip telsizle üstünü aradı.

"Benim bir fikrim yok," dedi üstü. "Ama ne olduğunu öğren-sen iyi olur."

Başını tanktan dışarı çıkararak adamlarına bağırdı, sonra kapaktan tüfeklerini vermeye başladı. İki dakika sonra askerler bozulan tankı bırakarak yolda yürümeye başladılar.

"İşte zirve," diye bağırdı Murphy. "İnecek bir nokta bul." Gurt kolektif koluyla oynadı, ama bu yükseklikte kontrolü çok az sağlayabiliyordu. "Bekle," diye bağırdı.

Normal bir inişten çok kontrollü bir çarpma gerçekleştirdiler.

212 kızaklarının üstüne hızla indi, ama kızaklar dayandı. Murphy emniyet kemerini çözüyordu bile.

"Şoför," dedi gülümseyerek. "Çalıştırmaya devam et, yalnızca birkaç dakika

sonra geleceğim."

Kapıyı açarak dışarı çıktı, birkaç adım geriye giderek kargo kapısını açtı. Bir çift kar ayakkabısı çıkararak ayaklarına geçirdi. Üzerindeki paltonun üstüne bir tane daha giydi. Bir sandığı karıştırarak içinden ihtiyacı olan şeyleri sırt çantasına koydu.

"Kaleyi koru," diye bağırdı helikopterin ön tarafına. "Ben patlayıcıları yerleştirmeye gidiyorum."

Gurt başıyla onaylayarak Murphy'nin savrulan karların arasında gözden kayboluşunu izledi. Sonra telsiziyle oynamaya başladı. Dinleyecek çok az şey olduğunu görünce vazgeçip normal frekansa geri döndü.

"Serap, serap, serap, burası Oregon, tamam."

Kontrol odasındaki Eric Stone endişeyle Hanley'ye baktı.

"Bu beşinci deneme, hiçbir yanıt yok."

"Serap, serap, serap, burası Oregon, tamam."

"Oregon, burası serap," diye yanıtladı Gurt. "Sizi sekize sekizden duyuyorum."

Sinyal iyonosferden yansıyıp gemiye inerken iki saniyelik bir gecikme oldu.

"Nerdesiniz?" diye sordu Hanley telsizi alıp.

"Mevkideyiz," diye bildirdi Gurt. "Adamınız randevu için gitti."

"Az önce kötü adamların konuşmalarını duyduk," dedi Hanley. "Birisi sizin tepeden geçtiğinizi duymuş ve araştırılmasını istedi."

"Bu iyi değil, Oregon," dedi Gurt hızla. "Murphy'ye ulaşıp onu uyarmamın bir yolu yok. Üstelik kalkışımız biraz zaman alacak."

"Tamam," dedi Hanley. "Murphy'nin çağrı cihazına sinyal gönderebiliriz, senin bulunduğun yere dönmesini söyleyeceğiz. Bu arada yaklaşan herkese karşı uyanık ol. Eğer gelirlerse havalan."

"Murphy'ye geri çekilmesi için mesaj gönder," dedi Hanley Stone'a. O da hemen klavyeye komutları yazdı.

"Görüş mesafesi bir iki metre," dedi Gurt. "Ve Murphy'yi bırakmıyorum... asla."

"Hayır, biz istemiyoruz..." diye söze başladı Hanley. "Oregon" diye telsize bağırdı Gurt. "Karda yaklaşan Çinli askerler var."

Çağrı cihazı öttüğünde Murphy eğilmiş patlayıcıları kara yerleştiriyordu.

Fünyeyi bağlamayı tamamlayıp ayağa kalktı, çağrı cihazını çıkardı.

"Kahretsin," dedi, patlayıcının uzaktan patlatılabilmesi için düğmeyi açtı. Sonra sırtında asılı olan M-16'yı indirip helikopterin yönüne doğru ilerledi.

Gurt koltuğunun arkasına uzanıp raftaki tabancasını aldı. Çinli askerler karda zorlukla yürüyor, Bell'e doğru yavaş ama sabit bir şekilde ilerliyorlardı. Tüfekleri ellerindeydi, ama daha ateş etmemişlerdi.

Murphy kar ayakkabılarıyla olabildiğince hızlı koşuyordu. Koşarken el bombası fırlatıcısını katlıyordu. Omzunun üstünden çantasına uzanarak roketle harekete geçen el bombasını çıkardı, fırla-tıcıya yerleştirdi. Çinli askerleri ilk fark ettiğinde meyilli yamaçtan hızla aşağıya iniyordu. Bell'den sekiz metre uzaktaydılar. Murphy açısını hesaplayıp el bombasını ateşledi. Bomba Çinli askerlerin üstünden geçip patladı. Askerler derin kara yüzükoyun yattılar.

"Bu da ne..." Gurt dönüp bakınca Murphy'nin uzaktan yaklaştığını gördü.

Türbine yakıt ekleyen Gurt kalkmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Murphy helikopterden altı metre uzaktaydı ve hızla helikoptere doğru geliyordu. İlk birkaç Çinli asker kardan kalkıp tüfeklerini omuzlarına yerleştirdi. Gurt pencereden ateş etmeye başladı. Birkaç saniye sonra Murphy'nin M-16'sı harekete geçti.

Üç metre kalmıştı. Gurt uzanıp yardımcı pilot kapısını açtı. Murphy ateşi kesti, sırt çantasını çıkarıp yavaşça arkaya yerleştirdi, içeri binip M-16'yı kucağına koydu. Gurt hem ateş ediyor, hem de kolektif kolunu kurcalıyordu.

"Günaydın," dedi Murphy sessizlik anında. "Ben yokken heyecanlı bir şey oldu mu?"

"Kalkamıyoruz," dedi Gurt birkaç el daha ateş ettikten sonra. "Bizi yerden kaldırması için çevrim kumandasını zorlamam gerekiyor."

Çinli askerler ilerlemeyi bırakmıştı. Artık öldürücü atışlarını yapmak için karda mevzi kazıyorlardı.

Murphy iki koltuğun arasından arkaya geçip iki kargo kapısını açtı. "Ateşi kesip bizi havalandır, Gurt. Ben bu çocuklarla ilgilenirim."

Çevrim kumandasını zorlamak helikopterler için iyi bir şey değildi. Çevrim kumandası iki yana oynatılırken kolektif kolunun da aşağı yukarı pompalanması.gerekiyordu. Bu şekilde helikopterin kalkması sağlanabilirdi ama aynı zamanda pervaneyi destekleyen direğin de helikopterin başka parçalarına

çarpmasına neden olunabilirdi. Bu durumda direğin zedelenmesine ya da kırılmasına yol açabilirdiniz.

Direği kaybederseniz helikopteri kaybetmişsiniz demekti.

Ateşli silahlarla çarpışma o kadar çabuk başlamıştı ki, Çinli tank komutanının adamlarını toplayacak zamanı olmamıştı. Şimdi birkaç dakikası olduğu ve adamları da kara gömüldüğü için ateşi doğru yöne yoğunlaştıracak emirler savurmaya başlamıştı.

Gurt çevrim kumandasını sağa sola oynatırken helikopter yavaş yavaş havalanmaya başladı.

Tam o sırada Çinli kumandan adamlarına ilerlemelerini haykırdı ve ilk saf ayağa kalktı. O anda Murphy el bombası fırlatıcısı-nın tetiğine bastı ve kabini foşş sesi ve yanık kokusu doldurdu. Bomba öndeki adamların bir buçuk metre kadar önlerine düşüp patladı. Bunun ardından Murphy'nin M-16'sı çalışmaya başladı. Şarjörü bitince yenileyip tekrar ateş açmaya hazırlandı.

Tam o sırada Gurt helikopteri kaldırıp savaş alanının uzağına doğru döndürmeyi başardı.

Murphy ikinci şarjörü de bitirirken karların içinde yatan kanlar içindeki Çinli askerlerden otuz metre uzaktaydılar. Şarjörü yeniden değiştirip M-16'yı bir kenara bıraktı, uzaktan kumandaya uzandı.

C-6 450 kiloluk TNT'ye eşdeğer bir güçle patladı. Tepenin kenarından büyük bir kar parçası kopup yamaçtan hızla aşağıya indi, askerlerin üstünü kapladı. Sonra heyelan devam edip yolu altı metre yüksekliğinde bir kar ve buz duvarıyla kapladı. Büyük bir uyum halindeki karşı tepede de kaya ve toprağı sarsan şok dalgasının etkisiyle daha küçük heyelanlar başladı. Bu heyelanlar yoldaki yığma iki buçuk üç metrelik bir yükselti daha ekledi. Çarpışmadan sonra hâlâ hayatta kalan askerler bu kar duvarının altında gömülü kaldı.

Kısım 38

Gulfstream'in pilotu yön bulucu ekranına dikkatle bakıyordu. Seçtiği rota fazla hata payı bırakmıyordu. Bangladeş ve Nepal arasına çıkıntı yapan Hindistan Hava Sahası'na ait dar koridorda ilerliyordu. Yüzey alanı en dar yerde yalnızca yirmi mil genişliğindey-di. Aşağıdaki toprak için üç ülke sıkı çekişme halindeydi.

Pilot Gulfstream'i geniş bir açıyla sola döndürdü.

"Efendim," diye bağırdı arka kabine. "En kötüsünü atlattık."

Gulfstream artık Nepal ve Bhutan arasındaki daha geniş arazinin üstündeydi.

"Tibet Hava Sahası'na varmamıza ne kadar kaldı?" diye sordu Cabrillo.

Pilot GPS ekranına baktı. "Beş dakikadan az." Juan Cabrillo'nun yorgunluktan tükenmiş olması gerekiyordu, ama değildi. Pencereden aşağıdaki dağlık bölgeye baktı. Yükselen güneş pembe ve sarı parıltılarla örtülüydü. Tibet tam önle-rindeydi. Güvenli telefona uzanıp tuşlara bastı.

Pekin'de Hu Jintao erkenden uyandı. Barkhor Meydanı'ndaki eylem fark edilmişti. Jintao yatağından hızla kalkıp yüzünü yıkadı, giyinip alt kata indi.

"Durum nedir?" diye sordu generale herhangi bir giriş sözcüğüne gerek duymadan.

"Hiçbir şey yerine oturmuş değil, bay başkan," dedi general. "Ama Rus tankları Moğolistan'a girmeye başladı. Büyükelçileri bu hareketin ülkeleri ve Rusya arasındaki bir talim olduğu konusunda bizi temin etti. Ancak bu hareket hızlarıyla önümüzdeki birkaç saat içinde Altay Dağları karşısındaki Tarim Havzası'ndan Çin'e girebilirler."

"Ya uçak?" diye sordu Jintao.

"Rusya'daki yığınak alanında birkaç paraşüt birliği var," dedi general. "Uydularımız pistte ilerleyen nakliye uçakları tespit etti. Ama şu ana dek hiçbir şey havalanmadı."

Jintao dış ilişkiler şefine döndü. "Şu anda Rusya'yla herhangi bir anlaşmazlık içinde değiliz," dedi. "Sınırımıza saldırı başlatmak için ne gibi bir nedenleri olabilir?"

"Şu anda ilişkilerimiz barışçıl."

"Çok garip," dedi Jintao.

"Rus büyükelçisi bu sabah saat 10'da bir toplantı istedi," diye ekledi. "Rica dün gece özel kanaldan geldi."

"İsteğinin ne olduğunu söyledi mi?" diye sordu Jintao.

"Hayır."

Jintao bir an sessizce dikilip düşündü.

"Bay başkan," dedi general. "Dahası var. Tibet başkentinden, şehrin ana meydanlarından birinde bir protesto gösterisi başladığına dair bir rapor geldi."

"Bölge başkanı ne diyor?" diye sordu Jintao.

General yanıt vermeden önce biraz bekledi. "Şey, bay başkan, sorun da bu. Başkan Zhuren'e ulaşamıyoruz."

"Vay canına, Gurt," dedi Murphy. "Çok yakındı," "Galiba mermilerden biri burnu kaldırmaya yarayan hidrolik hattı vurdu. Bana gelince sol omzumdan vuruldum." "Kötü mü?" diye sordu Murphy hızla. "Hâlâ uçabilir," dedi Gurt. "Ama biraz ürkütücü olur."

"Ben seni soruyorum, Gurt," diye kükredi Murphy. "Yaran çok kötü mü?"

Gurt, Bell'i yoğun bir bulut örtüsünün içinden yamaçtan aşağı indiriyordu. Helikopterin burnu aşağıya doğruydu ve adamların bedeni emniyet kemerine sıkıca dayanmıştı.

"Dur," dedi Gurt. "Bakman için öne eğileceğim."

Gurt gövdesini öne doğru eğdi, Murphy ona doğru eğilip baktı. Sonra elini uzatıp etrafı yokladı. Bir saniye sonra koltuğun köpüğünün içinden düzleşmiş mermiyi çıkardı.

"Mermi seni geçip koltuktaki metal plakada kalmış," dedi Murphy. "Ama kan kaybediyorsun."

"Şu ana kadar acımıyordu," dedi Gurt. "Galiba adrenalinim çok yüksek olduğu için pek fark etmedim."

"Yaranı sarmak lazım," dedi Murphy. "Bir dakika dayan, bir telefon açacağım."

Portatif telsizine uzanıp Oregon'u aradı.

"Oraya sıkıştır," dedi Gunderson. "Ama kovanların yan kapıdan çıkıp gitmesini sağla. Kargo alanında tüten mermi istemiyorum."

Gunderson'a yardım eden Dungkar askeri başıyla onayladı. On dakika önce Gonggar Havaalanı'nm sınırına monte edilmiş hızlı ateş eden bir uçaksavarı çekip almışlardı. Şu anda onu basit bir savaş uçağı yapmak için kargo bölümüne monte ediyorlardı. Askerler, hangarın öbür ucundakiler gibi hızla çalışıyorlardı.

George Adams, Dungkar askerlerinin saldırı helikopterindeki yakıt tankını dolduruşunu izledi. Son on dakikadır kontrolleri ve silah sistemlerini anlama çabasıyla uçağın içinde dolanıp duruyordu. Bu kuşu uçurabileceğine ikna olmuştu, silahların istendiği gibi çalışmasını sağlayıp sağlayamayacakları ise biraz daha belirsizdi.

"Dungkar Hava Kuvvetleri'ne hoş geldiniz," dedi Gunderson, yanına gelerek. "Biz uçacağız, siz öleceksiniz."

"Orda işler nasıl gidiyor?" diye sordu Adams, gülümseyerek.

"Emin değilim," dedi Gunderson. "Silahı arkaya yerleştirdik ve bir ahır inşa etmeye yetecek kontrplakla destekledik, ateşlediğimiz ilk seferde dışarı fırlamazsa sorun yok demektir. Ya sizde işler nasıl?"

"Çincem biraz paslanmış," dedi Adams. "Okyanusun dibindeki bir gemi kadar paslı. Ama sanırım bu canavarı idare edebilirim."

Gunderson başını salladı. "Bir anlaşma yapalım, eski dostum," dedi gülerek.

"Neymiş o?"

"Oraya vardığımızda birbirimizi vurmayalım, tamam mı?"

Dönüp kargo uçağına doğru yürümeye başladı. "İyi şanslar," dedi omzunun üstünden.

"Sana da," diye karşılık verdi Adams.

O sırada kapı yükselmeye başladı, gün ışığı ve soğuk hava hangara doldu. Bir dakika sonra saldırı helikopteri piste çıktı ve kargo uçağını piste çıkarmak için ön tarafına motorlu bir araba takıldı.

Barkhor Meydanı hızla Tibetlilerle doluyordu. Kriz anında işleyen, insanlardan oluşan basit telgraf sistemi fazla mesai yapıyordu. Dört blok ötede Çinli askerlerden oluşan bir müfreze barakalarından zırhlı personel taşıyıcılara binerlerken, başkanın evinde bir eylem olduğu haberi geldi.

Tibetliler caddeleri tıkamış, trafik yavaşlamıştı.

"Gaydacı, Gaydacı, burası Maskeli Balo."

"Maskeli Balo, burası Gaydacı, seni duyuyoruz."

"Derhal çıkış istiyoruz," dedi Reyes. "Hedefi görüyoruz."

"Çıkış noktasını verin, Maskeli Balo."

"Nokta bir, bir, birinci, Gaydacı. Nokta bir üç, ikinci HH."

"Çıkış koordinatları anlaşıldı. Maskeli Balo, üç dakika içinde

geliyorum."

Onları nehre bırakan helikopter emri alınca Lhasa ve Gong-- gar Havaalanı'ndan on mil uzakta beklediği noktadan havalandı.

Pilot haritada ayarladıkları çıkış noktasına baktı, dizlerinin üstünde bir not defterine karaladığı notu inceledi. Hızla ve alçaktan Barkhor Meydanı'na doğru ilerledi.

Little Lhasa'daki Dalai Lama iletişim odasında bir dizi telsizin önünde bekliyordu. Son birkaç dakikada Tibet'teki ajanlar ilerleme kaydetmeye başlamıştı. Operasyon en azından şu ana dek kusursuz gidiyor gibi görünüyordu.

Yardımcısına döndü. "Eve dönüş hazırlıklarımız tamamlandı mı?"

"Bay Cabrillo'dan haber gelir gelmez, Kutsal Efendimiz," dedi. "İki saat içinde jetle oraya götürebiliriz sizi."

Dalai Lama bir an düşündü. "Havalandıktan sonra Tibet üstüne varışımız ne kadar sürer?"

"Aşağı yukarı yarım saat."

"Şimdi tapınağa dua etmeye geliyorum," dedi Dalai Lama. "Durumu izlemeye devam et."

"Tamam, Kutsal Efendimiz."

Chuck Gunderson, George Adams'ın saldırı helikopterinde emniyet kemerini takmasına yardım ediyordu. Hangarın içindeki Çinli kasklardan hiçbiri başına sığacak kadar büyük değildi, bu yüzden o da iletişim için telsizin yerleştirilmiş olduğu kendi başlığını kullanıyordu. Mayo giymiş şişman bir kız gibi sıkışmıştı koltuğuna.

"Bunları bizim gibi iri adamlar için yapmıyorlar," diye takıldı Adams.

"Bir de benimkini görsen," dedi Gunderson. "Çinliler hâlâ niteliğin nicelikten daha önemli olduğuna inanıyorlar. Kokpitim İkinci Dünya Savaşı'ndan

kalmaymışım gibi görünmeme neden oluyor. Radyoda Glenn Miller'm çalmasını bekliyorum."

"Kontrol paneline bak," dedi Adams, Gunderson işini bitirip merdivenlerde doğrulurken. "Elli yedi model Chevy'den daha fazla metal var."

Tam o sırada Eddie Seng hızla yanlarına geldi. "Havalanıp pisti açmanız gerekiyor. Cabrillo aradı. Beş dakika uzakta."

Gunderson Pleksiglas siperi Adams'ın üstüne indirip sıkıca yerine geçirdi. Sonra tepesine eliyle vurup başparmaklarını havaya kaldırarak Adams'a tamam işareti verdi. Merdivenden inerek Tibetli yardımcıların merdiveni çekmelerine yardım etti. Seng'le birlikte kargo uçağına doğru giderken saldırı helikopterindeki türbin motorlarının çalışmaya başladığını duydu.

"Bay Seng," dedi Gunderson. "Son haberler nedir?"

"Burdaki en üst rütbeli subay olan Çinli teğmeni sorguladım," dedi Seng. "Biz güçlerini ele geçirmeden önce Pekin'e haber ulaş-tıramamış."

"Bu durumda şimdilik Çinli savaşçıların ülke dışından saldırıda bulunmaları konusunda endişelenmemize gerek yok," dedi Gunderson kargo uçağının kapısına ulaşırken.

"Eğer Ruslar işlerini yapıp Çinlileri tetikte tutarlarsa, senin işin şimdilik Dungkar güçleri için kapalı hava desteği sağlamak gibi görünüyor."

"Elimden geleni yaparım," dedi Gunderson, kargo uçağının yan kapısına tırmanırken.

"Güzel," dedi Seng, uçağın yan tarafına bir şaplak indirerek. "Şimdi işe giriş, patron geliyor."

Tam o anda Adams kolektif kolunu çekti ve Çin helikopteri yerden havalandı. Adams kumandayı sağlamaya çalışırken helikopter biraz sarsıldı, ama sonra ilerleyip Lhasa'ya yöneldi.

Gunderson kokpite çıkıp koltuğuna süzüldü, motoru çalıştırma işlemini başlattı. Bir çift motor sorunsuz çalışırken arkadaki tüfeği idare etmeye çalışan dört Dungkar'a. baktı.

"Pekâlâ çocuklar," diye bağırdı motorun gürültüsünün üstünden. "Nereye ve ne zaman ateş edeceğinizi ben söyleyeceğim. Şimdilik küçük bir uçuşa çıkıyoruz."

Bu söylediği kulağa çok basit geliyordu, ama Tibetlilerin hiçbiri daha önce bir uçağa binmemişti.

Oregon'da Hanley mikrofonun tepesinde durup anlaşılır bir sesle konuştu.

"Az önce kontağına bir mesaj gönderdim. Sinyal olarak yanıp sönen kırmızı ışıkları ara."

"İlk planladığımız nokta mı?" diye sordu Murphy.

"Evet," dedi Hanley. "Gurt'e gelince, Huxley'yle konuştuk. Yaraya mümkün olur olmaz direkt basınç uygulamalısın."

"Uydu gözetlemede bizi görebiliyor musunuz?" diye sordu Murphy.

"Evet," dedi Hanley, ekrana bakarak. "Randevu noktasından beş dakika uzaklıktasın."

"İner inmez rapor edeceğim," dedi Murphy.

Telsiz kesildi. Hanley, Seng'in numarasını tuşlayıp bekledi.

Briktin Gampo ışıkların yanıp söndüğünden emin olduktan sonra gökyüzüne baktı. Bulurlâ'r alçak, neredeyse sis halindeydi, fakat her saniye yer değiştiriyor, açık hava boşlukları bırakıyorlardı. Uzakta yaklaşan bir helikopter sesi duydu. İçeri girip sobadaki çayı karıştırdı, sonra gelenleri beklemek için dışarı çıktı.

"Birini görüyorum," dedi Murphy, işaret ederek.

Son birkaç dakikada Gurt'ın yüzü kül gibi olmuştu. Murphy alnında ter damlacıkları görebiliyordu ve helikopteri kontrol eden eli titriyordu.

"Dayan," dedi Murphy. "Nerdeyse geldik."

"Gözümün kıyısında siyah lekeler görmeye başladım," dedi Gurt. "İneceğimiz yer konusunda bana rehberlik etmen gerekebilir."

Kalkan kargo uçağının sesi çok yüksekti. Eddie Seng telefona bağırmak zorunda kaldı. "Çok mu kötü?" diye sordu Hanley'ye.

"Bilmiyoruz," dedi Hanley. "Ama birisini hemen göndermemiz gerekiyor, kuzeye uçuş birkaç saat sürüyor. Eğer destek gerekmezse geri çağırabiliriz."

"Anlaşıldı," dedi Seng.

Sonra Huxley'in gönderebileceği eğitimli bir hemşire olup olmadığını görmek için geçici kliniğe gitti. Beş dakika sonra helikoptere yakıt ikmali yapılmış, araç sınırlı hemşirelik geçmişi olan bir Tibetli ve malzemelerle birlikte havalanmıştı.

"İyice yaklaştın, Gurt," dedi Murphy. "Yerden altı metre yüksektesin."

Gurt alçalmaya başladı, ama birden Bell'in kontrol paneline kustu. "Eğer

yapamazsam diye söylüyorum, gösterge yeşile döndüğünde bu üç düğmeyi aşağı indir. Böylece türbinler kapanacaktır," dedi uçuş tulumunun koluyla ağzını silerek.

Ağır ağır inerken yerden bir buçuk metre yükseklikte durup havada bir saniye asılı kaldı, sonra yere kadar olan mesafeyi indi. Helikopter kızaklarının üstüne inerken emniyet kemerinin içinde yığılarak hareketsiz kaldı.

Murphy helikopterin soğumasını beklerken onun emniyet kemerini çözdü, sonra motorları kapatıp pervanelerin durmasını bekledi. Sonra hemen aşağı inerek pilot tarafındaki kapıya koştu. Gampo'nun yardımıyla Gurt'ı çadıra taşıdılar.

Sonra Murphy bıçağıyla onun tulumunu kesmeye başladı.

Kumaş kanla ıslanmıştı ve yaradan hâlâ kan sızıyordu.

"Efendim," dedi Gulfstream'in pilotu. "Yaklaşıyoruz." Cabrillo pencereden dışarı baktı. Gonggar Havaalanı'mn uzak ucundaki yanan enkazın dumanı tütüyordu hâlâ. Güneş ufkun üstündeydi ve altmış mil uzaktaki Lhasa'yı şöyle böyle seçebildi. Koridordan kapısı açık kokpite ve ön camdan dışarı bakınca pistten yetmiş mil yukarıda yükselmeye devam eden gümüş rengi uçağı görebiliyordu. Yerde birkaç kamyon havaalanından uzakla-şıyordu.

Pistin otuz metre yukarısında ve iki yüz metre rüzgâr yönün-deydiler. İki dakika sonra tekerlekler gıcırtıyla yere sürtündü. Pilot uçağı terminale doğru sürüp durdurdu. Cabrillo aşağı indiğinde türbinler hâlâ çalışıyordu.

Başkan Zhuren'in gözleri bantlanmış, bilekleri arkadan bağlanmıştı. Yatak odasına dalan siyah saçlı adam, onu hızla yanında götürüyordu. Zhuren yakınlardaki kalabalık insan gürültüsünü duyabiliyordu. Birkaç blok öteden ateş sesleri duyuldu.

Uzaklardaki bir helikopterin homurtusu duyuluyordu. Reyes, Zhuren'i kalabalığın arasından geçirirken King dürbünüyle seyrediyordu. Reyes'in yanındaki Dungkar askerlerine insanları iniş bölgesinden temizlemelerini emrettiğini gördü. Tünediği yerde dönerek birkaç blok ötede zırhlı kamyonların yaklaştığı yöne baktı. Tibetlilerin oluşturduğu kalabalık onları durdurmaya çalışıyordu, ama makineli tüfek mermileriyle yere düşüyorlardı. Öndeki APC dar bir sokaktan geçerken Tibetliler ondan kaçıyordu. Yere düşmüş bir Tibetli özgürlük savaşçısının üstünden geçtiğini gördü. Adamı bir tren rayındaki kurbağa gibi dümdüz etti.

Çantasına uzanarak zırh delici mermilerin bulunduğu kemeri çıkardı, mermileri

.50'liğe yerleştirdi. Ateş etmeye başladığında helikopter yere inmek üzereydi.

Yedi saniyede on mermi. Ek olarak on mermi daha.

Öndeki APC durdu. Arkadakiler de durmak zorunda kaldı.

Zhuren'in kulaklarındaki helikopter sesi çok güçlüydü. İçeriden çekildiğini ve dışarıdan bir koltuğa itildiğini hissetti. Sonra yanına birisi daha oturdu. Havayı kokladı. Kendisini evinin güvenliğinden bilinmeyene çeken siyah saçlı adamdı bu.

Helikopter kalktı.

"Üzerimizde asılı kalacaklar ve biz içeri tırmanacağız," dedi King, Dungkar yardımcısına.

"Bay Efendim," dedi Tibetli. "Ben kalabilir miyim?"

"Planın nedir?" diye sordu King.

Tibetli vatandaşlarının arızalanan APC'nin üzerine üşüştüğü yeri işaret etti.

Helikopter neredeyse damdaydı. King sırt çantasına uzanıp siyah kumaş bir çanta çıkardı. "Bunlar el bombalan," dedi. "Nasıl çalıştıklarını biliyor musun?"

"Metal şeyi çekip kaçıyorsun, değil mi?" dedi Dungkar gülümseyerek.

"İşte bu kadar," dedi King. "Ama bunları kullandığın zaman adamların geri dursun, bunlar insanı rendeden geçmiş peynir gibi paramparça eder."

Helikopter damdaydı ve alçalıyordu. Tibetli çantayı kapıp aşağı inmek için merdivene koştu.

"Teşekkür ederim, efendim," diye bağırdı Dungkar askeri.

"İyi şanslar," diye bağırdı King, helikopterin içinden bir çift el ona doğru uzanırken. Kızakların üstüne çıktı, sonra başını eğip içeri girdi.

"İşler nasıl?" diye seslendi Reyes kapı kapanırken. Helikopter Gonggar Havaalanı'na doğru döndü.

"Ne dediklerini biliyor musun?" diye sordu King yorgun bir sesle. "Öğle yemeğinden önce insanların bütün gün yaptıklarından daha çoğunu yapıyoruz."

Kısım 39

"Bay Seng," dedi Cabrillo. "Şu ana dek harika iş çıkardınız."

Kuzeyden soğuk bir rüzgâr esiyordu. Orman ve buzulların kokusunu taşıyan rüzgâr aynı zamanda yakıt ve barut kokusunu da getiriyordu. Cabrillo deri ceketinin/ermuarını boynuna kadar çekti, sonra arka cebine uzanıp dikkatle katlanmış beyaz mendilini çıkardı, akan burnunu sildi.

"Teşekkürler, efendim," dedi Seng. "En son durum raporu şöyle. Murphy ve sözleşmeli pilotu patlayıaları yerleştirmeyi ve geçite çığ düşürmeyi başardılar. Bütün Çin zırhlıları hareketsiz hale getirildi. Rusların ilerleyişine aldırmayıp Lhasa'ya geri dönmeye karar verseler bile gidebilecekleri tek rota onlara en az kırk sekiz saate mal olur ki, bu da hava iyi giderse."

"Bu operasyonla ilgili sorunlar neler?"

"Sözleşmeli pilot Gurt Guenther küçük ateşli silahla yaralandı," dedi Seng. "Yarasının büyüklüğü bilinmiyor."

"Destek gönderdiniz mi?"

"Kasım'ın yönetimindeki bir yardım helikopteri yolda," dedi Seng. "Ama yakıt için durdular ve inmeyi başardılar, bu yüzden Gu-enther'in durumu o kadar da ağır olmayabilir. Eğer Murphy'nin ekibi kendi başlarına uçabilirse Kasım'ı geri çağırabiliriz."

"Güzel," dedi Cabrillo. "Ona burda ihtiyaç duyabiliriz."

"Havadan söz etmişken, bu öğleden sonra geç kalmış bir bahar fırtınasıyla karşılaşacağız, sonra yarın ve önümüzdeki birkaç gün için hava iyi olacak. Tahminlere göre, beşle sekiz santim arası kar olacak ve yavaş yavaş ısınma eğilimine geçmeden önce donma seviyesinin altına inecek."

"Hava Çinliler gibi bizi de etkiliyor," dedi Cabrillo. "Ama Dungkar güçleri için bu bir avantaj olabilir. Bunu Tibet'in lehine bir faktör olarak görebiliriz."

Doğudan yaklaşan bir helikopterin sesi duyuluyordu. Cabrillo uzaklara bakıp tipini anlamaya çalıştı.

"Bu bizimkilerden biri, efendim," dedi Seng. "Reyes, King ve Legchog Zhuren'i taşıyor."

"Mükemmel."

İki adam terminale doğru yürümeye başladı. Zhuren yakında orada olacaktı.

"Çinlilerden kurtarılan bir helikopteri Bay Adams'ın yönetiminde sahaya göndermeyi başardık. Ayrıca Gunderson'un kontrolündeki bir kargo uçağını bir savaş gemisine dönüştürdük. Kiralık Bell'ler ve avcı da var."

"Yeni canlandırılan Tibet Ordusu için harika bir filo."

"Plandaki diğer her şey zamanında gerçekleşti. Fakat Çinli teğmeni sorgularken bir sorun ortaya çıktı," dedi Seng.

"Neymiş o?"

"Tibet'teki Çinli askerlerin sayıları her zaman daha az olduğu için eğer istila edilirlerse -yani hiç umudun olmadığı Kırık Ok durumunda- planları Tibetli asilerin üzerine havadan felç edici gaz sıkmakmış."

"Varillerin üzerinde bazı semboller olmalı," dedi Cabrillo. "Washington'u arayıp nasıl etkisiz hale getireceğimize dair tavsiye alırız."

"Sorun da bu," dedi Seng inmek için havada asılı duran helikopterin gürültüsünü bastırmak için. "Teğmen gazların nerde depolandığını bilmiyor. Yalnızca var olduklarından haberdar."

Cabrillo ceketinin cebine uzanıp bir Küba purosu çıkardı. Ucunu ısırarak bir kenara tükürdü, diğer eliyle Zippo çakmağını çıkararak tek eliyle puroyu yaktı. Konuşmadan önce purosunun ateşini iyice canlandırdı.

"Öyle hissediyorum ki, Bay Seng, bu çok uzun bir gün olacak."

Murphy öfkeliydi. Gampo zayıf düşmüş ve kan kaybetmekte olan Gurt'le çadırda yalnız bırakmıştı onu. Eğer korkmuş Dung-fazr'lann kana karşı verdikleri reaksiyon buysa bu savaşı daha başlamadan kaybetmişler demekti. Oregon yardım gönderiyordu, ama bir Bell'in uçabileceği en yüksek hızla bile saatler sürerdi yardımın gelmesi. Dostu ve savaş arkadaşı Gurt her dakika daha da zayıf düşüyordu. Derisi çirkin bir gri renk almıştı ve bilinci bir gidip bir geliyordu.

Tam o sırada çadırın kapısı açıldı ve Gampo içeri girdi.

Bir elinde uzun çimen yaprakları, diğerinde ıslak çamur vardı. Çenesinin altındaysa tanımlayamadığı bir hayvanın bir parça eti duruyordu.

"Ne cehenneme gittin?"

"Sobanın ateşini karıştırın," dedi Gampo sessizce, çimen ve çamuru yere koyarken. "Sonra bunları ateşe ekleyin," diye ekledi, içinde toz mineraller

bulunan deri bir torba çıkararak. "Çadırın içinde iyi bir dumana ihtiyacımız var. Bunu yaptıktan sonra bunu çayın içinde pişirip et suyu hazırlayın," dedi eti işaret ederek.

Murphy, Gampo'ya delirmiş gibi baktı.

Ama Tibetli Gurt'ın yarasını temizleyip bandajlamaya başlamıştı bile, bu yüzden Murphy de kendisine söyleneni yaptı. İki dakika sonra çadır limonla yıkanmış tarçın kurusu gibi kokan bir dumanla dolmuştu. Üç dakika daha geçti ve Gampo kalkıp Murphy' ye baktı. Sonra ona gelip Gurt'u doğrultmasına yardımcı olmasını işaret etti. Çimen ve çamur önde ve arkada dikdörtgen biçiminde bir çift bandaj gibi kurumuş ve deriye tutkalla yapıştırılmış sıva gibi olmuştu. Gurt'ın gözleri titreyerek açıldı ve birkaç derin nefes aldı.

"Ona ayı suyunu ver," dedi Gampo. "Ben gidip uçan geminizi çalıştırayım."

Rus ve Moğolistan sınırının hemen karşısında General Ale-xander Kernetsikov dizel dumanıyla kaplı havayı derin derin soluyordu. Novosibirsk'ten ayrıldıktan sonra tank kafilesinin önündeki tankta gidiyordu. Kapaktan dışarı çıkardığı kafasında kulaklığı olan bir miğfer vardı böylece diğer subaylarla iletişim kurabiliyordu. Üzerinde de bir Noel ağacını süslemeye yetecek kadar madalya olan bir üniforma vardı. Dudaklarında yanık olmayan bir Küba purosu taşıyordu. Elinde kafilenin hızını izlemek için kullandığı bir GPS tutuyordu.

Tibet sınırına olan mesafe beş yüz mildi. Saatte otuz beş mil hız yapıyorlardı.

Kernetsikov tepedeki savaş uçaklarının çizdikleri çapraz çizgilere baktı. Sonra yeni bir şey olup olmadığını öğrenmek için telsizden istihbarat subayını aradı. Hava sonraki birkaç saat içinde kara dönüşecekti. Onun dışında her şey aynıydı.

Macau'da, Sung Rhee'nin sabrı taşmak üzereydi.

Marcus Friday uçağının bulunduğunu öğrenmiş, kendisini alıp şehirden götürmek için geri dönmesini emretmişti. Stanley Ho paha biçilmez Buda'sının çalınması konusunda hâlâ öfkeliydi. Fri-day'in daha sonra bulduğunun sahte oluşu öfkesini daha da artırmıştı.

Çin Donanması açık denizlerde yasadışı olarak durdurdukları kargo gemisinin Macau'daki olayla bir ilgisi olmadığını anladıktan sonra, gözlem hatlarını genişletmiş ve Oregon'un izini Vietnam'a kadar sürmüşlerdi.

Po Da Nang polis merkezinde tanıdığı bir arkadaşına birkaç telefon açmış ve C-130'un da Da Nang'dan Bhutan'a gitmek için ayrıldığını öğrenmişti. Birkaç telefon ve rüşvetten sonra heykeli çalan grubun Tibet yolunda olduğuna dair bir

söylentiye ulaşmıştı.

Po Çinli polis memuruydu ve Tibet de Çin bölgesindeydi, bu yüzden bu ipucunu takip etme niyetindeydi. Macau'dan Cheng-do'ya uçarak son uçakla bir gece önce Gonggar'a varmıştı. Tibet polis gücüne ait Kamu Güvenliği Ofisi'ne vardığında ofis kapanmıştı. Bu yüzden bir otele gidip sabahı beklemişti.

Lhasa sabahına tam bir kaos hâkimdi, ama polis şefiyle buluşmayı başardı ve sokak çatışmaları artmadan önce soruşturmasına yardım etmeleri için beş altı adam talep etti. Şu ana dek orkestra üyelerinden hangisinin elebaşı olduğunu anlayabilmişti. Cabrillo'nun çalışan tek video kamerasındaki görüntüsü beynine yalnızca ölümün ya da deliliğin sileceği bir delik açmıştı.

Po hedefini bulup bulamayacağını görmek için yola çıkmıştı, yaklaşan savaş konusunda hiçbir fikri yoktu.

Po ve diğer polisler Lhasa"yı kolaçan etmek için altı kişilik büyük bir kamyona doluşurlarken Çinli askeri subaylar durumun ciddiyetini kavramaya başlamışlardı. Şehrin kontrolünü sağlamak ve asi güçleri ezmek için toplanmaya başlamışlardı.

Dungkar da planını uygulamaya başlamıştı.

Zaman çok önemliydi ve Cabrillo'nun kaybedecek hiç zamanı yoktu. Uykusundan uyandırılıp bağlanan ve güneye yeraltındaki bir havaalanına getirilen bir adam için Legchog Zhuren şaşırtıcı derecede saldırgandı. Cabrillo önce Zhuren'in iyilik hissine hitap etmeye çalışarak zehirli gaz işlemini, stokların nerede bulunduğunu açıklamasını istedi, ama Zhuren, onun yüzüne tükürdü.

İyiliğin Zhuren'in önem verdiği bir özellik olmadığı belli olmuştu.

"Bağlayın," dedi Cabrillo.

O ana dek Cabrillo, Zhuren'in önündeki sandalyede oturmasına izin vererek saygı göstermeye çalışmıştı, şimdiyse gereksinim duyduğu şeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti ve bunun için de Çinli liderin bağlanması gerekiyordu. Seng ve Gannon, onun kollarını ve bacaklarını bantlayıp sandalyeye bağladılar.

"Serumu hazırla," dedi Cabrillo, Huxley'ye.

"Sen ne..." demeye çalıştı Zhuren.

"Tibetlilerin yanı sıra Tibet'teki Çinlileri de korumak için sana kibarca sordum," dedi Cabrillo. "İşbirliği yapmak istiyor gibi değilsin. Dilinin çözülmesine yardım edecek bir serumumuz var. İnan bana, ilk bilinçli hatırandan en son ne zaman

seks yaptığına kadar bize her şeyi söyleyeceksin. Tek sorun şu: dozajı her zaman doğru veremiyoruz. Çok fazla verirsek hafızan karatahtadaki yazıların ıslak bir bezle silinmesi gibi yok olup gider. Bundan kaçınmak için dozajı genellikle yavaş yavaş artırıyoruz, ama sen beş para etmez herifin birisin, bu yüzden sanırım bu aşamayı geçeceğiz."

"Yalan söylüyorsun," dedi Zhuren sesinde korkuyla.

"Bayan Huxley," dedi Cabrillo. "Teğmenin koluna 20 cc. Lütfen."

Huxley, Çinli teğmenin bağlı olduğu yere gitti. Doğru miktarı bulana kadar iğnedeki sıvının bir kısmını havaya sıktı, sonra adamın kolunu alkollü bir pamukla sildi, iğneyi damara soktu. Cabrillo saatinin saniye kolunu on beş saniye geçene kadar takip etti.

"Adın ve doğduğun yer, lütfen," dedi.

Teğmen bu bilgiyi dili yanıyormuş gibi verdi.

"Lhasa'daki toplam asker gücü ne kadar?"

"Yaklaşık sekiz bin dört yüz asker var," dedi teğmen. "Altı bini kuzeye Moğolistan'a gönderildi. Geriye iki bin dört yüz tanesi kaldı. Bunların iki yüz ellisi hasta veya yaralı. Geriye kalan askerler Tabur S, Tabur L..."

"Bu kadarı yeterli," dedi Cabrillo.

"Benim için bir sakıncası yok," dedi teğmen gülerek. "Zırhlılarımızın dökümü şöyle. Dört T-59..."

"Bu kadarı yeterli," dedi Cabrillo.

Zhuren dehşet içinde teğmene bakıyordu.

"Bayan Huxley," dedi Cabrillo yavaşça. "100 cc. Hazırlayın lütfen."

Zhuren konuşmaya başladı ve neredeyse yarım saat boyunca susmadı.

Cabrillo, Zhuren'in açıkladığı notlan tarıyordu. Seng'e dönüp haritadaki bir noktayı işaret etti, sonra bölgeye ait bir uydu fotoğrafını inceledi.

"Bu işi kendim yönetmek istiyorum," dedi yavaşça. "Bir düzine adama, hava korumasına ve gazı tahrip edecek bir yönteme ihtiyacım var."

"Efendim, hangarın dökümünü yaptım," dedi Gannon. "Malzeme odasında bir çift yakıt hava karışımlı demet bombalan buldum."

"İşe yarar," dedi Cabrillo.

Stanley Ho'nun Macau'da bir malikânesi olup yasalhğın her türlü izini taşıyabilirdi, ama gerçekte sokak seviyesi haydutluğunun yalnızca bir adım ötesindeydi. Winston Spenser'ın kendisini Altın Buda konusunda kazıkladığını öğrendiğinden beri her anı intikam almayı düşünerek geçiriyordu. Sorun yalnızca Spenser'ın kendisini soymuş olması değildi, bu yalnızca biriydi. Önemli olan Stanley Ho geçmişte Sperser'la pek çok kez iş yapmıştı. Spenser, onun yüzüne gülümsemiş sonra da sırtından bıçaklamıştı. Ho'ya göre bu Spenser'ın kendisiyle oynadığı, sanat eseri satıcısının iyi niyetli yalakalıklarının ve arzularını karşılamasının aslında yalnızca büyük aldatmaca için hazırlık olduğu anlamına geliyordu. Spenser, ona bir ahmak gibi davranmıştı, Ho en çok bundan nefret ediyordu.

Ho kâtibe rüşvet vermek için Macau göçmen dairesine şahsen kendisi gitmişti. Adam, ona hırsızlıktan bir gün sonra ülkeden çıkan herkesin listesini vermişti. İçlerinden olanaksız olanları sildikten sonra Ho'nun elinde yalnızca üç isim kalmıştı. Gizli bir Çin örgütünden tuttuğu üç adamı Singapur, Los Angeles ve Asuncion, Paraguay'ya göndermişti, ilk ikisi hatalıydı; adamlar gözlenip onların olamayacağı karar verilince gönderilen adamlar geri çekilmişti. Ho belki de araştırmayı genişletmesi gerektiğini, belki Spenser'ı kazayla atlamış olabileceğini düşünüyordu. Bu işin planlandığından daha uzun sürebileceğini düşünmeye başlamışken faksla bir resim geldi.

Telefonu çaldığında Ho fotoğrafa bakıyordu.

"Evet mi, hayır mı?" diye sordu kaba Çinli aksanlı bir ses.

Ho bir saniye daha bakıp gülümsedi. "Elleri ve başı," dedi sessizce. "Buza koyup gece buraya yollayın."

Telefon kapandı.

Genelde Paraguay ve özelde Asuncion Güney Amerika'dan çok Avrupa hissi veriyordu insana. Dev taş binalar ve fıskiyeli geniş parkları Rio değil, Viyana diye çığlık atar gibiydi. Spenser yakındaki makineden aldığı yemleri güvercinlere atıp alnındaki terleri sildi.

Gerçek şu ki suç işleyen bir adam asla özgür olamazdı, başarmış gibi görünse de.

İşlediği suç aklından hiç çıkmıyor ve ruhuna eziyet ediyor, içinde tutması ise durumu daha da kötüleştiriyordu. Yalnızca bir sosyopat pişmanlık hissetmezdi.

Spenser elindeki son yem kırıntılarını da temizledikten sonra kuşların yemler üzerinde kavga edişlerini izledi, ardından ayağa kalktı. Öğleden sonra geç

vakitti. İsimsiz oteline gidip yemeğe çıkmadan önce biraz kestirmeye karar verdi. Yarın kiralık bir ev bakacak ve hayatını yeniden inşa etmeye başlayacaktı. Bugünkü planı yemek, uyumak ve her şeyi unutmaktı.

Sanat eseri satıcısı aptal değildi. Ho'nun onu bulmak için dünyanın altını üstüne getireceğini biliyordu.

Ama şu anda her şeyi zihninin gerilerine atmak istiyordu. Buradaki izinin bulunmasının en azından birkaç gün alacağını düşünüyordu, o da bulunursa tabi. Bu da ona başkentten kırsala doğru gitmesi için zaman kazandırırdı. Orada dostlar edinirdi ve birileri onu araştırmaya başladığında kendisini uyarırlardı. Eğer çok yaklaşan olursa da saklanırdı.

Ama şu anda savunmasız ve yorgundu. Yarın endişelenebilir-di, bu gece güzel bir Arjantin bifteği yiyecek, bir şişe kırmızı şarap içecekti. Parktan geçerek kaldırım taşı döşeli yoldan aşağıya inip oteline doğru giden tepeyi tırmanmaya başladı.

Kaldırım boştu; çoğu insan gün ortası molasındaydı. Bu ona rahatlık veriyordu. Yürürken bir yandan da şarkı mırıldanıyordu, "Yüreğimi New York'ta bıraktım". Blokun yarısına gelmişti ki otelinin tentesini gördü.

Spenser hâlâ şarkısını mırıldanırken kaldırımdaki yan kapı açıldı ve boynuna bir ilmek geçirildi? Şarkısı boğazında kaldı.

Katil, Spenser'ı şimşek hızıyla öldürüp caddeye bakan bir evin arka bahçesine sürükledi. Evin sahipleri şehir dışındaydı, ama bu katil için pek önem taşımıyordu, evde bulunacak kadar talihsiz olsaydılar onları da öldürürdü.

Spenser'ın cesedinden geriye kalanlar dört gün sonra bulundu. Elleri ve başı yoktu, ama kollan dikkatle göğsünün üstünde kavuşturulmuştu ve kemerine Kanada pasaportu sokulmuştu.

Kısım 40

Turbo pervaneli uçak iniş için Tarawa'nın başkenti Kiribati'ye yaklaşırken Truitt suya bakıyordu. Su açık safir rengindeydi ve yüzeyin altındaki mercan kayalıkları açıkça görülüyordu. Küçük ka-nolardaki balıkçılar ve dıştan takmalı motorlu araçlar suyu yararak ilerliyordu. Siyah gövdeli bir yük gemisi ana limanda iskeleye bağlı duruyordu.

Güney Pasifik'ten bir sahne gibiydi bu.

Uçak kalabalık değildi, yalnızca Truitt, gülümsemeyi kesmeyen tombul bir adalı adam ve arka tarafta da kargo bulunuyordu. Kabinin içi tuz, kum ve tropik yerlerdeki her şeye nüfuz eder gibi görünen hafif küf kokuyordu. Uçağın içi sıcak ve nemliydi. Truitt alnını bir mendille sildi.

Pilot uçağı toprak pistle aynı hizaya getirip rahatlıkla indirdi.

Hafif hoplama, uçağı yavaşlatan frenlerin hissi ve terminal binasına doğru yavaşça yaklaşma. Truitt pencereden bakarken uçak terminal binasının önünde durdu. Pilot arka tarafa gidip kapıyı indirirken nem dalgası ve çiçek kokulu hava içeriye doldu. İlk olarak adalı adam aşağıya inip kollarında gülümseyen çocuklar taşıyan kadına doğru gitti. Truitt koltuğunun arkasındaki çantasını aldı. Ayağa kalkıp merdivenlerden indi. Kiribati ve Tuvalu başkanları onu bekliyordu.

Halpert'ın tuttuğu avukat geniş dağ evinin arka verandasında oturuyordu. Uzakta, sınırları taş çitlerle belirlenen ve arazinin amacı konusunda kuşkuya yer bırakmayan saman yığınının bulunduğu otlakta siyah saçlı bir adam propan yakıtlı portatif ısıtıcıyı ayarladıktan sonra masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Andorra hükümetinin başı olan Marc Forne Molne nazik, ama direkt konuşuyordu.

"Müdürlerinize ülkeme yapacağınız yatırımı içtenlikle takdir ettiğimi bildirebilirsiniz, iyi şirketler için ev bulmak her zaman hoşumuza gider. Ancak, basit bir gerçek var ki, o da şu: operasyonlarım burda yapmayı tercih etmeseler bile oyumuz yine de özgür Tibet'e giderdi."

Molne tekrar ayağa kalkıp alevi biraz daha yükseltti: "Zorbalık ve baskıya karşı gelmek Andorra mirasıdır."

Ellerindeki suyu sildi. "Adamlarınıza bizim oyumuzu aldıklarını söyleyebilirsiniz. Ayrıca baş£a bir şeye ihtiyaç duyarlarsa rahatlıkla

isteyebilirler."

Avukat sandalyesinden kalktı. "Teşekkürler, efendim," dedi. "Onlara hemen bildireceğim."

Molne eliyle bir işaret yaptı ve nereden çıktığı belli olmayan bir uşak göründü hemen.

"Bu beye ofisimi göster. Telefonu kullanması gerekiyor."

İki saat sonra Truitt bir antlaşma hazırladı. İki ülke için birer tröst. Kiribati'nin nüfusu 84.000'in biraz üstünde olduğu için 8.4 milyon dolar aldı. Nüfusu 10.867 olan Tuvalu ise 1.1 milyon dolar aldı. Diğer 5.5 milyon dolar ise iki adalar zincirindeki ekolojik turizmin gelişimine bağışlandı. Turizmi geliştirmek için iki ülke, yerlilerin rehberlik, dalgıç hocalığı ve denetleyici olarak hareket edecekleri adalarda küçük tatil beldeleri kurmaya karar verdiler.

Planlanan ayaklı evler self-servis olacaktı. Turistler kendi odalarını temizleyeceklerdi.

Truitt Paskalya Günü son uçağı yakaladı.

Hanley telefonda konuşurken Tibet'in uydu görüntüsüne bakıyordu.

"Emin misin, Murph?" diye sordu. "Uçabilecek durumda mı?" "Sihir gibiydi," dedi Murphy güvenli hattan. "Gurt vurulmadan öncekinden daha iyi görünüyor. Şu anda helikopterde bazı tamirler yapıyor."

"Bekle," dedi Hanley Oregon'dan. "Desteği iptal edeceğim." Şifreli telsize uzanarak kurtarma helikopterini aradı. "Olduğunuz yerde kalın ve bekleyin. Eğer yakıt hesaplamalarım doğruysa şu anda yarım depodan fazla yakıtınızın olması gerekir. Yakından başka bir Bell geçene kadar bekleyin, sonra onu Gonggar'a kadar takip edin."

"Anlaşıldı," diye yanıt verdi pilot. "Tahmini süre nedir?" "Yaklaşık bir saatlik mesafedeler," dedi Hanley. "Ama durumu izleyip yaklaştıklarında size haber veririm." "Şimdi inip beklemeye başlıyoruz," dedi pilot.

Washington D.C.'deki karışmama politikası karışma politikasına dönüşüyordu.

Langston Overholt, Oval Ofis'in dışındaki bir odada oturmuş, Başkan'ın yeniden gelmesini bekliyordu. Truitt, Hanley'ye görevini başarıyla tamamladığını bildirmişti. Hanley ayrıntıları Tibet'teki Cabrillo'ya faksla iletmişti. Ardından da Overholt'u arayıp haberleri vermişti.

Overholt da Başkan'a rapor vermek için Beyaz Saray'ın yolunu tutmuştu.

"Halkanın dışında kalması gereken birine göre bir yün çilesine karışmış bir kedi yavrusu kadar girdim bu işin içine," dedi başkan içeri girerken.

Washington'da sabahın erken saatleriydi ve Başkan çağrıldığında yatmaya hazırlanıyordu. Üzerinde gri eşofman altı ve mavi tişört vardı. Portakal suyu içiyordu.

Overholt'a bakıp sırıttı. "Geç saatlere kadar oturup Saturday Night Live'ı seyrettiğimi biliyor olmalısın."

"Bütün politikacılar seyretmiyor mu, efendim?"

"Büyük olasılıkla. Gerald Ford'a seçimlere mal olduğuna dair bir söylenti var."

"Nasıl gitti, efendim?" diye sordu Overholt.

"Katar açgözlüydü," dedi rahatça. "Ben ve Bay al-Thani eski arkadaşız. Brunei o kadar kolay değildi. Sultan birkaç taviz istedi, ben de verdim ve anlaştık."

"Sizi bu işe soktuğumuz için üzgünüm, efendim," dedi Overholt. "Ama taşeronların adam ve zaman eksikliği vardı."

"Son oyu aldınız mı?" diye sordu Başkan. "Laos da torbada mı?"

Overholt yanıt vermeden önce saatine baktı. "Henüz değil, efendim," dedi. "Ama on beş dakika içinde olacak."

"Birleşmiş Milletler Büyükelçisi'ne sabah özel oy istemesi talimatını vereceğim," dedi Başkan. "Adamların kaleyi altı saat kadar tutabilirse iş tamamdır."

"Onlara hemen haber vereceğim, efendim," dedi Overholt kalkarak.

"Güzel," dedi Başkan. "O halde birkaç saat gözlerimi kapatabilirim."

Gizli Servis görevlisi Overholt'u asansörle aşağı indirip gizli tünelden geçirdi. Yirmi dakika sonra arabasına binmiş Langley'ye geri dönüyordu.

Beyaz 747 kargo uçağı Vientiane pistinin ucunda yavaşlayarak durdu, sonra park alanına doğru gitti ve motorları kapadı. Her şey sustuktan sonra pilot burnu örten koniyi havaya kaldırmaya başladı, geniş kargo alanı ortaya çıktı. Burun havaya kalkınca kargo rampası gövdeye bağlandı.

Sonra arabalar birer birer asfalta inmeye başladı.

Birincisi yarı-motorlu limon yeşili Plymouth Superbird'dü. İkincisi 1971 model sarı Ford Mustang Boss 302'ydi. Üçüncüsü 1967 model üstü açık kırmızı Pontiac GTO'ydu. Siyah iç döşemeleri, kırmızı çizgili tekerlekleri ve kliması vardı. Sonuncusuysa 1967 model yeşil Corvette'ti.

Arabaları 747'nin içinden dikkatle çıkaran adam sık kahverengi saçlı orta boylu bir biriydi. Son araba piste çıkar çıkmaz torpido gözüne uzanıp bir mektup çıkardı, sonra aşağı inip Camel çakmağını yaktı.

"Siz general olmalısınız," dedi arkasında bir düzine askerle yaklaşan adama.

"Evet," dedi general.

"Ben Keith Lovvden," dedi adam. "Bunu size vermem söylendi."

General mektuba şöyle bir baktı, katlayıp pantolonunun arka cebine koydu. "Bunlar orijinal mi?"

"Evet," dedi Lovvden. "Seri numaralan tutuyor."

Lovvden generale Superbird'e doğru gelmesini işaret edip arabayı, belgeleri ve nadir görünen özelliklerini açıklamaya başladı. Lovvden ikinci arabayı bitirene kadar general, onu durdurdu.

"Siz..." derken Lowden'ın telefonu çaldı.

"Özür dilerim," dedi Lovvden telefonunu açarken. Bir dakika kadar dinledikten sonra generale döndü.

"Anlaşmanın tamam olup olmadığını bilmek istiyorlar," dedi elini telefona kapatarak.

General başını olumlu anlamda salladı.

"Tamam, diyor," dedi Lovvden.

Bir saniye sonra telefonu kapatıp generale döndü. "Bana ne sormak istiyordunuz?"

"Geceyi ülkemde geçirecek zamanınız olup olmadığını soracaktım," dedi general. "O zaman arabalardan konuşabilirdik."

"Bilmiyorum," dedi Lovvden gülümseyerek. "Bu ülkede hiç bira var mı?"

"En iyilerinden," dedi general gülümsemesine karşılık vererek.

"Güzel," dedi Lovvden. "Çünkü insan susamışken arabalardan söz edemez."

Po ve ekibi Lhasa'yı tarıyordu, ama tek bir ABD ya da Avrupa vatandaşı bulamamışlardı daha. Ekibinin altı üyesi Tibetliydi ve Po onlara fazla aldırmıyordu. Her şeyden önce, çoğu insan gibi o da hainlerden hoşlanmazdı ve nasıl bakarsanız bakın PSS için çalışan herkes Çinlilere satılmış demekti. İkinci olarak, adamlar tembele benziyordu; sorgulamayı rastgele bir tarzda yapmışlardı

ve kendilerini Po'nun aradığı insanları bulmaya adamış gibi görünmüyorlardı. Üçüncüsü de, ülkenin kaliteli polis servisinin bir üyesi olmak için fazla eğitim alıyor gibi değildiler.

Kendi açısından Po'nun fazla seçeneği yoktu, bu yüzden çabalarını iki katma çıkarıp en iyisini ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Piç kuruları," diye bağırdı Cabrillo öfkeyle. "Vatikan'a atom bombası koymak gibi bir şey bu."

Zhuren onlara zehirli gazın yerini söylemişti. Dalai Lama'nın evi ve Tibet'in en kutsal yapılarından biri olan Potala'daydı. Çinlilerin planı kötü, ama zekiceydi. Potala kasabanın dışındaki bir tepedeydi; eğer doğru rüzgârı beklerseniz Lhasa'yı birkaç dakika içinde örtebilirdiniz.

Seng başıyla onaylarken çalmaya başlayan telsizine uzandı. "Devam et, Oregon."

"Cabrillo seninle birlikte mi?"

"Bekle," dedi Seng, telsizi ona vererek.

"Juan," dedi Hanley hızla. "Oyları aldık. Bütün yapman gereken birkaç saat dayanmak, yardım yolda."

"Ruslarda durum nedir?" diye sordu Cabrillo.

"Moğol-Tibet sınırından beş saatlik mesafedeler," dedi Hanley, duvardaki geniş monitöre bakarak. "Aşağı yukarı."

"Onları arayıp tank kafilesini yavaşlatmalarını söyle," dedi Cabrillo. "Biz oyları toplamadan sınırda olurlarsa Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmış olabiliriz."

"Arayacağım," dedi Hanley. "Aşağıda neler oluyor?"

"Çinlilerin bir numaraları daha olduğunu öğrendim. Kıyamet günü gazı."

"Yerini ve tipini biliyor musun?"

Cabrillo kimyasal bileşimini söyledi.

"Gazı etkisiz hale getirmenin yolunu burdan araştıracağız," dedi Hanley.

"Güzel," dedi Cabrillo. "Böylece ben de zamanımı tam yerini bulmaya harcayabilirim."

"Nedense, bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi Hanley.

Kısım 41

Oregon ekibin boşaltılmasına hazırlık olarak Bengal Körfe-zi'ne doğru ilerliyordu. Lhasa'daki sokak savaşları haberleri medyaya ulaşmıştı. Televizyon ve radyo ekipleri, gazete ve dergi muhabirleri ülkeye girmek için son hazırlıkları yapıyorlardı. Şirketin iş yapabilmeleri için gerekli olan gizlilik örtüsünü sürdürebilmeleri için gazeteciler gelmeden Tibet'ten ayrılmaları gerekiyordu.

Şu ana dek plan bir saat gibi işlemişti, fakat hâlâ uğraşmaları gereken kontrol edemedikleri bir unsur daha vardı.

Rus hilesi Çin Ordusu'nu başarıyla kuzeye taşımıştı, ama şimdi Çin Hava Kuvvetleri riski vardı. Eğer Pekin ülkeye saldırmak için bombardıman filosu ve savaş uçağı gönderirse sonuç bir felaket olurdu. Dungkar güçlerinin yerden havaya savaşı sürdürecek çok sınırlı araçları vardı. Kara güçlerinin ilerleyişine hazırlık olarak Lhasa'nın havadan bombalanması ağır kayıplara neden olurdu.

Tek umut haber medyasının Çin'deki gerçek ışığını yakmasıy-dı.

Eğer dünyaya televizyonlar aracılığıyla Tibet'in baskıcılarını kendi başlarına atmayı başardığı ve Tibet'in kontrolünün halkının ve ilahi liderleri Dalai Lama'nın elinde olduğu duyurulursa Çin'in atacağı her bomba anlamsız bir zalimlik hareketi olarak görülürdü. Ardından gelecek olan dünya çapında kınama Çin'in bile kaldıramayacağı bir yük olurdu.

Hanley, Bhutan'ı arayıp C-130'un ekibini bölgeden almaya hazır olmasını emretti.

"Tırmanıcı Bir'den Kurtarma'ya," dedi Hanley.

Gurt, Bell 212'yi iki yanında sivri çıkıntılar olan bir dağ ovasının üstünden uçuruyordu. Birkaç mil ötedeki açıklıkta kurtarma helikopteri görünüyordu. Murphy dürbünüyle bakarken pervaneleri dönmeye başladı.

"Kurtarma Bir," dedi telsizdeki ses. "Sizi görüyoruz ve takip edeceğiz."

Murphy helikopterin yükselişini seyretti, ardından helikopter yavaşça öne ilerlemeye başladı. Murphy bir kenara geçerek başını geriye doğru uzattı, yanlarında olduğunu işaret etti.

"Nasılsın?" diye sordu dahili telefondan Gurt'a.

"Omzum katır tepmiş gibi, ama genel olarak fena değilim."

"Gampo'nun sana ne verdiğini bilmek isterdim," dedi Murphy.

"Antik Tibet iksiri," dedi Gurt göstergelere bakarak. "Umarım etkisi uzun sürelidir."

"Oregon'la konuştum," dedi Murphy. "Destek pilotlarından biri seni Bhutan'a geri götürecek."

"Ne iş ama," dedi Gurt. "Gidici olduğumu sanıyordum."

"Ben de, eski dostum," dedi Murphy sessizce. "Ben de."

Çinliler için Lhasa Savaşı daha bitmemişti. King zırhlı kafilesinin hareketini durdurduğunda inisiyatifi kaybetmişlerdi. O noktadan itibaren Dungkar güçleri sınır tanımayan bir öfkenin pençesine düşmüşlerdi.

General Rimpoche'nin liderliğindeki ekipler Lhasa'ya yayılmış, Çinli askerleri barakalarından ve başka yerlerden toparlamışlardı. Araç parkındaki savaş kanlıydı, ama kırk dakikalık şiddetli çarpışmalardan sonra Dungkar kontrolü ele geçirmişti.

"Şehirde bulabildiğimiz bütün kırmızı boya bu kadar," dedi bir Dungkar savaşçısı, araç parkının çitle ayrılmış bahçesinde dururken.

General Rimpoche bacağının alt kısmında kanlı bir bandajla Çinlilere ait bir cipin yolcu koltuğunda oturuyordu. Çarpışmadaki son hamleyi yönetirken bir el bombasından fırlayan ateş gibi bir şarapnel parçası bacağına isabet etmişti.

"Ele geçirilen zırhlı personel taşıyıcılara ve geriye kalan üç tanka Dalai Lama'nın armasını koyun," dedi öksürerek. "Sonra güçlerimizi bu araçların bizim kontrolümüzde olduğu konusunda uyarın."

Adam bu emri yerine getirmek için hızla uzaklaşırken generalin yaveri geldi.

"Araba sürme konusunda en azından temel bilgileri olan bir düzine adam buldum. Boyanır boyanmaz araçları şehrin sokaklarına çıkarabiliriz."

"Güzel," dedi General Rimpoche. "Kontrolün bizde olduğunu göstermeliyiz."

Tam o sırada Gonggar'dan yaklaşan helikopteri duydu. Başının üstünden geçip Potala'ya yönelişini seyretti.

Dedektif Po ve Tibetli yardımcıları kendilerini yakalamak isteyen Tibetli bir grubun elinden zor kurtulmuşlardı. Po şehrin doğu yakasında, Lhasa'nın eteklerindeydi. Başarısızlığa uğradığını gitgide daha fazla hissediyordu. Ya aradığı insanların tanımına uyan birileri yoktu ya da kendisi ve Tibetli yardımcılarının sorguladığı insanlar yalan söylüyordu. Ama durum ondan daha da derinlere gidiyordu. Son yarım saat içinde Po durumun değiştiğini fark

ediyordu.

Artık avcı değil, av olduğunu hissetmeye başlıyordu.

Kamu Güvenlik Binası'nı son arayışında bir yanıt alamamıştı ve bu hayal ürünü olabilse de kendisine yardım eden Tibetlilerin ona farklı bakmaya başladıklarını hissediyordu.

O sırada tepeden bir helikopter geçti ve Potala'nm aşağısın-daki ovaya inmek üzere yavaşladı.

"Kamyonu durdur," diye emretti Po.

Şoför yavaşlayıp durdu. Helikopter iki yüz metre kadar uzaktaydı ve kızakları henüz yere dokunmuştu. Po dürbünüyle bakarken pervanelerin kaldırdığı tozun yatışmasını ve helikopterdekilerin aşağı inmesini bekledi. Grubun lideri bir kask takmıştı ve aşağı inen diğer adama saraydaki bir noktayı işaret ediyordu. O anda Po adamın belinden portatif bir telefon çıkardığını fark etti. Ardından başındaki kaskı çıkardı.

Po, adama bakakaldı. Adamın sarı saçları asker tıraşı yapılmıştı, ama yüzü tanıdıktı. Po bakmaya devam etti.

"Emin misin, Max?" diye sordu Cabrillo.

"Az önce doğrulandı," dedi Hanley, binlerce mil ötedeki Ore-gon'dan.

"Güzel, içeri giriyorum," dedi Cabrillo.

"Medya yolda," dedi Hanley. "Ve Dalai Lama Hindistan'dan ayrıldı. İkisi de bir saat içinde Lhasa'da olacak. Ordan acele çıkmanız gerekiyor. C-130'u Thimbu'dan gönderdim ve Seng herkesi toparlıyor. Bu işi bitir ve ordan çık yeter."

"Bütün söyleyeceğim o uçakta bira bulundursan iyi olur," diyerek güldü Cabrillo.

"Bundan emin olabilirsin."

Bu gülümseme. Bu gülümseme banttakiyle aynıydı. Po dürbünü çantasına koyup şoföre döndü. "Potala'ya gidiyoruz."

"Kargoyu o seviyeyi çıkarıp boşaltın," dedi Cabrillo, sarayın çıplak beyaz orta kesimini işaret ederek. "Sonra aramaya başlayın. En yüksek bölümle bitişik olan bahçede sizinle buluşacağım."

Ekipten sorumlu Dungkar başını salladı.

"Merdivenlerden gidip alt katlan araştıracağım," dedi Cabrillo. Helikopterden küçük bir oksijen tankı çıkarıp sırtına bağladı. Burun kıskacını takıp oksijen akışını açtı, merdivenleri çıkmaya başladı.

Birkaç dakika sonra helikopter havalanıp Dungkar ve kargoyu boşalttı. Dört dakika sonra Po ve Kamu Güvenliği elemanlarını taşıyan kamyon merdivenlerin dibinde durdu. Po tabancasını çekip peşinde diğerleriyle birlikte merdivenleri çıkmaya başladı. Cabrillo merdivenlerle sınır oluşturan ilk binanın içinde gözden kaybolmuştu.

Artık boş olan helikopter kamyonun yanında duruyordu.

Pilot kamyonu fark edip Oregon'u aradı.

"Üzerinde Kamu Güvenliği Ofisi yazıyor," dedi.

"Cabrillo'yu ararım," dedi Hanley. "Ama şu anda o konuda endişelenmezdim. Burda düzensiz aralarla radar yansımaları alıyoruz. Kaynağını bulmamız gerekiyor. Yukarıyı takip et."

George Çin saldırı helikopterini iki kez durdurup yakıt ikmali yapmıştı. Chuck Gunderson'un deposunun yansı hâlâ doluydu. Görevleri şu ana kadar büyük oranda sorunsuz gitmişti. Gunder-son araç parkındaki savaşı izlemek için çağrılmıştı, fakat Dungkar kontrolü yeterince hızlı ele geçirdiği için helikopterden yaptıkları geçici savaş gemisine hiç ihtiyaç olmamıştı. Adams henüz ateş açacağı açık bir hedef bulamamıştı. Son yirmi dakikada durum değişmişti, şehirdeki birkaç noktada çıkan hafif silahlı çatışmalar dışında Lhasa artık kesin olarak Dungkar'm kontrolündeydi. İki adam da bu değişimi havadan açıkça görebiliyordu, savaş neredeyse bitmek üzereydi.

"Muhteşem George, ben Minik," dedi Gunderson telsizden. "Hey Chuckie," dedi George. "Senin canın da benimki gibi sıkılıyor mu?"

"Ben diyorum ki..." diye söze başladı Gunderson.

"Burası Tırmanıcı Bir," dedi Murphy. "Çinli savaş üçlüsü az önce beni ve Kurtarma Bir'i geçti. Lhasa'dan elli mil uzaktayız, Gonggar'a dönüyoruz."

"Bütün şirket üyeleri, burası Oregon," dedi Hanley. "Kuzey bölgesinden gelen üç Çinli savaş uçağı tespit ettik. Dost olmadıklarını tahmin ediyoruz. Korunmaya hazır olun. Bütün taarruz güçleri şu anda rapor verin."

"Avcı, hazır," dedi Lincoln, Bhutan'daki uzak komuta merkezinden.

"Saldırı Bir, hazır," dedi Adams.

"Savaş Gemisi Bir, hazır," dedi Gunderson.

"Üzgünüm dostlar," dedi Hanley. "Alçak radardan geçmiş olmalılar. Aralıklı radar sinyalleri alıyoruz ve birkaç dakika içinde varmalarını bekliyoruz."

Üç savaşçı kuzeyden Lhasa'ya doğru yaklaşıyordu.

Cabrillo iki yanında küçük odalar olan geniş dua salonunday-dı. Her odayı birer birer arıyordu ve iş çok yavaş gidiyordu. Po ve ekibi merdivenleri çıkmıştı. Kapının dışında tabancasıyla durup içeri bir göz attı. Kimseyi görmeyince içeri süzüldü. Cabrillo kilerdeki tahta sandıkları araştırıyordu. Dikkati zehirli gazı bulmaya odaklandığı için Po ve adamlarının dışarıda olduklarını fark etmemişti. Sandıklarda kâğıt ruloları, eski kitaplar ve belgeler vardı. Ellerini silip dışarı çıktı.

Po kapıda durup silahını Cabrillo'nun göğsüne doğrultmuştu. Diğer altı adam da.

Cabrillo gülümsedi. "Günaydın, beyler," dedi rahat bir tavırla. "Yalnızca şöminenin filtresini değiştiriyordum. Bu eski saray kar yağdığında biraz cereyanlı olabilir."

"Ben Macau Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Ling Po, hırsızlık ve cinayetten tutuklusunuz."

"Cinayet mi?" dedi Cabrillo sessizce. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Buda hırsızlığınız ve ardından kaçışınız yüzünden üç Çinli öldü."

"Çin Donanması gemime saldırdığı sırada mı?" diye sordu Cabrillo. "Ama onlar başlattı." Tam o sırada ilk savaş uçağı Lha-sa'nın üstünden geçti ve kıyamet koptu.

Murphy'nin Gunderson'u uyarması sayesinde hazırlanmak için çok az da olsa zamanlan olmuştu. Adams, Lhasa'nın batısındaki dağ yamacına yapışıp kuyruğunu savaşçılara doğru çevirdi. Gunderson mini topunu ateşlemek için hazırlanarak doğu tarafındaki dağlara yapıştı. Avcı, Gonggar üzerinde alçak yörüngede durmuş bölgeyi korumaya hazırlanıyordu.

Savaşçılar Lhasa üzerinden geçip taramalı tüfekleriyle sayısız Tibetliyi öldürdüler, ardından havaalanına doğru yöneldiler. Bir iki dakika sonra savaş uçakları Gonggar'a vardı ve uçaksavarlar ateş açtı. Uçaksavar ateşinden geçen öndeki savaş pilotu havaalanını geçtikten sonra geniş bir açıyla tekrar Lhasa'ya doğru döndü. Dağların önünde bir helikopter yavaşça ortaya çıktı. Gövdesinin altından bir duman bulutu ve alev fışkırdı.

Füze savaş uçağına doğru giderken Adams video kameradan izleyip gerekli ayarlamaları yapıyordu. Ana gövdeyi nişan almıştı, ama vurduğu yer kanat oldu. Pilot kendini fırlattı ve Adams bir paraşütün açıldığını gördü.

İkinci pilot iyi bir manevrayla sağa döndü. Radarı sol kanadında bir hedef olduğunu gösterdiği sırada hızla Lhasa'ya dönüyordu. O daha bir şey yapamadan aracın Çinli bir kargo uçağı olduğunu gördü. Bir an için dost bir uçak karşısında ne yapacağını bilemeyen pilot ateş açmada tereddüt etti. "Ateş," diye bağırdı Gunderson arkaya. Tibetli topçunun açtığı yaylım ateşi savaş uçağının yan tarafını delik deşik etti. Uçak görüş açısından kaybolduktan sonra bile adam ateşe devam ediyordu.

"Sanırım onu vurdun, ateşi kes," diye bağırdı Gunderson. Gunderson bir dönüş yaptı ve yanan enkazın dağlara doğru dönerek indiğini gördü. Bu kez pilot kendini fırlatıp kurtulamamıştı.

Üçüncü savaş uçağı üzerlerine ateş açıldığını anlar anlamaz dik bir açıyla yukarı tırmanmaya başladı. Avcı hemen kuyruğundaydı.

"Ateş, dört," dedi Lincoln telsizden, geriye kalan bütün füzelerini ateşlerken.

Jet hızla yükseliyordu, ama daha küçük ve hafif olan füzeler daha hızlıydı.

Yerdeki Tibetliler jetin beyaz buhar izinin gökyüzünde yukarı doğru düz bir çizgi çizişini seyrediyorlardı. Arkadan iki buhar sütunu onu takip ediyordu. Derken Lhasa'nın tepesinde bir ateş topu patladı. Üç savaş uçağı daha fazla savaşamayacaktı.

"Gidip ne olduğuna bak," diye emretti Po, Tibetlilerden birine.

Adam gidip şehre baktı, sonra içeri geri döndü. "Uçaklar saldırıyor," diyebildi.

"Çinliler şehri geri alıyor," dedi Po. "Birkaç dakika içinde..."

Tam o sırada Cabrillo'nun telefonu çaldı. Cabrillo yanıt verdi.

"Affedersiniz," dedi Po'ya.

"Doğru," dedi Cabrillo telefona. "Tamam, güzel. Hayır, henüz değil, küçük bir sorun çıktı. Burda bir Macau polisi var ve..."

Fo tabancasını kılıfına sokarak cep telefonunu yere fırlattı.

"Bunu yapmamalıydınız," dedi Cabrillo. "Garantisini uzatmamıştım."

Po öfkeden deliye dönmüştü. Kontrolünü kaybediyordu ve kendini hemen toparlaması gerekiyordu.

Oregon'da Hanley açık kalan hattan hâlâ orayı dinliyordu.

"Duvara dayan," dedi Po, Cabrillo'yu taş duvara sürükleyerek.

Cabrillo orada dururken neler olduğu kafasına dank etmeye başlıyordu*

"Ne düşünüyorsun Po?" dedi tükürürcesine. "Aynı anda hem hakim, hem jüri ve hem de cellat olduğunu mu?"

"Beyler," dedi Po. "Dizilin."

Tibetliler tüfekleri omuzlarında bir ateş mangası oluşturdular.

Oregon'da Hanley'in yanındaki Eric Stone da olanları dinliyordu. "Efendim?" dedi. "Ne yapacağız?"

Hanley susması için elini kaldırdı.

"Macau yetkilileri adına," dedi Po. "Suçunuzu kabul ettiğinizi duydum ve sizi cinayetten suçlu buldum. Cezanız kurşuna dizilerek ölmek, hemen burda."

Stone dehşet içinde Hanley'ye bakıyordu, ama onun yüzünden bir şey okumak imkânsızdı.

"Söylemek istediğiniz son bir şey var mı?" diye sordu Po.

"Evet," dedi Cabrillo. "Bu saçmalığı hemen kesmeni istiyorum, bu sarayda ölümcül bir gaz var ve ben onu hemen bulmazsam hepimiz öleceğiz."

"Bu kadar yalan yeter," diye kükredi Po. "Beyler, ateşe hazırlanın."

Cabrillo elini kısa saçlarına götürdü, sonra gülümseyip göz kırptı.

"Ateş," diye bağırdı Po.

Yaylım ateşi açıldı ve dua salonu barut tozuyla doldu.

"İşte hurdalar," dedi Dungkar ekibinin lideri.

Paslanmaz çelikten üç varilin üzerinde Çinli semboller vardı. Dungkar gazı yakmak için gerekh' aparatı dikti, ardından gaz maskelerini ve kauçuk eldivenleri giymeye başladı. Gaz tam Zhuren'in söylediği yerdeydi.

"Amerikalıyı gören oldu mu?" diye sordu lider.

Yanıt olumsuzdu.

"Gazı yavaş ve dikkatlice tahrip edin," dedi lider. "Ben rapor vermek için aşağıya iniyorum."

Duman dağıldığında Cabrillo hâlâ ayakta duruyordu.

Kamu Güvenliği Bürosu subaylarından biri uzanıp kılıfından Po'nun tabancasını aldı. Sonra hızla başka silah olup olmadığını aradı.

"Hedefi şaşırdınız," dedi Cabrillo, yanağında fırlayan bir taş parçasının açtığı kesikten çıkan kanı silerek.

Stone gülümseyen Hanley'ye baktı. "Tibetliler bizimle birlikte," diye açıkladı Hanley. "En başından beri."

Stone öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Kimse bana bir şey söylemiyor."

Dungkar lideri odaya daldığında Cabrillo telefonunu almaya gidiyordu. Lider sahneye şok içinde baktı. Uzaktaki duvarda mermilerle yapılmış iri bir adam şekli vardı. Beş Kamu Güvenliği Ofisi görevlisi tüfekleriyle beklerken bir tanesi bir başka adama kelepçe takıyordu.

"Gazı bulduk," dedi Dungkar. "Şimdi yakıyoruz." Cabrillo eğilip telefonu aldı. "Max," dedi. "Bunu duydun mu?" "Duydum, Juan," dedi Hanley. "Şimdi çıkın artık ordan." Cabrillo telefonu katlayıp cebine koydu. "Adın Norquay, herhalde," dedi Kamu Güvenliği Ofisi liderine. "Evet, efendim," dedi subay.

"Dungkar'a gazın tahribatı konusunda yardım et," dedi Cabrillo. "Sonra Potala'yı güvenli bir hale getir. General Rimpoche yakında sizinle bağlantı kuracak, yardımınız için teşekkürler." Norquay başını salladı. "Özgür Tibet için," diye bağırdı Cabrillo. "Özgür Tibet için," diye karşılık verdi adamlar. Cabrillo kapıya doğru yürüdü. "Efendim," dedi Norquay. "Son bir şey daha var." Cabrillo durakladı.

"Bu adamı ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Po'yu işaret ederek.

Cabrillo gülümsedi. "Bırakın gitsin."

Tokmağa uzanırken döndü. "Ama üniformasını ve belgelerini alın. Polis olamayacak kadar duygusal."

Sonra kapıdan çıkıp merdivenlerden indi, helikoptere bindi. Beş dakika sonra Gonggar Havaalanı'na geri dönmüştü. On dakika sonra o ve ekibi C-130'un içinde havadaydı. Havada helikopter filosunu geçip Bhutan'a yöneldiler. C-130'un pilotu kanatlarını salladı, helikopterler iniş ışıklarını yakıp söndürerek karşılık verdi.

Ekip kısa uçuş için yerleşti. Kısa süre sonra Oregon'da olacaklardı.

Kısım 42

Tibet'teki olaylar Pekin'e sızıyordu ve aceleyle bir toplantı yapıldı.

Başkan Jintao direkt konuşuyordu. "Seçeneklerimiz neler?" diye sordu.

"Lhasa'yı vurmak için bombardıman uçakları gönderebiliriz," dedi Çin Hava Kuvvetleri komutanı. "Daha sonraki saldırı için paraşütçü birliklerini hazırlarız."

"Ama o zaman Moğolistan sınırında zayıf kalırız," dedi Jintao. "Rusların ilerleyişiyle ilgili son bilgi nedir?"

Çin istihbaratının başındaki adam kocaman karınlı kısa boylu bir adamdı. Konuşmadan önce gözlüğünü düzeltti. "Rus güçleri, halen geçitten C/inghai iline doğru ilerlemekte olan askerlerimizi iki yandan sararak ezip geçecek üstünlüğe sahip. Eğer güçlerini hava gücüyle desteklerlerse hem Qinghai, hem de Xinjiang ilini, yani bütün batı cephesini kaybedebiliriz."

"Bu onların Lop Nur'daki ileri silah tesisimizin kontrolünü ve uzay programımızın büyük bir bölümünü ele geçirmeleri demek oluyor."

"Korkarım öyle, efendim," dedi haber alma yetkilisi. "Tamam..." diye söze başladı Jintao, ama o sırada yaveri odaya dalıp yanına geldi, eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Beyler," dedi Başkan Jintao. "Siz görüşmelere devam edin, benim acil bir toplantıya katılmam gerekiyor. Rus Büyükelçisi konuşmamızda ısrar ediyor ve randevumuza erken gelmiş."

Rus Büyükelçisi dış ofiste bekliyordu. Jintao odaya girerken ayağa kalktı. "Bay başkan," dedi endişeli bir şekilde. "Toplantı saatini öne aldığım için özür dilerim, ama ülkemin başkanı sizinle hemen görüşmem için ısrar etti."

"Savaş deklarasyonu mu getirdiniz?" diye sordu Jintao direkt olarak. Rus Büyükelçisi'ne pencerenin yanındaki bahçe manzaralı kanepeye oturmasını işaret etti.

Rus Büyükelçisi kanepenin sol ucuna oturdu, Jintao da onun uzağına sağ köşeye oturdu.

"Hayır, bay başkan," dedi Rus Büyükelçisi, pantolonunu düzelterek. "Ülkelerimiz arasındaki gerilime son verecek ve aynı zamanda ekonominizi yeniden sağlam desteklere oturtacak bir iş teklifiyle geldim."

Jintao konuşmadan önce saatine baktı. "Beş dakikanız var."

Rus Büyükelçisi her şeyi dört dakikada açıkladı.

"Yani Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin oyunu alabileceğinize inanıyorsunuz," dedi Jintao, adam sözlerini bitirdikten sonra.

"Alabiliriz," dedi Rus.

"Oylamayı kabul edersek biz ne kazanacağız?" diye sordu Jintao. "Çin de oylamaya katılırsa?"

Rus Büyükelçisi gülümsedi. "Dünya barışını."

"Ben sahadan daha büyük bir yüzde düşünüyordum."

İki dakika sonra Rus teklifini yaptı.

"Bay başkan," dedi. "Bir telefon açmama izin verin."

"Zırhlı birliğinizin hemen durmasını istediğimi söyleyin," dedi Jintao. "Uydu görüntüsüyle onaylanacak."

Sekiz dakika sonra yeni yüzdeler onaylandı ve Rus zırhlı kafilesi ilerlemeyi durdurdu. BM oylamasına kadar müzakereler devam edecekti.

Rus Büyükelçisi'nin Moskova'yı aradığı saatlerde şirket ekibini taşıyan C-130 Hindistan'ı geçiyordu. Sağ kanadın yakınından Dalai Lama'yı evine taşıyan jet geçti. Jetin pilotu kanatlarını salladı, C-130'un pilotu karşılık verdi.

Bir saatten kısa bir süre sonra ekip Kalküta, Hindistan'a vardı ve şirketin hem karada, hem suda giden uçağıyla karşılandı. C-130 yere indikten birkaç dakika sonra ekip gemiye doğru uçuyordu.

31 Mart günü güneş batmadan önce Oregon Bengal Körfe-zi'ne doğru ilerlemeye başladı.

Güvertedeki Hanley ve Cabrillo güneşin batışını seyrediyordu.

"Sen Kalküta'dan ayrıldıktan sonra Overholt'tan telefon aldım," dedi Hanley.

"Eminim her zamanki gibidir," dedi Cabrillo. "Oley, oJey, iyi iş çıkardınız. Çekiniz postada."

"Bundan söz etti ve havaleyi de Halpert onayladı."

"Başka?"

"Bizim için başka bir işi varmış."

"Nerde?" diye sordu Cabrilio.

"Gece yansı güneşi ülkesinde, bay başkan," dedi Hanley. "Kuzey Kutbu'nda."

Cabrillo tuzlu suyu içine çekti, sonra içeri girmek için kapıya doğru gitti. "Hadi gel, yemekte açıklarsın."

"Yemek ve içki olsa iyi olur," dedi Hanley. "Küba'dan beri kokteyl içmedim."

"Küba," dedi Cabrillo yorgun bir sesle. "Sanki yıllar önceydi."

SON SÖZ

Tarihin bazı bölümleri zamanın dokusuna öyle işlenir ve o kadar mükemmel bir şekilde biçimlenir ki, asla kopyalanamazlar. Kusursuz zamanlaması olan bir güç tarafından yazılmış gibi görünen, sınır tanımayan sahnelerle kutsanan bu anlar filmlere alınmak, hatırlanmak ve gelecek yüzyıllara ışık tutmak için vardır.

Tarihteki bu tür olaylara çok sık rastlanmaz. Kayaklarla yapılan mükemmel dönüşler kadar nadir, sıcak güneşteki ev yapımı dondurma kadar lezzetlidir. İnsana umut olduğunu hatırlatmak için vardırlar. Umut vermek için. Henüz doğmamış nesiller için.

Dalai Lama'nın Lhasa'ya dönüşü bu anlardan biriydi.

1 Nisan 2005 sabahı gökyüzü berraktı ve havada hiç rüzgâr yoktu. Şehri çevreleyen karla kaplı dağlar o kadar yakın görünüyordu ki, insan parmakucunu keskin zirvelere dokundurabileceğini hissediyordu. Lhasa'daki hava enerjiyle canlanmış gibiydi. Sadık halkın ciğerlerini onlarca yıldır sessiz kalan bir umutla dolduruyor ve savaşın ateşini yatıştırıp soğutuyordu.

"İnanılmaz," dedi Los Angeles'taki bir gazeteden gelen bir muhabir sessizce.

Görüntü Shangrila'dan fırlamış gibiydi. Potala Sarayı karmaşık bir adamın zihnindeki bir serap gibi parlıyordu. Sarayı çevreleyen tepeler mavi ve kırmızı renk şelalesi halinde yamaca yayılan çiçeklerle kaplıydı. Sarı pelerinler içindeki bin Budist keşiş renkli

DNA molekülü sarmalları gibi merdivenleri baştan aşağı doldurmuşlardı. Alçak binalarda kısmen görünen yeşil çatılar bir tezat oluşturuyordu. Baskı örtüsünün kalkmasının bir sonucu olarak yapıların beyaz taşları ovalanıp temizlenmişti. Yükseklerdeki bir atmaca ılık havada tembel tembel daireler çiziyordu.

Seçilmiş insan yuvasına dönüyordu.

Neredeyse bir mil ötede, Potala'nın aşağısındaki geniş ovada bir keşiş koyu renk, oyma ahşaptan iskeleye asılı olan iki metre yüksekliğindeki çanın yanına gitti. Altın yaldızlı tahtta oturan Dalai Lama'ya baktı. Tahtın üstü püsküllü ipek güneşlikle kaplıydı, köşeleri tahta direklerle desteklenmişti ve birlik halinde yürüyen altı güçlü keşiş tarafından taşınıyordu.

Altı keşiş tek sözcüklü bir ilahiyi söylerken tahta ve deriden oluşan bir çekiç çanı çalıyordu.

Gonk sesi havayı dolduruyordu. Bir, iki, üç. Ve tören alayı ilerlemeye başladı. Sembolik hayat dümenini taşıyan Ngagpa kafilenin başındaydı. Ngagpa'nm tam arkasında atları, nakışlarla Tibet tarihinden bir sahnenin işlenmiş olduğu tören örtüleriyle süslenmiş Tibetli süvariler vardı. Süvariler atlarını koreografik bir gösteriye göre bir ileri bir geri yürütüyorlardı. Ellerindeki uzun bronz asalara üçgen bayraklar asılıydı. Süvarilerin arkasında okları omuzlarında asılı duran iki düzine okçu geliyordu. Hepsi mükemmel bir uyum içinde yürüyorlardı. Onların ardından özgürlük ve mutluluk şarkıları söyleyen muhabbet kuşlarıyla dolu kafesleri taşıyan bir düzine hamal geliyordu. Hamalları Dalai Lama'nın Namgyal'daki ev manastırından gelen elli beş keşiş takip ediyordu. Tek bir sesle ilahi söylüyor ve ellerinde kutsal metinler taşıyorlardı.

Yine müzisyen olan toplam dört düzine süvari peşlerindeydi. Flüt ve yaylı enstrümanlarını çalarken atlarını dizleriyle idare ediyorlardı. Onların ardından Tibet hükümetini temsil eden Tsed-rung Tarikatı'ndan keşişler, renkli ve süslü bayrakları havada, kuyruğu olmayan uçurtmalar gibi dalgalanan çocuklar geliyordu.

Çocukların arkasından üzerlerinde yeşil pelerin, kırmızı şapkadan oluşan Tibet üniformaları olan ciddi yüzlü bir grup süvari geliyordu. Atlarını birkaç adım yürütüp durduruyorlardı. Birkaç adım gidip yine duraklıyorlardı. Bu askerler Tibet Devlet Müh-rü'nü taşıyorlardı. Bu askerlerin hemen arkasından çıplak ayaklı ve sarı pelerinli on keşiş geliyordu. Bu keşişler de yüksek sesle bir ilahi söylüyorlardı.

Derken Altın Buda geliyordu. Tek bir at tarafından çekilen sade bir vagonla taşınıyordu.

Altın Buda'nın yalnızca birkaç adım gerisinden Dalai Lama'yı taşıyan taht geliyordu.

İki yüz bin Tibetli Potala'ya giden tören alayı rotası boyunca dizilmişti. Yolun iki yanındaki otlak boyunca toplanmışlardı. Onlarca yıldır dua edip umut ederek bekledikleri gün sonunda gelmişti ve sevinçlerinin her yere taşmasını istiyorlardı.

Altın Buda görünür görünmez kalabalık çılgına döndü.

Büyük bir gürültü koptu, sadık halk yere kapanıp hep birlikte ilahi söylemeye başladı.

Dalai Lama halkın arasından geçerken sadık halkının yüzündeki sevinç

gözyaşlarını görebiliyordu. Bu görüntü içini mutluluk, görev hissi ve gururla doldurarak gülümsemesine neden oldu.

Tahtı Dalai Lama'nın yakın kabinesi Kasag'ın üyeleri takip ediyordu. Ardından Dalai Lama'nın siyahlar giymiş ucu kıvrık kılıçlar taşıyan korumalarının yanı sıra Kusun Depon, daha sonra da Tibet Ordusu'nun komutanı, Mak-ch ve bir alay asker geliyordu.

Mak-chi ve askerleri altın sırmalı mavi pantolon ve sarı gömlekten oluşan tören üniformalarını giymişlerdi. Yavaş ve mükemmel bir uyum içinde yürüyorlar, çizmeleri toprağa çarparken aynı anda tok bir ses çıkarıyordu. Ardından Dalai Lama'nın dini akıl hocaları ve öğretmenleri, aile üyeleri ve arkadaşları geliyordu.

Tören alayının arkasında bir aslan kafesi taşıyan vagon bulunuyordu. En sonda da daha önceden yasadışı olan Tibet bayrağı taşıyan tek bir atlı vardı. Geçit töreni aynı anda hem görkemli, hem de gösterişliydi. İki bin yıllık geleneğe dayanıyordu ve elli beş yıllık sürgünle güçlenmişti.

Tören alayı Potala'ya doğru ilerlemeye devam etti.

Bir gece önce dört yüz işçi yirmi beş metre yüksekliğindeki Potala duvarının tabanında çalışarak çayırın başından duvarın tepesine kadar merdiven inşa etmişti. Tören alayının ilk üyeleri en alt basamağa ulaşır ulaşmaz bir kayanın ikiye ayırdığı nehir gibi iki yana ayrılarak geçici merdivenlerin kenarında yerlerini aldılar.

Altın Buda merdivenlerin başına ulaşınca on keşiş gelip kollarıyla bir merdiven oluşturdu ve Buda'yı merdivenlerden çıkarıp duvarın tepesine yerleştirdi. Dalai Lama'yı taşıyan taht duvarın dibine gelirken keşişler aşağıya indiler. Dalai Lama'nın işareti üzerine tahtı taşıyan keşişler dizlerinin üstüne çöküp yan döndüler. Tahtı yerden yalnızca birkaç santim yukarıda tutarak Dalai Lama'nın yere serilmiş olan kalın halının üstüne inmesini beklediler. Tahttaki ağırlık kalkınca rahat bir nefes alan keşişler Dalai Lama'nın merdivenleri tırmanmasını beklediler, sonra tahtı yere bırakıp ayağa kalktılar.

Dalai Lama geleneğe süzülmüş ruh ve ilahi bir ilhamla basamakları çıkmaya başladı.

En yukarıya varınca yavaşça dönüp kalabalığa baktı, insan yığınları çayırı ve çevresindeki tepeleri doldurmuştu. Başını eğip bir an için gözlerini kapadı. Sonra konuştu.

"Sizi çok özledim," dedi yalnızca.

Sadece birkaç saniye önce boyun eğmiş durumda olan kalabalık yine sevinç çığlıkları atmaya başladı.

Kalabalığın sevinç çığlıkları yirmi dakika sürdü. Sonra meydanı derin bir sessizlik kapladı ve Dalai Lama konuşmaya başladı.